

EUSCADI

En la lluita èpica que el poble espanyol sosté contra el bàrbar feixisme nacional i internacional, hi quedaran marcadament planes de singular heroisme que hauran de comprendre per la seva magnitud les generacions venideres. Després de Madrid, tants dies en el perill imminent d'ésser forçat per les hosts dels traïdors, flagellada cada dia per la metralla enemiga, Euscadi s'emporta l'atenció del món amb la seva resistència formidable i dolorosa.

Ciutats senceres destruïdes pel sadisme dels que s'han posat a les ordres dels campions del feix, i, davant d'això, malgrat la desesperació que suposa veure com el món—del món diplomàtic volem parlar—resta impassible, perquè altra cosa que no impassibilitat és aquesta manera lenta de parlar de la guerra d'Espanya, mentre la sang que s'està vessant hauria d'horroritzar a tots, fins als propis culpables.

Cal reconèixer que Euscadi ha superat, malgrat ésser infinit el calvari de Madrid, tots els patirs i tots els dolors de la capital de la República. El món—el poble que representa el món—gira els ulls a Euscadi amb una angoixa més pregonca encara que amb la que esguardava Madrid en aquells dies perillosíssims del novembre, del gener, àdhuc dels mesos successius. Malgrat tindre una similitud amb l'heroisme de Madrid, la gesta d'Euscadi supera en tots els aspectes aquell heroisme, perquè és més accentuat, més simbòlic, encara que amb això no volem restar tot el valor que té l'heroisme de Madrid.

Es un poble eminentment catòlic, que per això mateix sapigué posar-se, en l'hora decisiva, al costat de les essències purament catòliques i democràtiques. Que sapigué sentir-se verament inspirat per aquell esperit de bonesa que posseïa Crist, i no comportà—no ho vol comportar—, que en nom de Crist i en nom de les seves doctrines s'anés contra les essències de la fraternitat humana i de l'humà respecte.

A Euscadi deurà en gran manera la República espanyola la seva victòria sobre l'enemic. Perquè Euscadi ha sabut demostrar davant els orbes del món—orbes de conveniència—que a Espanya no es lluita pel comunisme, ni pel socialisme, ni per l'anarquisme, sinó senzillament per la seva llibertat i per a la consolidació definitiva del règim que un dia d'abril es va donar lliurement, amb voluntat prou específica, i que ara volien arrabassar-li, després d'haver intentat—i ho intentaren en part—, deshonrar la República, la República que ha d'ésser de treballadors, i no pas mediatitzada per la clerecia, per la banca tipus March i pel militarisme cobejós.

Si a Madrid l'Espanya republicana li deu gratitud, a Euscadi no li podrà agrair mai prou l'esforç que suara realitza en bé de la seva pròpia pau i per la justícia que haurà d'imposar-se a Europa per mitjà de l'esforç que haurà de realitzar, en successives batalles, el proletariat.

Per a Euscadi, en aquestes hores decisives de la lluita, tot el nostre ajut.

M. BADIA COLOMER.

El desarmament voluntari

Diuen de Barcelona que en rebre els informadors el delegat general d'Ordre Públic, senyor Echevarria Novoa, els ha manifestat que a Pins del Vallès s'havien produït uns petits incidents motivats per l'actuació dels agents provocadors.

A continuació el Sr. Echevarria Novoa ha facilitat la llista de les armes recollides fins abans d'ahir a Catalunya, que és la següent:

Una metralladora; 12 fusells metralladores; 2 pistoles llançafusells; 20 coets; 30 matxets; 266 fusells; 154 mosquetons; 187 rifles; 134 carrabines; 512 armes jargues sense classificar; 750 es-

copetes; 3 caixes de bombes; 49.200 cartutxos de fusell; 6.000 cartutxos de metralladora; diverses caixes de cartutxos per a escopeta; algunes roves de municions i diversos paquets de pólvora; cintes de metralladora i pintes de fusell.

—Espero—ha afegit seguidament el delegat general d'Ordre Públic—que segueixi el lliurament d'armes per tal d'evitar que hagi d'imposar les sancions que ja vaig anunciar, car vull que se sapiga concretament que seré inexorable en el càstig dels que siguin sorpresos amagant armes i infringint allò disposat pel Ministeri de la Governació.

No s'ha parlat de pau sinó de guanyar la guerra

València.—El camarada Ferran Vázquez, cap de premsa de la Presidència del Consell, ha facilitat les següents notícies:

Per encàrrec del president us prego que desmentiu la informació facilitada per alguns diaris, segons la qual el Dr. Negrín ha jutjat prematur parlar de pau mentre no es resolguin els problemes de la reraguarda.

El cap del Govern no ha parlat a cap periodista de pau, sinó de guanyar la guerra i a tal efecte es remet a les seves declaracions oficials.

Quant als problemes de reraguarda, els creu simplement problemes d'ordre públic i de col·laboració ciutadana.

EUSCADI NO ES RENDIRÀ

El corresponent del Govern d'Euscadi a París, company Basterrechea, el qual es troba accidentalment a València, ha fet unes declaracions a un redactor d'"El Liberal", de Madrid.

Diu en elles que l'ofensiva contra Biscaya obeeix a la negatja basca a acceptar negociacions de pau separada fetes per emissaris de Franco, i d'una manera especial per Alemanya. En convencer-se Franco i Alemanya que la pau separada era impossible, escómeren amb gran duresa, i Mola fou l'encarregat de portar a la pràctica la criminal tècnica alemanya.

Intentà el bloqueig, al mateix temps que acumulava en aquells fronts tota mena d'elements, com ho prova la terrible exhibició aviatòria que culminà en les primeres 48 hores d'atac en el transcurs de les quals foren llançades sobre un front de catorze quilòmetres cinc mil bombes.

Els soldats bascos han ofert llur exemplar resistència a les muntanyes de Sollube i Jata, on han venut cada pam de terreny que la superioritat de material els obligava a cedir. Dificultats de comunicació amb el port de Bilbao, ens han privat del material necessari; però no cedim ni un pam del terreny defensat dintre del cinquè de ferro que envolta Bilbao.

Bascònia està disposada a resistir, i això ho prova l'evacuació de la població civil i que el Govern d'Euscadi hagi assumit la responsabilitat plena de la direcció de l'exèrcit del País Basc.

L'enemic ha estat detingut en sec; dintre poc temps sorgirà l'ofensiva, proveït ja aquell exèrcit del material necessari. Els rebels seran derrotats i entrará la guerra en una nova fase.

VEUS DEL FRONT

ALERTA!

La guerra és un seguit de sorpreses que, malauradament, moltes vegades són de desagraciables conseqüències, les quals provistes amb temps podien ésser anul·lats llurs efectes, sinó completament, parcialment.

Nou mesos de guerra han demostrat que és tan necessari estudiar els efectius nostres de combat, com els de l'enemic, per tal d'obrar segons conseqüència.

Si en l'atac és d'importància decisiva tenir un càlcul de possibilitats enemigues, més important és en la defensa, on tota la pressió és poca si hom té en compte, com ja he dit, que la guerra és un seguit de sorpreses que previstes amb temps anul·len en gran part llurs efectes.

Per experiència sabem prou el valor d'un pic i pala, i per tant, treballam actualment en construcció de trinxeres i refugis no reparant un moment fins a fer-los inexpugnables a tota possibilitat d'atac per terra i aire.

Nombrosos són els casos de combats que emparats en fortificacions ben fetes, han parat un atac del doble d'enemics. En primer lloc cal recordar l'exemple del Madrid heroic, viva demostració d'activitat defensiva.

Una de les possibilitats que majorment cal tenir en compte és un atac feixista a la costa catalana, possibilitat que cada dia és més probable, vistes les grans derrotes que l'exèrcit nacionalista sofreix a Bascònia, Madrid, Andalusia i Aragó.

L'anihilament total del feixisme és prop, l'exèrcit del Poble amb un entusiasme i una moral heroica segueix l'anyenc arrollador fins a aconseguir la victòria total ja inevitable.

Però no cal dormir-se en els llorers; el feixisme clavà el seu últim cop i totes les possibilitats són d'un atac per sorpresa a Catalunya, una de les rodes més efectives de l'engranatge de la nostra màquina de guerra.

Quelcom s'ha fet en la defensa de la costa catalana, però no és prou. A tots els Ajuntaments cal organitzar aquesta defensa de ferro; cal que tots els efectius de la construcció treballin en la defensa catalana, ni un sol peïllet ha de treballar en obres particulars que poden deixar-se per millors temps.

Encara hi som a temps.
MIQUEL LLADO,
Sector Terol.

ELS PARTITS I ELS SINDICATS

Tractant a aquest tema "El Socialisme" ha publicat en el seu número de diumenge, el següent interessant article:

"Ya es un poco grotesco de por sí el empeño de que nos pongamos a tirarnos de las greñas por si han de ser los partidos políticos o las organizaciones sindicales los que muestren la victoria. Discutir la posesión de lo que no se tiene — ni se alcanzará por el camino de las trifulcas — resulta, cuando menos, pueril. Pueril y gravísimo en ocasiones. Una de ellas es la nuestra. Peleándonos por lo que no hemos ganado todavía llegaríamos a olvidarnos precisamente de coger el fruto en litigio. ¿Para unos? ¿Para otros? Cuidemos de evitar que a la postre, no sea para ninguno. O de que venga a cogerlo, con mano tranquila, el enemigo. Para transeúntes parecidos se escribió aquella fábula de los gansos y los podencos.

Però es menester, puesto que la discusión parece inevitable, que la si tuemos, por lo menos, en un terreno de claridad. Bastará para ello con que todos pongamos en nuestras palabras el rigor que es indispensable. Aclaremos, de primera intención esto: la querrela no ha sido promovida por los partidos políticos, aunque hayamos sido nosotros los primeros en salir a su defensa. Cuando nos decidimos a afrontar públicamente la cuestión, no estaba ya

soberadamente acusado el propósito de desplazar de su vida pública, relegándolos a términos secundario, o análogos, a los partidos políticos? Será conveniente que se reactive un poco el esfuerzo para que los olvidados no se hagan el loco. Contra los partidos obreros, graduando, si se quiere, la personalización del ataque, pero depurándoles la misma suerte, se ha venido realizando desde hace muchos meses, una intensísima labor de desprestigio, planteada, por añadidura, tan simplemente, que a través de ella, el más desconfiado llegaba a estas conclusiones ejemplares: en los partidos políticos, todo es podredumbre, ambiciones mezquinas, egoísmos turbios, incapacidad; a la inversa, en las organizaciones sindicales todo es generosidad, altruismo, eficacia y disciplina. Consecuencia; los partidos políticos son los enemigos de la clase obrera, y cuanto se haga para sacudir su influencia estará bien hecho. Se hizo, en efecto lo posible, y hasta lo que licitamente parecía imposible. El ardor exclusivo a que se entregaron algunas organizaciones sindicales revistió proporciones inverosímiles. Se eliminó a los representantes de los partidos políticos en los Comités que sucesivamente, a favor de unas circunstancias pasajeras que luego se han querido estimar definitivas, se fueron creando; se les quiso eliminar

Petits promotors de desordre

Les necessitats de la guerra han fet que milers de petits ciutadans fossin evaquats de les zones on hi ha perill. Aquests infants han estat repartits per l'Espanya lleial on la guerra no es viu intensament, i per tant poden estar a cobert de les necessitats ensem que del perill de la metralla facciosa.

Cal convindre que això ha de reportar la consegüent molèstia—encara que ara, la necessitat imposa sacrificis—als habitants dels pobles on han acullit milers d'infants refugiats. Però una cosa és la molèstia natural de l'acollença, que en aquest cas no és molèstia sinó compliment d'un deure civil que tots tenim, i l'altra és la molèstia que produeixen per les vies urbanes tants infants desbordats que fan el que els plau, sense guardar la consideració que es mereixen els vianants.

Causa pena veure pels nostres carrers tants noiets refugiats comportant-se com uns perfectes mal educats, movent cridòria, interposant-se en el caminar pacífic dels vianants o proferint paraules groixudes, mancades de tota moral, al pas de les dones, quan no s'atreveixen, mal educats com són, a posar-les-hi les mans al damunt.

Les nostres vies principals—Llovera, Plaça Prim i Fortuny—són escenaris, cada dia, especialment al cap vespre, d'una vergonyosa invasió d'infants—alguns d'ells gairebé homes—que es dediquen a molestar els que pacíficament es passegen. Les nostres dones, principalment; les reusenques que donen la bella nota de les seves passejades des del Campanaret fins a la Plaça de la República un cop acabades les seves tasques al seu taller o a la fàbrica, senten, des de la vinguda d'aquests infants, un terror a passejar perquè han perdut aquella tranquil·litat que disfrutaven abans.

No creiem que aquest problema sigui difícil de resoldre. Tots els infants refugiats que han vingut a Reus, hauran estat, a la seva arribada, degudament controlats. Per què, doncs, no s'empren mesures per a que aquest control subsisteixi i tants noiets com estan donant aquests espectacles se'ls obligui a comportar-se cívicament?

Els nens refugiats dels quals se'n feu càrrec el P.S.U.C. per exemple, tenen a Reus un Casal on reben ensenyament i estan ben atesos, i privats per tal, de què vagin solts pels carrers movent brega, promovent desordre. A l'Ajuntament li cau de ple la responsabilitat de que a Reus tants i tants infants donin la nota depriment de les seves malifetes i de la seva poca educació. Si els infants vinguts a la nostra ciutat han viscut als seus llocs d'origen en plena llibertat o eufòria infantil, no s'ha de comportar que segueixin així, sinó que hem d'encarregar-los als bons costums, fent-los ciutadans dignes i profitosos.

No se'ns amaga que això enclosurà les seves dificultats. Però segurament que encara deuen haver llocs on s'hi podrien col·locar aquests infants, amb els instructors corresponents per a que s'acostumessin a odiar aquesta vida de perdularis que porten ara, fent-los entrar en el camí de l'estudi i de l'aplicació.

A la mà del nostre Consell Municipal està el resoldre-ho. Qualsevol solució, amb tal que el nostre poble acabi amb aquest continuat espectacle d'uns infants que han d'ésser els futurs sostenidors del règim que anem a implantar, però que ara no tenen altra visió del seu comès que la malifeta com més punyent millor.

Preocupin-se els camarades del Consistori d'aquest problema, que vol urgent solució.

M. BADIA COLOMER.

Als deu mesos de sublevació facciosa el problema central segueix essent, com el primer dia, obtenir la victòria. Sense aquesta premissa no hi ha possibilitat de consolidar i ampliar la revolució popular.

UNA LLIÇÓ PER A MOLTS

Retallem d'una crònica de guerra que Enric Manobes publica a "El Diluvio" sota el títol "Un padre nuestro... y una mentira pacosa":

"Y Mauro — el crónico es refugio a Mauro Bajatierra—se ha acercado a los cuatro moribundos, Cuerpos y camillas llenos de sangre, Ojos entrecerrados, inmóviles.

Unó barbotó unas palabras: —Retrato... madre... mandar...

Le hemos comprendido perfectamente. Tiene una fotografía de él y una de su madre en el bolsillo. Si se muere tenemos que mandar las dos.

Le decimos que sí.

Y el muchacho se queda como estaba. Silencioso. Y con los ojos entrecerrados, inmóviles...

Nos acercamos a otro.

Es un muchacho muy jovenito. Tiene una enorme herida en el bajo vientre. Tiene las manos teñidas por completo de sangre, de meterlas dentro el boquete hueco de metralla...

—Quiero rezar un padrenuestro y no me acuerdo...

Y Mauro, anarquista y ateo, inicia la oración:

—Padre nuestro, que estás en el cielo...

Y la voz — tenue muy tenue — del moribundo:

—Padre nuestro, que estás en el cielo...

El muchacho, rezando, expiró: Unas lágrimas asomaron en mis ojos.

Véa a Mauro allí, al lado del cadáver. Y le véa mirando cariñosamente al soldado, iniciando la oración...

Anarquista y ateo, mi compañero — que no cree en la religión divina — ha ayudado a bien morir a un hermano...

Padre nuestro, que estás en el cielo..."

Infantilisme

Lector amic:

Infantilisme vol dir cançó i ingenuïtat.

També equival a ésser anormalment infantil, o, el que és el mateix, a un retard en el desenvolupament mental i físic.

Patològicament parlant, l'infantilisme presenta tretze fases distintes.

Com s'agu, però, que el nom d'aquestes treze malalties a tu i a mi, amic meu, no ens diuen res, i el significat llur no l'entendrem, més val que no ens hi capiguem.

No fos cas que parlant de malalties ens posem malalts i ens vègessim obligats a cercar el mèdic.

També és una escollida pictòrica l'infantilisme.

Aquella que defensa la necessitat que els artistes pintin llurs produccions com ho fan els bruyalls; això és, sense tenir en compte les distàncies i les proporcions, el color i l'ambient.

Pintar un home el nas del qual sigui més gros que el seu cap, o un tren corrent per l'Occid.

Això és infantilisme pictòric.

Fer criaturades. Heus ací una altra classe d'infantilisme.

Sinó que de criaturades n'hi ha de moltes maneres.

Per exemple:

Anar pel carrer xiulant, caminar per sobre els carrils de la via, etc.

D'aquest infantilisme, però, la gent en d'u fer el ninot.

En canvi, d'aquell altre infantilisme que consisteix en empassar-se, com babaus, les gualles de qual·vol incontrolat vestit d'orador o d'escriptor ultraavanguardista, d'això en diuen ésser conscients.

POPEYE.

¿Crisi a la Generalitat?

Sota la presidència de Lluís Companys s'ha reunit el Consell de la Generalitat. S'ha aprovat l'acord de Justícia d'interès únicament local.

D'Economia s'ha aprovat un Decret que tracta de la inscripció de les empreses col·lectivitzades en el Registre mercantil.

S'ha tractat del Comerç interior i exterior, acordant gestionar del Govern de la República, un acord de coordinació. Al mateix temps es tractarà amb el Govern de la República de la conveniència de que es reunixi la Comissió que havia estat acordada, de representants del Govern de Catalunya i del de la República, per a l'estudi i resolució de varis problemes pendents, especialment en Economia, Indústries de Guerra i Finances.

A la sortida els Consellers es mostraren parcs de poraula, però la impressió dominant és la de que el Consell està en crisi i que es va a la formació d'un Consell en el qual tinguin solament un representant cada un dels partits del Front Popular i de les Sindicals. Febus.

Guadalajara, reconquistada

Després dels últims avanços de les forces lleials a la província de Guadalajara, en els quals reconquistaren set pobles, les nostres línies han quedat a quatre quilòmetres de la línia que tenim en jaçar-se l'ofensiva italiana.

Els nostres soldats, en incursions pel territori faccios, han pres a l'enemic gran nombre de caps de bestiar llaner.

El veïnat dels pobles conquerits, ha acollit amb entusiasme les nostres tropes.

Han desaparegut alguns camperols que, sense dubte, s'havien compromès massa amb els rebels.

En retirar-se les nostres forces del poble de Sacedorvo, el segon de la batalla de Guadalajara, abandonen al poble els dipòsits d'Intendència. Ara, en tornar-hi, els han trobat intactes.

Els rebels han contestat a l'avanç de les nostres tropes bombardejant amb llurs avions i les humils cases de Cifuentes. Com sigui que el poble posseeix coves magnífiques, tan sols s'ha hagut de lamentar dues dones ferides. Els avions facciosos han regat els carrers del poble amb les bales de llurs metralladores.

En acudir-hi els caces lleials, els aparells enemics han emprés la fugida.

L'enemic s'ha retirat a la carretera, a la recerca del quilòmetre 105, que és on hi ha l'entroncament de la carretera que va a Sigüenza.

L'enemic ha deixat a poder nostre alguns presoners i veritable abundor d'armes i municions.

Crònica estrangera

El Comité noruec de "rassemblement Universel pour la Paix" en nom de 52 organitzacions que compten 500000 membres ha protestat prop del govern contra el bombardeig de les ciutats oberbes d'Espanya.

Ha demanat al Govern que sostingui la suggerència d'Eden d'enviar una comissió d'enquesta, composta dels representants de les nacions neutres per tal de comprovar les causes de la destrucció de Guernica. Aquesta protesta ha estat publicada al "Dagbladet", diari liberal burgès i sostinguda al mateix diari per un editorial.

En una reunió que ha tingut lloc a París, el local de l'Exposició de documents sobre la intervenció estrangera a Espanya, Paul Boncour, president de l'Associació francesa

de la Societat de Nacions, pronuncià una allocució, declarant que els documents exposats constitueixen una prova més que suficient perquè l'agressió d'Itàlia i Alemanya sigui reconeguda a Ginebra.

Després d'haver fet la al·lusió a les febleses del Comité de no intervenció féu remarcar que malgrat la tímida repromesa de la Societat de les Nacions, aquesta representava un gran sosteniment per la pau. Acabà declarant que la qüestió d'Espanya oferia a la Societat de Nacions, una ocasió única de retrobar el seu prestigi.

Berlín. — La policia secreta d'Estad ha confiscat als quioscs de Berlín tots els periòdics britànics que donen detalls de l'interrogatori del pilot alemany Vandel, que ha pres part en el bombardeig de Guernica.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXIII — Núm. 125 — Divendres 28 Maig de 1937

On és l'exemple?

Ens acaben de sorprendre unes notes dels organismes responsables del P. S. U. C. i d'E. R. C. dirigida al Delegat General d'Ordre Públic a Catalunya, per la qual fan pública la seva decisió de retirar els seus representants de les Comissions Investigadores formades per a aclarir el «putch» a les comarques catalanes. De les notes es desprèn que en molts pobles la pacificació ciutadana encara no és un fet malgrat els esgarips de «unidad», «serenidad» i molts altres mots pronunciats o escrits amb intencions jesuítiques; es desprèn, també, que en moltes localitats les Comissions mentades han de revalidar els llocs als Ajuntaments a elements que cometien delictes durant l'aixecament feixista del 4 de maig.

Hem dit que ens acaben de sorprendre les notes, però ho hem dit malament. De fet no ens podia sorprendre, puix que la única actitud de dignitat que podien emprar aquestes organitzacions era abandonar unes Comissions que no poden actuar amb aquella llibertat i autoritat que deuen haver de tindre, quan en molts casos no és qüestió encara d'investigar o d'aclarir, sinó que és, simplement, una qüestió d'ordre públic, una qüestió d'imposar l'autoritat de l'antifeixisme a aquells que estan ajudant amb les seves actuacions, el propi Franco i comparses.

Des d'aquells dies durant els quals, entre el foc dels fusells i de les metralladores es demanava que es parés el foc i que tots es consideressin germans, han passat bastantes hores i s'han dit bastantes coses. S'han dit bastantes coses i no se n'han fet gaires de pràctiques. Nosaltres entenem que quan es juga honradament i es diu que es considerin tots els treballadors germans, no es parla simplement pels llocs on les coses van pel camí de les de perdre, sinó que s'ha de parlar generalitzant. I si a Barcelona s'han de respectar els carnets i la llibertat de sindicació, a Cardona, a Vich, a Ripoll, a Sardanyola i molts altres pobles, no s'ha de fer una excepció perquè encara dominin els que se sublevaren el 4 de maig. L'honradesa s'ha de veure per aquests detalls, i no pas detalls minúsculs.

No parlin d'incontrolats els que vulguin trobar atenuants o justificatius a accions intolerables, perquè posem per cas, als llocs on els Ajuntaments són considerats ilegals deuen els seus components representar a algú, i deuen posseir algun carnet per a fer prevaldre els seus drets. No parlin d'ignorància, perquè es massa sabut de tothom com s'obra i quins són els individus que s'han convertit en dictadors rurals amb tant refinament com ho podia fer el mateix Franco.

S'omplen moltes planes de periòdics i l'exemple pràctic del què es propaga no es veu per enlloc. Per això, al cap de tants dies després de la sublevació feixista-incontrolada (?) ens hem de fer encara una pregunta que hauria d'aver-gonyir a molts.

On és l'exemple?

Mentre a infinitat de pobles encara subsisteixi la dictadura de la «col·lectivització» i de la «revolució» ningú, si no dona l'exemple, està autoritzat a parlar de «unidad», de «seguridad» i d'altres coses sagrades, però camandules en boca d'ells.

M. BADIA COLOMER.

EL FLAGELL DE LA FACCIÓ

PRIETO

Quan es planteja la crisi del Govern Largo Caballero, en el camp facciós hi hagué un enrenou difícil de descriure. Desconeixedors de la veritable situació de l'Espanya lleial, o bé interessats a desorientar un públic docil i sofert, cansat de crims, de vexacions i d'una guer-

rat a residència de l'ex president del Consell, Largo Caballero.

Però el tret els ha sortit per la culata. La solució ràpida de la crisi els ha deixat completament desconcertats. Han dissimulat aquest desconcert abocant sobre Catalunya els més variats i absurds pronòstics de caos, desordres i repressions. Han encoratjat a ple pulmó els insurgents contra el poder constituït, han inventat afusellaments en massa i atemptats contra el general Pozas, i han assegurat que no s'havien de trigar gaires dies a veure com d'un cap a l'altre del camp «roig», s'aixecarien unes organitzacions contra les altres en onades de sang, que acabarien ofegant definitivament el «funestíssim Front Popular, en mala hora emparat del Poder el 16 de febrer».

Això és el que voldrien. Aquest és el que els fa nasa: el Front Popular. Per a destruir-lo creuen bons tots els mitjans, àdhuc el d'encoratjar des del seu camp una fracció d'orats que a començament de mes no vacil·laren a llançar-se a una aventura suïcida, que no solament no els ha portat cap profit, sinó que ha servit de reacció al veritable Front Popular.

I els facciosos, que no poden admetre que la solució de la darrera crisi del Govern de València equivalgui precisament a una coincidència de les forces enemigues a trobar una major eficàcia en el maneig dels ressorts de la victòria, no s'han pogut sotraure a l'impuls de cercar en la ràpida solució, un mètode sobre el qual abocar les íres produïdes pel desengany.

No cal dir que aquest ha estat l'actual ministre de Defensa, Indalecio Prieto. El líder socialista ha comptat sempre amb l'admiració i l'antipatia de la gent de dreta, que el consideren el Maquiavel de la República.

Cal només veure com és tractat per la facció per adonar-se que les campanyes desencadenades contra el ministre asturià durant el seu exercici al ministeri de Marina i Aire, si no obeïen a contactes tèrbols amb la facció, equivalien al desconexament absolut dels drets d'aquest gran estadista. No caurem en la suposició insidiosa de creure que la batalla contra Prieto fos organitzada pels mateixos feixistes, però si aquests, per un mitjà relativament còmode, haguessin pogut veure rellevat de les seves funcions ministerials el ministre socialista, és segur que s'haurien sentit alliberats d'un pes enorme. Res més no ho demostra sinó que ara Prieto ha esdevingut el fitó de les seves íres, impossibles de contenir.

Per als feixistes l'home més «funest» de l'Espanya contemporània és Indalecio Prieto. I l'odien perquè li atribueixen, no solament talent i ambició, sinó perquè el saben «co-neixedor» de l'obscura mentalitat política de la immensa majoria dels seus enemics». (Paraules textuals tra-

ACTIVITATS DEL S. R. I.

A cada data que passa, és més patent el sentit d'utilitat que ve imposant el sentit de col·laboració de totes les organitzacions per a patentitzar el seu decidit

AJUT A EUSCADI

Ve elaborant-se un programa a desenvolupar per les primeres jornades de juny i tot la esperar que res vindrà a interposar-se perquè esdevingui una magnífica i coratjosa aportació ciutadana per a fer-ne un èxit.

JUNTA D'AJUT A EUSCADI

avalada per la Delegació Oficial del Govern Base a Catalunya, va superant les coses i és d'esperar que de seguida es podran fer públiques les coses que hagi anat preparant d'una manera pensada per a fer traduir-ho amb queviures i material sanitari per al solert poble basc, que ve aguantant el seu martiriologi que els facciosos vénen dedicant-li a diari.

Es necessari l'aportació col·lectiva del poble català, i el nostre poble i la comarca no deixaran passar aquesta hora d'abnegació i prova, per a fer patent i sentit el seu aplexi.

EUSCADI NECESSITA DE NOSALTRES

I hem d'estar ben prest a la col·laboració i al sacrifici que aquesta guerra necessita de nosaltres. Per un demà millor alliberant el pesombre del militarisme. Per la reconstrucció d'un país on el pas dels bàrbars l'hauran sollat i deshonrat. Es precís i de tot punt necessari que no visquem momificats a la reraguarda. La nostra posició és bona, i hem d'ésser amatenis a donar el nostre benestar si és precís, per la terra basca. Desensonyem la reraguarda. Netegem aquesta posició còmoda dels que no senten la guerra i que s'enriqueixen amb la guerra. Tot per la guerra. Tot per l'alliberament de l'estranger. Amunt els cors. I obrim els sentits a les possibilitats d'un demà amb il·lusió.

Però tot això futur, hem de menester enfortir el present. L'avui. Aquest avui, és EUSCADI. Aquesta consigna és el POBLE BASC.

Recordeu les Oficines de la Junta d'Ajut a Euscadi, Raval de Francesc Macià, 1, principal, obertes de 3 a 8 de cada dia.

La Junta d'Ajut a Euscadi.

duïdes d'un editorial de «El Pueblo Vasco».

A l'eficàcia de Prieto i no a la representació, que concepiuen fantasmagòrica, d'Alcalá Zamora, i a la representació de Largo Caballero, que qualifiquen d'insensata, atribueixen els facciosos la implantació de la República del 14 d'abríl. A Prieto atribueixen l'organització de la revolució d'octubre i el fan pare de les consignes que determinaren el triomf del Front Popular el 16 de febrer.

Per si aquests mèrits no fossin suficients per a evitar l'odi de la facció contra Prieto, afirmen que en esclatar la guerra civil Prieto s'adua que els «roigs» només podien aconseguir el triomf perllongant la guerra. Cal tenir molts graus d'ingenuïtat per a llançar al vent de la publicitat una afirmació d'aquesta mena. És evident que si el poble no hagués ofert resistència, la guerra no s'hauria perllongat i la facció passejaria el seu orgull sobre el país, sotmes als esperons de l'uniforme militar. Prieto llança la consigna que la guerra seria llarga; el poble l'acceptà amb una confiança que encara manté en abut.

I a aquest home, que qualifiquen de monstre, atribueixen la inspiració de la propaganda a l'estranger, i a aquest «cervell director de la resistència «roja» atribueixen encara la simpatia i l'assistència que fora

d'ací ha trobat, cada dia més, la causa del veritable poble.

Naturalment, Prieto és l'home més odiat pels facciosos. No li regategen els atributs que voldrien fer denigrants als ulls de l'Espanya sota mesa i encara li diuen l'Anticrist d'Espanya. Els seus motius tinen. La facció no ha tromfat ni triomfala. Prieto, el que portà la República i la revolució d'octubre, i el que sosté ara la resistència «roja», ha contribuït amb el seu talent a frustrar els propòsits de quatre traidors, mancats precisament de talent.

Per a ells, Prieto és «el hombre que debió caer cuando cayó Calvo Sotelo».

Es apà com l'odien. L'odien tant com nosaltres l'estimem, no precisament perquè creuem que l'adver-niment de la República i la revolució d'octubre i la resistència del poble siguin degudes a la seva obra unipersonal. Sabem, però, que hi ha aplicat el seu talent i la seva lleialtat, i per això no podem regatejar la nostra fe i les nostres esperances de veure redimida de la xur-ma feixista, a l'obra de cooperació al triomf del Front Popular que ha realitzat i realitza Indalecio Prieto.

Els lladrics adolorits dels caps de la facció són precisament els simp-tomes del fracàs futur i definitiu de Franco.

(De «La Publicitat»)

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al m's. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 126 — Dissabte 29 Maig de 1937

Balanç tràgic

Quan a Barcelona campaven pels seus respectes els generals de trista recordança Anido i Arlegui dignes precursors de Franco i Queipo, els diaris de la capital catalana, especialment, ja comptaven a les seves planes amb una secció fixa, que cada dia tenia material. Recordem aquell títol de «Crímenes sociales», en llocs visibles de les planes dels rotatius.

Catalunya, llavors, era una vergonya per a Espanya sencera. Ara, malgrat els anys passats, Catalunya gairebé pel mateix aspecte, segueix essent una vergonya. Els diaris de Barcelona cada dia insereixen relacions de fets vergonyosos sota un epígraf genèric: «Segueixen desapareixent ciutadans». Cada dia són noves les denúncies que es presenten a les autoritats, per les quals es dona a conèixer com han estat tractats dels seus domicilis honrats ciutadans sota qualsevol pretext per individus que es fingeixen agents de l'autoritat. Aquests ciutadans, enganyats per a treure'ls de casa, resten desapareguts i ja no se sap res més d'ells.

Comença a fer-se massa gros aquest aspecte d'actuació dels incontrolats per a que l'opinió pública resti en la més vergonyant de les passivitats. Tots els ciutadans que sentin només una mica les ganes de treure de Catalunya aquest estigma infamant han de fer sentir les seves veus per a que es posi remei a la situació insostenible, vingui d'on vingui el remei i a costa dels càrrecs que siguin necessaris. No es pot seguir per més temps amb aquesta inseguretat que enclou per als homes honrats el no saber si l'«autoritat» d'uns facciosos el segrestarà per a llevar-li, si mal no vé, la vida.

Partint de la base que aquests malfactors delinquixin no poden trobar atenuants en cap estament. L'energia ha de posar-se en pràctica per acabar amb tanta vergonya, i qui se senti feble per a portar a cap aquesta tasca que deixi pas a qui vulgui realitzar la profilaxis social de la qual tant necessitada n'està Catalunya.

L'anar contra uns elements pertorbadors de la vida ciutadana d'un poble, en l'aspecte que sigui, no ha estat mai un problema. Ha de tindre forçosament l'aquiescència de tots els homes i estaments que de veritat vulguin establir la pau, i majorment en aquests moments en els quals tots hem de vetllar per a què la normalitat a la reraguarda sigui un fet.

Siguin «incontrolats» — acceptem una vegada més aquest qualificatiu que tothom discerneix ben exactament, — siguin elements al servei directe del feixisme, els autors de tants segrestaments misteriosos han de trobar la rèplica adequada a les seves actuacions fora de la llei, posant-los a ratlla i aplicant-los les penes que es mereixin.

Catalunya, i principalment Barcelona, no pot continuar registrant tantes desaparicions, misterioses o no, perquè aquest balanç tràgic ha d'acabar per decència nostra i de la causa que defensem.

M. BADIA COLOMER.

Rabindranath Tagore i Espanya

L'il·lustre poeta Tagore, premi Nobel de literatura, ha adreçat la crida que segueix a favor de la República Espanyola:

«A Espanya, la civilització mundial està amenaçada i enderrocada. Franco ha aixecat la bandera de revolta contra el govern democràtic del poble espanyol. Els moros i els soldats de la Legió estrangera invadeixen les belles contrades d'Espanya i sembren la mort, la fam i el desesper.» «Madrid, centre d'art i cultura està cremant. Les seves precioses obres d'art, són bombardejades pels rebels que no respecten ni els asils ni els hospitals. Les dones i els infants són assa-

sinats, despullats de tot i llengats de la seva llar.» «L'onada de devastació del feixisme internacional ha d'ésser reparada. La escandència inhumana d'obscurisme, de prejudici de raça, de rapinya i glori-ficació ha d'ésser el seu fracàs final a Espanya. La civilització ha d'ésser salvada abans que sigui destruïda per la barbàrie.» En aquest procés suprem i davant el sofriment del poble espanyol faig una crida a la consciència de la humanitat. Ajudem el Front Popular d'Espanya; que milions de veus cridin: Prou! Veniu a milions, a ajudar la Democràcia, correu a socórrer la civilització i la cultura!

Con nuestras mejores palabras

Antifacismo... y un poco de corrección, ¿por qué no?

Per tractar d'una matèria general, i que al també patim, transcrivim de «El Socialista» el següent article:

«Hace algún tiempo dedicamos unas líneas para pedir a quienes debían tenerla que usen un poco de la corrección para el trato con los demás en los sitios públicos. Coincidiendo con nosotros, son varios los periódicos que vuelven sobre el tema, en el que vamos a emplear de nuevo un poco de espacio.

Todos sabemos que las guerras producen el curioso fenómeno de destruir muchos de los principios morales por los que se rige nuestra vida de relación, principios que son sustituidos por otros nuevos que duran hasta que otra tragedia colectiva viene a subvertirlos. Pero, a parte de esto, la conducta de hombre medianamente civilizado se ha regido siempre por normas — que no son convencionales — y que por su categoría de eternas resisten a la avalancha de guerras, revoluciones y cataclismos. El buen gusto y el respeto a los demás en el trato son principios indispensables para convivir con seres humanos.

Lo mismo en los espectáculos públicos, que en los cafés, que en la vía pública o en los establecimientos, venimos siendo testigos a diario de escenas, producto de las «nuevas costumbres», que dicen muy poco en favor de sus protagonistas, combatientes o no combatientes.

Estemos en guerra o en revolución, en régimen democrático o de dictadura, conviene que nos convenzamos todos de que el respeto a quien lo merece — y en general lo merece todo el mundo — es algo que debemos practicar por convicción profunda, sin necesidad de recurrir a la artificiosa urbanidad de quien se porta como persona correcta, más que nada por aparecer como tal, aun que el concepto que los demás le merezcan sea de lo más detestable.

Creemos que una buena acción de policía podría dar fin a este problema, acaso no muy importante ahora; pero preferimos que la solución no nos venga por este camino. La cosa es sencilla: que los que hacen el «gracioso» en dondequiera que se encuentran lleguen a la conclusión de que a nadie hacen gracia y de que molestan a muchos, y entonces ya no tendrán ningún interés en faltar a las normas más elementales de buen gusto y consideración que se debe a los que participan con nosotros en la vida civilizada. Si se consigue esto, podremos decir de Madrid que, además de heroico, ha vuelto a ser lo que era: un pueblo cuya finura espiritual constituye uno de sus más legítimos orgullosos.»

Eclecticisme

Lector amic:

El mot eclecticisme, etimològicament parlant, ve d'eclectic, del grec eklektikos, derivat d'eklekein, que vol dir triar.

I científicament analitzat, es refereix a una escola filosòfica que cura de conciliar les doctrines que semblen millors, de diversos sistemes.

«La propietat és immoral».
«La propietat és una institució sagrada».

Dues doctrines antagòniques, fàcilment defensables des del punt de vista respectiu i, fàcilment refutables, des del punt de vista contrari.

No ens entendrem, doncs.

Com sigui, però, que la missió principalíssima de l'home és entendre's amb l'home — puix que el fet que no s'entenguin mai, vol dir únicament que no compleixen llur obligació — és necessari cercar la mida justa entre aquests dos extrems.

Ve, doncs, l'eclecticisme i diu: «La propietat adquirida treballant honradament, és sagrada».

Tesi que únicament presenta un punt vulnerable: la dificultat, no d'avui sinó de tots els temps, la dificultat insuperable gairebé, de convertir-se en propietari treballant, treballant honradament només.

L'eclecticisme, amic meu, l'eclecticisme imparcial i ben entès — ha d'ésser temps a venir, el gran i insubstituïble credo polític de totes les nacions.

Quan tots els pobles de la terra hagin arribat al summum en curs concepcions de governar-se — governar-se es, no governar als altres — quan totes les maneres de pensar i totes les opinions hagin assolit la quinta essència, llavors vindrà l'eclecticisme i, després d'escollir el micor de cada convicció, construirà el credo únic, el gran credo eclectic immillorable.

En quina època esdevindrà això?

En cap època.

Per què?

Perquè l'home és un animal.

Racional... naturalment.

POPEYE.

Criminal bombardeig de València

A tres quarts de tres de la matinal d'ahir els avions feixistes, volant a gran alçada, han llançat bombes damunt la població civil de València.

Un vaixell anglès ha resultat amb defectes. El nombre de víctimes és important.

Una bomba ha destruït l'edifici del consolat americà i sembla ha mort el cònsol.

CRÓNICA ESTRANGERA

El bisbe de Nova York i les personalitats republicanes denuncien el crim de Guernica

Nova York. — 75 personalitats polítiques i religioses americanes han signat una declaració titulada: «Crida a la consciència del món», que denuncia el bombardeig de Guernica. Es M. Mac Connell, bisbe de Nova York que ha redactat aquesta declaració en la qual s'escriu: «Sembla increïble i impossible que els americans restin indiferents i muts davant d'un tal crim.» Entre els signataris, hom compta set senadors, entre els quals es troben Mr. Borah i M. Nye, cinc representants i també M. Alfred Landon, candidat republicà a la presidència, en les darreres eleccions.

La falç i el martell en una estàtua del Duce

Fa alguns dies va arribar a París, al pavelló italià de l'Exposició, l'estàtua equestre de Mussolini que havia d'ésser hissada en presència de les autoritats italianes. Quan els obrers començaren a desfer les diverses peces de l'estàtua que arribava de Londres, hom es va donar compte que hi havien dibuixats en petit, diferents grups de la falç i el martell.

Els italians es neguen a partir cap a Espanya

Ràvena. — Hom sap que a Faenza, els homes que havien de dirigir-se a Espanya, s'hi han negat en massa. Així de 75 estudiants solament en sortiren 3. Aquest refús col·lectiu ha donat lloc a una manifestació de protesta contra la tramesa d'italians a l'exèrcit Franco, que s'ha desenvolupat a la plaça principal de Faenza.

Un servei d'espionatge als Estats Units, a favor de Franco

Washington. — El senador Nye ha intervingut en l'assemblea americana per a reclamar el nomenament d'una comissió encarregada de realitzar una enquesta sobre l'actuació de Joan Cárdenas, ex ambaixador als Estats Units, el qual, segons ell, havia organitzat una xarxa d'espionatge i propaganda a Amèrica a favor del general Franco. M. Nye ha declarat que té nombrosos documents que proven d'una manera certa que els agents d'espionatge que estan sota les ordres de Cárdenas despleguen una gran activitat, no solament als Estats Units, sinó també a altres països. (De «L'Humanité»)

Cal que la premsa actui amb tota lleialtat si hom vol aconseguir una veritable unió antifeixista.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 127 — Dimecres 30 Maig de 1937

L'epidèmia pseudo-revolucionària

Es indubtable que, en general, l'opinió pública ha posat certa confiança en el nou Govern de la República, el qual ha orientat decididament la seva actuació a guanyar la guerra i, a l'ensem, a establir l'ordre, la justícia i la disciplina a tot el país. En podrà reeixir o no, però no es pot negar el seu alt esperit d'organització, de ponderació i de superació.

Només hi ha un petit sector de sistemàtics i eterns descontents que el combaten i li regateixen l'ajut, acusant-lo de govern contrarevolucionari. Però llur posició és lamentablement errònia i llur acusació completament injusta.

En primer lloc, s'ha de repetir, tantes vegades com convingui, que ara per ara no hi ha res més autènticament revolucionari que guanyar la guerra, ni altra aspiració, ni altre programa, ni altre afany més profundament revolucionari que aixafar el feixisme. I l'única actuació contrarevolucionària que, per tant, es pot concebre en aquests moments és entorpir, obstaculitzar i retardar l'èxit de la nostra causa i de les nostres armes.

Per altra part, és hora ja de bandejar definitivament aquest verbalisme, aquests excessos, aquesta epidèmia pseudo-revolucionària que sols serveix per entabanar il·lusos i ignorants o per seguir amparant i fomentant arbitriaritats i aprofitaments tan abominables com immorals. S'ha de combatre, sobre tot, perquè en nom d'aquest revolucionarisme fals, incomprès i idiota s'està fent feina contraproduent, perjudicial i vertaderament contrarevolucionària. Es la feina dels incontrolats, dels irresponsables, dels indocumentats, dels arriyistes, dels trànsfuges, dels analfabets, dels impotents, dels fracassats... I ja n'hi ha prou, amics, d'aquest coll!

Els veritables revolucionaris, els revolucionaris conscients, sincers i autèntics, els que realment aspiren a un nou món, a una nova civilització, a una nova moral, a una nova organització política o social, són enemics de la bullanga, de la demagògia, del confusionisme, de les coaccions, de les provocacions, de les expoliacions, de les audàcies, de les insurreccions estèrils i caòtiques, de les rebel·lions suspectes... Saben, sobretot, que les situacions de violència, que els episodis sanguinants, que l'engregar trets i fer víctimes són únicament incidents i aspectes secundaris i en moments determinats inevitables, però no són, ni seran, ni han estat mai procediments essencialment revolucionaris. L'essència de la revolució és constructiva, intel·ligent, idealista, humana, progressiva...

Per això sols són, avui, perfectes revolucionaris els que lluiten i s'interessen per guanyar ràpidament la guerra.

R.

Nota dels Serveis Tècnics d'Agricultura

PODA EN VERD DE LA VINYA

Rep aquest nom el conjunt de treballs efectuats durant el curs de la vegetació del cep sobre els òrgans verds d'aquest, amb l'objecte de regular i conduir la saba per a obtenir un desenvolupament normal de la planta, operació aquesta, complementària de la poda d'hivern.

Els treballs a efectuar són: esporcar, escapar, escavallar, espampolar, incissir, anular, espodassar i sobrecollar.

ESPORCAR

Consisteix a treure de la soca els brots que no serveixen per a la formació del cep, els que no porten raïm i els que han sortit dobles, ja que tots ells gasten les reserves nu-

tritives de la planta, en detriment dels brots restants. L'època de fer aquesta operació és quan els brots comencen de treure fulla. En els ceps molt vigorosos es pot esperar que els brots siguin més grossos, a fi que gastin l'excés de saba de la planta, però en els vells és convenient fer ho abans.

Quan es tem de les gelades de primavera, aquesta operació es pot retardar fins a últims d'abril o, primers de maig.

En alguns llocs afectats per vents forts, es retarda més l'esporcar per tal d'evitar que els sarments que es deixin no siguin tan llargs que es predisposin a trencar-se fàcilment.

A ésser possible, l'esporcada ha de practicar-se el mateix obrer que

va fer la poda d'hivern, puix que ja sap la vigrositat del cep i per tant els sarments que ha de deixar en vistes a la formació del nou període vegetatiu.

ESCAPÇAR

Consisteix a escapar la part més alta dels sarments, que aquests tenen de 20 a 25 cm. de llarg, tallant-ne amb la mateixa ungla uns quants centímetres. S'escapça el sobrecoll, però mai la brocada, i tenint sempre present que s'han de deixar de dues a tres fulles sobre el raïm, a l'objecte que facin ombra perquè el sol d'estiu no el cremi.

Per regla general ha de practicar-se en quasi tots els ceps de producció de raïm de taula, amb algunes podes llargues i amb altres, per tal d'evitar que es blimin. Es fa, principalment, quan aquests ceps són vigorosos, en temps de creixement excessiu i quan aquest creixement coincideix en temps de pluges.

Aquesta operació s'ha de fer a l'ombra de la florida, ja que del contrari no donaria cap resultat dels que ens proposem obtenir.

ESCAVALLAR

Escabellar, treure cavalls o cabrils, són els diferents noms amb què es coneix l'operació de suprimir els brots nascuts entre les fulles i el sarment, i que serien un desdort per al creixement del cep. S'ha de retardar quan es tracta de vinyes situades en clotades i en llocs humits, on l'excés de vegetació faria que es podriessin els raïms.

ESPAIPOLAR

Consisteix a treure les fulles que equivocadament es creu que impedeixen el desenvolupament del raïm, i totes aquelles que el cobreixen i li privin el sol i airejament convencionals.

Es una operació que ha de desfer-se quasi per complet. Quan no és en llocs molt humits i amb molta ufanà, propensos a la podridura, l'espampolat és perjudicial, ja que aquestes fulles són precursorment els principals òrgans de la planta que elevaran la mateixa sucra que ens donarà la graduació del vi. En treure aquestes fulles es perd en qualitat i quantitat.

Diferents proves fetes en camps experimentals donen per resultat que en els ceps espampolats el vi dona una diferència de mig grau i algunes vegades fins a un grau menys que en les vinyes no espampolades.

Per tant, sols és aconsellable en els llocs de boires matinals, on els raïms són propensos a podrir-se, però no han de treure's totes les fulles que el cobreixen, sinó sols les convenientes per a l'airejament, ja que si el sol toca el raïm augmenta la temperatura, i amb la mica d'humitat del mateix cep fa que en lloc de desaparèixer es desenvolupi amb més intensitat.

Tots els avantatges que els page-

AJUT ALS FRONTS D'EUSCADI

D'ençà del 19 de juliol, que les terres d'Ibèria estan sotmeses a una aterrissada guerra que ha sembrat l'odi i la vergonya en els homes concients, aïnes i lliures. Les avingudes de les grans ciutats les hem vist atrinxerades i adhuc les viles i llogarets, on s'hi respirava l'aire ple de pau i tranquil·litat que n'era amo i senyor a tothora.

Arreu es troba la llç trista i es llanguida d'una dona mare, esposa o germana, que no pot amagar l'angoixa i el dol de l'ésser estimat, que ple d'orgull ha donat la vida lluitant als fronts de combat com un heroi el poble per enderrocar la vella i corcada casta de privilegis, que durant tants i tants anys ha tingut el nostre poble sota l'opressió.

Són aquells que feien gala de gent d'ordre, de pau, de religió i d'humanisme els que s'han aixecat contra la seva pròpia pàtria, amb les armes a la mà, apolats pe potències estrangeres, on el jou del feixisme té encara esclavitzat els seus ciutadans. Ells, que són els causants de la destrucció de les riqueses arqueològiques i els únics responsables de tantes vides sagades per la metralla, han oblidat o millor dit, no han cregut mai el precepte, noble i humà, de "No mataràs".

Però en contra s'ha aixecat el veritable poble, el poble digne, el que vol viure agermanat per enderrocar l'enemic per sempre més, o morir si cal, abans que deixar els nostres camps i ciutats a mans de mercenaris estrangers que ells han portat.

Germans antifeixistes tots, sense distinció, una vegada més no podem

regatejar el nostre esforç, o arreu lluiten els valents fills del poble colze a colze amb el cor ben obert a totes les esperances de progrés i de justícia, com sigui que de nosaltres depèn la seva continuïtat en la lluita, devem ajudarlos i per ço la Comarca del Baix Camp que tantes vegades ha demostrat que sent la necessitat ineludible del triomf de les nostres armes, vol en aquests moments històrics que els braus lluitadors d'Euscadi necessiten el nostre apoi, ajudarlos com mereixen, això és, generosament.

Vers aquest poble noble i lleial d'Euscadi, els catalans devem fer tot quant calgui, perquè una vegada més puguin ben palesament dir al món sencer que Catalunya, els lliga una estreta germanor.

Per aquells germans d'Euscadi que tan dignament saben forjar una pàtria nova regada amb sa pròpia sang, que la defensen pam a pam, dia rera dia, no podem escatimar els nostres sacrificis.

Dies fa que es llanguia arreu de les nostres Comarques, per la Junta d'Ajut a Euscadi, la consigna de receptació; tinc la plena convenció que trobarà el caliu de tots per poder eixir amb resultats ben feliçs guers del seu comés.

La "Junta d'Ajut a Euscadi" ha de mereixer la lloçana de tots, arreu ha de trobar les portes ben obertes, perquè tots els antifeixistes han pres la responsabilitat de l'organització. Hi som tots representats, tots ben agermanats sota la gloriosa senyera de pau, d'amor i de llibertat, simbolitzats amb el nom de Socors Roig Internacional.

JOAN VENTOS.

El complot frustrat de Menorca

BARCELONA.—Dies passats donem compte del complot frustrat a Menorca per a entregar la illa als italians que tenien preparada a Mallorca una expedició de 8.000 homes per a desembarcar-los a la illa.

Entre els decrets d'indult firmats ahir pel President de la República figuren els de 15 condemnats a mort pel Tribunal Popular de Mahó.

Dos dels principals compromesos, un comandant retirat i un caporal de guàrdies d'assalt, en donar-se compte que el complot havia estat descobert, es suïcidaren.

sos creuen que repora l'espampolat, com són la disminució de jorns en el veremar i menys despeses en fer els tractaments antiprogàmics, no vénen compensats per la diferència de graduació i producció que obtenim.

(acabarà)

Dies enrera els avions italians, en número de cinc, arribaren a Mahó l'ancant gran nombre de bombes, la majoria de les quals no explotaren.

El coronel que mana les forces de la República, d'acord amb els caps i servidors de les bateries antiaèries, deixaren que els avions italians s'internessin a Mahó i aprofitant la instal·lació ben calculada que s'ha fet de les bateries antiaèries, quan els pirates de l'aire havien descarregat les bombes i es disposaven a retornar a Palma, obriren una cortina de foc que els impedi escapar, havent estat abatuts quatre dels cinc avions agressors. Tres dels avions caigueren al mar, enfonsant-se, i un a Mahó, havent estat recollits els restos, que foren exhibits per la ciutat, pels soldats.—FEBUS.

Ajudem Euscadi; però sense oblidar Madrid.

La guerra, desencadenada

Ja no és possible creure que la qüestió espanyola s'acabi circumscribint-se el problema dins el territori ibèric. Els fets darrerament registrats donen a bastament la idea de com ha d'acabar-se aquesta traïció d'uns generals espanyols, que, en la seva ceguera, volent imposar el seu nacionalisme mal entès, establiren un monstruós pacte amb els representants del feixisme internacional, encarnat en Mussolini i Hitler. Si quelcom monstruós pot registrar la Història del Món és aquesta guerra desencadenada a Espanya a la qual ja és difícil donar-li un nom exacte, un qualificatiu just que condensi tanta criminalitat i tanta barbàrie.

Espanya és el conill blanc de tot el Món. A Espanya es desenrotllen els més sagnants successos que s'hagin pogut registrar en cap contesa, i els homes del Món, els que tenen la representació suficient per a donar la cara i fer amb la seva actitud que s'acabi amb tants crims, resten, no en la indiferència, sinó en l'actitud del qui, volent-ho arreglar, fa que la lluita s'allargui i prengui cada dia caïres més terribles i monstruosos. I això és més greu encara que la indiferència.

El Control marítim, ja des del primer dia es considera, no ineficaz, sinó contraproduent per a la causa de les llibertats espanyoles i els drets de gent. Quan potències declaradament contràries al Govern de la República Espanyola com Itàlia i Alemanya entraren també a formar part del control, res de bo en podria esperar la causa de la pau. Les proves les han donat ja diverses vegades, i, com que a Ginebra han fet els ulls grossos, per vergonya de Ginebra i del Món, els aliats de Franco al servei d'aquest control sarcàstic s'han decidit a atacar els nostres pobles amb tot luxe i sense dissimuls de cap mena. Eden, segurament, en prendrà nota, i la Societat de Nacions seguirà la seva tasca vergonyosa i indigna, deixant que els pobles s'ametrallin inhumanament, mentre es parla d'humanitzar la guerra.

La guerra, tanmateix, sembla desencadenada. És la follia del feixisme que veu, perduda la seva causa a Espanya, perdut el seu poder a tot arreu. És la follia de Mussolini que veu com s'enderroca el seu poder, i vol, amb la seva caiguda, emportar-se el Món en una onada de foc, de sang, de misèries. És la follia o el cretinisme d'un Hitler, que en els seus somnis de grandesa, no sap que porta el Món a la desfeta.

Evidentment que la guerra, per als espanyols, fa mesos que dura. Però mai, com ara, la situació havia estat tant greu, precisament per l'actitud dels que volent servir la pau no saben, els il·lusos, que estan alimentant la guerra més cruenta que registrarà la Història. Seguim pensant que ha d'esdevindre aquesta la darrera guerra. Però això depèn més que res, dels homes de bona voluntat, que treballin per a la unió de tots els homes en apretat feix, que faci impossible la desmoralització i la defallença. A Catalunya, tal com semblen presentar-se les coses, li esperen hores terribles per a sostenir els atacs dels nostres enemics. Es de suposar que amb el control i la no intervenció, els italians i els alemanys seguiran enviant, damunt Catalunya, els seus missatges de mort i de desesperació. Hem, però, d'imposar-nos per al sacrifici, exigint de tothom que no pensi més que en la guerra i que no treballi més que per a la guerra. Per la guerra terrible que ens han declarat els governs d'Alemanya i d'Itàlia, malgrat que Eden i tots els seus satèl·lits segueixin sostenint el contrari. Ara més que mai, catalans, una sola voluntat i un sol desig!

M. BADIA COLOMER.

La única manera de perdre la guerra els antifeixistes és minant la reraguarda. Ho sap el nostre enemic, però no nosaltres...

Nota dels Serveis Tècnics d'Agricultura

(acabament)

INCISIO ANULAR O "CORRETCETA"

Consisteix a treure una tira d'es-corça de 4 a 8 mil·límetres d'ample en tot el voltant del sarment, per sota dels raïms, ja sigui amb els sarments de l'any o bé amb els de l'any anterior, fent que es paralitzi temporalment la saba descendent.

Per a fer la incisió s'ha d'anar encorçat i el lliber, perquè la saba bruta que va a les fulles (veritables laboratoris on es transforma en saba elaborada) es distribueixi en totes les parts de la planta pels vasos del lliber, i en trobar-los tallats, en lloc de baixar pel tronc, es concentri en el raïm situat sobre la incisió.

L'època de fer aquesta operació és quan comença la floració, i d'aquesta manera s'evita el corriment, es regularitza la floració, s'avança la maduració i els raïms surten més grossos.

Es una pràctica que pot fer-se en tots els sistemes de poda, però amb preferència amb les podes llergues, ja que la incisió debilita el sarment i en no estar emparat es trenca fàcilment. Es fa sobre les bragues que desapareixen en la poda següent.

Aquesta operació sols pot fer-se en els països de clima humit i fred, on la floració i maduració es fa en males condicions, però en els països secs i calorosos, durant els mesos de juliol i agost, ja que disminueix la vegetació.

Es practica amb unes tenalles especials, de forma variable. Es molt poc pràctic amb les vinyes, i s'empra solament amb raïms de taula.

PINÇAMENT

Aquesta operació és practicada exclusivament amb raïms de taula, per a evitar la podridura i perquè siguin de forma perfecta, amb grans més grossos i regularment distribuïts. S'ha de fer quan el gra del raïm és de la grossària d'un pesol, aproximadament. Es fa amb unes pinces o tisores, tallant l'extrem del raïm, i així és més voluminós i no tan allargat. També es talla l'extrem de les aïles si aquestes són massa llargues, i tots els grans deformats; per últim s'acabeix, per tal d'assegurar l'airejament de l'interior del raïm, amb l'objecte d'evitar la podridura.

ESPODASSAR

Consisteix a tallar una part dels sarments, després d'efectuada la collita, operació que no ha de faltar, ja que traiem del cep elements que encara poden proporcionar reserves nutritives beneficioses per a la brotada de l'any següent.

Aquesta operació és molt convenient si es practica quan els sar-

L'opinió de "L'Economista" sobre la guerra d'Espanya

La revista anglesa "The Economist" és del parer que els avions alemanys que destrueixen Guernica, són precisament aquells, dels quals hom havia assegurat el pasatge fa algunes setmanes, per damunt el sud de França, a una gran altura. Constatat també que per segona vegada en poc temps les tropes italianes han sofert a Espanya una desfeta i estableix el següent paral·lel entre la guerra actual i la del 1914-1918. "Guardant totes les proporcions, la guerra europea de 1936-1937 a Espanya manifesta actualment una tendència a seguir la mateixa revolució que la guerra tori de la seva víctima. Una vegada da més, l'agressor campa al territori de la seva víctima. Una vegada més, s'esforça en destruir la moral de la seva víctima, per obligar-la a capitular. I, una vegada més, constata que és més difícil posar un terme a una guerra que començar-la. Els espanyols adoptaran la famosa divisa francesa: "Els tindrem" (Nous les aurons). "Per segona vegada en la durada d'una vida humana — la qual, no té precedents — Alemanya s'ha llançat a una guerra d'agressió de la mà d'un aliat precari, car, efectivament, als ulls dels militars alemanys, la Itàlia de 1937 ha de semblar un doble de l'Austria del 1914. El primer us que ha fet Hitler de la puixança militar recobrada per Alemanya ha estat esborrar la imatge d'una Alemanya maltractada però pacient que havia estat impresa a l'estranger per l'habilitat política del Doctor Stresemann i del Dr. Brüning, i reemplaçar-la, després d'una sèrie ràpida de cops de força, pel retrat, familiar en altres temps, però que hom començava ja a oblidar de "Hun". "L'Alemanya que el Führer ens vol presentar deliberadament no és l'Alemanya de la Ruhr ni del Parlament el 1923. És l'Alemanya de Lovain de 1914. Es veu que els nazis estan decidits a imposar-nos la convicció que llur país és incorregible."

(De "L'Œuvre")

qué d'aquesta manera les treballades d'hivern es fan amb més facilitat, i s'efectua la poda, el més tard possible, retardant la vegetació, cosa que va molt bé en els llocs freds per tal d'evitar que les gelades tardanes ens matin els brotons.

També pot fer-se l'operació de sobrecollar, que consisteix a suprimir després de la verema, tots els sarments que més tard haurien de suprimir-se, i els restants no tocar-los. Així s'aconsegueix que els que hagin de servir per la brotada de l'any següent puguin millorar. Els sarments ja han perdut les fulles, per-

Els italians escolten les ràdios de l'Espanya lleial

Ja hem assenyalat que en moltes regions d'Itàlia han estat manifestacions contra la intervenció de l'exèrcit i de les milícies feixistes a Espanya. Llegint la premsa italiana es veu que l'ideal feixista ha sofert un perillós eclipse al país i que molts italians estan disposats a no veure del règim de Mussolini, més que el costat dolent i els seus rigors. "L'Oyra", la policia política alemanya de la Gestapo hitleriana, ha redoblat la seva severitat però és completament impotent contra la insidiosa ràdio que porta a les llars italianes noves de l'Espanya lleial, que informa sobre els combats heroics de tot un poble contra el feixisme interior i la intervenció estrangera, i que diu la veritat sobre la desfeta de les divisions feixistes de Guadalupe. Les informacions de València i de Barcelona, atravesant les fronteres, són repetides de boca en boca i arriben fins als pobles més apartats. Recentment el líder feixista Roberto Farinacci llançava foc i flames contra els feixistes que propaguen "notícies falses". I després d'aquest primer advertiment, deia alguns dies més tard en el seu periòdic "Ceigme fascista": "No és pas la primera vegada deia en un tó amenaçador, que denunciem alguns badocs sense èxit. Com que els advertiments no són suficients espem que els veritables feixistes desembarquen aquells terrors de la ràdio espanyola. Dos o tres exemples seran suficients per que deixin de funcionar totes les ràdios."

El "Journal des Nations" de Ginebra, ha assenyalat que moltes organitzacions feixistes han estat dissoltes per la policia, principalment a Beneyento i Montserrat, on alguns grups havien expressat massa obertament llurs simpaties per l'Espanya republicana. Han tingut lloc alguns empresonaments per sabotatge del reclutament de "voluntaris" destinats a Espanya. La prova que ha estat jutjada necessària una sèrie de "depuració" en moltes federacions feixistes provincials, la dona un article del "Popolo d'Italia" organ oficial: "Cal suprimir, de la fórmula: "tot va bé" amb la qual hom vol amagar tot el que en realitat no va bé del tot i que aviat anirà malament. Això és en efecte una confessió de les dificultats que troba actualment el feixisme. Després de la guerra d'Espanya han despertat els esperits. El règim mussoliní reposa sobre la triple fórmula: "creure, obeir i lluitar"; creure el ministeri de propaganda de Roma i prefereixen ràdio València; que ni volen obeir les ordres de mobilització contra els germans espanyols que no estan disposats a lluitar per "l'ideal feixista" com ho demostraren els voluntaris de l'últim discurs de Ciano a Cambra?

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al m's. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXIII — Núm. 130 — Dijous 3 de Juny de 1937

Seguim amb el mateix criteri

Algú, segurament per un atavisme que nosaltres desconecim, ha titllat de temeraris uns judicis emesos per nosaltres en un article titulat «Responsabilitats». La temeritat nostra, segons sembla, consisteix en dir que el moviment dels primers dies de maig és feixista, tant feixista com el del 10 d'agost. Es veu que per a alguns, en aquests temps que correm és temeritat dir les coses tal com són.

El 4 de maig havia, a Catalunya, un Govern que representava l'antifeixisme—també hi és avui—, i els qui aquell dia s'aixecaren en contra el Govern, s'had'esser molt obús o de molt malafe, per a negar que obraven a favor del feixisme, i, per tant, el moviment era feixista. El judici és tant simple, que no dona lloc a dubtes. Recordem que quan Sanjurjo fracassà el 10 d'agost, una de les excuses que donà per salvar el cap feu que «no anava contra la República, sinó contra el Govern», com si aquell Govern Azàia no fós la més clara expressió del sentiment republicà del poble espanyol.

Demànem responsabilitats en aquell article nostre, i si la nostra veu tingués autoritat indiscutible, no les demanàriem sinó que les exigiríem. Es massa monstruós el fet de la sublevació del maig, per a que encara no s'hagin escatit totes les responsabilitats que d'elles se'n derivin. En això, qualsevol antifeixista íntegre, de cor, eminentment convençut del deure que a cadascú li atany, no pot negar-s'hi, perquè està claríssim que amb l'aixecament dels primers dies de maig es posà en greússim perill la causa del proletariat; no la d'un grup qualsevol, sinó de tot el proletariat català.

Acostumem a dir les coses tal com les sentim, perquè ens hem imposat, voluntàriament, el deure de servir l'antifeixisme. A això, també, ningú s'hi podrà oposar, i els enemics que trobem s'hi oposin, han d'esser, forçosament, feixistes. Per això ens ha estranyat que, sense determinar, algú s'hagi considerat «al·ludit directament» en el nostre article de referència.

La nostra posició clara, recta, ens ha valgut l'aprovació de molts ciutadans afiliats a diverses sindicals i organismes polítics. Els veritables antifeixistes han aprovat—i aprovem—la nostra tasca periodística, perquè satisfà els seus sentiments. Els qui se sentin molestats, directa o indirectament, amb els nostres treballs, segurament, segurament, que alguna cosa deuen sentir dins d'ells. Si més no, el pes d'haver tingut d'entregar, el dia 8 de maig, unes magnífiques banderes monàrquiques.

Acusacions explícites? Per a què? Amb referència al moviment de maig, hi ha una acusació que la formula tot Catalunya, tot Espanya—l'antifeixista, perquè l'altra, per boca de Queipo, sentí una gran alegria—, i que nosaltres, com a antifeixistes, entenem que se li ha de donar curs i exigir responsabilitats. No cal formular acusacions parcials, puix que existeixen sengles col·leccions de periòdics que són documents inestimables, si se'n volen treure conseqüències i responsabilitats.

Pel demés, ens plau que en el què la referència a les responsabilitats municipals, els companys del P.O.U.M., de Reus, hi estiguin d'acord. Nosaltres, en demanar responsabilitats, no fem exclusió de ningú, absolutament de ningú!

Ens plau aprofitar aquesta avinentesa per a sostenir una altra vegada que els moviments que vagin en contra dels governs legals de Catalunya i d'Espanya són feixistes, i que aquest criteri, sortosament, el senten tots els homes amb responsabilitat de l'hora present.

M. BADIA COLOMER.

Sense un esperit revolucionari de les masses, sense condicions favorables per al desenvolupament d'aquest estat d'esperit, la tàctica revolucionària no es canviarà en acció. — Lenin.

Text de la nota del Govern de la República amb motiu de la criminal intervenció feixista.

El Gobierno constitucional y legítimo de España se dirige al pueblo español y a todos los pueblos del mundo para denunciarle el criminal atentado de que España es víctima por parte del nazismo alemán. En menos de un año la sublevación de las generales y oficiales facciosos se ha convertido, por la intervención de fuerzas regulares de Italia y Alemania, en guerra de invasión. Los Gobiernos de ambos países han ayudado desde el primer momento a los rebeldes, enviándoles toda clase de armas, a pesar de haber suscrito el pacto de no intervención y haber aceptado más tarde participar en el control de nuestras costas.

Al amparo del control, que pretendía impedir la intervención de los países extranjeros en la contienda española, los Gobiernos alemán e italiano han venido realizando una serie de actos de verdadera hostilidad al pueblo español. Estos actos, antes solapados y hoy públicos, culminan en el reciente bombardeo de Almería. La ciudad de Almería ha sido ametrallada y muchos de sus habitantes muertos por los disparos de los barcos de guerra alemanes, a pretexto de que dos aviones españoles que iban en vuelo de reconocimiento, habían agredido al crucero "Deutschland", ilegítimamente anclado en la rada de Ibiza. Conforme a las normas de control establecidas por el Comité de no intervención, los barcos que lo ejercen deben permanecer fuera de las aguas jurisdiccionales. Además, los barcos alemanes no tenían misión en las costas de Baleares.

Sin embargo, el "Deutschland" estaba anclado en el puerto de Ibiza, para dedicarse, como se ha podido comprobar muchas veces, con otros barcos de la misma nacionalidad, a proteger a las fuerzas facciosas e informar por medio de la radio y otras señales a los buques y aviones rebeldes que atacan las ciudades de la España leal y a otros navíos mercantes y de guerra. La agresión a nuestros aviones ha sido premeditada. Dos días antes, el almirante de la flota alemana en nuestras aguas, se dirigió al Mando Militar español protestando contra el falso supuesto de que nuestros aviones "se acercaban repetidamente y varias veces en plan de ataque a buques de guerra alemanes que cumplían sus deberes en la zona de control."

El Gobierno español dejó claramente establecido en su respuesta que nuestras fuerzas de mar y aire no atacarían a ninguna unidad extranjera que se mantuviese dentro

AJUT A EUSCADI

El feixisme criminal no para en les seves agressions a la República: València, Almería, Barcelona. S'han vist abundantment regades per la metralla feixista i són nombroses les víctimes innocents que han estat immolades a la barbàrie italoalemanya, secundada per uns malanomenats espanyols. La lluita va prenent ja uns contorns ben perfilats i es van delimitant els camps. D'una banda el conglomerat criminal i estúpid del feixisme i de l'altra els homes que amb les armes a la mà defensen el dret a una vida civil lliure i digna. Els que estan a la reraguarda són típics combatents com els que a les trinxeres o a camp lliure donen generosament la seva vida en defensa de la llibertat. El rebutjar el feixisme que vejam l'imposible un règim d'oprobri i de vergonya i per a enriquir lo tots els mitjans són licits. No mereixen quarter els miserables que voldrien endagular-nos i convertir Ibèria en un vast cementiri. Ja ho serà, ja, Ibèria, un cementiri! Serà la tomba del feixisme, el qual està ja a les acaballes. Els fets recents d'agressió a poblacions obreres i indefenses, que volen suposar una demostració de força i de superioritat bèl·lica, no són més que els darrers esgarips d'un cos que s'està morint i que els homes dignes combatrem fins a matar-lo del tot.

de las zonas señaladas al control y se abstuvieran de realizar cualquier acto de ayuda a los facciosos. Los aviones españoles que fueron agredidos por el "Deutschland" con un tiro de cañón no hicieron más que defenderse de un ataque plenamente injustificado. El Gobierno alemán persigue ahora invadir descaradamente nuestro territorio. Por algo se producen estos hechos, cuando las tropas invasoras, fracasadas en su intento de sitiar Bilbao y romper la defensa de Madrid, están seriamente amenazadas, y cuando el Gobierno español ha adoptado una serie de medidas encaminadas a dirigir firmemente la guerra hasta obtener la victoria. Se quiere, además, que el mundo (para su propia indiferencia) se sintiera consciente de que se refuerza contra España uno de los atropellos más brutales que registra la Historia. Jamás una ciudad de un país independiente y soberano, miembro de la S. de N., con la personalidad histórica de España, ha sido atacada como ha sido atacada anoche por los barcos alemanes Almería. El mundo civilizado no puede permitir semejante violación.

El pueblo español vibra de indignación y se encuentra unido a su Gobierno para defender, cueste lo que cueste y fuere quien fuere el agresor, la independencia de su

Madrid i Bilbao tindran un lloc d'honor en aquesta lluita contra la bèstia feixista.

Els germans d'Euscadi lluiten i moren valentment i pas a pas recuperen el territori que momentàniament van haver de cedir.

Mola ja està a la defensiva. Si tots complim amb el nostre deure, aviat presenciarem el que semblava increïble: el que uns homes, amats fins a les dents, amb el millor material bèl·lic, corrien com a conills. I aquest miracle és deure a l'ideal que agramatem i esperonem als antifeixistes. La lluita per la llibertat és quelcom més positiu, és un aglutinant força més eficient que l'instint criminal que anima a les salvatges hordes feixistes. El crim no aconseguirà mai grans èxits; mai mantindrà la seva moral, que comença per no tindre moralitat.

Ajudem Euscadi! Ajudem-lo generosament! Es aquest el deure d'avui!

Tant de bo ben aviat sigui innecessari. Així serà si avui aportes el teu ajut al País Basc, que en aquestes hores greus ens representa a tots.

LA JUNTA D'AJUT A EUSCADI

Per a donatius: Raval de Francesc Macià, 1 (Socors Roig Internacional) de 4 a 8 de la tarda.

patria. La repetició de hechos como el de Almería pone en evidente riesgo la paz mundial. Son, pues, todos los países amigos de la paz, todos los hombres que quieren evitar que el mundo sea envuelto en una espantosa conflagración, los que deben alzar su voz de protesta, unida a la del pueblo y del Gobierno de España. El Gobierno español ha de clarado y reiterar su decisión inquebrantable de defender la libertad e independencia de su patria. Para ello ha dado ya nuestro pueblo la vida de miles de sus mejores hijos, y está resuelto a llegar, para lograr la victoria, al supremo sacrificio."

¿Estracta d'una declaració de guerra? Doncs l'acceptem

«El Socialista» considera que ha arribat una hora decisiva per a la vida d'Espanya, i afirma que el nostre país continuarà complint el seu deure, defensant-se contra tot i contra tothom. I afegeix:

«¿Qué peligros habríamos de temer? ¿Acaso una declaración oficial de guerra por parte de aquellos Estados que nos la están haciendo ya sin declarárnosla, que es lo más cómodo, desde muchos meses atrás?

Por nuestra parte esta decla-

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al m's. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 132 — Dissabte 5 de Juny de 1937

Una fira revolucionària

Ara que es parla tant de Revolució, podem donar el qualificatiu a aquesta Fira del Llibre. No perquè en tot hi vegem la revolució com molts cridaners que van solts per ací, sinó perquè des de fa ja molt de temps que considerem que la veritable, la més gran revolució que es pot fer és a base de llibres.

En l'esperit humà, el Llibre hi elabora la revolució veritable, que fa que vagi evolucionant envers el camí de la Bondat i de la Germanor. Les violències poden trasbalsar, subvertir, enderrocar; però això no és revolució, tal com ha de conceptuar-se el mot, que no pot significar altra cosa que la construcció d'un nou sistema; d'una nova vida en els homes.

Al Llibre se li pot donar amb exactitud el títol de revolucionari. Això, està, clar, no serà comprès pels que, creient er revolució, han llançat a les fogueres biblioteques senceres, només perquè els volums tenen, a simple vista, similitud amb els altres volums dels Registres de la Propietat. Que el llibre sigui revolucionari, un element eminentment necessari per a aconseguir la Revolució, no ho concebiran els que, fusell al braç i pistola ametralladora a la cintura, han anat —i van, encara!— pels pobles a imposar la seva revolució singular.

Volem, en aquests dies que se celebra la Fira del Llibre, quan s'han alimentat tants incendis amb llibres, vehicles de la revolució veritable, retre el nostre homenatge a l'amic Llibre. Llàstima que la nostra ploma, poc experta per a la bella literatura, no sàpiga, en aquesta ocasió, plasmar a les quartilles tota aquesta emoció que copsem davant l'amic Llibre, i la voluptuositat de llegir-lo. Es aquesta, una tasca superior, que no podem recórrer-la. Però no podem resistir-nos a deixar passar en silenci la Fira del Llibre, institució eminentment revolucionària.

Si el Llibre entrés a totes les llars amb aquella senzillesa com si entrés un amic; si en lloc de pensar fer la revolució amb pistoles a l'hi on l'enemic està vençut, s'hagués pensat i es pensés amb la companyia del Llibre per a fer-se útil a la Humanitat, a la Societat lliure i feliç, els homes ens estalviariem molts disgustos i guanyariem molt de temps. El llibre i la pistola són incompatibles; per això no concebim Centres de Cultura amb magatzems de bombes.

Tanmateix, l'amic Llibre deu sentir, en la intimitat pregonia de les seves planes—ànima de l'Infinit i de l'Esdevenidor—, una recança justificada. A reraguarda es parla més d'armes que de llibres. Es parla més de destrucció dels homes lliures i idealistes, que d'enfocar la Revolució pels viarans de les Lletres i de les Ciències. I és que l'amic Llibre, en el seu oblid, no s'ha adonat que, ara, precisament com més analfabet s'és, més patent de revolucionari es pot presentar.

Està clar, però, que la tasca lenta i fructífera de l'amic Llibre no serà estèril. Totes les coses tenen el seu caire tràgicomic, i a la Revolució no podia mancar-li. Les revolucions de les pistoles i de l'analfabetisme no tenen consistència. Ha d'imposar-se, tard o d'hora, la revolució del Llibre, del fruit del Llibre, que és la revolució constructiva; la veritable revolució.

M. BADIA COLOMER.

LA GITANA Y EL QUEIPO

Un evadido de Sevilla, cuenta lo siguiente:

Fué una gitana a ver a Queipo, y le dijo:

—Oye, tu gente ha cogido a mi hombre, que es más gordo que el pan, y me lo van a fusilar por robo... ¡Anda! Dile que lo suelten... Se marañimo, que tienes bigotes de emperador...

—Bueno, mujer — le contestó el traidorzuelo borrachín, hinchado, como un pavo, de orgullo. — Lo indultaré de la pena de muerte.

—Eso no es bastante, piquito de oro. ¡Anda! Dile que lo suelten, pa que pueda oír tus sermones, que en la cárcel no hay radio...

—Escucha, quiero ser complaciente; lo pondré en libertad cuando el ejército "nacionalista" entre en Madrid.

—¡José! — exclamó la gitana, llevándose las manos a la cabeza. — ¿Qué te ha hecho el infeliz de mi marido, pa que me lo cosdenes a cadena perpetua?

(De "Nuevo Aragón")

TRES HOMES Prieto, Largo Caballero, Galarza

"La Libertad" de Madrid, titula el seu article de tots: "El valor del silencio". I diu:

"Indalecio Prieto es una figura de nuestra guerra y de nuestra revolución. Como todo mortal, ha sido discutido, pero tiene una trayectoria y cumple su deber. Ha encadenado la responsabilidad histórica que ha contraído. Habla lo preciso: ni una palabra más, y obra en silencio, sin brillos espectaculares si de parado.

Largo Caballero ha llenado un tiempo y llenará otro. En instantes difíciles salvó una situación peligrosa y evitó que pereciera el Estado con su organización. Unió todas las ideologías en el común deseo de ganar la guerra. Francisco Largo Caballero, cuando ha dejado la presidencia del Gobierno, se aparta de él. Se somete con gusto de prócer a la conveniencia pública. Saben callar, porque saben amar al pueblo. El pueblo, cuando otra vez le busque, le hallará siempre.

Angel Galarza, con Largo Caballero, es un ejemplo de altruismo y sacrificio. Fué el hombre de la retaguardia, enérgico e inflexible. También sabe callar en estos momentos, porque callar es el mejor arma para ganar la guerra pronto.

Estas tres figuras dan a tu silencio una valoración no se puede lo suficiente. Un Historiador, en sus páginas, escribirá: "Llegaron una época y sirvieron a su pueblo".

Al camp rebel les lluites interiors son conuquades

André Leroux en el seu segon: "Les luites internes", que el cap dels falangistes d'Aragó, Sancio Dávila, ha estat afusellat, per haver complert en un complot per a substituir Franco per al cap suprem de la Falange Espanyola, Manuel Hedilla. Després de la mort del fill de Primo de Rivera, Manuel Hedilla prengué la direcció dels falangistes, en representava una tendència molt semblant al nacional-socialisme alemany. El seu programa representava la mateixa demagogia social del programa nazi de 1923. El general Franco que vol significar políticament i militarment les forces insurrectes, ha tret tota la seva autonomia al moment falangista. D'això prové la resistència obrera de Hedilla, que ha estat emprisonat i destituït. Això prova que la unió entre els falangistes, requetés i monàrquics està lluny d'ésser utilitzada, mentre Itàlia i Alemanya es lliuren a una sorda lluita per a conservar la direcció dels rebells. Hedilla era un admirador de Hitler i del Doctor Leug; el seu successor, Fernando González Velaz és un home de palla de Franco i Mussolini. La situació al camp rebel és tal que la victòria dels republicans és segura.

FIRA DEL LLIBRE - 1937

3, 4 i 5 DE JUNY

Llibreria Nacional i Estrangera, de Reus, Raval Francesc Macià, 20. Telèfon 419 R. presenta entre mig de les múltiples novetats:

COLLITA MIGRADA

de Sebastià Torroja.

AL COR DE LA MUNTANYA

de Josep Cornudella i Cabrer.

EL MÓN PER UN FORAT

de Jaume Capdevila.

LES SERRES ENCANTADES

de Joaquim Santasusagna i Vallès.

Adquiriu llibres aprofitant l'avinentesa de la Fira.

La reacció del poble italià

L'ona de repressió que s'intensifica a partir de Sicília amb una ferotgia indescriptible, ha estat especialment violenta als grans centres industrials del nord d'Itàlia que no trova la política de guerra i repressió del feixisme, les condicions econòmiques del qual no han estat mai tan desastroses, manifesta i raonable oposició contra la política de Mussolini, que arma el poble i deshonra als ulls del món.

L'heroica resistència del poble espanyol, la desfeta de les divisions feixistes al front de Guadalajara, els progressos que ha fet el món per les forces de la pau contra el feixisme, autor del desastre i de guerra, la victòria del Front Popular de França, i els grans progressos de l'edificació socialista a la URSS han creat un estat d'esperit obrerament hostil a Mussolini i al feixisme.

xisme, hostilitat que es manifesta de mil maners. Als murs apareixen inscripcions com aquestes: "A baix Mussolini", "Viva Espanya" i també "Volem pau i treball".

Es cert que el poble italià comença a veure el camí que el portarà a abatre la brutal dictadura del capital financer i de Mussolini. A Milà, la reacció de les forces de policia i la repressió de l'activitat de les bandes de camions negres ha arribat a proporcions mai vistes. Els centenars de detencions fetes a totes les classes socials, entre les quals han sofert molts obrers i els intel·lectuals, demostren la gravetat de la situació d'Itàlia. Després de l'assassinat de Leonci i de tants d'altres, més que mai l'opinió pública mundial ha d'estar alerta, per tal que els treballadors dels països lliures intervinguin a favor de l'heroi poble italià martiritzat.

Una nota del Conseller d'Agricultura

El conseller d'Agricultura ha lliurat una nota a la premsa de la qual reproduïm:

"Ningú no pot creure's, per concepte, en el dret de cessament les comandes que li són fets pels organismes que el Govern assigna com al únics autoritzats per a efectuar el proveïment dels productes necessaris per a l'agricultura, ni molt menys pot ésser permès que un producte tan preciós per a la sanitat de la vinya — com és el sulfat — que, administrat pels Sindicats agrícoles hauria arribat directament als pagesos al preu de cost, hagi estat objecte de tota mena d'especulacions com ho demostra el fet d'haver-se descobert estocs importants d'aquest producte en regions en les quals no existeix vinya".

nya, mentre que els vinyaters, desesperats, havien de comprar aquest producte als botiguers al preu de 3 i 4 pessetes quilo.

"Ha estat davant la situació creada per la forma desordenada i sense control com la "Colectividad Oros" ha realitzat la distribució del sulfat de coure i per la impossibilitat de la Comissió d'Indústries de Guerra de lliurar el coure necessari per a procedir a una nova fabricació, que la Conselleria d'Agricultura ha autoritzat la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya per a importar una partida de sulfat de coure per tal d'atendre les necessitats d'ordre més immediat, posat que ha transcorregut amb excés l'època en la qual han de començar les sulfatades de la vinya".

La única manera de perdre la guerra els antifeixistes és minant la reraguarda. Ho sap el nostre enemic, però no nosaltres...

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCII — Núm. 133 — Diumenge 6 de Juny de 1937

Pendent perillosa

Mentre la guerra assoleix una màxima gravetat i transcendència, quan es viuen els moments més dramàtics, greus i decisius, hom observa, en els medis obrers, un fenomen que no pot ésser més depriment ni més trist. Ens referim a la rivalitat de les nostres sindicals per tal de veure quina aconseguirà majors augments de sou i de jornal, quina farà més mèrits i obtindrà més importants concessions.

Com que amb el funest error de la sindicació forçosa molta gent té carnet sense cap mena de convicció, els dirigents es veuen forçats a aquest joc d'imposar millores arbitràries, inoportunes i contraproduents. S'ha d'acontentar i conservar la parròquia—és clar!—perquè sinó desseguida surt l'amenaça d'anar-se'n a l'altra sindical. I així es va fent, abocats a una pendent perillosíssima... Veurem, companys, on anirem a parar!

No cal dir que aquesta tasca i aquesta actuació, malgrat l'encariment de la vida, és completament errònia i lamentablement desencertada. En primer terme, perquè contribueix en gran escala a l'aixafament i ruïna de l'economia, que per guanyar la guerra caldria enrobustir i consolidar. I en segon terme, perquè els gravaments que tot això significa pesen avui, no contra el capital explotador, sinó completament contra els propis obrers que, en virtut del sistema imperant de col·lectivitacions i controls, són els qui actuen al front de tots els treballs i de totes les empreses. No parlem, encara, de la inflació que es produeix, del cercle viciós que es crea, de les conseqüències que ha de reportar una tal política econòmica. Estem, indubtablement, davant d'un cas extraordinari i delicat sobre el qual ens permetem cridar l'atenció dels nostres governants i dels responsables de totes les organitzacions obreres.

Es clar que la solució d'aquest conflicte sols està en fer efectiva la tan suspirada unitat sindical. Però ens temem —i tant de bó que errèssim!—que aquesta unitat és un projecte gairebé irrealitzable. ¿No seria, per tant, interessant i convenient que, a manca de tal unitat, les sindicals estudiesin conjuntament i es posessin d'acord sobre aquest extrem, frenant i posant fi a aquesta esbojarrada carrera d'augments, alguns vertaderament fabulosos i sempre exagerats i inoportuns?

Seria en benefici de la guerra i es faria, indubtablement, un gran bé als propis obrers. Sobre tot si en lloc d'aquelles aspiracions materialistes es preocupessin una mica de llur cultura, de llur capacitat, de llur perfeccionament professional i tècnic...

R.

UN POBLE CRUCIFICAT

A "Le Petit Démocrate", Pierre Dumas, catòlic i democrata popular que oneix bé el poble basc després del viatge que feu a Basconia fa uns quatre mesos, descriu la lluita heroica que sosté la població d'Euscadi per la seva llibertat i les seves tradicions. En donem uns paràgrafs.

"Al juliol del 1936, en el moment en que Franco i Mola es sublevaren en nom de la religió, de l'ordre i de la Pàtria, els bascos es troben entre dos camps."

"Molt aviat però, Mola llança les seves tropes contra San Sebastián, Madrid, al contrari, promet: autonomia, respecte religiós, llibertat, etc."

Cada any per la festa de la raça, infants, soldats, professors, obrers juraven sobre els llibres sants morir pel manteniment de les llibertats perdudes i les tradicions."

"Actualment, els bascos mantenen llur jurament i davant el món donen llur sang amb la certesa que no és en van. Davant aquest drama, davant dels milers de morts, davant d'aquest poble crucificat, davant dels democrates populars que cauen pel nostre ideal comú, inclinem nos amb respecte, acollim a les nostres llars als pobles desgraciats i fem vots perquè els sacrificis que realitzen portin a aquestes germanes heroïques, la llibertat i les garanties d'una independència que només volem utilitzar pel progrés social i en bé general de llur país."

Aquesta crida serà escoltada. Tots els homes de cor tindran com un deure el salvar a aquest desgraciat poble catòlic, perquè com diu Pierre Dumas al començament del seu article: "Els democrates populars, els bascos de Bilbao, lluiten per un ideal que és el nostre."

Romances

Segons el diari feixista "ABC", de Sevilla, els propietaris de cases es neguen a llogar els pisos buits. La "Fiscalia de la Vivienda" ha hagut de publicar un edicte lamentant-se i dictant les mesures pertinents per tal que això no succeeixi.

No obstant, sembla que els "caseros" no estan per "brocs", puix que els lloguers els són pagats amb moneda del "Gobierno de Burgos" i ningú no vol admetre aquest diner... si la policia no està al davant.

"Sur", de Màlaga, assegura que han estat renovats els llibres de la biblioteca de Senyores del Parc i es farà el mateix amb les altres biblioteques, puix hi ha qui es dedica a robar els volums.

Heus ací una notícia que honora els feixistes. ¡Robar llibres! No és cosa que succeeixi cada dia.

Poques vegades hauràs llegit, lector volgut, una semblant notícia.

¿Els haurà entrat als feixistes la dèria de la cultura?

"La Unión", de Sevilla, dona la

Comissió de guerra permanent de la segona Divisió militar d'aquella província.

Es senyal que ha augmentat la "feina".

D'arriament els antics italians reben instruccions de les autoritats feixistes respecte la forma com han d'ésser tractades les notícies i els esdeveniments universals. El 31 de març la premsa italiana rebia aquesta consigna:

"No reproduir els discursos de Queipo de Llano, massa notícies i apartats de la realitat".

¡Fins els italians estan tips de tanta estupidesa queipodellista!

Franco ha tramès, potser per a conhortar-los, un retrat als assetjats de la Ciutat Universitària.

I "Diario de Navarra" ho comenta en aquests termes ditiràmics:

"El retrato del generalísimo ha quedado expuesto en una de las principales dependencias de la Ciudad Universitaria, en presencia de honor, y como testimonio auténtico y voluntad constante en los puestos de vanguardia, que por ser de mayor peligro, son de máximo honor."

Si això és "estar en las puestos de vanguardia" no costa cap sacrifici ésser heroï.

Amb enyor el retrat a les trinxeres n'hi ha prou.

Ajudem Euscadi; però sense oblidar Madrid.

Hores d'unió i sacrifici

Les rees cobress i gous que tot això consisteix en els crims i intents de matar a terme a les carres del territori nacional per l'aviació i la marina de guerra dels països feixistes, han promogut en els rangs antifeixistes espanyols una màxima protesta, estent començar amb la màxima duresa a quells atropells inaudits dels qui no podent-ne sortir amb la seva put terra, intenten depressonar-nos bombant ciutats obertes, les víctimes de les quals bombes agressives són sempre ciutadans inocents, i dones i criatures innocents.

Quan encara a la reraguarda es jugava a la Revolució i la veritable germanor entre tots els elements antifeixistes no era pas establerta, han vingut aquells sagnants esdeveniments a advertir-nos de les nostres discòrdies i a fer-nos comprendre d'una manera punyent i evidentíssima alhora que al feix no hi ha distincions en els seus atemptats, i que si no ens hi oposem unànimament formant el quadro al costat dels Governos de la República i de Catalunya en aquestes hores de màxima responsabilitat, els resultats podrien ésser catastròfics per a tots.

Sembla però, que les coses comencen a canviar-se en un sentit favorable a la unió sagrada, ja jaorable que cal anar, si volem salvar la independència d'Espanya, que uns pils estrangers feixistes intenten arrebar-nos, com si les terres bàrriques fossin un país per civilitzar.

El que no hem pogut aconseguir el seny i la serenitat tant vegades esmentades pels partits d'esquerra i pels Presidents de la República i de Catalunya, sembla que a la fi es va a aconseguir en els moments actuals, convençuts els discòls i els apassionats, de que per sobre de tota ideologia i de tota nova prova revolucionària hi ha dues coses transcendents que ens mouen a formar d'una vegada i ràpidament el front únic "de tots" els antifeixistes: guanyar la guerra i defensar la independència de les terres ibèriques. I repetim que les coses sembla que es van a canviar a la fi, favorablement per a la causa antifeixista, perquè els Governos de Madrid i de Catalunya han rebut i estan rebent incomptables adhesions de tots els sectors, fet que encara no s'havia donat garbés des del començament de la signada lluita.

Fan bé les entitats i els ciutadans tots en posar-se al costat dels Governos nostres en aquestes hores que sap si decisives per al triomf de la causa de la Llibertat i de la República. No hi ha d'haver un sol ciutadà, pensi com pensi i sigui com sigui, que en aquestes transcendents moments per a la vida i la independència de la nostra Pàtria, no vessi la catàstrofe que significaria per a les terres hispàniques i per als nostres ideals de redempció un mal entès en els rengles antifeixistes o un manament al suport que de tothom necessitem els nostres governants. Qui intentés oposar-li obstacles, cegat per una altra passió que no sigui la de venerar el feix al camp de batalla i defensar els nostres drets d'homes lliures i independents rebutjant tota imposició estrangera, deuria ésser considerat com un malvat o un boig, que obessionat per un mal pensament lo posseït d'una quimera irrealitzable no faria més que actuar com un traïdor a la lluita i als germans nostres que donen llur sang per a la nostra Pàtria.

De la mateixa manera que els fronts necessiten el sacrifici dels homes antifeixistes que constitueixen l'Exèrcit Regular del poble, els Governos de Madrid i de Catalunya necessiten el suport entusiasta i sincer de tots nosaltres perquè comptant amb ell, la seva difícil tasca d'aquestes hores gairebé úniques a la història es veurà emparada per la legió de ciutadans que d'una forma o altra poden contribuir a la ràpida victòria que tots anhelam.

Prou iniciatives pròpies i prou esforços i sacrificis estèrils. Tots al costat dels Governos lleials, i a treballar i a lluitar per al triomf definitiu de la República i de la Llibertat, puix que si es perdessin ambdós per una desunió nostra o un manament als qui representen el poble, l'huracà feixista i criminal s'ho enduria tot i no deixaria res en peu de les nostres institucions democràtiques i dels nostres llaços socials, les quals caurien enmig de rius de sang.

F. M. S.

DIARI DE REUS accepta a la seva impremta llibres amb destí a la Biblioteca Circulant Infantil del servei de nens refugiats a Catalunya.

Aquesta finesa, us l'agraïran ells, i Catalunya farà el paper que li correspon.

La Direcció del "Diari de Reus"

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 134 — Dimarts 8 de Juny de 1937.

Una bona mesura

Els ciutadans amics de l'ordre revolucionari han tingut ocasió de respirar com si els haguessin tret un enorme pes del damunt. Les Patrulles de Control, després de palesar una vegada més quines eren les seves activitats, assassinant guàrdies d'assalt fidels al Govern de la Generalitat, han estat dissoltes. Després de llargs mesos de maldar pel mateix. Quan ja estava a bastament demostrat —La Fatarella!— quins eren els movils que les menaven i a quin ordre revolucionari es devien.

Catalunya, tanmateix, sembla el país de les paradoxes. Les coses no se saben preveure a temps i per postres, malgrat la realitat, no es posa el remei adequat als mals ni es donen els noms que les coses tenen realment. Han hagut de caure nous defensors de la causa del poble—els que el 19 de juliol del 1936 escribiren una pàgina d'heroisme defensant Barcelona dels militars criminals—, per a que els qui des de fa temps no servien més que per a gestes com la ignominiosa de La Fatarella, fossin dissolts. I, encara, no a títol de contrariis a la veritable revolució, a la causa justa del poble, sinó perquè «els seus serveis a Catalunya ja no es consideren necessaris».

Així, doncs, fins ara no són innecessaris els seus serveis. Qual cosa vol dir que fins ara, podien, malgrat els assassinats registrats, servir l'ordre. Per nosaltres, perquè creiem que ara no és temps d'anar amb subterfugis, creiem també que a la dissolució se li havia de donar exactament el seu significat. Després d'uns assassinats no hi cap l'excusa de «no ésser necessaris els seus serveis». Val la pena que es digui que es dissol una institució que s'havia convertit en un veritable perill per a la pau i l'ordre de la reraguarda honrada i treballadora.

Els fets, tanmateix, donen sempre la raó a qui veritablement la té. La dissolució de les Patrulles de Control era una necessitat que sentia el poble, al qual tard o d'hora se l'ha d'atendre. El poble havia vist, que, en lloc de deure's a l'ordre dictat pel Govern representatiu de tots els antifeixistes, seguia una trajectòria encaminada a donar satisfacció a un grup de profitaires de la revolució, sense escrúpols de cap mena.

No és un exemple ben palès, ben irrefutable, aquest de no procurar altre que exterminar els guàrdies d'Assalt, als quals Catalunya, per la seva actuació el 19 de juliol, els deu agraïment? No és, també un exemple, el fet de tantes armes amagatzemades quan els crits d'«armes para el frente» arribaven, no al cel—perquè els brams d'ase no hi arriben—sinó a tots els àmbits de Catalunya?

El poble català va entrant poc a poc per les vies d'una notable pau. Malgrat la covardia d'uns i la poca visió d'altres que, amb responsabilitat, no haurien de permetre tanta inèrcia, i menys fer-se còmplices amb la seva política especulativa de situacions que porten el descontent a les masses del poble antifeixista.

M. BADIA COLOMER.

Els sense feina de Pàdua es manifesten contra la política mussoliniana a Espanya

A Pàdua fa alguns dies nombrosos sense feina anaren al local dels sindicats feixistes a demanar-ne. Els dirigents dels sindicats els hi proposaren que s'allistessin per Espanya. Davant d'aquesta infame proposició els obrers protestaren violentament i tingué lloc un conflicte que provocà la intervenció de la policia. Un dels funcionaris del sindicat resultà ferit. Els sense feina, després d'ésser rebutjats al local dels sin-

dicats anaren a protestar en massa al local del "Fascio" on tingueren lloc nous disturbis. A la mateixa ciutat tingueren lloc manifestacions a favor d'Espanya republicana en els establiments I. N. C. A. P. i en els de la fàbrica de seda artificial S. — N. I. A. Viscosa. Es freqüent veure a les parets inscripcions de simpatia i solidaritat envers els defensors de la República espanyola.

Els oficials italians desembarquen disfressats d'àrabs al Marroc

Se'ns comunica de Gènova que nombrosos vaixells mercants italians han transportat a Ceuta, en la primera quinzena de maig, centenars de tècnics italians i oficials especialitzats que abans de desembarcar són disfressats d'àrabs i que del Marroc es transporten a Espanya. A molts indrets del litoral, al voltant de Ceuta i fins a la zona de Tànger, s'estan instal·lant bateries subterrànies aquests treballs són executats especialment per alemanys i italians.

(De «Le Peuple».)

L'Espanya popular vol posar fi a la pràctica dels pronunciamientos

Aquest és el títol que dona M. Harmel al seu article en el qual parla dels generals espanyols i dels seus motius. «Feia deu anys que no seus motius. Feia deu anys que no havia vist València de la qual en guardava el record d'un espectacle que m'havia astorat. Ena a l'estació davant del tren que sortia cap a Madrid, que un grup de generals i oficials d'uniformes flamants, parlaven molt congestionats, tot donant-se cops a l'espatlla mútuament. Aquests generals eren els caps del cos d'artilleria que s'havien sublevat contra Primo de Rivera perquè no els donaven una part en l'exercici de la dictadura. Per què parlo d'aquest incident? perquè és típic i perquè ajuda a fer comprendre les raons per les quals lluita l'Espanya popular. L'Espanya popular i republicana pot posar fi per sempre, a la pràctica dels «pronunciamientos». No vol que el seu destí estigui en mans de les ambicions dels generals que es disputen la millor part entre ells, però que saben que no corren cap perill llançant-se a aquesta mena d'intrigues i aventures perquè no tenen cap interès a prendre's, els uns contra els altres, sancions definitives». «Si hi ha algun retret a fer als republicans, és el de no haver vist el perill i no haver fet possible la dominació dels militars. Ara saben el que els costa la generositat i la magnanimitat de la qual en donaren mostra el 1931. Amb la guerra civil, omplí la península de sang i ruïnes, com no voldrien liquidar una tradició tan desastrosa? «La vida nacional ha d'ésser definitivament treta de les aventures dels generals traïdors. Els nostres amics d'Espanya sacrifiquen tot per a guanyar la guerra i emportar-se la victòria que és la primera condició pel desenvolupament futur de la democràcia espanyola».

La Fira del Llibre

El dia 3 del corrent s'efectuà al Grup Escolar «Francesc Ferrer i Guàrdia» del camí de Tarragona n.º 34 en el seu saló d'actes, l'obertura de la Fira del Llibre.

Obri l'acte la companyia directora Isabel Armengol, acompanyada dels professors del Grup, presidint la festa el conseller P. Benet en representació del president del Consell Municipal, ja que degut a les seves ocupacions es va veure obligat a enviar al dit representant.

Començà l'acte entonant els alumnes l'himne «Bandera Roja» dirigit pel professor camarada M. Tévar i acompanyat al piano pel mestre Lluís Tafanell, el que durant la festa interpretà «Moros y Cristianos», preludi de «Marta» i «El Saltró de la Cardina», peces que foren molt ovacionades, alternant amb escollides poesies i trossos de prosa seleccionats a l'us de l'acte i que foren recitats per la major part dels nens que assisteixen al nostre Grup.

Dins de l'esmentada festa hem de remarcar a la nena Pilar Róger, refugiada de Madrid, que recità una poesia escrita per ella mateixa, en la que fa referència a aquesta data i el seu agraïment als seus mestres.

Seguidament el nen Damià Boner, de Reus, va recitar una poesia «La Fiesta del Libro» de la que és autor ell mateix i en la qual elogià la immortal figura de Miguel de Cervantes Saavedra, autor de la gran obra «Don Quixote de la Mancha».

Després, dirigits per la companyia Maria Vendrell, varen prendre part entre nens i nenes de 5 i 7 anys en dos quadros de gimnàstica rítmica titulats «Tengo un hermanito» i «Miren arriba» que foren l'admiració del públic que els aclamà calurosament, tant per la manera de l'execució com pel gust que va tenir la companyia Vendrell.

També es destacaren en una representació tres alumnes del quart curs amb la «moraleja» de la qual n'és autor el mestre del mateix Grup, company Lluís Tafanell, que porta per nom «Educació Social».

Tot seguit dissertà acertadament el company mestre del Grup, Maximilià Tévar, el tema «La Història de la Impremta». Les seves paraules foren escoltades i posaren tots els oients la màxima atenció, essent acollides al final amb una sorollosa ovació general.

El representant del president del Consell Municipal, camarada Benet, dirigi breus mots als nens d'encoratjament, perquè la tasca que han començat la perfeccionin mitjançant l'estudi, no deixant lo en terra, sinó que amb l'interès més preferent continuïn fins a ésser uns homes de profit i exemples de la vida social.

VESTIT

Lector amic:

Si cerques al diccionari el mot vestit, trobaràs que significa: poc més o menys, el conjunt de draps amb els quals l'home cobreix el seu cos per honestetat i decència o per abrigar-se.

Quant a la dona, entre altres raons que no vull esmentar a l'objecte de no passar per corruptor, usa el vestit per a ésser més bonica.

Sembla que el vestit, pràcticament fou una fulla de parra.

No és veritat però, que Eva, l'utilitzés perquè es donava vergonyosa d'haver tastat la poma.

El pensament d'Eva fou aquest:

—Cosa amagada, cosa desitjada.

I d'aquell dia ençà, les dones van vestides.

I els homes també.

El vestit ha evolucionat d'una manera meravellosa.

I aquesta evolució ha fet possible que milers i milers d'homes, milers i milers de famílies, trobesin un treball honrat amb el qual proporcionar-se el seu pa de cada dia, d'aital forma que, com més gent vesteix i vesteix bé, més gent menja i més gent pot vestir-se.

Per què, doncs, els ciutadans d'ara sembla que tinguin un especial interès a vestir malament?

Es que l'amor mudat és un crim?

Es que els treballadors que viuen perquè la gent va vestida ben vestida, no tenen dret a viure?

Amic meu:

Democràcia no significa pas que tots hàgim d'anar a tot crap en mànigues de camisa, pantalons estripats i espadenyes.

Democràcia ha de voler dir també, que tots hem de portar sabates, levita i barret de copa alta.

POPEYE.

Va demanar als assistents del brillantíssim acte, que havent estat una festa del gust del seu President, sentia que no hagués pogut venir, però que ell amb nom seu felicitava als nens que tan s'havien lluit, així com també als pares i demés persones que acudiren i especialment als mestres del Grup, que sense perdre moment aprofiten totes les ocasions propícies per a col·locar-se al grau corresponent de saber als seus alumnes. Rebé molts aplaudiments per part de tots i seguidament va cloure l'acte la directora del Grup, donant les gràcies a tots els assistents i posats tots dempeus varen corejar «La Internacional», finalitzant la festa executant els himnes nacionals «Els Segadors» i «Himno de Riego».

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 135 — Dimecres 9 de juny de 1937

Quan acabaran els "bulos"?

Evidentment que a reraguarda encara hi ha molta gent interessada en què la guerra es perdi. I una de les armes que amb més èxit ha emprat és la del rumor alarmista, tendent a desmoralitzar la població.

No hi ha dia que no se sàpiga una nova «notícia», per la qual «han de vindre els avions» i «Reus ha de quedar com Güernica». Notícies per aquest estil, les dones les escampen amb una profusió esfereïdora sense que es vegi per part de les autoritats un desig per a reprimir els estralls que això produeix en la moral dels ciutadans.

S'ha parlat molt de l'espionatge i dels agents a sou de l'enemic infiltrats als pobles lleials a la República, que no procuren altra cosa que portar la desmoralització a les masses que estoïcament segueixen el curs de la guerra, adaptant-se gustosament a les necessitats i a les privacions naturals que aquesta reporta. Però una cosa és que el poble estigui disposat a passar per tot, abans que donar lloc al triomf del feixisme, i l'altra és què, continuament, d'una manera insidiosa, els rumors prenguin cos i les nostres dones, per la tasca d'unes inconscients que recol·leixen com a bons i verídics tots els rumors derrotistes, visquin alarmades pels perills que, d'ésser veritat, ja arribaria, dissortadament, l'hora precisa d'ésser coneguts.

La propaganda encaminada a que no s'escollin rumors falsos, s'ha d'intensificar, però pràcticament. No fixant per exemple cartells murals—als quals, però, no els neguem eficàcia—, sinó sancionant degudament i amb energia els qui, amb mala fe o inconscientment, provoquin desmoralitzacions al poble amb les seves propagandes alarmistes.

Hom s'adona gairebé tots els dies, passant pel mercat o per davant d'establiments de queviures principalment, com no es parla d'altra cosa que de la guerra i de les seves conseqüències, i no pas per a enfortir els esperits sinó per a debilitar la fe que tots hem de tenir en la nostra victòria. No es pot tolerar, per exemple, que públicament es digui que els estralls de la metralla facciosa a Barcelona o a Almeria és degut a que els nostres avions han bombardejat Saragossa o Palma, fixant està clar, objectius militars. No és tolerable això, per que equival a tant com desaprovar les accions de l'exèrcit o de l'aviació republicana.

Si veritablement el poble—i això és indiscutible—sent anhels de guanyar la guerra, s'han d'evitar aquestes propagandes escampades per gent interessada a que perdem la lluita. En aquest cas, les autoritats i els seus agents han de posar cura en fer callar les veus dels que fan circular amb profusió alarmants notícies que no són altra cosa que «bulos» llençats pels amics del feixisme amagats al nostre poble.

No podem permetre, en bé de la nostra causa, que mentre al camp enemic, segons totes les informacions, s'afusella a la gent per menys de res, encara al nostre camp s'hagin de tolerar campanyes de tenda i de mercat, desacreditatives per a la nostra causa i que debiliten l'esperit estoic i heroic del poble antifeixista.

La necessitat de guanyar la guerra fa que la tasca desmoralitzadora hagi d'ésser considerada com a acte de traïdoria a la República.

M. BADIA COLOMER.

Les revolucions que s'excedeixen en llur tasca destructiva, moralment, tenen per destí la mort i per mortalla el menyspreu de les seleccions espirituals que les hanrien recolzades i fetes magnífiques.

Joan Peiró.

Remarques

Sota el títol "S'han perdut dos envuts, especials", "La Rambla", de Barcelona, escriu:

"Podríem saber on és l'ayllador Servand Meana, que sortí de Barcelona amb una importantíssima quantitat de diners destinats a la compra de material d'aviació?"

"Podríem saber on és l'exdirector de Ràdio Barcelona, senyor Sánchez Cordovés, que sortí de Barcelona amb una importantíssima quantitat en metàl·lic per a adquirir material per a detectar la presència dels avions que vinguessin a bombardejar Barcelona? ¿No seria possible que aquest senyor es trobés ara a Itàlia?"

De mica en mica anirem sabent com es feia la "revolució" a Catalunya.

El mateix diari diu també:

"S'ha parlat molt de fugitius, però no s'ha parlat gaire dels fugitius que, a més de escapar, han agut amb alguns del Govern, engançant el poble."

I potser que ja és hora que, en comencem a parlar, perquè, del contrari, aquesta colla de llars tornaran ací i tornaran a fer de les seves, i el menys que podem demanar és que no puguin tornar mai més.

Creieu que exagerem? Bé, doncs, ací va una mostra. «Recordeu que va parlar-se d'un secretari d'un conseller del Govern, Generalitat (avui ja no ho és) que fugí a França amb quatre milions de pessetes? ¿Recordeu que l'organització a la qual pertanyia aquest individu s'ofertà a ajudar la justícia? ¿Recordeu tot això? Doncs bé; aquest individu estava, fa pocs dies, present un aperitiu a la terrassa d'un establiment de Barcelona.

No hi volem fer cap comentari."

Ni nosaltres tampoc. Bé prou se'ls farà el lector.

A tots els diaris de la zona feixista, com a "consigna de govern", apareix, amb grans i negres retolacions, aquesta recomanació:

"¡Español! No estreches la mano de hombre o de mujer que a los diez meses de guerra luce aún su anillo de oro que le pide la patria. ¡Ese no es español!"

L'economia feixista està a les acaballes.

L'exèrcit rebel està, tanmateix, de pega. Se li van morint tots els generals que el dirigeixen.

Mola té el número setze. Davant d'ell han caigut Goded, Canpaz, Fanjul, García de la Herranz, Sanjurjo, Barrera, Fernández Pérez, Fernández Burriel, López Ochoa,

Villegas, Cavalcanti, Patxot, Le-gorburu i Fernández Ampón.

Els uns han caigut mentre volaven en avió; els altres, els primers dies de juliol, lluitant contra el poble; dos o tres han estat afusellats.

Noteu una cosa: cap d'ells no ha mort al front. Oh, els generals facciosos! Al front — no tinguen por — no n'hi morirà cap.

DE CINEMA

Semblanza a gotas

Robert Montgomery

Fué rico y luego pobre... Ahora es otra vez rico... Tales han sido los altibajos en la vida de Robert Montgomery... Su padre era un acaudalado hombre de negocios... Bob se educó en escuelas aristocráticas y con profesores privados... Recorrió Europa antes de ingresar en la Universidad... La inesperada muerte del padre hizo cambiar completamente la vida a la familia Montgomery.

Robert y su hermano tuvieron que buscar empleo... Entonces, nuestro héroe abandonó la Universidad para trabajar de mecánico en una empresa ferroviaria... Después fue estibador en un barco petrolero.

De regreso a Nueva York, ingresó al teatro... Sus triunfos en la escena llamaron poderosamente la atención de los productores de Hollywood... No pasó mucho tiempo sin que recibiera ofertas ventajosas, rechazándolas todas... El joven actor quería adquirir suficiente experiencia artística antes de probar fortuna en la pantalla.

Finalmente accedió a firmar un largo contrato con la Metro... Su primera película fue "Vida Estudiantil"... Un año después se conquistó el galardón de estrella por su destacada labor en "Con el agua al cuello"... A esta producción siguió una larga serie de resonantes triunfos... En la mayor parte de sus películas Bob ha encarnado a héroes apuestos... Su magistral interpretación de esa clase de papeles le ha valido inmensa popularidad.

Se le considera la primera figura del cine en la comedia elegante... Recientemente participó en dos obras de ese género... Una era "Justo por Pecadores"... La otra lleva por título "Su última aventura"... Ahora acaba de filmar "Al caer de la noche"... En esta película deja de ser héroe para personificar a un asesino... La obra hace gala de un interesante y original argumento... En los escenarios de Londres obtuvo extraordinario éxito, y ha sido llevada a la pantalla a petición del propio Montgomery.

DEMETRIO LEON.

Remoure

Lector amic:

"Els fossers emmalaltexen de tant cavar fosses".

"Sota terra hi ha exhalacions mortífiques".

"Es necessari viure a les muntanyes alteroses".

Així parlà Zaràtustra.

La terra és un toll immens, d'aigües corrompudes i sojage rangos.

I les muntanyes, que són els trosos de terra delitosa d'higiene, s'enfilen per sobre el toll, a l'objecte d'allunyar-se de les emanacions infectes.

L'home però, que és un tofonari perfidios, remena i més remena, regira i més gira, i els esquixos ho taquen tot; fins les muntanyes.

Per això són poques les muntanyes blanques; i en aquestes pos, la blancor només es troba al cim del cim.

I encara que la gent cregui que la blancor aquella és produïda per la neu, la gent s'equivoca; perquè aquella blancor perennal, la deuen el fet que, allà dalt, no hi arriben, sortosament, els esquixos del fang de la terra.

Per això Zaràtustra parla d'amarihi a viure.

Hem dit que l'home era un tofonari, i és tofonari aquell individu que es dedica a remenar la terra per cercar hi tòfones.

Una tòfona és una mena de botlet que es fa sota terra, i és molt saborós.

I l'home, remenant per a trobar tòfones, no en troba pas de coses saboroses.

Per què?

Perquè la..... porqueria, com més es remena, més put.

No remenis, amic meu.

No regiris.

Deixa les aigües quietes.

No facis el bus.

Fes l'àguila i, com les muntanyes, enfila't amunt, amunt sempre, fins a trobar aquella blancor blanca que no s'acaba mai.

POPEYE.

MILICIES ANTIFEIXISTES

Subscripció Popular Pro víctimes llibertat

LLISTA 80

Suma anterior, ptes. 47.833'65

Secció d'Obrers Flequers 50'—

Personal de la casa col·lectiva

vitzada de Fills de Josep

Sabater 46'55

Total pessetes 47.930'20

Reus, 8 de juny del 1937.

Realment no existeix Europa?

Guernut, ex-ministre francès, presidint a Moulins el Congrés Federal de la Lliga dels Drets de l'Home, després d'afirmar que la S. de N. no existeix, ha dit que tampoc existeix Europa. Tanmateix l'afirmació, per la seva transcendència, dóna lloc a que hom resti perplexo no sabent si decantar-se a creure que, realment, Europa no existeix.

De la Societat de Nacions no fa falta ni que se'n parli. Malgrat les intervencions del representant de l'Espanya republicana; malgrat els esforços gegantins dels homes com Litvinov, l'organisme ginebrí dorm el son dels angelets. Entenem que ja han gastat massa tinta per a que encara n'esmercem més parlant d'una cosa morta, que, per ésser-ho, no pot donar cap rendiment.

Però... Europa existeix? No existeix ja aquest vell continent que després de debatre's durant quatre anys entre sang, foc i llàgrimes ara està altra volta a la mateixa vorera de l'abim que representa una nova conflagració? Viu o no viu Europa? Sent o no dintre les seves entranyes les urpades dels monstres de la destrucció i de l'odi amb nom de Mussolini i Hitler? Sent o no la vergonya d'una inacció fatal, d'una negligència que no té altre nom que crim de lesa humanitat? Viu o no, en aquest dissortat continent l'experiència d'una guerra que no reportà altra cosa que privacions i dolors i que, llevat del gran poble rus, encara no se n'han pogut lliurar? No sabem, després de formular-nos les preguntes, si acabar de creure, malgrat sentir-nos-hi impelits, que Europa no existeix.

Guernut ha pogut sentir l'afirmació en moments de veritable defalliment moral. Es massa enorme aquesta visió general d'Europa amb referència al cas d'Espanya, per a que els homes de sentiments justiciers i pacifistes no sentin la terrible melangia de considerar, el cas d'Europa, com un cas perdut. Per això Guernut ha pogut afirmar que no existeix Europa.

Però aquesta afirmació, malgrat que en moments de desesperació, veient la impotència ens hi volguem aferrar, no té consistència. Com pot ésser que Europa no existeixi? Europa podrà ésser, en aquestes solemnes hores, enormement dissortada. Però no ha deixat d'existir. Una cosa és que els Governos que als diferents pobles regeixen els seus destins estiguin mancats de vitalitat, i l'altra és que Europa, la intrínseca, el què en podríem dir l'ànima, sigui una cosa sense vida.

Arreu d'aquest continent dolorit, hi respira la vida d'Europa. La verdadera vida que són els pobles, donant-li a aquest mot el sentit de la producció, de la vida veritable. A Itàlia, malgrat els afusellaments, les persecucions, els presidis engolidors de carn proletària, hi respira la vida d'Europa amb aquestes manifestacions populars d'adhesió a la República Espanyola, amb les sublevacions dels soldats que no volen venir a morir a Espanya. Respira la vida d'Europa en les demostracions d'una voluntat uniforme, exterioritzada arreu, per a que es faci justícia a Espanya.

No li manca vida a Europa. El què cal és que, vella com és, obri els braços i espolsi el crostissam d'homes d'Estat que l'envelleixen molt més encara, per a rebre saba nova de les generacions joves que sospiren per un món millor.

Europa viu, i haurà de rejuvenir-se per voluntat dels seus fills!

M. BADIA COLOMER.

**No escatimar la lleialtat.
Heus ací una premissa que
hauria d'esdevenir consigna
antifeixista.**

"PEDRO MARI"

Reusencs!

Organitzat per la "Junta d'Ajut a Euscadi" es celebrarà aui dijous, a les deu de la nit, al Teatre Fortuny, una important vetllada teatral i artística a benefici del País Basc.

Aquest esdeveniment artístic consistirà amb l'estrena a la nostra ciutat de l'obra dramàtica, en 3 actes i varis quadros titulada "Pedro Mari", recentment estrenada amb clamorós èxit al Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona.

"Pedro Mari" és l'espectacle de la novel·la basca del mateix nom, de la qual n'és autor Artur Campión.

"Pedro Mari" serà presentada al nostre públic per la companyia Barrón-Galache, ben coneguda dels reusencs per haver actuat entre nosaltres en varies ocasions. La companyia Barrón-Galache en fa una representació acurada i lloable per tots conceptes.

La presentació de l'obra — decorat i vestuari — és una cosa verament excepcional i nova per al nostre públic. La creació i direcció de les realitzacions artístiques que comporta el muntatge de "Pedro Mari" han anat al càrrec dels companys del Sindicat de Dibuixants Professionals, U.G.T., de Barcelona, els quals han executat un treball artístic digne de tot elogi. El vestuari d'època — l'acció de l'obra es desenvolupa a fins del segle XVIII — és bellíssim i pel que es refereix al decorat, sense exagerar podem dir que les fórmules emprades en la presentació de "Pedro Mari" representen una renovació de la tècnica teatral del nostre país. Amb la màxima sobrietat i senzillesa en el decorat, s'obtenen efectes artístics remarcabilíssims. El muntatge de "Pedro Mari" a Reus, per les dificultats tècniques que comporta, és un espectacle que poques vegades tindrem ocasió de presenciar; si a això hi afegim la vàlua artística de la presentació — decorat i vestuari — legítimament podem dir que la vetllada d'avui al Teatre Fortuny tindrà totes les característiques d'una verdadera vetllada d'art.

L'obra ofereix però, altres atractius i que breument destacarem. En primer lloc, per la col·laboració dels espatadantaris i txistolaris del País Basc, actors també de l'obra — veurem, — tot vegada per primera vegada a Reus — unes mostres de la bellesa de les dances i cançons populars d'Euscadi. Els espatadantaris executen la "Danza de la Bandera" i "La mort de l'heroi", verament espectaculars i d'un realisme punyent aquesta darrera. Cal, després, que subratllem un mitjà auxiliar simbòlic emprat en l'espectacle de "Pedro Mari", per primera vegada a Espanya. Al fons de

l'escena s'hi veu una pantalla cinematogràfica en la qual s'hi projecten diagrames i paraules que subratllen els diàlegs de l'escena, donant així el comentari actual a una obra escrita fa uns 150 anys.

"Pedro Mari" més que r.s. p.ró, és una obra de guerra, de la nostra guerra contra el feixisme. El Comitè Pro Exèrcit Popular Regular, el qual s'ha emprès la tasca d'espectacle, posa a "Pedro Mari" el subtítol de "El camí vers la llibertat". En efecte, "Pedro Mari" és el drama de la transformació moral d'un individualista que anhelava la seva llibertat personal a la gran idea del seu poble que a va conquesta de la llibertat nacional i social. Aquest i no altre, és el significat de l'obra que serà posada en escena a les taulles del Fortuny aquesta nit.

El delegat general d'Euscadi a Catalunya, parlant de "Pedro Mari" ha dit:

"Quan vegeu a "Pedro Mari" ple de dolor, arborada la seva ànima; quan el vegeu encobrint davant l'injustícia dels malvats, quan el vegeu córrer i creuar les línies de foc per a enllastar-se a la veu dels seus germans, tingueu present que el poble basc en l'hora actual, Euscadi, posada en peu com un sol home, lluita i defensa la seva dignitat social i la seva llibertat col·lectiva.

La representació a Reus doncs de "Pedro Mari" és alhora que un acte a benefici dels germans que al nord d'Ibèria lluiten per la llibertat de tots nosaltres, una manifestació d'homenatge al poble d'Euscadi que tan generosament dóna la raça dels millors dels seus fills en defensa de la llibertat.

En la vetllada d'avui al Fortuny però, hi haurà encara la presentació a Reus de la banda del "Partit Federal Ibèric", remarcable agrupació musical composta d'un centenar d'executants i dirigida pel mestre Noví.

Aquesta banda interpretarà, a més de la representació i durant els intermedis, selectes peces musicals del seu variat i extens repertori.

El programa — nodridíssim i de qualitat — que avui a la nit tindrà lloc al Teatre Fortuny i la finalitat que el motiva — l'ajudar a Euscadi — ens fan esperar que es veurà ple de gom a gom, per tal d'assaborir d'un espectacle que difícilment podria repetir-se a la nostra ciutat. Reusencs, antifeixistes tots, no deixeu d'anar avui a veure "Pedro Mari". Ajudeu Euscadi i sereu expectadors d'una autèntica vetllada patriòtica i artística.

LA JUNTA D'AJUT
A EUSCADI

La eficacia del doctor Negrin

Hace unos seis meses y en Valencia, "Juan de la Encina", el augurio de arte, nos decía: "¡Atención al doctor Negrin!" ¿Por qué?, le preguntamos. Y "Juan de la Encina", volvió a repetir con sonrisa de augurio: "Por nada, por nada, pero ¡atención al doctor Negrin!" Hoy el doctor Negrin es el presidente del Consejo de ministros.

Años atrás, quien esto escribe, hallaba siempre en Madrid al doctor Negrin, en la península del Regio, acompañado de Anquistain, Vayo, Carado, Bello, Llopis i Bilbao. Todos socialistas o republicanos de izquierda, Negrin era de los primeros. Hombre sólido moreno, con bigote recortado, unos ojos penetrantes y una palabra precisa, por impetuosa. Alvarez del Vayo, no dejaba de extenuar su elogio: "En la cabeza de Negrin todo marcha como un reloj". Podía, pues, ser definido: el doctor Negrin o el exacto ajuste. Pero debajo de la precisión metódica, la llamada idealista y el empuje nervioso.

El doctor Negrin ha conseguido: a) Afirmar y realizar con oportunas operaciones nuestro crédito monetario en el extranjero. b) Realizar el milagro de conservar el alza recaudatoria en la España real, exceptuando en Cataluña. c) Deshacer la maniobra del fascismo internacional contra nuestros depósitos de oro. d) Crear ese ejército de camabineros, presente en todos los campos de heroísmo y en todos los lugares donde ha de hacerse efectiva la ley republicana. Ha sido, a un tiempo, Nécker y Carnot.

Ahora, nuevamente, atención al doctor Negrin. Jefe de un Gobierno encarado con la guerra, el orden y la Hacienda, puede ser Clemenceau sin frases y sin detalles de nervioso atribulamiento. El ha venido a hacer la guerra y a imponer la confianza en la retaguardia. Como el otro y como el otro, también, ha de enfrentarse con los alemanes. Así, coinciden entre el gobernante de Francia durante la guerra y el gobernante de España la misma preocupación por el orden y por la salud de la retaguardia, idéntico anhelo para hacer la guerra "hasta el fin" y semejante rencor por los alemanes. Si Clemenceau viviera, por Francia hubiese resonado ahora la misma imprecación: "Los alemanes tiraron primero sobre los aviones, aun cuando lo nieguen y éstos hicieron bien en responder". Los alemanes serán siempre los mismos, desde el falso telegrama de "Ems" que desató la guerra franco-prusiana, al episodio de Ibiza. Ningún buen francés puede defender a los alemanes. Yo, por mi parte, colocaría en el pecho de los aviadores españoles de Ibiza, la Legión de Honor,

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 137 — Divendres 11 de Juny de 1937

Nous compte-correntistes

Des de fa mesos que s'assenyalava que en la «revolució» portada a terme de resultes de la sublevació militar per elements el revolucionarisme dels quals no s'havia despertat fins després del 19 de juliol al callu de les incautacions i de les requises, s'anaven creant nous rics, que es presumia tenien immens interès en que la guerra no s'acabi per a així poder seguir amb el seu llamant paper de magnats. A cau d'orella, primer, i ja a crit pelat després, la gent no s'estava de dir que s'havien tret uns amos per a posar-ne uns altres; que s'havien suprimit uns burgesos per a enlairar a aquesta categoria Comitès la voluntat dels quals, en molts casos, és més inapel·lable i més despota que la que gaudien els antics patrons.

Algú, però, encara no volent acabar de creure que s'hagués arribat a tant, no podia pensar que aquesta «revolució» feta, al dir dels «revolucionaris» per acabar amb els burgesos i amb el capitalisme, creés compte-correntistes, el capital dels quals agafés la xifra de milions. Havia d'accentuar-se més la «revolució» per a lliurar-se dels contrarevolucionaris amics del capitalisme, havia de culminar aquesta «gran revolució» amb un aixecament armat contra el Govern legítim de Catalunya, per a que sortissin a la superfície fets demostratius de què, veritablement, això que en deien «revolució» per anar contra la «contrarevolució» no era més que un moviment encaminat a enfortir la supremacia dels nous rics i els milionaris de trínca sortits de la foscor social i encimbrats per art màgic a la direcció de la vida dels pobles per obra i gràcia d'una tàctica tant «revolucionària» com enrutadora.

Segurament que la documental recollida de resultes d'un moviment criminal contra el qual ha hagut d'actuar l'ordre públic, deixarà, per a l'esdevenidor, material prou profús per a que les generacions presents i venidores coneguin a bastament fins a quin punt ha portat a la desfeta per al nostre poble la mania de fer una obra revolucionària que no s'ha distingit per altra cosa que per la de demostrar com s'havien creat rics tot predicant la revolució, anant, àdhuc amb les armes, contra els que deien que no es podia confondre una cosa tan sagrada com és la revolució amb el lladronicí més o menys legalitzat.

Serà bó que, per a l'ensenyament futur i per a experiència dels que creuen que la demagògia és aute de fe revolucionari, es recopilin totes les dades demostratives de com actuaven, per sota mà, els que a les diferents localitats sentaven plaça de revolucionaris i de defensors dels drets sagrats dels obrers, mentre molts d'ells no podien presentar historial acreditatiu de batalladors per la causa proletària, i no procuraven altra cosa que col·leccionar monedes que depositaven amatents i previsors a bancs estrangers, com per exemple a Marsella.

La història ha de fer justícia a tots, malgrat que molts entenguin la justícia d'una manera molt singular.

M. BADIA COLOMER.

Un article del periòdic rus "Pravda" referent a la no intervenció

"La intervenció feixista a Espanya pren cada dia dimensions més grans".

Així ho constata un article de "Pravda" que critica severament el Comitè de no intervenció que persisteix en la seva letargia, malgrat les infraccions manifestes del Pacte, realitzades pels estats feixistes. Aquests fets són d'una gran importància al moment en el qual, a tots els països democràtics, s'obren la setmana de solidaritat amb l'Espanya republicana. Els feixistes italians i alemanys s'aprofiten vergonyosament del sistema de control i és precisament ara que Portugal creu necessari fer grans comandos d'avions, tancs, artilleria i municions per un "soi-dissant" reforçament de l'exèrcit portuguès. De fet, ningú desconeix que tot el material de guerra importat a Portugal es reespedeix a Espanya pels intervencionistes italians i alemanys. La Itàlia feixista ha imagi-

nat un altre mitjà no menys "espi-ritual" d'eludir el control. El govern italià ha incorporat el vaixell de passatgers "Liguria" a la flota de guerra i l'ha enrolat a una esquadra encarregada especialment de la vigilància de les costes marítimes d'Espanya. El vaixell de guerra "Liguria" no ha estat pas obligat a portar a bord representants del Comitè de Londres. No obstant, s'ha constatat que aquest vaixell és utilitzat activament pels feixistes italians per a transportar tropes regulars i amos a Espanya. "Pravda" continua: Els feixistes italians i alemanys exasperats pel fracàs de llurs projectes de guerra, es llancen a una fúria inoïda sobre la població pacífica d'Espanya, mentre que les masses treballadores dels països burgesos, democràtics, especialment a Anglaterra, reforcen llur pressió sobre el Govern de tots els països per tal d'obligar-los a abandonar la política de no intervenció que equival al sosteniment dels intervencionistes feixistes. Desgraciadament hom ha de constatar que l'actitud d'Anglaterra no ha variat. La qual cosa prova la proposició del Govern anglès a les dues parts que lluiten a Espanya, demanant que renunciïn a l'aviació de guerra. Posar la qüestió en aquest pla és fer el joc als intervencionistes perquè així hom pot tenir la impressió que els esdeveniments de Guernica i altres fets sanguinants són conseqüència inevitable de la violació de guerra.

Això no correspon a la realitat perquè tothom sap que l'aviació republicana destrueix exclusivament objectius militars situats al territori ocupat per l'adversari. Contràriament l'aviació feixista s'ha especialitzat en la destrucció de la població civil. Els crims sanguinants del feixisme només accentuen l'odi del poble espanyol contra els bàrbars feixistes i confirmen la seva voluntat de lluitar per la victòria final. "Pravda" acaba així el seu article: "Els pobles de la Unió Soviètica s'han donat sempre compte del veritable paper del Comitè de no intervenció. L'augment de la intervenció feixista a Espanya és la conseqüència directa de l'actuació del Comitè de Londres, que omple de joia els estats capitalistes quan hauria calgut prendre mesures eficaces per impedir els crims feixistes d'Espanya". És això que porta a totes les organitzacions obreres del món sencer, a totes les forces democràtiques antifeixistes, a tots els partidaris de la pau i la llibertat, a sostenir el Govern del Front Popular d'Espanya. És per això, que cal subratllar-ho, que cada temptativa que vol afèblir el Govern del Front Popular, dividint les forces del poble espanyol ha de considerar-se com una ajuda portada al feixisme. La setmana de solidaritat internacional mobilitzarà totes les forces a favor de l'Espanya republicana.

Animal!

Lector amic:

M'han proporcionat una sorpresa agradable.

Jo, que gairebé mai no he tingut temps d'asseure'm a la taula d'un cafè a arranjat l'Espanya o fer la manilla, perquè, entre altres coses, tenc que l'Espanya s'arranjarà quan siguem menys a arranjat la i menys també, a fer la manilla, prenla café, a peu dret, en un establiment del nom del qual, com el meu gran amic Cervantes, no vull recordar-me.

Quatre ciutadans, en ús perfecte del seu dret, feien tertúlia i un cinquè llegia el nostre diari, la qual cosa tenia també, un dret innegable.

De sobte, el lector s'empipa, pega plantofada a l'innocent diari i exclama:

—Aquest Popeye és un animal!

Què és un animal?

Un ésser orgànic que viu, sent, es mou i es reproduïx pel seu impuls propi.

Qualsevol ésser orgànic de les mateixes característiques que l'anterior, contraposat a l'home.

Un subjecte poc intel·ligent, molt ignorant, un neci.

Què soc, jo, doncs?

Per l'amable lector del nostre "Diari" que s'empipa llegint-me, sóc indiscutiblement, un subjecte de la tercera definició.

Fins i tant que en cada taverna hi hagi una biblioteca, en cada bar una escola i en cada cinema un ateneu, no anirem bé.

Quan un pagès sàpiga tant com un enginyer agrònom, quan tots els siguin arquitectes, quan cada emblanquinador sigui un Velázquez o un Fortuny, llavors començarem d'apropar-nos a la veritable civilització. Aquest és el meu criteri.

Un altre criteri, meu també:

Vall més ésser neci que "asnalfabet".

POPEYE.

Remarques

Lerroux ha dit a un redactor del «Diario de Noticias» del Brasil, que jutja desfavorable la situació dels «nacionalistes». «La única España—ha declarat—en que yo podría vivir».

És veritat: Lerroux ja no podrà viure en l'Espanya NOSTRA.

I, és clar, davant d'una visió per a ell tan poc falaguera, no té altre desig ni estima altre remei que Alemanya i Itàlia es decideixin «a atacar con acció directa en España».

[Patriota cent per cent]

Com a bon estraperlista.

L'ex-general Franco, segons ell, és l'estadista més responsable del món, el que dirigirà batalles amb més intel·ligència i habilitat, etc., etc.

Alaba't ruc...

Pere Rahola, el camarada de Cambó, ha estat detingut pels facciosos i empresonat a Pamplona.

És el destí de Rahola: enemistar-se amb tothom.

El príncep Ernest-Leopold de Lippe, cunyat de la princesa Juliana d'Holanda, s'ha casat amb una dependenta d'un magatzem de novetats.

Il després diran que la democràcia ha fracassat!

De «Nuevo Aragón»:

«Muchos españoles, muchos, tienen la mentalidad estrecha de aquel lego que llevaba esta anotación en su dietario: «Personas que me fastidian y a las que odio en este mundo: Primero: El Prior». Y después añadía, entre paréntesis: «Sea quien sea».

Si lo piensan un poco, los lectores, convendrán que la inmensa mayoría de los españoles, somos así. Nos tioroba el que manda, aunque sea más bueno que el pan de rosca».

Exacte.

Ajudem Euscadi; però sense oblidar Madrid.

Cal acabar amb els especuladors

Hem d'insistir novament sobre la criminal actitud de tots aquells que, aprofitant-se de la guerra i de l'escassetat d'alguns productes, especulen amb els sacrificis del poble antifeixista, augmentant els preus dels articles de primera necessitat, la qual cosa produeix un cert malestar que només afavoreix el feixisme.

El Govern ha d'emprar una acció enèrgica contra els especuladors i acaparadors que volen enriquir-se a costa dels sofriments del poble. Naturalment que els ciutadans tenen l'obligació de cooperar a l'acció de les

autoritats denunciant tot abús d'encariment del preu de les substències, si es vol que tingui eficàcia aquesta acció contra els enemics de la guerra i de la revolució.

No hi ha res que justifiqui—ho hem dit moltes vegades—l'abusiu encariment que han sofert alguns articles de primera necessitat, i cal que es prenguin ràpidament totes les mesures necessàries per tal d'acabar amb aquest escandalós estat de coses.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 138 — Dissabte 12 de Juny de 1937

Els trets per la culata

A Luxemburg, el govern filofascista ha fet un experiment. Mancat del sentit de la realitat, creient que a ell i no a ningú més li havia de donar la raó el poble—en aquest cas, al seu entendre, equiparat a un pobre xai qualsevol—organitzà un plebiscit. Entenien els il·lusos governants de Luxemburg, que la civilització per obra i gràcia de la seva voluntat, no tan sols no s'havia parat, sinó que faria marxa enrera. I, per a sortir victoriós, no se li ocorregué altra cosa que organitzar un plebiscit per anar a la dissolució dels partits comunista i socialista, que és gairebé com dir, en el segle present, anar a la negació de la mateixa ànima del poble.

Al govern de Luxemburg li ha ocorregut el mateix que a Gil Robles anava «a por los trescientos» i per poc es queda sense acta. El govern del Principat anava per a suprimir el comunisme i el socialisme—almenys nominalment al seu país—i s'ha trobat amb la desagradable sorpresa de què el poble s'ha declarat francament socialista i comunista.

El tret, com es veu, li ha sortit per la culata. I, en aquest cas hem de reconèixer-li una mica de sentit comú ja que per salvar-se de la «crema» ha presentat la dimissió. La duquesa, però, ha deixat sense efecte la dimissió per a «més tard reglamentar la qüestió», sense donar-se compte que quan els trets surten per la culata totes les reglamentacions tenen regust de «pastel».

Un altre dels trets que surten per la culata és el cas de l'oprobriós Lerroux! Ell, el gran revolucionari d'antany, furibund anarquista que tot ho hauria cremat, que tot ho hauria violat, al cap de les seves velleses, després d'haver-ho traït tot, ha fet traïció als seus propis postulats, venent indignament la República als enemics més acarnissats de les llibertats populars. Ara, des de Portugal, catau de tots els bandits de la política reaccionària espanyola, plora el seu equívoc, donant les culpes indirectament al pervertit «cabecilla». L'home que amb l'imperi del Paral·lel pujà l'escala ascendent de la política, amparant-se amb els obrers i traicionant-los covardament, es lamenta del tret darrer, que li ha sortit per la culata.

Ja no confia poguer viure a «la seva Espanya». La seva Espanya, de l'estraperlo, de la Transmediterrània, de March, del Gilroblisme vergonyós. Per això, amb una desesperació immensa, l'home que mantes vegades «se sacrificava por España», encara que fos compartint el Poder amb els enemics d'Espanya, demana, el miserable, que Itàlia i Alemanya es decideixin a intervenir oberta i decididament al nostre país, com si aquesta intervenció no fos ja prou palesa i prou decidida des de fa mesos.

De rebot, aquests trets per la culata ho són per a tot-hom. En el cas de Luxemburg, ho són per als que encara confien que es pot deturar la marxa dels ideals emancipadors, senti's pregonament per tota la població del món. Per altra banda, en el cas concret de Lerroux, el cridaner, el formidable revolucionari, ha demostrat a bastament a tots els que fan cas dels crits i dels cops teatrals, que per a ésser revolucionari de debó no fa falta que hom cridi molt; que vulgui violar monges i cremar convents amb capellans i tot, sinó que n'hi ha prou en què hom s'ajusti a una línia de conducta i li sigui fidel, sense fer-li perdre el cap la revolució amb moltes erres.

Perquè als revolucionaris de verborrea els sortirà el tret per la culata, i als que creuen en la demagogia veuran a Lerroux multiplicat per mil. Això pel què respecta a Catalunya.

M. BADIA COLOMER.

No és revolucionari qui se'n diu, sinó qui sent un vertader desig de superació constant.

¿Per què hi hagué lluita a Barcelona?

Del nostre col·lega "Claridad" reproduïm la següent informació que publica sota aquest mateix títol:

"Todo el mundo está enterado de los sucesos desarrollados en Barcelona durante la pasada semana. Vamos a contar nosotros la génesis de los mismos, que es mucho más interesante que su desarrollo."

En Cataluña ha abundado excesivamente el tipo de individuo incontrolado, es decir, aquel que por propia iniciativa se dedicaba al robo y al saqueo, asesinando a quien no quisiera someterse a él. Lo que ha hecho el ex comisario durante todo el tiempo que ocupó el cargo fué declarar una guerra implacable a los incontrolados, quienes, como luego se pudo demostrar, eran perfectamente controlados y contaban con la ayuda de muchos personajes oficiales.

Así las cosas. Hasta que por fin el Gobierno se decidió a acabar con todo este mal menor social, ordenando que fuesen aplicadas las primeras medidas para que en poco tiempo las aguas volviesen a su cauce. El consejero de Seguridad Interior ordenó fuese ocupada por la fuerza pública la Telefónica. Fué tomada tal medida para asegurar las comunicaciones y evitar que el Comité de control interviniese las conferencias oficiales, sacando copia tan quígrala cuando los que hablaban se refiriesen a puntos que ellos no querían tolerar. Este caso se dió la semana anterior, cuando un consejero de la Generalidad hablaba con el Gobierno de la República y de pronto le fué anulada la conferencia por un delegado de "censura".

La ocupación de la Telefónica era el principio del fin. Significaba para muchos la vuelta a la normalidad, pero a otros la normalidad no podía interesarles. Después de la Telefónica vendrían los registros a los nuevos ricos. Después el desarme, después, etc., el imperio de la ley del pueblo por encima de todo, y para muchos esto precisamente era lo que debían ser evitados.

Durante estos días se han lucido en Barcelona una cantidad fabulosa de armas magníficas. Todas ellas nuevas, desconocidas en España antes del 19 de julio. ¿De dónde habían salido estas armas? ¿Con qué dinero han sido compradas? Creemos que el Gobierno debe decretar el rápido desarme de la retaguardia de Cataluña y enviar al frente a todos estos grandes contingentes de muchachos que anhelen combatir al fascismo de verdad y que por causas que no son ahora de explicar no han podido marchar a los campos de lucha."

De col·laboració espontània

Burocratisme i revolució!

Mantes vegades he llegit, i he llegit, homes que moreixen tota la meua admiració, per llur actuació socialista, que el burocratisme és una plaga social. En part, tinc la completa seguretat de que dites afirmacions són verídiques. L'obrer intel·lectual que presta els seus serveis en centres oficials, és indubtable, que en llenguatge cru, podríem dir que és un paràsit, puix que el règim capitalista l'ha creat d'aquesta manera; servil, barroer. I d'aquesta manera ha esdevingut una cosa inútil per a una societat revolucionària i d'esperit constructiu i transformador. Però cal fer-se una pregunta. És que l'element burocràtic, intel·lectual, no és necessari en la nova societat? Indubtablement que sí. Una societat per nova, revolucionària i ariscada, en aquest darrer sentit, que sia, no pot de cap de les maneres prescindir d'aquest element. El que cal i el que tots els homes que regeixen avui els destins de la humanitat, d'esperit social, tindrien que procurar, en transformar, millorar i estimular aquesta classe d'obres, perquè si bé és ben cert tot quant acabo de dir, no ho és menys que els esmentats obrers, estan retribuïts molt per davall dels demés obrers manuals, etc. Ben recent tenim per exemple, el cas dels empleats del Consell Municipal de la nostra ciutat, quin sou es a molt per davall del que perceben, qualsevol dels nostres obrers manuals, paletes, metal·lúrgics, etc., i que segons referències, si no hagués estat per l'actitud de la minoria socialista al nostre Ajuntament, segundada per altres minories, no els hauria estat augmentat, encara que sigui amb una proporció relativament petita. Es veritat, que els obrers manuals, particularment alguns d'ells, estan continuament exposats àdhuc amb greu perill de llur vida, especialment en certs oficis, i que el treball que realitzen és en certs casos, molt pesat corporalment, però no és menys cert que els obrers intel·lectuals tenen necessitat d'estudiar de vegades molts anys, abans de poder treure fruit de llurs enteniments i per tant essent tant necessaris per a la societat com els altres, no és just que se'ls condemni com aquell que diu, a morir-se de gana. Cal estimular-los i posar-los en el mateix nivell de vida, que els demés per tal de que surtin de llur parasitisme i esdevinguin quelcom útil per a la nova societat que es gesta i que a no tardar serà indubtablement una bella realitat.

S. SUGRANYES PEDROLA.

Ajudem Euscadi; però sense oblidar Madrid.

REUNIR-NOS

Lector amic:

El verb reunir-se representa l'acció d'aplegar-se varies persones a l'objecte de fer alguna cosa.

Uns quants amics funden una societat.

Per exemple:

"L'Harmonia". Agrupació contra les bufetades.

L'objecte primordial d'aquesta Entitat és, com ja deixa entreveure el seu nom, evitar les baralles dels socis i emprar tots els mitjans per tal que, de la bufetada, d'aquest flagell que tants disgustos ha costat a la Humanitat, no en resti ni l'essència.

Els socis de "L'Harmonia" no poden barallar-se.

Si un soci però, passant per sobre els estatuts, pega a un altre soci, es convocarà reunió general i l'ofensor rebrà, quan menys, una correcció exemplar, que li serà aplicada per tots els afiliats de "L'Harmonia".

Això és el que resa el Reglament.

S'ha presentat un cas.

El soci A, un xicot corpulent, ha fet un ull de vellut al soci B, el qual, més débil, no s'ha pogut defensar.

Reunió general de socis de "L'Harmonia".

Parlaments, proves irrefutables, més parlaments, més proves, més etc., etc., etc.

Els passadissos de "L'Harmonia" estan que bullen.

Sembla que esdevindrà quelcom extraordinari.

Finex la reunió.

Nota facilitada a la Premsa.

"Reunida "L'Harmonia" Agrupació contra les bufetades, per tal d'examinar l'ull de vellut del soci B i castigar "l'ullvellutaire", el soci A, hem acordat:

Que el Reglament prohibeix...

Que no hi ha dret...

Que lamentem...

Que estem indignadíssims...

Que sentim de veritat...

Que ens haurem d'enfadar...

Que si ens enfadem farem pam pam al soci A.

Que...

Que més val que no ens enfadem."

Reunim nos, amic meu?

No; més val que no ens reunim.

Perdrem el temps!

POPEYE.

Exèrcit de l'Est

L'enemic pressiona la regió sud de l'Ebre. Les nostres tropes combaten admirablement i guanyen posicions en contra-atacar.

Estadistes de secà

Els problemes internacionals són, evidentment, els més profunds, delicats i complicats que existeixen en el vast món de la política. Naturalment, no estan a l'abast de molta gent, de moltes intel·ligències ni de moltes plomes, i, no obstant, avui tothom es veu en cor de discutir, per exemple, els acords de la Societat de les Nacions; de censurar a Eden, a Blum o a Roosevelt; de donar lliçons a Anglaterra o França; de descobrir fins a la quinta essència els secrets de la diplomàcia; de definir, estructurar i resoldre, en fi, les múltiples qüestions interiors i exteriors de tots els pobles del món. I això, no tan sols a la taula del cafè, sinó a les columnes de la majoria dels diaris, que avui rivalitzen en extremisme, en ultra-antifeixisme i en super-revolucionarisme. Que n'hi ha d'aspirants a ministres d'Estat i d'articulistes pedants i servils que amb la mateixa facilitat que ahir lloaven Gil Robles avui incensen Stalin!

Es veu que això són conseqüències inevitables de la guerra. En lloc de superar-nos, d'il·lustrar-nos, de capacitar-nos i d'enlairar-nos, la gent, per regla general, degenera lamentablement. Ens trobem davant la crisi total i rotunda de la cultura, de l'educació, del respecte, de l'estudi, de la preparació, de la rectitud, de l'austeritat, de la lleialtat. Sols es destrueix, sols es baladreja, sols s'atropella, sols s'amenaça i es falseja. I, naturalment, es parla de tot, es discuteix tot, es censura tot sense límits, sense raó i sense fonament. Un espectacle tament vergonyós! Sols per això voldríem que s'acabés aviat la guerra...

No; la qüestió internacional, en el que es refereix a la guerra civil espanyola, no és tan simple, fàcil i senzilla com pretenen els nostres estadistes de secà i els nostres periodistes de via estreta. No s'hi val, doncs, a entabanar la gent! La Societat de les Nacions, les potències estrangeres, la Internacional Socialista, els organismes sindicals i polítics mundials que poden influir en la sort del nostre país, obren i obren sempre a tenor d'altres conveniències, destins i consideracions. No caprici i a gust d'un sector determinat, que en lloc de requerir, censurar i insultar sistemàticament valdria més que es preocupés de guanyar el prestigi, l'autoritat, la dignitat i l'aureola que ens cal per tal de que se'ns tingui en compte, se'ns ajudi eficaçment i s'orientin favorablement a nosaltres totes les actuacions polítiques i diplomàtiques.

R.

Després dels crims d'Almeria

Els assassinats ocasionats pels canons alemanys provocuen al món enter la indignació de tots els homes de cor. La premsa reflexa aquesta opinió general i publica nombrosos articles en els quals es critica durament l'horrible acció de l'esquadra alemanya.

El crim comés pels vaixells hitlerians és tan odiós que fins els periòdics reaccionaris el censuren. Dins alguns extractes que potser aclariran el per què el "Deutsches Land" estava a Eivissa. Al mes de maig del 1933, la revista "Vissen und Vehr" (La Ciència i la Defensa) publicava un article anònim titulat: "Consideracions de política militar sobre Espanya". "Les Balears tanquen la Mediterrània i pertorquen les artèries franceses i italianes. Des del punt de vista estratègic naval, constitueix la clau de la Mediterrània occidental".

Ara bé, l'autor d'aquest article era el general Paupel, actual ambador d'Alemanya a Franco. Després de l'adveniment de Hitler al poder, tota la literatura militar subratlla d'una manera cada vegada més urgent, la importància estratègica de les Balears com a base naval contra Franco. És un llibre del comandament Hans-Rode, titulat: "Itàlia i França, en llur oposició militar i naval". Per alguna cosa, França s'esforça a obtenir la neutralització de les Balears. I el 19 de desembre del 1935, "Deutsches Vehr" escrivia: "Les Balears són al mig de les artèries de la Mediterrània. Les comunicacions que relliguen els ports mediterranis francesos amb l'Atlàntic, travessant les aigües de les Balears". Totes aquestes línies aclareixen els esforços alemanys i italians de fixar-se sobre les Balears.

El S. R. I. ha lliurat 20.000 pessetes per a propaganda a la reraguarda facciosa

València. — El Comitè Executiu del S. R. I. d'Espanya ha trasllat més al comissari general de Guerra, una lletra en la qual d'ua que ha vists amb satisfacció la iniciativa del Comitè Provincial de Madrid del Socors, de lliurar al Comissariat del Centre 20.000 pessetes per a intensificar la propaganda entre l'exèrcit i la reraguarda enemiga.

Eloga els resultats obtinguts fins ara amb aquesta propaganda a les files faccioses i afegeix:

"Seguint l'exemple del nostre gloriós Socors Roig de Madrid i en nom de més de mig milió d'afiliats de totes les idees, fem lliurament al Comissariat General de Guerra, per mitjà vostre, de 50.000 pessetes per als que siguin ampliat i intensificats els treballs de propaganda entre l'enemic, amb la seguretat que altres organitzacions seguiran el nostre exemple.

Partits i Sindicals

D'un article de "El Socialista" titulat "Uniques para lo bueno, unicas tambien contra lo malo":

"Si la aproximación de la clase obrera, lo mismo en el orden político que en el sindical, hubiera logrado a costa de vencer sus propios defectos y no de suprimir sus virtudes, desde ahora mismo puede darse por descontado que no queremos compañías con nadie. Para lo bueno es para lo que buscamos la unión, no para lo malo".

"Y no vale que escurramos el bulto echando las culpas sobre los incontrolados. El hecho de que los incontrolados hayan podido medrar a nuestro lado sin que hayamos sabido terminar con ellos, constituye un fracaso del cual debemos — ya es hora — sentirnos arrepentidos.

De ahí nuestra insistencia obsesiva en que el denominador común que ha de aproximarse sea la conducta. Sin ella e de qué sirven las definiciones teóricas y las consignas revolucionarias? En nuestra estimación, por lo menos, de nada. Y estamos seguros de que en ese punto coincidirán con nosotros los partidos políticos y las organizaciones obreras. Porque eso es lo que nos acerca y contribuye a que la guerra se gane y se acorte. Y eso es, por añadidura, hacer la revolución auténtica. Pues si la revolución la hubieran de hacer los incontrolados o se hiciera en beneficio suyo, tampoco tendríamos nada que ver con la revolución."

Revolució i contrarevolució

Revolució i contrarevolució. Heus ací un tema marxista, un tema ben nostre, que ara ha pres certa actualitat. Parlem-ne, doncs, puix que ha estat encetat el tema.

Revolució i contrarevolució són dos moviments gairebé inseparables, encara que la finalitat dels quals, des del nostre punt de mira, sigui antagònica. No és, doncs, cap heregia afirmar que tota revolució porta en son si el llevat de la contrarevolució. Al contrari. Cal remarcar-ho, puix que és això precisament el que no saben copsar certs revolucionaris i el que fa que la tasca esmerçada durant anys i anys pels homes conscients del proletariat esdevingui, en definitiva, aquella simbòlica labor, feixuga i estèril, de Sisif.

Cal remarcar-ho, perquè ja comença a ésser hora que un fenomen tan natural i lògic no sigui desconegut pels qui de bona fe s'adjectiven revolucionaris de l'escola de Marx. Que ho ignorin els que alegrement juguen amb la paraula revolució, creient que aquesta resta acomplida amb simples actes de violència, és, fins a cert punt, explicable. L'infantilisme revolucionari no ha estat pas mai capacitat per altra cosa que per servir de manobra de la revolució. Amb una concepció tan ingènua com simplista, només es pensa en destruir. No es medeix, no es sap medir els perills que comporta l'acte violent, gairebé sempre acompanyat d'injustícies, malgrat siguin forçades o absolutament imprescindibles. El que, però, no té excusa ni justificació, és que algú que es jacta i fa àdhuc escarafalls de conèixer i estar d'acord amb les doctrines de Marx, cregui que es pot violentar fins al màxim la consciència individual i col·lectiva, quan aquesta porta encara tot el llast d'una educació burgesa profundament difusa.

Com si Marx no hagués palesat, en la seva dialèctica, que hi ha unes etapes històriques que cal córrer ineluctablement. (Aquestes etapes, però, amic lector, res no tenen a veure amb aquelles a què es volen referir els marxistes de la «nova línia»).

La reacció contra els excessos revolucionaris és una cosa molt humana. Ningú, doncs, no es pot estranyar que es produeixi. I molt menys, si aquest algú «coneix» Marx. El fonament de tota contrarevolució és la reacció, o sigui la repulsa de l'opinió contra els excessos prodigats a bolei en un moviment revolucionari. Tota revolució, per tant, perd la seva auriola quan els que la realitzen o dirigeixen cometen, tossudament, actes inconfessables.

La contrarevolució, doncs, tindrà més o menys força d'expansió i desenvolupament segons la ponderació i la capacitat constructiva o creadora dels revolucionaris. Si aquests no són altra cosa que revolucionaris de pic i pala, aleshores la contrarevolució compta amb tots els elements, condicions i circumstàncies favorables per a guanyar terreny en l'ànim de les masses, les quals, tot sovint—prou exemples registra la Història—solen reaccionar ràpidament i amb directrius ben oposades. La qual cosa, aprofitada pels partidaris i beneficiaris del règim que es tracta d'enderrocar, pot fer estèril l'esforç revolucionari no ja per assolir el triomf definitiu de la nostra causa, sinó per arribar simplement a cobrir l'etapa ineluctable del moment.

Sortosament, però, creiem que no és el cas actual de la nostra lluita. I no, per cert, perquè no s'hagin comès etzegaïades prou aptes per a provocar la contrarevolució.

M. BADIA ARNAL.

Una conferència de la duquessa d'Atholl

La duquessa d'Atholl, diputat conservadora a la Cambra dels Comuns que va sojornar a Espanya amb el Prímat de Canterbury i la diputat laborista Helene Vilkenson, és a París on ha pronunciat conferències molt importants que provenen com l'Anglaterra conservadora està penetrada de la justícia de la causa dels republicans espanyols. Parlant al Museu Social, la duquessa va començar per evocar els esdeveniments que varen indignar-la quan ella era a València i al front dels soldats republicans: els bombardejos dels barris obrers de Madrid, els avions volant arran de

terra i metrallant les dones i els infants, l'horror de la destrucció de Guernica.

Després la duquessa d'Atholl va parlar de la intervenció dels italians i alemanys a Espanya i relatà les respostes que li donaren les persones italianes que havien vingut a Espanya amb oficials i regiments de l'exèrcit italià a regular que és de 60.000 homes, el nombre d'italians combatents amb els republicans espanyols. Diu també que les manifestacions fidedignes dels corresponents anglesos han demostrat que són els avions alemanys els que han destruït Guernica.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 140 — Dimarts 15 de Juny de 1937

COMPARANCES

En contraposició a certes manifestacions llançades per ciutadans que pòtser per manca d'esperit de sacrifici no comprenen els moments que passa el poble espanyol, que requereixen molts esforços portats amb estoïcisme, han vingut a nosaltres per mitjà de la premsa les notícies del camp rebel, concretament de Salamanca, després de la nova derrota que han sofert els exèrcits invasors per terres de Guadalajara.

El ciutadà que hagi llegit la informació amb el què expliquen els presoners capturats en aquesta victoriosa acció dels exèrcits de la República, haurà vist quina diferència hi ha en el tracte i en la vida que els treballadors de les zones rebels han de suportar i la que transcorre a la nostra rera-guarda, que la podríem qualificar, en comparació, de paradisiàca.

Els que no han conegut els veritables horrors de la guerra, ni han volgut prendre's la molèstia de pensar-hi, són els que a rera-guarda rondinen sempre, ara perquè diuen que els falta pa, ara perquè creuen convenient demanar sous superiors, o perquè troben pesat que els demanin, per a necessitats de guerra, unes hores més de treball o una petita quantitat periòdica.

Hem sentit més de quatre vegades a obrers que són, no ho podem dubtar, antifeixistes, queixar-se de què la vida es fa insostenible. Que no es guanya prou, i que si l'Estat no té diners que s'arregli, puix que ells no poden distreure una pesseta setmanal, per exemple, que necessiten per a menjar. Això, està clar, és una veritat irrefutable. Potser els jornals, o alguns jornals són molt justos en aquestes circumstàncies. Però, hem vist mai a cap país del món que durant una guerra puguin viure els homes amb tantes aventatges com en temps de pau? S'ha vist mai, en cap guerra, que els ciutadans no haguessin de contribuir materialment per a ajudar a les despeses que ocasiona una contesa?

Durant la gran guerra, en la qual els pobles no defensaven altra cosa que interessos del capitalisme, els Estats bel·ligerants establien la contribució de guerra, obligatòriament. Per què, ara, en el cas nostre, que defensem el pervindre del proletariat, no podem servir amb sacrifici els interessos de la guerra aportant-hi l'ajut necessari?

Naturalment que algú em dirà que hi ha, a Catalunya, un alt esperit que fa comprendre a gairebé a tothom quina és l'obligació que cada u té. Però encara queden els interessats, els materialistes, els qui els sap greu sacrificar-se massa. A aquests, que amb les seves paraules de disconformes, de descontents, porten el deseni a molts temperaments febles, caldria que l'exemple del camp faciós el tinguessin ben present. L'exemple aquest de què, a Salamanca, és obligatori allotjar als domicilis particulars a dos o tres alemanys; que el jornal mitjà és de 2'50 pessetes, i que malgrat ésser impossible viure amb aquests jornals de misèria, la demanadissa de diners per part de les «autoritats» opresores és contínua, sense que, allí, ningú pugui negar-s'hi, almenys que no vulgui ésser condemnat per «rebel·lió militar».

A tants egoistes com encara queden a la nostra rera-guarda, que van fent la seva campanya per a que se suprimixin les subscripcions per atencions de guerra, els convindria trobar-se una temporada al camp rebel. Allí haurien de mossegar-se els punys, pensant en el bé que estem ací, en comparació a l'infern feixista.

M. BADIA COLOMER.

**No escatimar la lleialtat.
Heus ací una premissa que
hauria d'esdevenir consigna
antifeixista.**

La premsa estrangera i Espanya

Són els esdeveniments d'Espanya que preocupen l'opinió internacional. Tota la premsa publica a primera pàgina les informacions dels greus incidents ocorreguts recentment, els quals encapçalen amb títols com aquests: "Un nou i monstruós crim de Hitler", "Una altra violació del dret internacional", "L'esquadra alemanya destrueix una part de la ciutat d'Almeria", "Almeria bombardejada per la flota alemanya". Remarca també que mentre la Societat de Nacions s'accontenta llançant vots platònics i al l'endemà del saltatge bombardeig de Barcelona, un cuirassat nazi ha disparat sobre uns avions governamentals els quals han incendiat el vaixell pirata alemany que violant la llei de no intervenció es trobava en aigües territorials espanyoles i en la zona de control que pertany a França. La premsa feixista s'oblida de parlar de l'agressió del vaixell alemany als avions governamentals. No diu pas que el lloc que es trobava el cuirassat constituïa una violació del pacte de no intervenció.

L'opinió democràtica considera que només pot aplicar-se una solució per a salvar la pau: l'aplicació de les sancions als Estats agressors de l'Espanya republicana i la retirada immediata dels vaixells alemanys i italians encarregats de controlar la no intervenció.

P. L. Darrar fa el comentari següent sobre l'incident del "Deutschland"... Solament Alemanya i Itàlia respecten la no intervenció". Hom pot llegir aquestes línies en la premsa nazi i de Mussolini. On es trobava el ràpid i modern "Deutschland", cuirassat de butaca, orgull de la flota nazi, el 29 de maig a les cinc de la tarda? Estava a les costes espanyoles no a la zona de control alemany, sinó a la zona de control francès a les Balears, a Eivissa. No estava a alta mar a 10 milles de la costa com prescrieixen a la vegada el dret internacional i els acords de la "no intervenció" sinó a 200 metres del moll d'aquest port, o sigui a les aigües territorials espanyoles. Estava ocupat tirant sobre dos avions republicans que passaven aprop d'ell, sense el més petit acte d'hostilitat.

El "Deutschland", els oficials del qual no preveient que l'assumpte aniria malament per a ells, obrí foc contra els avions de València. Es a dir, que aquest vaixell, teòricament encarregat del control de la no intervenció, es lliurà a un acte d'intervenció en la forma d'una agressió inqualificable. El govern nazi és incapaç de trobar explicació o excusa. Aquest és el pla d'agressió i d'intervenció d'

Revolució i contrarevolució

II

No manca qui, després d'haver fet el possible i l'impossible, per a desacreditar el moviment de renovació que vivim, ara s'espania i gesticula davant una possible reacció que posi en perill el triomf de la causa del poble. Caldria recordar, en primer lloc, que no som pas nosaltres els que fem la revolució. La fan encara que des del nostre punt de mira sigui d'efectes contrarevolucionaris—els que s'aixecaren en armes contra la voluntat del país manifestada en unes eleccions. I en segon lloc, caldria també fer avinent que no és amb coaccions abusives, ni amb actes de gangsterisme, com es pot acreditar una idea o una doctrina.

Ningú que tingui consciència de la seva responsabilitat, serà capaç d'aixecar el crim i el robatori a la categoria de normes revolucionàries. És innegable que ningú no està disposat a donar salts en el buit. Combatre una tirania per a implantar-ne una altra, les premisses de la qual fan pensar que fóra molt pitjor, és obra pròpia i exclusivament de boigs. I d'això, de no poder fer el boig, o quelcom pitjor, en perjudici del proïsme, se'n diu, ara, per algú, contrarevolució.

Com argument de pes es retreu la frase de Marx: «L'obrer no té per perdre més que les seves cadenes i en canvi té tot un món per conquistar». És una manera molt peregrina d'interpretar Marx. El fundador del socialisme científic, amb aquestes paraules volia dir que l'obrer ha de lluitar, sense estalviar sacrificis, per la seva emancipació. Marx, però, no incita, no pot incitar l'obrer al suïcidi. I el que ara es venia fent no solament és comparable

al suïcidi col·lectiu de la classe proletària, sinó que, àdhuc, esdevé base, fonament, motiu per a provocar una formidable reacció contrarevolucionària.

Sort, però, que gràcies a la intensa tasca educadora de la vella guàrdia socialista compta el nostre país amb homes suficientment capacitats i enèrgics per tallar en sec la contrarevolució iniciada i mantinguda, conscientment o inconscient, pels que més escarafalls fan del seu revolucionarisme sense control. El que més crida i el que més abusa de la paraula «revolució»—caldrà repetir-ho—no és pas el més revolucionari.

Voldríem que se'n digués, per exemple, què tenen a veure amb una societat socialista o anarquista els actuals controls, les col·lectivitats que ara tan es prodiguen, les incautacions, els crims i robatoris, etc., etc.

Nosaltres confessem sincerament que després d'una ja llarga vida d'actius defensors i propugnadors d'una societat socialista, sense «amos» i sense esclavages, ens avergonyim de les coses que en nom d'ideals superiors i fins i tot dels mateixos postulats nostres s'han vingut realitzant durant aquest període mal anomenat revolucionari.

Els que de bona fe vulguin laborar per una societat més justa, cal que s'adonin del risc que amb llurs truculències innecessàries fan córrer la causa que diuen defensar. I si els el·ludits, a més d'ésser de bona fe, s'anomenen marxistes, cal també que tinguin present que Marx ha assenyalat la trajectòria per la qual, fatalment, hauran de passar les capes socials progressives de la societat.

M. BADIA ARNAL.

Eivissa, seguida després d'algunes hores de bombardeig de Barcelona pels avions italians. Quin pretext té aquest bombardeig? Ací el teniu: destruint l'altre dia, a Palma de Mallorca, una concentració militar rebel en una caserna, les bombes republicanes causaren la mort a cinc oficials italians... que s'hi trobaven. Què hi feien doncs? L'lar presència testifica l'intervenció començada als fronts de Guadalajara i Biscaia. Però seguit el vell procediment, ha estat Mussolini el que s'ha posat a cridar primer i més alt: "Contestarem per tots els mitjans a aquest desafament impudent i criminal. I 80 han estat assassinats a Barcelona i la S. de N. es limita a ofegar el problema exposat d'una manera lluminosa per Alvarez del Vayo, en un text va guissim que tramet l'afer al comitè

de Londres, a aquest comitè de no intervenció les capacitats del qual ja estan provades! Així, la no intervenció consisteix en bloquejar la República espanyola i deixar que els feixistes ajudin als seus congèneres d'Espanya, contra Espanya... i després contra nosaltres! Perquè el "Deutschland" hagi perpetrat aquest acte d'agressió cal que els nazis hagin pogut creure que els hi era permès tot per la feblesa dels democràtes. Hom podria almenys no ajudar als nazis i camises negres a escanyar a l'Espanya republicana, on cada dia moren molts herois i on cada dia moren també molts infants.

**Ja vos purgueu amb
Sucre de Maduixes?**

DIARI DE REUS

TELEFON 80-R

PORTANTVEU DEL COMITÉ CENTRAL ANTIFEIXISTA

Franqueig concertat

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 227 - DIUMENGE 11 d'OCTUBRE 1936

La nota russa ha trobat ressò

El Comitè de "no intervenció" s'ha reunit a Londres i les sessions han estat molt mogudes

Cooperatisme i cultura

Els diversos problemes que planteja la guerra actual els podem resumir en dos. Primer—urgent i essencial—: guanyar ràpidament la guerra i aixafar el feixisme. Segon: preparar i organitzar la vida econòmica i política del país per, l'endemà de la victòria, començar la nova era.

Sobre el primer extrem no calen disquisicions ni comentaris, puix, ultra no existir discrepàncies de cap mena, no poden influir-hi poc ni molt unes simples i ingènues disquisicions periodístiques. En canvi, tot quant signifiqui aportació d'idees, orientacions, iniciatives i suggerències per al futur, lluny d'ésser feina sobrerera pot resultar útil, convenient i beneficiós a la causa del poble i de la llibertat.

I en parlar del futur no és que volgüem actuar de profetes ni menys embrancar-nos en polèmiques extemporànies ni en precipitacions inoportunes. No; sols volem, desitgem i recomanem que la victòria no ens trobi desprevinguts, per tal com la tasca d'administrar la victòria és aquesta tan difícil, delicada i important com la mateixa de guanyar la guerra.

Ignorem concretament i exactament quines seran les característiques de la nova estructuració que s'establirà. No hi ha dubte, però, que les dictarà i les imposarà la realitat, essent de creure que s'hauran de desfer molts errors, que tothom haurà de transigir i aflluïvar. Ni s'imposarà probablement cap partit ni cap ideologia, ni s'establiran i organitzaran les funcions socials a satisfacció de tothom, ni molt menys d'una manera perfecta i definitiva. La revolució que s'opera és obra d'elements diversos i la nova organització ha de tenir forçosament trossos, aspectes i sentiments de tots els elements que lluiten contra el feixisme.

Tots, en conseqüència, devem preparar-nos i preocupar-nos del demà, sense establir rivalitats polítiques ni sindicals. En el que ens sigui comú treballar, doncs, perquè en la victòria puguem fer obra positiva, sòlida i constructiva. I una de les millors tasques de preparació i eficàcia és, indiscutiblement, procurar donar el major impuls possible al cooperatisme i a la cultura.

R.

La dona i els moments actuals

Companya: quin orgull i quina emoció sento quan et veig enrolada a la causa democràtica! Fa dos mesos, escassament, que quan et parlaven de la necessitat de que la dona fos nervi d'actuació en els diferents grups polítics i sindicals, fent cas omís d'aquests requeriments, sense pensar en el perill que al teu enfront s'invocab; però la realitat d'aquests dies te l'ha vingut a demostrar. Ara, lleugera com el pensament, t'ha llançat a la lluita per a aportar el teu gra d'arena a l'obra de construcció d'aquest mur de fortalesa, el qual per res ni per ningú mai més podrà enderrocar-se.

La dona té el deure de treballar amb el més ferm entusiasme per a donar mort al símbol de l'opressió i del crim, i deixar pas al que simbolitza pau, justícia, llibertat i fraternitat.

El símbol negre, només vol la femella per a fecundar nombrosa prole, per així disposar de més braços proletaris

als quals explotar. D'aquesta fàsis el fruit de les nostres entranyes fóra befat. Entre altres, per aquesta causa de reivindicació humana, la dona ha d'ocupar el seu lloc al costat del company. Jo, que fa anys que lluito a les files proletàries, més d'una vegada m'he preguntat a mi mateixa si les meves campanyes, les altres dones, havien perdut tota sensibilitat femenina, puix que semblava no interessar-los-hi gran cosa aquestes realitats tan vitals.

Naturalment, que aquest retraïment era degut a la coacció de l'església; però, avui, descoberta la gran farsa d'aquesta religió, t'has posat en peu de guerra per a aconseguir l'aixafament del feixisme. Ara, ja podem cridar amb tota la força dels nostres pulmons, tots plegats i amb els punys closos i alts: un Mori el feixisme! i Visca la Revolució Social!

Júlia.

Els minaires asturians han aconpleert llur missió històrica

Els minaires asturians han volgut commemorar el segon aniversari del moviment revolucionari de l'octubre del 34 amb el triomf esplèndid, un triomf d'aquells que, en fer-se història d'aquesta guerra, caldrà destinar-hi una de les pàgines més brillants.

Oviedo ja és nostre. No ho és totalment, però això, en aquests moments, té una importància relativa. Ho serà dintre de poc. El fet és que la lluita ja no es desenvolupa fora de la capital, sinó dintre de la mateixa població, des dels propis edificis de la ciutat, pels seus barris i carrers.

Aranda està ben a prop de pagar els seus crims. Es solament qüestió de dies. Des de dintre les casernes i dels edificis on s'ha refugiat, podran defensar-se alguns dies, però, finalment, sense municions ni queviures, la seva resistència serà completament inútil.

Els minaires d'Astúries han fet un gran esforç per a recuperar Oviedo en aquestes dates commemoratives. El record dels actes de barbàrie de què foren víctimes ara fa dos anys, ha estat per a ells un estímul que els ha llançat a una acció incontenible, precursora del triomf definitiu que no poden trigar a assolir.

Els minaires asturians no són gent que es desanimi ni perdi energies en l'adversitat. "La revolució d'octubre — deien — no ha estat més que un assaig". I, en efecte, el juliol del 36 no hauria tingut aquesta rèplica magnífica sense l'octubre del 34.

Els minaires d'Astúries han aconpleert llur missió històrica. I, no ho dubtem, hi seguiran complint, amb les mateixes energies i els mateixos entusiasmes, fins que la bèstia feixista s'nagi exterminat arreu de la Península.

L'ambaixada d'Espanya a Londres fa una denúncia sensacional

Set-cents soldats italians, comandats pel comte Rossi, varen prendre part a la presa d'Eivissa.

Londres. — A l'ambaixada d'Espanya en aquesta capital ha estat rebuda la següent informació, que ha estat immediatament lliurada pels representants espanyols al Foreign Office.

La presa de l'illa d'Eivissa pels rebels s'aconseguí amb l'ajud de 700 soldats italians i dos trimotors, igualment italians. L'expedició anava dirigida pel comte Rossi, comandant en cap dels insurgents de Mallorca, ciutadà italià.

El transport d'aquestes tropes fou efectuat pel vaixell espanyol "Ciudad de Palma", de 3.950 tones. Aquest vaixell, de color negre, portava la bandera italiana pintada a un dels costats del vaixell.

Degut al gran nombre de soldats italians que participaren en la presa d'Eivissa es comprèn que sols participessin en l'expedició un petit nombre de soldats espanyols.

La Revolució a Portugal

Noícies de Lisboa asseguren que la situació a la capital lusitana comença a ésser angoixosa. Els governs dictatorials es veuen impotents per a contenir el moviment revolucionari, que es va estenent considerablement per tot el país.

La censura que s'exerceix és rigorosíssima, i s'apliquen penes molt severes contra tots els periodistes dels quals se sospita que tenen simpaties pels republicans espanyols. La censura es fa extensiva als telegrams i fins a la correspondència.

L'agitació social és gran en tot el país, i els obrers es rebel·len contra els salaris de fam que se'ls imposen. A Lisboa i a les altres ciutats d'alguna importància, comencen a mancar alguns productes, especialment els agrícoles.

Es creëça general que el Govern Carmona no podrà resistir molt temps aquesta situació, i que capitularà, sota l'empenta de la revolució creixent.

El ressò de la nota soviètica

Es van coneguent detalls de la moguda sessió celebrada pel Comitè de no intervenció en afers d'Espanya.

Es té el convenciment que Portugal ha fet l'amença de denunciar l'acord.

L'ambaixador de França, Corbin, ha declarat que França considera necessària l'existència del dit Comitè, i ha proposat que se segueixi el procediment fixat per a les acusacions presentades.

Grandi, ambaixador d'Itàlia, ha fet el panegíric de "la bona fe de Roma" i ha afegit:

Des que Itàlia se suma a l'acord, no s'ha produït cap infracció.

La intervenció del delegat alemany ha estat breu i deixa entendre que el Reich no entrarà al fons de la discussió fins que hagin intervingut les altres Potències en l'aclariment dels fets.

El camarada Kagan, delegat soviètic, ha pronunciat un extens i enèrgic discurs.

Demostrea punt per punt la veracitat del document contra les tres nacions culpables de les infraccions.

El delegat portuguès s'ha mostrat altiu i no sembla disposat a que es porti a terme l'enquesta anunciada.

Ha donat la impressió que el seu país no desitja entrar en la discussió, i ha arribat amenaçar amb la denúncia del pacte de no intervenció.

El delegat portuguès, posant-se fora de raó, ha dit:

"Portugal no té cap motiu per figurar en el Comitè, per a una enquesta sobre

fets justificats solament per la seva posició geogràfica".

S'ha aixecat la sessió a fi de desenrallar l'atmosfera, sense que s'arribés a una decisió definitiva, llevat la tramesa de la nota soviètica a Portugal, Itàlia i Alemanya.

El Comitè de Londres diu:

"Els membres del Comitè de no intervenció han decidit per acord unànim, que era necessari que les queixes formulades fossin sotmeses a un examen.

El comunicat afegeix que la cinquena reunió del Comitè de no intervenció s'ha celebrat al Foreign Office en presència dels representants de tots els països.

Lord Plymouth ha explicat que s'ha convocat el Comitè perquè s'assenyalen patents infraccions de l'acord.

El Govern d'Anglaterra estima que si les dites infraccions són comprovades, constitueixen veritables infraccions a l'acord i que han d'ésser sotmeses a un profund i detingut examen.

El Govern anglès ha assumit la responsabilitat de sotmetre'ls al Comitè.

El president ha decidit que, segons les regles de procediment, els susdits documents han d'ésser oficialment enviats a Alemanya, Portugal i Itàlia.

El delegat italià, després d'haver rebutjat punt per punt les acusacions formulades contra el seu país, declara que elles són fantàstiques.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 234 - DIMARTS 20 OCTUBRE 1936

ALS TRES MESOS DE SUBLEVACIO

La República compta amb un veritable exèrcit

L'OBJECTIU FONAMENTAL DELS REBELS: MADRID

CAL AJUDAR MADRID

Hem dit mantes vegades que l'objectiu fonamental dels rebels és conquistar Madrid. L'interès nostre, l'interès de tots ha d'ésser, doncs, fer fracassar l'intent dels facciosos. Es quelcom elemental.

Els facciosos s'han empenyat en entrar a la capital de la República. Sobre Madrid van concentrant tot el millor de les seves forces. A ningú no pot escapar, en efecte, la importància d'un avanç efectiu, en aquest sentit, dels facciosos. Madrid, per ells ho és tot. Estan convençuts que d'aquesta manera, automàticament, assolirien l'ajut descarat de les potències feixistes.

No solament cal evitar la realització d'aquests plans, sinó àdhuc que puguin els rebels seguir per més temps mantenint aquestes esperances. Madrid, és el punt neuràlgic de la guerra, és la clau de la victòria. Tots els perills, reals o imaginaris, cal no deixar-los prosperar, cal esvair-los.

De tota la Península i de Catalunya particularment, poden sortir encara molts reforços per a defensar els fronts de Madrid i abatre definitivament el feix. Defensar Madrid, és defensar tot Ibèria. No podem resignar-nos a què un cop d'audàcia pugui posar en perill la victòria. Tenim el suficient per a guanyar la batalla.

Es hora ja d'espolsar aquesta frivolitat suïcida que ens fa mirar la guerra com una anècdota sense importància. La guerra és sempre la guerra. Depèn de la nostra voluntat que la lluita tingui una major o menor durada. I de la durada de la guerra depèn tot l'esdevenidor. Com més s'escurci més fàcil serà la reconstrucció de la vida nacional. Cal, doncs, pensar-hi seriosament.

La creació del Comissariat General de Guerra és un encert que mereix tota mena d'elogis. Amb la militarització político-social de les forces populars, l'eficàcia d'aquestes experimentarà, indiscutiblement, progressos considerables, que no han de tardar a reflectir-se en la marxa de les operacions.

El ministre d'Estat, Alvarez del Vayo, des del seu càrrec de Comissari general, pot fer—i estem segurs que farà—una tasca enormement positiva, de resultats ràpids i decisius.

El cas de les energies i de les heroïcitats esmerçades inútilment, no es repetirà. L'esforç coordinat de tots permetrà acoblar les forces en una acció gran i conjunta, clau de l'èxit que, d'haver-se procedit d'aquesta manera des de bell antuvi, tindriem ja a les nostres mans.

El silenci moltes vegades és més, però molt més, efectiu que moltes lletres de motllo i molts discursos. Cal saber-nos reprimir i deixar de banda tot allò que encara ens pugui reportar un èxit en una conversa o en un escrit si guai perjudicial per la vida de la República.

Remarques

Dissabte, a Barcelona, es cità dos cònjuges que feia dos anys havien sol·licitat el divorci i els tràmits burocràtics, llargs i pesats, s'havien anat eternitzant.

Els dos demandants arribaren a l'oficina corresponent i digueren que ja ho havien deixat córrer i es perdonaven mútuament les faltes que haguessin pogut cometre.

—Es clar! En dos anys ¿quí no canvia de pensar?

Un cronista afirma que al poble de Valmojado, li asseguraren que a les files de l'antiga guàrdia civil, avui Guàrdia Nacional Republicana, formen tres gitano autèntics del mateix Albaicín.

El cronista ho fa notar com una curiositat, puix que la guàrdia civil i els gitans sempre foren enemics irreconciliables.

—Tot canvia, en aquest món!

A Barcelona un dependent es presentà a l'Oficina Jurídica a presentar una reclamació contra el patró, el qual havia tancat la botiga i no havia pagat ni el sou ni la indemnització corresponent.

El patró, en comparèixer, digué: —Falleu el que voleu, car si arribo a saber que em fereu tornar del front per això, no vinc!

Ell, en esclatar la guerra, va creure que el seu lloc estava al front i ro a la botiga. I al front està encara fins que queda vençut el feixisme.

"La Humanitat" posa al fet el següent encertat: encara que un xic irònic, comentari:

"El reclamant, no sabem si s'ha encar tat de la botiga o si ha pres l'exemple del seu patró".

MILICIES ANTIFEIXISTES

Subscripció Popular pro-víctimes llibertat

LLISTA 41

Suma anterior, ptes.	33.440'20
Begudes Carbòniques "La Pu-billa"	15'—
Francesc Granell Morell, dot-zena entrega	72'—
Secció de Mosaistes	62'—
Secció de Boters U. G. T.	255'—
Secció Transports U. G. T.	251'10
Empleats de casa de Fills de Josep Sabater	76'10

34.771'70

Dades de la traïció de la militarada

Com fou preparada la sublevació al Marroc

Un dels aspectes més repugnants de la sublevació militar contra el poble ha estat el fet que aquest s'hagi gestat en terres del Marroc, que tants records tenen per a l'actual generació, i en la qual exercim un mandat per compromisos internacionals que han pesat damunt nostre com un càstig.

Avui tenim noves dades degudes a un xicot català, del qual ometem el nom perquè té família a Tetuán, i que feia el servei militar a les forces de Regulars, d'on desertà, que ens explica la manera pèrfida de comportar-se dels que en general feien gala de llur gallardia i es vanaven d'un patriotisme que era un escarni a la dignitat humana.

Diu el nostre camarada que des del primer de juliol a Melilla es venien observant moviments militars, maniobres i marxés, etc., en una estació que en general és de repòs per a les guarnicions, degut a l'alta temperatura d'aquells països. Ja el dia 16 hi hagué revista d'armament, que passà el propi coronel, i amb gran deteniment. Sembla que després de la revista, el coronel amonestà durament el comandant Prats, del qual no se'n ha sabut res més, la qual cosa fa sospitar per la seva sort. Segons pogué recollir el nostre comunicant d'uns caporals, sembla que fou afusellat. El dia 17, la tropa de Regulars dormí vestida sota pretext — se'ls digué — que existien rumors d'un moviment dels moros i dels hebreus, moviment que posiblement caldria reprimir. En efecte, a les onze de la nit es féu formar la força, que sortí tot seguit cap a Tetuán, on arribaren el dia 19. Amb certa sorpresa de la seva part, el general Franco els féu una llarga arenga demanant-los si podien comptar amb ells per "salvar" Espanya, que havia estat víctima d'un vast complot "anarquista" pagat per Moscou (!). Acabà amb un crit de "¡Viva España!" molt sospitos, que fou replicat pel de "¡Viva la República!", crit que fou sufocat ràpidament d'una manera violenta per l'oficialitat compromesa per endavant en el "pronunciamiento". Durant la desfílada que precedí a l'acte volaren dos avions addictes, que deixaren caure unes proclames en les quals se'ls assabentava de llur salvació i del crim que cometien. L'oficialitat prohibí terminantment agafar-les sota amenaça d'ésser passat per les armes tot aquell que ho fes, la qual cosa feren amb dos intel·ligos moros, als quals trobaren una proclama d'aquelles.

El dia 20 sortiren cap a Ceuta, on arribaren el dia 22. Allí ja es trobaren que no pogueren embarcar perquè l'esquadra lleial els bombardejà i els causà nombroses baixes. Davant del perill que el vaixell fos esfondrat, decidiren transportar la gent per avió, cosa que feren en aparells alemanys. L'operació era lenta, però arribaren a transportar 800 homes en vuit dies. A la fi, el dia 3 d'agost decidiren fer l'embarcament i transportaren a la Península un "labor de Regulars, una bandera del "Tercio Extranjero" i la resta del "labor número 4" d'Alcazarquivir.

Sens dubte les notícies no eren gaire bones, per tal com s'els obligà a desembarcar i desfilar davant d'uns oficials d'un vaixell de la marina alemanya que havia arribat al port, donant visques a Espanya i a Alemanya. A la fi el dia 5, a les cinc de la tarda, saltaren camí de la Península escortats per dos avions feixistes i el canoner "Dato". En ésser a l'estret foren canonejats pel "Lepanto". El bombardeig produí un pànic enorme entre la tropa i els oficials, que donaven mostres d'una por sense límits. Per fi aconseguiren arribar a Algeciras, on veieren per primera vegada la bandera monàrquica onejant per tots els edificis. Foren rebuts als acords de la tronada "Marxa reial", crits de visca el rei i visca el feix. Tot l'odi, no cal dir, anava adreçat als marxistes.

Era ben clara la significació i la finalitat del moviment. Els dies que estiguéren allí no estaven gens tranquils fins que el dia 7 foren bombardejades per aviació lleial. També el "Jaume I" els bombardejà i causà moltes destroces a la població, així com en unes petites fortificacions on tenien emplaçades metralladores per por d'un desembarcament.

Com a mostra de la por i perversió d'aquesta gent direm que per apoderar-se de La Línea formaren una columna composta de carrabiners, "Legión Extranjera" i feixistes en nombre total d'un miler, entrant al dia poble cantant "La Internacional" i amb el puny clos i enlaire. La població, creient-los lleials no féu resistència, ans bé, els acollí amb els braços oberts. Amb aquest repugnant procediment és com pogueren apoderar-se els primers dies de la zona que ara ocupen. Aquest tret acusa una vegada més la pèrfida amb què ha estat dut aquest moviment.

Vicenç Baró.

DIARI DE REUS

TELEFON 80-R

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 233 - DIUMENGE 18 OCTUBRE 1936

ENDAVANT, PER LA LLIBERTAT

Aranda confessa que la seva situació és insostenible

Al sector de Navalperal-Cebreros l'exèrcit mercenari ha sofert noves derrotes.

El deure dels republicans

Descomptat que guanyem la guerra, s'ha de convindre en que en el nou ordre social i en la nova estructuració política, l'hegemonia i la direcció serà del proletariat. Això ho ha reconegut el mateix Ossorio i Gallardo, el conservador de més clara mentalitat d'Espanya, i així ho han de reconèixer els antics republicans de totes les tendències.

El republicanisme, tots els partits republicans del nostre país, han passat a la història o, millor dit, complerta la seva missió històrica s'han anul·lat i han mort. S'ha vist ben clar en la present revolució provocada pels militars rebels: ni han actuat, ni han donat fe de vida, ni se'ls ha vist per enlloc. El seu paper s'ha limitat a col·laborar, en un segon terme i d'una mena completament secundària, en aquesta magna obra d'aixafar el feixisme. I encara, aquesta secundària i formulària col·laboració ha estat prestada només per unes quantes individualitats aïllades, per unes quantes personalitats rellevants però que a llur darrera no tenien ja ni masses ni opinió.

La nova república que s'està bastint en aquests moments serà, doncs, més o menys democràtica i avançada, serà o no serà federal, tindrà tals o quals característiques, però no serà la república dels republicans històrics, fracassats i anul·lats definitivament, sinó la república dels treballadors. Els antics partits republicans podien ésser—devien ésser—els àrbitres de la situació i imposar un règim burgès, més o menys democràtic. No han pogut o no han sabut fer-ho. Allà ells. La seva obligació és, doncs, ara, ajudar al proletariat amb lleialtat per tal d'estructurar la nova vida, la nova economia i la nova democràcia, amb les màximes garanties d'encert, de perfecció i d'equitat.

Ens consta i existeixen símptomes molt significatius de què aquesta és la predisposició de molts republicans intel·ligents. No hi ha altre camí, però cal felicitar-nos-en.

R.

Bèlgica no pensa apartar-se dels principis de la seguretat col·lectiva

El rei de Bèlgica va pronunciar en el Consell de Ministres celebrat dijous passat un discurs, que ha causat gran sensació.

Davant els comentaris que sobre aquest discurs es venen fent, els cercles diplomàtics belgues han fet declaracions.

Fan remarcar que no és qüestió per a Bèlgica desconeixer els compromisos internacionals que té. Per consegüent, de cap manera no ha pensat retirar-se de la Societat de les Nacions, de la qual fou membre actiu i que ha donat proves incansables de lleialtat.

El Govern belga estudia actualment fins on es comprometrà en els límits que traçaran d'una banda el Pacte de Ginebra, i de l'altra els compromisos posteriors a negociar.

Es declara també que en la hipòtesi que l'Estat belga no intervingués en aquest nou pacte occidental, més que com a garant i no garantit, es considerarà,

almenys, lligat per obligació a la Societat de les Nacions, i no pensa, per consegüent, apartar-se dels principis de la seguretat col·lectiva. Segons aquestes declaracions, sembla que encara que aquest principi no hagi estat tan clarament expressat en les converses amb el representant de l'Agència Havas. Bèlgica desitja que les potències la garanteixin contra una agressió que tingués, sense que estigui obligada a acudir en socors d'aquestes potències si sofrissin un atac.

Respecte als acords de l'Estat Major franco-belga, la diplomàcia belga entén que estan regularitzats amb l'intercanvi de cartes de març darrer entre els dos Governos.

Hom afegeix, a més, que els cercles oficials belgues es mostren astorats de les reaccions experimentades per certs periòdics francesos a propòsit del discurs del rei.

L'optimisme

Així és l'optimisme: un cristall perfectament transparent, on la claror travessa lliure i s'hi desfà en un iris de triomf.

L'home optimista és franc i obert com el matx horitzó i les seves intencions són transparents tothora. L'home optimista parla clar i alt, i quan diu "Guanyarem!" o bé "No passaràn!", un iris de triomf es reflecteix al seu rostre i als seus ulls i a tot el seu gest, que té, llavors, plasticitat de bellesa clàssica.

L'optimisme, tant com una valor moral, ho és material, puix que dona salut, i força, i lleugeria, i dinamisme, a tots aquells qui n'estan amarats. La cosa contrària, el pessimisme, fóra malaltia, feblesa, decrepitud.

Siguem optimistes! No pas un optimisme esbojarrat que àdhuc ens fes celebrar els contratemps o les derrotes, com si ens servís de ví per a oblidar. No. L'optimisme ha d'ésser serè, contingut, proporcionat a uns veritables límits de predisposició a l'alegria, a la joia del triomf final.

"Guanyarem!" Sí, guanyarem, a desgrat de l'anècdota de les posicions conquistades, evaquades i reconquerides! Guanyarem, sí, perquè contra l'arma de l'entusiasme popular no hi valen ni canons ni muralles.

L'entusiasme és germà de l'optimisme. Només un pessimista pot trobar-se sense entusiasme. Només pot ésser pessimista el covard i hipòcrita, el pigmeu insignificant, el cuc ridícul, la volva menyspreable. Només el qui és no res, un no ningú, pot sentir pessimisme en aquests moments que milers de camarades, espontàniament, lluiten amb el pit un desfiant la mort, heroics, magníficament agosarats, davant l'enemic.

Visca l'optimisme! Visca l'expressió sincera i honrada, neta i transparent, de l'home, del ciutadà, del company i del camarada que diu, alt i clar, que guanyarem! En la seva expressió hi ha el ressò de mil veus ocultes, intuïtives, increbantables, que resumeixen l'anhel de tot un poble que, per damunt de tot, i al final de tot, sap que ha de guanyar. El ressò de mil veus meravelloses, com la claror que es desfà en un iris de triomf en el cristall transparent de l'optimisme.

R. R.

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència

Neu i glaç al front!

No sols els nostres valents i abnegats milicians que lluiten al front són víctimes de les pluges i el fred intens d'aquests darrers dies, sinó que aviat, molt aviat, sofriran les molèsties i conseqüències de l'assot de la neu i de les glaçades que l'hivern porta dins el seu bagatge de tragèdies i desolacions.

La reraguarda, en tots moments, s'ha de sentir solidària de tota dissort, per mínima que sigui, que pugui enlutar la joia de la vida de trinxera de tots els germans nostres que es batien heroicament contra les allaus faccioses dels criminals feixistes.

Aviat hi haurà neu i glaç al front! Cal ja, des d'ara, preveure els estralls que aquests fenòmens poden produir als rengles dels nostres soldats que, per la salvació de tots, donen generosament llur vida en nom de la guerra antifeixista i la Revolució triomfant.

Cal que la reraguarda no reposti ni un moment fins que les mantos, els impermeables, els abrics i sueters sobrin—sobrin, diem— a les milícies que presenten llur pit als atacs i als projectils dels enemics. Cal que tota classe i mena de peces de roba, d'abrigalls diversos, siguin tramesos ràpidament i en abundància a les trinxeres heroiques de la salvació de la nostra dignitat, tant individual com col·lectiva.

No fa molts dies, Lluís Companys, President de Catalunya, recordava que els abrics i els impermeables que es pos-

seeixin a la reraguarda, haurien d'enviar-se als nostres germans dels fronts de guerra, puix que els flagells del fred i de les pluges poden més perfectament resistir-se a la ciutat que no pas a les avançades, a les línies de foc.

I així és.

Mentre a l'avançada hi hagi un sol milicià que pateixi fred, ningú a la ciutat pot portar abric. Ningú tampoc no ha de portar impermeable, mentre als fronts de la lluita guerrera es succeeixin les pluges.

Tot aquell que no doni benvolentment aquestes peces de defensa contra els elements hivernals; tothom qui no lliuri a la Conselleria de Defensa els abrigalls de que estiguin necessitats els milicians, ha d'ésser suspecte de sabotatge a l'acció de les forces antifeixistes populars.

A la reraguarda, mentre no estiguin cobertes les necessitats de defensa contra les inclemències hivernals de les milícies antifeixistes als fronts de guerra, ningú no pot portar ni tenir abrics, ni impermeables, ni altres peces semblants. Aquells que no puguin vèncer llur egoisme—en aquest cas un egoisme criminal—han d'ésser denunciats i lliurats, per sabotejadors, per filo-feixistes, als Tribunals Populars.

Neu i glaç al front!

Que tothom, que tots els ciutadans, sense excepció de cap mena, complexin llur deure!

SALUT, GERMANS DE LA U. R. S. S.!

Salut, Govern dels Treballadors Lliures

La Joventut de Catalunya sent la vibració d'aquest moment emocional pel vostre ajut, la vostra promesa de solidaritat és una realitat que tots estimem, les vostres paraules de salutació i de ferma en el vostre ajut en tots els aspectes han arribat al més íntim de la nostra consciència, tots els camarades que lluiten contra el feixisme al front i a la reraguarda senten l'emoció de la vostra gesta.

Els parlaments de salutació de tots els sectors antifeixistes han commogut totes les nostres energies. La joventut se sent joiosa de la compenetració expressada per tots els representants dels dife-

rents sectors que lluiten contra el feixisme.

Hem donat una vegada més davant de tot un poble la sensació de la nostra unió i el poble ha escoltat emocionat les nostres declaracions d'unitat indestructible.

Les J. S. U. fem promesa ferma, decidida, de lluitar fins a morir per la destrucció del feixisme.

Visca el Front de la Joventut que aixafarà el feixisme...!

Units en la victòria...!

Visca el Govern de la U. R. S. S.!!!

Visca la Joventut i el Poble de la U. R. S. S.!!!

LA SOLIDARITAT DE LA URSS

Marxa de Barcelona el "Zirianin" i arriba a Alacant el "Neva"

Notícies falagueres de tots els fronts

El "Zirianin", ha marxat No nos cansarem de insistir

Ahí, després de dipositar la seva càrrega a Barcelona, sarpà cap a la URSS el vaixell soviètic «Zirianin». El poble, agraït, dispensà al vaixell rus un fervorós i entusiàstic acomiadament. Acudí al port el poble en massa. Amb el puny en l'aire i amb el cor curull d'emoció, la Barcelona antifeixista ha palesat el seu agraïment, d'una manera digna, als camarades russos.

El poble espanyol en armes contra el feixisme, representat ací per les bandes quartereres i clericals, no oblidarà mai, no podrà oblidar mai, que en moments de gran dramatisme per la classe treballadora de la península, els homes de l'altra banda d'Europa ens estengueren els braços amb un gest de suprem ajut.

Els mariners soviètics podran dir com es desenvolupa ací la guerra contra el feixisme. El proletariat de la U.R.S.S., que fa anys assolí ja la seva llibertat; que coneix tota la dolor de la lluita cruenta; que sabé enfrontar-se i vèncer una autocràcia criminal i absurda; ha comprès l'esforç gegantí que representa per al proletariat espanyol la guerra que sostenim.

El caràcter de la nostra lluita, no ha escapat als ulls dels germans soviètics. Ells saben prou bé el que ens juguem. El poble ibèric es bat heroicament contra el feixisme, representació genuïna de la reacció i del xantaig de tota mena, a l'ensem que posa el seu esguard en una estructuració més humana de la societat. Per això, identificats amb la nostra causa, la URSS ha vingut a ajudar-nos tot seguit amb la seva magnífica solidaritat.

El poble català, en representació de tots els pobles d'Ibèria que lluiten contra el brutal feixisme, ha aprofitat l'avinentsa de trobar-se a Barcelona el «Zirianin» per a trametre un salut entusiasta, una abraçada cordial, als camarades que des de la Rússia socialista ens han fet l'ofrena d'una solidaritat efectiva.

Pel triomf de la classe treballadora; pel triomf de la Justícia i el Dret; per la dignitat humana; per la desfeta del feixisme internacional, Barcelona en massa ha acomiadat entusiàsticament el «Zirianin».

Camarades de la URSS, salut!

La solidaritat de la U.R.S.S.

Arribada del vaixell "Neva"

Alacant, 19. — Ahir, a les tres de la tarda, ancorà a aquest port, el vaixell rus "Neva", que porta un carregament de productes alimenticios que el poble rus envia a seus germans d'Espanya.

Aquest és el segon viatge que amb el mateix motiu realitza el "Neva".

L'arribada en aquest port, ha estat veritablement triomfal. Milers de ciutadans acudiren a rebre el vaixell rus, que després d'ancorat es va veure envaït per nombrosíssim públic que confraternitzà amb els tripulants, donant-se mútues i fervents proves d'amistat.

En aquest viatge, el "Neva" ha portat 1.900 tones de blat, 124 de llard, 281 de porcí i pernils, 75 de carn en conserva, 125 de llet condensada i 323 de mantega.

El Govern basc decreta la mobilització de les lleves de 1932, 33, 34 i 35

Entre els decrets aprovats pel Govern Basc n'hi ha un pel qual s'aplica al territori de Bascònia el decret del 29 de setembre del Govern central disposant la mobilització de les quintes del 1932, 1933, 1934 i 1935, i s'exceptuen les milícies organitzades que es troben als fronts de combat.

Per un altre decret s'estableixen les zones de guerra als territoris que es troben situats als diferents fronts de combat.

També s'ha aprovat un decret relatiu a la militarització d'indústries i fàbriques, les activitats de les quals estan en relació amb les finalitats de la guerra, i un altre establint l'uniforme en l'exèrcit resident al territori basc.

Estamos en plena guerra civil contra el fascismo. Tenemos la obligación de aplastarlo, sea como sea, por todos los medios. Nos va en ello nuestra dignidad de hombres libres y nuestra condición de pueblo civilizado. La guerra que ha provocado el fascio corruptor, inhumano y criminal, no se gana solamente en el frente de batalla; se gana también en la retaguardia, con el pico y con el arado, en la fábrica, en el taller, en el laboratorio, intensificando la producción en todos los órdenes de la nueva vida económica y social que vamos a implantar. Pero, para el logro de la victoria que nos pertenece, por ser los más y los mejores porque representamos un régimen basado en la fraternidad, en la libertad y en el amor, tenemos el deber de seleccionar a todos los que de una manera directa o indirecta entorpecen la marcha ascendente del contenido social que representa la República de Trabajadores de toda clase.

En todas las organizaciones sindicales y políticas se han filtrado venajistas sin escrúpulos que, aprovechando las circunstancias anormales que nos ha creado la guerra y sorprendiendo la buena fe de sus componentes, se han convertido en parásitos de los organismos a que pertenecen, en perjuicio de la causa que es común a todos los hombres de buena voluntad, que todo lo han sacrificado en beneficio de la colectividad.

No valdría la pena de ganar la Revolución para que subsistieran, aunque en diferente forma los privilegios de antes.

Es hora ya de que los hombres se puedan mirar en la frente, sin humillar ni humillarse, sin sentir en el corazón el remordimiento de la injusticia soportada o tolerada; pero es hora de que haya disciplina voluntaria, tanto en el frente como en la retaguardia movilizadora, ya que movilizados deben considerarse todos los ciudadanos que se creen acreedores de tan honroso título. El título de ciudadano sólo lo adquiere, en las circunstancias, el que labora día tras día por la causa revolucionaria, la cual necesita el esfuerzo de todos, cada uno en su esfera de acción cuya base inicial es el trabajo, trabajo bien ordenado y productivo, trabajo remunerado, creador de riqueza.

No se crea riqueza ni se vigoriza la obra revolucionaria dando trabajo al obrero para que coma en el presente, ccosumiendo la economía en horas que

en la actualidad pueden considerarse de lujo, sino trabajando en la tierra sembrándola para que dentro de unos meses puedan volver a nuestras manos el capital invertido, en moneda o especie. Esto es crear riqueza, esto es consolidar la revolución. Pero no se podrá crear riqueza ni consolidar la revolución, si los sindicatos no cuidan de que sus afiliados hagan honor a la República de trabajadores de todas clases, eliminando de su seno a los parásitos que comen un pan que no ganan.

Vamos a la destrucción de una burguesía que se sostenía por los privilegios de unas castas inhumanas y crueles, y a implantar el régimen de trabajo que nos hemos impuesto. Nadie tiene derecho a hurtar el deber que le corresponde en esta hora de responsabilidad social que

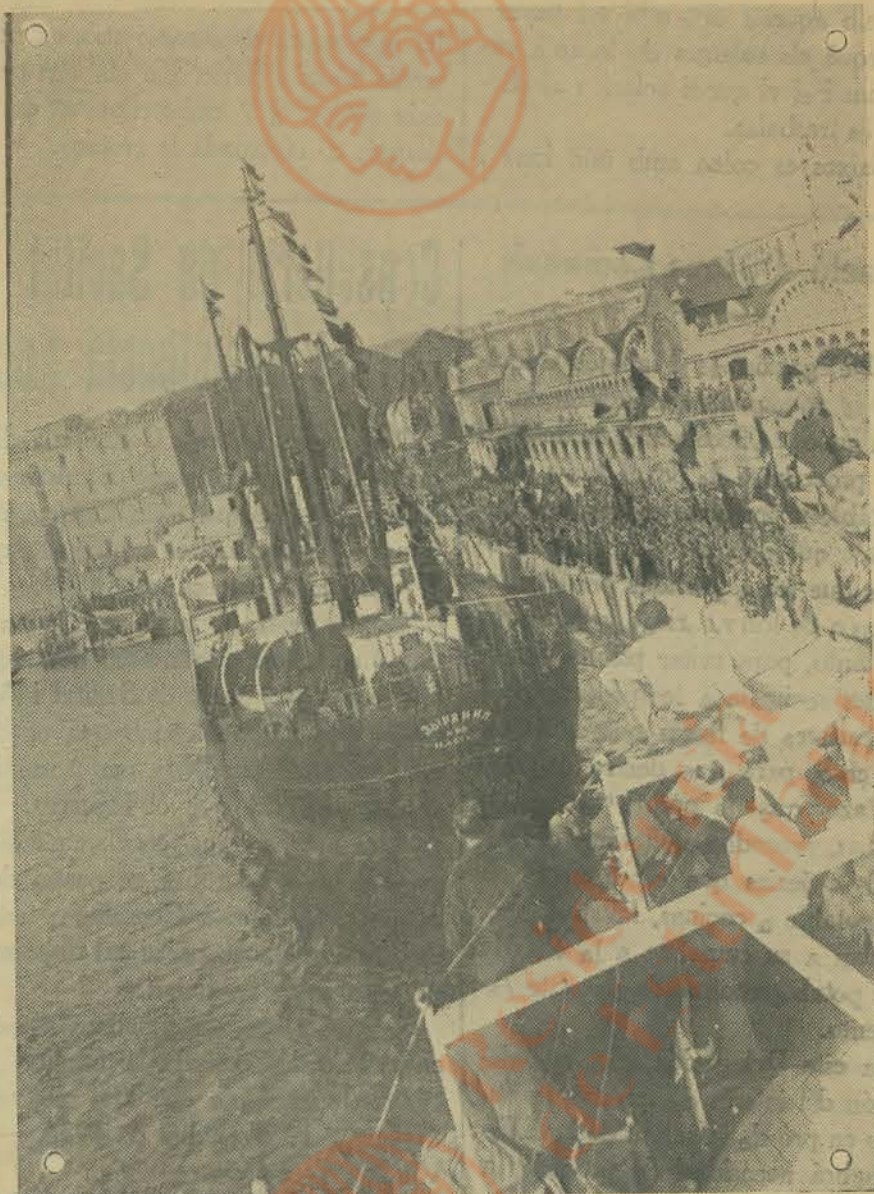
nos incumbe por igual a todos los obreros ya que en España desde el 19 de julio lo somos todos.

No nos cansaremos de insistir: hay que sembrar cuanto antes toda la tierra de nuestro término municipal. Aún estamos a tiempo de prevenimos contra los tiempos duros que se avecinan. Hay que arrancar los árboles viejos, los agotados por los años de mal cultivo y convertirlos en carbón. Hay que cultivar la tierra y prepararla para sembrar de todo. Todavía estamos a tiempo; después, sería tarde.

Al hacer estas observaciones no nos referimos únicamente al término de Tarragona, sino a toda la tierra inculta de nuestras comarcas. Si nos defendemos así, seremos dignos colaboradores de esa juventud imberbe, viril y abacada que, en los campos de batalla, prodiga su sangre generosa para que triunfe la Revolución redentora y la República creadora.

Andrés Gondeben.

(De "Libertat", de Tarragona)

El «Zirianin» fa la seva arribada al moll de la Barceloneta. A través del mar, porta els cors dels germans russos i la solidaritat d'un gran poble.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 236 - DIJOUS 22 OCTUBRE 1936

HA COMENÇAT L'OFENSIVA

Hores de deure i responsabilitat

Vèncer, única consigna

RESPECTE I UNIÓ!

Tant com de l'avantguarda, tant com de l'eficàcia de les armes, tant com de l'heroïtat, entusiasme, disciplina i moral en tots els fronts de batalla, el guanyar ràpidament i totalment la guerra depèn del seny, de la preparació, de la conducta elevada i intel·ligent en la reraguarda. Per a vèncer es necessita l'acció, l'ajut i el concurs de tothom.

No s'hi val, doncs, a desentendre's de la lluita, ni menys a fer xirinola com si ens trobéssim en plena festa major, ni molt menys a entretenir-nos en lluites de capelleta per imposar una política o tàctica determinada semblant divisions, odís i rivalitats entre les forces antifeixistes que és indispensable que permanexin estretament unides. Així no es guanya la guerra, sinó que, a l'inrevés, es fa feina contrarrevolucionària i facciosa.

Per damunt de tots els problemes i de totes les ideologies, cal prèviament vèncer. I per a vèncer, ni s'ha d'insistir en principis o fórmules socials prematures i condemnades al fracàs, ni s'han d'imposar en cap poble l'audàcia de les minories... o l'arbitrarietat de les majories, ni hi ha d'haver iniciatives indisciplinades o aïllades que no responen a la conveniència general, ni s'ha de sembrar el pànic creant-se adversaris i enemics, ni han d'imparar el terrorisme, l'absolutisme i la intolerància, per bé que, sortosament, amb la reorganització dels Ajuntaments hagi millorat bastant la situació.

Tots aquests advertiments s'han de divulgar reiteradament entre la gent dels pobles... i de les ciutats. En alguns llocs de les nostres comarques s'ha arribat a greus situacions de violència amb persecucions innecessàries, amb abolicions còmiques de moneda, amb expropiacions errònies de terres, indústries i riqueses, amb lluites entre elements afins, a l'extrem de no permetre's la celebració d'actes de propaganda a sectors obrers determinats. I això s'ha d'acabar. S'ha d'acabar, no precisament en benefici dels atropellats i de les víctimes de tanta incivilitat, sinó en benefici de la guerra. Així no es guanya, i, sense voler-ho, es perjudica i retarda el moment de la victòria anhelada.

Els obrers de totes les tendències s'han de respectar mútuament. Ho exigeix la causa antifeixista, ho exigeix la revolució proletària que s'està operant, ho exigeix la vida i la llibertat de tots. No és hora d'absorbir-se, d'imposar-se, de combatre's, de dividir i d'odiar. Que tots lliurement s'agrupin allà on els dicti la consciència. Després ja diran les circumstàncies com s'ha d'estructurar la futura organització social. Ara, tots a una i ben units, sols devem tenir un ideal i una consigna: vèncer!

R.

Ha començat la gran ofensiva!

Hi ha motius per sentir-nos optimistes. Són diversos i d'interès els fets que s'han produït.

En primer lloc, Madrid ha reaccionat seriosament i vigorosament. El Madrid lluitador està en peu de guerra. A la crida de les directives dels sindicats de tots els oficis, han respost com un sol home tots els afiliats. Pot estar segur el go-

vern que els seus homes no li faltaran en cap moment per a totes les empreses a què se'ls destini.

Madrid ha hagut de veure de prop el perill per a saber complir amb els seus deures. La frivolitat, irriant per a tots els que vètem la gravetat de la situació, ha desaparegut.

Als fronts ha sonat el cop amb gran

energia; i avui han passat les nostres forces de la defensiva, que deprimia llur ànim, a una ofensiva decidida i forta.

A tot el sector del Centre, la iniciativa és avui nostra i els atacs ben meditats, sense esbojarraments, van donant llurs fruits. Es reconquistem territoris i l'enemic retrocedeix; i en veure's atacat amb entusiasme i ordenadament per tot arreu demana auxili.

S'està demostrant el gran poder ofensiu de les columnes de la República per a l'atac; per a avançar són meravelloses i responen a les ordres del comandament a la perfecció. Valen més, molt més per a l'atac que per a la defensa.

Els facciosos estan sorpresos. No esperaven aquesta reacció i els ha desconcertat. Els "rojos" — diuen — ens ataquen avui sense parar a tots els sectors. Necessitem reforços d'homes i material. Així, amb aquestes paraules, llancen llurs ràdios.

A Madrid continua l'ensinistrament de tots els homes que siguin útils per a lluitar amb les armes a la mà. L'èxit apareix esplèndid.

A la reraguarda, sempre hi ha d'haver un nombre de combatents tres vegades superior als que lluiten als fronts, per a substituir-los, arribat el descans ben guanyat.

A aconseguir-ho, a empenyer i a atacar sense descans! A aclarir Madrid d'enemics! El govern té cura que no falti material. Avui, posem el suficient. Demà, n'hi haurà molt més. Cal saber aprofitar-lo i utilitzar-lo amb entusiasme i desigs de vèncer.

De tots els altres fronts, les notícies repudes són igualment satisfactòries.

Els Himnes de la Revolució en discos

A benefici de les Milícies han estat impressionats pels obrers de la Companyia del Gramòfon-Odeon, S. A. E., els himnes "Els Segadors", "Himno de Riego", "La Marsellesa" i "La Internacional", per la Banda Municipal de Barcelona, dirigida pel mestre Lamote de Grignon.

També han estat impressionats els himnes anarquistes "A las Barricadas" i "Hijos del Pueblo", per l'Orfeó Català i l'Orquestra del Sindicat Musical.

Aquestes impressions fonogràfiques han estat calurosament elogiades per tots els qui les han escoltats.

El preu de venda al públic d'aquests discos és de sis pessetes.

COMENTARI

OVIEDO - MADRID

Aquestes dies els filofeixistes han intentat filtrar el pessimisme en la nostra reraguarda a base del suposat fracàs de les nostres milícies a Oviedo i de l'avanç de llurs tropes sobre Madrid. Les ràdios faccioses no han deixat de repetir i propagar amb insistència aquestes dues notícies. De diumenge ençà no han deixat de repicar les campanes com si toquessin a glòria. Tanmateix, el seu so esdevé, per moments, funeral. L'intent de fer prendre contacte les forces que operen al Nord amb les del facciós Aranda, no solament ha estat frustrat, ans ha esdevingut un fracàs que pot ésser per a ells enorme; aquelles forces, com ja sap avui tothom, han quedat tancades en el cercle de foc dels minaires asturians. I, entretant, es fan males senyals de guaita, a poc a poc, Oviedo.

I a Madrid? Què passa a Madrid, que justíqui l'entusiasme dels facciosos? A Madrid, Mola i Franco anuncien cada dia que estan a punt d'entrar-hi. D'això, però, ja fa tres mesos. En aquestes tres mesos el seu front s'ha fet més extens, però no han aconseguit de voltar a Madrid ni amb una mitja anella. Les comunicacions de Madrid amb Llevant no estan trencades. Les comunicacions de Madrid no estan trencades sinó per la part que dona a les terres ocupades pels facciosos. Però si com diem, llur front s'ha fet més extens, ha esdevingut també més feble, menys robust. Una empena de les nostres milícies pot trencar-lo.

I això és ara del que comencen a adonar-se. Perquè si llur front és més prim cada dia, en canvi, els defensors de Madrid augmenten, i cada dia es presenten, com per miracle, més ben armats. Cada dia hi apareixen més tancs, més avions, més trimotors, més metralladores. I, cosa que encara val més que tot això, amb més esperit de disciplina.

De vegades, els facciosos encara proven de fer als voltants de Madrid una empena desesperada. Aquestes empenes però, avui ja no els fan sinó adonar de la fermesa de les nostres posicions. Altrament, ells posen cada dia més cautela en aquestes empenes. Saben que repetir un cop d'audàcia, com el que els va fer arribar a Toledo, és seria mortal. Llur avantguarda quedaria — insuficient com són en nombre — completament desarticulada. Més que repetir el cop de Toledo, seria la repe-

tició de la per a ells dissortada aventura asturiana.

Una altra cosa, encara, contribueix també a deturar llur frustrat intent d'encerclar la capital de la República. La por que les columnes catalanes que operen a Osca i Saragossa, on si deturen l'ofensiva, ens sobra gent i material, baixin en direcció de Madrid i els ataquin pel flanc. Entre dos focs llur desfeta seria inevitable. Es per això, per evitar l'ofensiva de les columnes catalanes, que ells han fet aquestes provatures de contraofensiva en el front aragonès.

Però així com de bon principi havien fet uns moviments tàctics força segurs, ara llur actuació resulta, en tots els fronts, vacil·lant. Quan ataquen en un no és sense afuirar en els altres. No tenen forces suficients per cudir a tot arreu. Per això llurs moviments, llurs impulsos, tenen molt d'espassmòdic, de desesperat.

Tot fa preveure, doncs, que llur front del Teix i de la Serra, no resistirà l'extensa i decisiva ofensiva que en aquestes moments se'ls està preparant.

Fidel.

UN DRAMA DE MAR

Una tripulació perduda en un indret infestat de tiburons

París. — El corresponent del periòdic "Paris-Midi" a Amsterdam comunica que el vaixell holandès "Vandervick", de dues mil sis-cents tones, que es dirigia a Surabaya, Semarang (Indies holandeses), naufragà degut a causes desconegudes, en una mar plena de tiburons.

Després dels primers senyals de socors de TSF cessà bruscament, i encara que diversos llocs de ràdio romangueren atents, no els fou possible recollir cap més missatge.

Hom tem, doncs, que la majoria dels dos-cents cinquanta viatgers hagin mort.

Segons una informació arribada a Amsterdam, uns hidroavions varen veure, no lluny de la costa de l'illa de Java, diversos naufragis lluitant desesperadament contra els corrents marítims mentre al seu voltant passaven nombrosos tiburons.

Deu avions i diversos navilis creuaren els indrets de la catàstrofe cercant els naufragis i assistint-hi alguns.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 237 - DIVENDRES 23 OCTUBRE 1936

LA LLUITA CONTRA EL FEIX

En recobrar la iniciativa en l'atac, les nostres tropes obtenen èxits positius

Cal esclafar els traidors

EL RESPECTE QUE DEVEM A LES AULES ESCOLARS

Ens trobàvem fa unes tardes en una de les escoles del poble, on acudeixen diàriament prop d'un miler d'infants pertanyents a totes les classes socials. Fèiem una visita per pura curiositat de pares, car els nostres fills concorren a l'esmentat centre d'ensenyament. I ens acompanyava en aquesta visita un ciutadà amic nostre que exerceix avui un càrrec d'alta responsabilitat en el ram de la Cultura.

En aquella hora les classes eren curulles d'infants.

En el moment d'entrar a una de les aules, els deixebles seuen al davant dels seus pupitres respectius. En veure'ns entrar, algú, seguint el costum tradicional, indica als alumnes que s'aixequin drets, com a senyal de cortesia envers els visitants. La persona de responsabilitat que ens acompanya, obliga però tot seguit els infants que tornin a seure per tal que no interrompin la seva tasca escolar. Després, en veu baixa ens diu: aquest és un costum que caldrà extirpar totalment. L'escolar no té perquè interrompre la seva tasca per l'arribada d'un estrany a la classe.

Efectivament: nosaltres havíem considerat sempre una cosa absurdament ordenancista, aquesta de la mobilització en peu de tota una classe en hores de treball, quan alguna persona forastera la visitava. Hi havia en aquella salutació rígida, que en alguns col·legis religiosos es feia a toc d'un instrument de percussió per tal de donar-li un caire més casernari encara, alguna cosa de disciplina militar. Evocava en certa manera aquell estentori i agre «fuera gorros!» dels temps del nostre servei militar.

Tot això féu que aprovéssim de bon grat les paraules del nostre acompanyant i que ens atrevíssim a afegir encara pel nostre compte: Efectivament; l'infant a la classe, assegut al davant del seu pupitre o al davant de la pissarra on el professor explica la lliçó, està exercint unes funcions tan importants i tan sagrades com la del magistrat a la seva estrada o el sacerdot al seu altar. L'intrús que en aquell moment entra a la classe, no té dret a distreure ni els deixebles ni els professors de la seva tasca. Es ell, en tot cas, sigui qui sigui i per important que resulti la seva personalitat, qui ha de demostrar el seu respecte i consideració màxim a la sagrada funció docent que allí es desenvolupa. I la millor prova que pot donar d'aquest respecte, és trepitjar ben fluix per tal de no pertorbar la pau de la classe i procurar que la seva presència allí passi el més desapercebuda possible.

LUDOVICUS

Camarada: ¿Què has fet avui per guanyar la guerra?

Quan les milícies són ben manades i saben obeir...

«El Socialista» publica la següent impressió:

«La impressió en el dia d'ahir és optimista, no tant pels resultats aconseguits, com per la manera de combatre eficaçment les nostres milícies. Els resultats, per considerables que fossin topogràficament, no els considerem com una reconquesta, sinó com una recuperació i hem de recuperar molt perquè ens sentim alegres. En canvi, no reprimim la complaença que ens produeixen les notícies relatives a l'esperit combatiu de les milícies. Ahir semblava que es donaven perfecte compte que a la guerra tot problema encaixa millor en la serenitat que en el nerviosisme, en la disciplina abans que en el pur valor personal.

Les milícies foren ahir ben manades i saberen obeir bé. Des de molt de jorn s'inicià l'ofensiva a les nostres línies.

Els facciosos, com solen fer, trametien nou aparells d'aviació a combatre el nostre front. Aquest fou l'instant de prova que el comandament esperava amb els seus cinc sentits atents.

Les milícies avançaven desplegades en guerrilla, vers els objectius prefixats. En començar el bombardeig aeri, s'enganyaren a terra, i quan acabaren els avions el seu raid, les línies de milicians es posaren en moviment, sense que ni un sol home girés l'espatlla. Així tingué l'enemic ocasió de conèixer les possibilitats de les forces populars que, ben enquadrades i obedièntes al comandament són invencibles.

Encara que la situació no està totalment desembarassada i en dies subsegüents prosseguirà l'acció que amb tan bons auspicis hem iniciat, és indubtable que s'ha acusat un millorament en els fronts i es nota un viu sentiment de responsabilitat. Confiam que es tindrà cura d'aquesta favorable disposició i no s'abandonarà l'ofensiva, única tàctica que els facciosos empenen contra Madrid i que pot ésser contra restreïda amb el mateix procediment.

Hores de deure i de responsabilitat

D'encà de fa dies venim remarcant que les hordes feixistes estan portant a terme una ofensiva desesperada per tal d'aconseguir entrar a la capital de la República. Venim dient-ho, de la mateixa manera que diem que tots els esforços dels rebels estan condemnats al més negre fracàs sempre i quan esdevingui a temps aquesta reacció del poble, que no acaba de produir-se amb la intensitat que les greus circumstàncies actuals exigeixen amb una urgència inajornable.

La guerra civil que s'està desenvolupant fa tres mesos al territori ibèric, es troba avui en el seu punt àlgid. En aquests moments es juga la partida més acarnissada i transcendental. A les nostres mans, igual que a les dels rebels, es troba la carta decisiva. El que la perdi, gairebé pot dir-se haurà perdut la guerra.

El perill, per tant, és gravíssim. Però ho és tant per a nosaltres com per a ells.

Cal reaccionar avui. Demà podria ésser tard. Cal que tothom, del primer a l'últim dels ciutadans, abandoni sense esperar un sol minut més, l'actitud d'intolerable, d'indigna abúlia i despreocupació en què fins ara ha viscut la rearguarda.

Es precis, inevitablement precis, que tothom, passant per damunt de tot, desprenen-se en absolut de comoditats, de sentimentalismes, d'inquietuds, se senti, únicament, exclusivament, un soldat més; un soldat més del poble, disposat a oferir-ho tot, la pròpia vida envoltada de sacrifici si cal, en bé de la causa que defensem, que és la causa de la nostra emancipació definitiva, de la nostra llibertat, i del benestar de les futures generacions.

Cal rebutjar tot sentiment petit i mesquí per a sentir-nos grans, immensament grans davant la Humanitat.

Ni les privacions, ni els sofriments, ni la pròpia vida, no ens han d'interessar el més mínim en aquests moments en els quals la Història ens ha reservat un dels papers més gloriosos. Per les nostres mares tendres i amoroses, per les nostres companyes resignades i estoiques, pels nostres fills estimats, no podem

e'ludir el deure sagrat que les circumstàncies presents ens exigeixen.

Pels milions de vides proletàries que esguarden amb la mirada feta i l'ànim en suspens, la victòria del nostre poble, que és el primer pas de la seva victòria; per la realització dels anhels redemptors pels quals venim lluitant tota la vida; per la nostra dignitat d'homes i de ciutadans, tots a l'unison, a partir d'avui, hem de quedar en disposició de destinar, com i de la manera que calgui, totes les nostres energies per a abatre d'una vegada i per sempre més el militarisme deshonrat, la clericalia vençuda, el feixisme criminal i tot el flagell reaccionari i vergonyant.

A partir d'avui, d'ara, d'aquest instant, que tothom senti vibrar en el seu cor la satisfacció immensa, incomparable, que dona el compliment del deure, quan aquest deure assoleix una altesa de mires i una responsabilitat tan enorme davant la marxa del triomf del progrés humà.

Una informació de Tànger dona compte de la mort i enterrament de l'ex-general Franco

A Tetuán està severament prohibit que es parli de la mort de Franco. No obstant, els falangistes porten un braçal negre.

L'enterrament se celebrà amb una enorme cerimònia.

Les forces presentaren armes.

El cadàver es disposà al cementiri cristià en espera de poder-lo traslladar a Madrid, puix sembla que es té el propòsit d'enterrar-lo a la porta d'Alcalá.

Entre els falangistes es teixí un gran descoratjament, puix que malgrat la gran quantitat d'elements concentrats als fronts proper a Madrid, els feixistes no aconsegueixen apoderar-se de la capital.

Està prohibit portar dol, puix que les baixes són molt nombroses, especialment d'oficials, fins el punt que els facciosos es veuen obligats a concedir el títol d'oficial al que tingui els estudis de batxillerat fets.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS

L'aliança de les dues centrals proletàries

Els acords del Comité d'enllaç

La Unió General de Treballadors, la Confederació Nacional del Treball, el Partit Socialista Unificat de Catalunya i la Federació Anarquista Ibèrica concreten els principals punts de coincidència per a emprendre una immediata actuació de conjunt

Plataforma acordada per les organitzacions signants, sobre la qual ha de basar-se una acció de conjunt immediata

1. Contraem el compromís formal de complir els acords i decisions del Consell de la Generalitat, aportant tota la nostra influència i aparell orgànic per a facilitar llur aplicació.
2. Som partidaris de la col·lectivització dels mitjans de producció, és a dir, de l'expropiació sense indemnització dels capitalistes, i el traspass d'aquesta propietat a la col·lectivitat. Som partidaris de la col·lectivització de tot allò que sigui necessari als interessos de la guerra. Entenem que aquesta col·lectivització no donaria el resultat desitjat si no estava dirigida, orientada i coordinada per un organisme representant genuí de la col·lectivitat, que en aquest cas no pot ésser altre que el Consell de la Generalitat, en el qual totes les forces socials estan representades. Respecte a la petita indústria no som partidaris de la col·lectivització, sinó en els casos d'elements facciosos o necessitat de la guerra. En els casos que es col·lectivitza la petita indústria per necessitat de la guerra es compensarà els expropiats de manera que quedin assegurades llurs necessitats vitals, per mitjà de llur contribució personal i professional a la branca col·lectivitzada.
3. Quan es tracti de col·lectivització d'empreses estrangeres s'acordarà una forma d'indemnització que representi la totalitat del capital.
4. Estem conformes amb la municipalització de l'estatge en general i de les cases pertanyents als elements facciosos, amb la sola excepció de la petita propietat urbana. Queden encarregats els Municipis de fixar el tipus de renda màxim que eximeixi de la municipalització.
5. Estem d'acord en la concentració del màxim esforç per a contribuir al final ràpid i victoriós de la guerra, i pro-

6. Tenint en compte la importància del comerç exterior, opinem que s'ha d'exercir sobre ell un estret control, regulat pels òrgans emanats de la Generalitat de Catalunya.
7. La terra pertany al Municipi i asseguruem l'explotació individual als que no estiguin disposats a realitzar-la col·lectivament. Les operacions de venda, intercanvi i adquisició de productes es realitzaran per mitjà dels Sindicats Agrícoles.
8. Som partidaris de l'adaptació de les Cooperatives al règim col·lectiu, sense que això ens hagi de portar a l'anul·lació del petit comerç, puix que mentre l'organisme de la distribució no es perfeccioni podria ésser econòmicament perjudicial.
9. Som partidaris de la nacionalització de la banca i del control obrer en els negocis bancaris portats a efecte per la Conselleria de Finances del Consell de la Generalitat, control que es basarà en els Comitès de Funcionaris.
10. Estem conformes amb el control obrer de la indústria privada, sense que

això signifiqui coacció a la petita indústria.

11. Creiem que tota la política financiera i fiscal del Consell de la Generalitat s'ha d'orientar exclusivament a l'objecte fonamental de guanyar la guerra.
 12. Enaltiment de la cultura popular en tots els seus múltiples aspectes, sota el signe de l'Escola Nova Unificada.
 13. Som partidaris de crear una base de col·laboració i política, econòmica i militar amb el govern d'Espanya quan hi intervinguin totes les organitzacions que representem.
 14. Som partidaris de la llibertat de sindicació i acció comuna per a suprimir tota classe de coaccions.
 15. Estem d'acord en una acció comuna per a liquidar l'acció nociva dels grups incontrolables que, per incomprensió o mala fe, posen en perill la realització d'aquest programa.
- I perquè consti, ho signen a Barcelona, a 22 d'octubre del 1936: Pel Comitè Regional de la U. G. T., ANTONI SESE i RAFAEL VIDIELLA; Pel Comitè Regional de la C. N. T., MANUEL ESCORZA i DIONIS EROLES; Pel Partit Socialista, GARCIA, i per la Federació Anarquista Ibèrica, P. HERRERA.

Un article de «New York Times»

...«La rebel·lió no és un moviment del poble, sino un atac contra el poble realitzat pels seus antics opressors»...

El «New York Times» publica un article del cèlebre publicista nordamericà Westbrook Pegier, en el qual diu això que segueix:

«Es un afront per a la intel·ligència afirmar que la gran massa del poble espanyol en desitja una República i la possibilitat de poder viure com a éssers humans hagi comès amb això cap acte contra la religió cristiana.

Les violències que hagin pogut ésser comeses no interpreten, no interpretaran el sentit de la majoria del poble espanyol i tampoc no aconseguiran amagar aquest fet a saber que el poble espanyol està lluitant per a obtenir el mínim dels drets que en altres països han gaudit de temps ençà els éssers humans.

La pols i el fum de la guerra tampoc no podran amagar per molt temps que la rebel·lió no és un moviment del poble, sinó un atac contra el poble realitzat pels seus antics opressors amb l'ajut i la complaença d'Itàlia i Alemanya.

El poble nordamericà lluitaria també fins a morir si es veïés explotat per una aristocràcia corrompuda i mantingut en un estat d'ignorància com el poble espanyol ho ha estat durant segles».

JUVENTUDES LIBERTARIAS F. A. I.

UN PENSAMIENTO JUVENIL

APRECIACIONES SOBRE LA COMOCIÓN DEL MOMENTO ACTUAL QUE TRATA DE SUPRIMIR POR SU BASE Y POR SU RAZ LOS ESTAMENTOS Y LAS NORMAS FRACASADAS DE UNA SOCIEDAD QUE VIVÍA SOBRE LA DESIGUALDAD Y EL CRIMEN.

(I)

Siempre que se trata de definir las causas del porque, de la acción o del movimiento de una cosa u objeto, se busca, se indaga detenidamente el motivo y la impulsión que la determinó.

Y por lo mismo, cuando cómo hoy en este trabajo queremos dar a conocer nuestra apreciación sobre la grandiosa y profunda comoción revolucionaria social por que atraviesa el pueblo productor; tenemos que elevar nuestra memoria y dirigir nuestro pensamiento hacia los recuerdos y los hechos que determinaron y dieron vida a una forma que se llama o hemos dado por llamar humana.

Por ello, para sentar el concepto que nos merece la revolución social habremos de desmenubrar sobre y por márgenes de formación y desarrollo de la forma humana como especie. Planteando como primera pregunta: ¿Qué es la vida?

Si, ¿Si que es la vida?

Cuántas y cuántas indagaciones y cuantos y cuantos estudios no se habrán llevado a cabo para definir tan importante incógnita para unos y tan desagradable misterio para otros.

Para nosotros, para los Jóvenes Libertarios, que no dejamos de examinar, siempre que los medios nos son favorables, las manifestaciones de lo que a nuestro alrededor y en nuestro alrededor se realiza y se nos muestra con sus movimientos dándonos a entender un álito de existencia; el misterio que para nuestros antecesores sobreecogía de terror y de espanto, al descorrerse la cortina de la penumbra nublada que sugetó y sugeta todavía a nuestros padres a la mayor de las oscuridades cerebrales, ha mostrado el Sol radiante de la verdad y sus destellos nos han iluminado el camino del tiempo a recorrer en nuestra función como especie humana.

Lo ignoto, lo indescifrable e impenetrable, queda ante nuestra inteligencia y ante nuestra vista, resuelto de la forma más clara y diáfana.

La vida, pues, para nosotros, tiene su definición concreta y sin floreamiento de ninguna clase, con toda la rudeza que la misma vida lleva en sí; ella es: Si la vida es la acción de la fuerza interna sustancial, mediante la que obra, circula, acciona, marcha, (vive) de progresión y regresión, cumpliendo con la función para que fué a sí misma creada: La vida en sí significa, el movimiento constante de la materia influenciada entre sí por sus hechos y sus acciones.

Concretando, pues, el significado de la vida. Las evoluciones voluntarias que las sustancias y materias realizan, ponen de manifiesto que al faltar la armonía en las sustancias y en las materias entre sí (entre los seres agrupados en las organizaciones y sociedades) éstas se disgregan para adquirir otros aspectos de conjunto o aislados, de mútua afinidad, de mútuo acuerdo o de comprensión necesaria inteligenciada de un acuerdo para poder llevar a cabo las acciones y los hechos que vengan a dar vida a una forma pensada beneficiosa a las partes que quieren satisfacer de ella o por medio de ella unas necesidades morales o materiales.

Esta es nuestra comprensión de la vida como función de la materia, arrancada a los conocimientos que la historia en las diferentes edades nos ha legado como una gran escuela cuyas enseñanzas se han clasificado ante nuestro espíritu y hasta han acabado por agruparse en formas de leyes naturales en nuestras combinaciones.

Por hoy vale, y en otros sucesivos trabajos iremos exponiendo lo que pensamos de todo lo que nos rodea y muestra su álito de vida, a la opinión para ilustrarla y demostrar que nuestras ideas están basadas en conocimientos que están alejados de toda utopía.

Por las Juventudes Libertarias,
LA COMISIÓN DE PROPAGANDA Y PRENSA
Reus, octubre de 1936.

Camarada: ¿Què has fet avui per guanyar la guerra?

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 240 - DIMARTS 27 OCTUBRE 1936

UN POBLE EN MARXA

Acte de gran envergadura a Barcelona

La coincidència dels dos grans nuclis proletaris

El pacte de les dues centrals sindicals

Abans d'ahir al matí se celebrà a la Monumental de Barcelona un acte de gran envergadura. Les dues centrals sindicals C.N.T. i U.G.T., en les quals es troben enquadrats la majoria d'obres, es reuniren en un gran comici per tal de segellar el pacte i explicar al poble les directrius de l'actual moviment i glossar la trajectòria a seguir.

Calia, en efecte, celebrar amb solemnitat la coincidència dels dos grans nuclis proletaris.

L'èxit de l'acte era descomptat. La plaça de braus presentava un aspecte magnífic. Però no és l'espectacular el que ens interessa. És la valor moral i material que representa en aquesta hora única la unitat sindical que en aquest acte es pactava. La veu autoritzada dels representants dels quatre organismes proletaris—P.S.U.—F.A.I.—C.N.T.—U.G.T.—, ànima i braç del moviment obrer català, fou escoltada amb gran interès pel públic que emplenava la plaça i per la gentada immensa que a tots els indrets de Catalunya oïren, amb devota atenció, la retransmissió per ràdio dels parlaments.

La Catalunya proletària s'uneix per a triomfar. Per damunt de les tenebres de l'opressió aixeca la torxa de la Llibertat.

Com ha dit molt bé un col·lega, un dels elements de què es refiaven els enemics era la possibilitat d'unes escletxes entre les forces del poble, per a filtrar-se i penetrar. Amb l'acte de la Monumental de Barcelona s'ha proclamat ben clar la impossibilitat que això succeeixi. No. El poble unit, ara més que mai, no els oferirà aquestes escletxes. Què més voldrien! Diumenge, a Barcelona, s'aixecà el mur compacte, increbantable que calia oposar a l'enemic.

Es l'Espanya nova que va assolint la consciència indispensable per tal d'acabar definitivament amb tots aquells elements que han estat, són i serien, si se'ls deixés, l'obstacle tradicional que ha trobat sempre el proletariat en la seva ascensió vers l'ideal.

Res de desavinences i descontents. Ans al contrari: coincidència, avinença, atracció, unió, comprensió...

Volem esperar que l'acte de diumenge marcarà una nova fita en la marxa triomfal del poble.

La consigna del moment

Fins a assolir el triomf definitiu, la nostra consigna ha d'ésser la de superar-nos a cada nou triomf. Tota victòria parcial — que victòries parcials seran totes aquelles que assolim fins a haver exterminat totalment l'enemic — ha d'ésser un estímul més que faci redoblar els nostres esforços, amb una voluntat de vencer i un coratge sempre en augment. És l'únic procediment per a no veure's altra vegada sorpresos amb reaccions inesperades de l'enemic.

Què cal més disciplina? Doncs, bé:

postmhi tots més disciplina! Que és necessari canviar els viarans de les nostres activitats? Canviem-los! Que es fa precisa una col·laboració més intensa per part de tots? Aportem-la-hi! Els moments de les coses minúscules i insignificants, han passat a la història. Es troben dintre les seves pàgines grises i intranscendents. Avui escrivim el capítol més gran i gloriós, que pot esdevenir preludi de molts d'altres que s'encarregarà d'escrivir el proletariat d'arreu del món. Això és el que veuen i temen

els països feixistes i, per tal d'evitar-ho, no vacil·len a proveir d'abundant material de guerra l'exèrcit feixista, sense respectar el famós pacte de no intervenció que, actualment, ja no ofereix la més mínima garantia ni té cap mena de consciència.

El nostre triomf serà més gran i menys costós com més ràpidament es produeixi. Una batalla ben guanyada, pot estalviar-ne moltes d'altres. Cal, per consegüent, ajuntar tots els esforços, acoblar totes les energies, unificar totes les accions, per tal de donar, en el moment que calgui, el rendiment màxim, el qual no podrà ésser mai superat per l'enemic.

Amb hores i amb entusiasme, els rebels es trobaran sempre en neta inferioritat davant nostre. Fins ara ho han pogut neutralitzar gràcies a l'abundant material bèl·lic que els han proporcionat Alemanya, Itàlia i Portugal. D'ara endavant, la cosa variarà molt. Els nostres milicians disposen ja de bons armaments, tancs i aparells d'aviació. Dintre d'escasos dies, la rearguardia hi anirà amb molt més. Anivellat l'armament i superat enormement el nombre de lluitadors, així com la moral, les hordes feixistes no podran evitar una davallada inaturable, al final de la qual el feixisme i la reacció tota hauran desaparegut del territori ibèric per sempre més.

Només cal no tenir un moment de dubte ni de vacil·lació. Per damunt de tot, absolutament de tot, hem de pensar en la guerra. En les circumstàncies actuals, exposar la vida és el millor procediment per a defensar-la. I amb la defensa de la nostra vida, aquesta vegada hi va la d'un nou món infinitament més just i humà del que fins ara hem conegut. Que sigui pels nostres fills, solament com un record odiós d'un passat indignat, com per a nosaltres ho és la nefasta visió de l'època feudal.

MILICIES ANTIFEIXISTES

Subscripció Popular pro-víctimes llibertat

LLISTA 44

Suma anterior, pessetes 35.584'95

Secció de Boters de Reus

U. G. T. 232'95

Societat Professional del Ram

de Transports U. G. T. 302'40

Total pessetes 36.120'25

DESINFECTEU EL BLAT DE LLAVOR

(Nota dels Serveis Tècnics d'Agricultura)

(acabament)

Les plantes malaltes resten més baixes són més sensibles al rovell i s'asequen més aviat que no pas les sanes, però les espigues llors donen la impressió d'estar sempre molt més granades, puix que presenten les clofelles del gra fortament separades i les barbes, en els blats aresats, dipositades en ventall molt obert. Aquest fet és degut a que totes les flors de les espigues atacades es transformen en receptacles plens d'espores, mentre que en les plants normals solen sempre ressar fallades algunes de cada espiguet. No obstant, en les races que presenten la canya arquejada pel pes que hem indicat respecte a l'estatura i assaonament prematur per llur port efecte, tota vegada que els receptacles pesen molt menys que els grans.

Malgrat ésser nombrosos els productes que s'han aconsellat per tal de practicar la desinfecció del blat de llavor com a mitjà de lluita contra la "càries" o "blat orb", les sals de coure, ja sigui emprades en forma humida ja en tractament sec són, però, les que han assolit una major difusió per l'eficàcia llur.

Modernament, el procediment c'assic a base dels brous cúprics, és abandonat, sobretot en les grans explotacions, per a ésser substituït pel que consisteix en empolisar la llavor amb el carbonat o l'acetat neutre de coure, el qual, si bé reuneix una sèrie apreciable d'avantatges damunt el primer, requereix un ús especial.

Per aquesta raó i perquè en moments com els actuals, donada la perentorietat de la sembra, cal aconsellar als camporers tractaments de fàcil i immediata realització, solament parlarem del "procediment de desinfecció humida a base de les solucions de sulfat de coure", producte que hom pot trobar arreu.

El dia anterior a aquell en que es vulgui practicar el tractament, es posen 50 litres d'aigua en una portadora i es pesen 750 grams de sulfat de coure a l'objecte d'obtenir un brou a l'1 i mig per cent de concentració. Els cristalls de sulfat de coure s'introdueixen en una bosseta de sac o en un cistellet i es submergeixen en l'aigua de la portadora de manera però, que restin sola-

ment en contacte amb les capes superiors del líquid. Aquest, com sabem molt bé els vinyaters és el millor sistema per a que la dissolució del sulfat de coure es verifiqui ràpidament.

A l'endemà i una vegada comprovat que tot el sulfat de coure s'ha dissolt, es posarà el gra dintre una cistella per la trama del qual no passi aquell i es submergirà en el líquid de la portadora mentre es remou enèrgicament el blat. "La duració de l'immersió serà la justa per a que tots els grans quedin perfectament mullats, sense ultrapassar però, la de dos minuts".

Fet això es treu la cistella, es deixa escórrer completament i s'escampa el gra damunt un llit de sacs, en capa prima. Així, cada dia, s'enllesirà únicament la llavor que s'hagi d'emprar el dia següent.

Hem d'advertir que quan es tracta el blat amb solucions cúpriques, tots els grans ferits durant l'operació del filtre, perden la facultat ferminativa llur i per això cal sigui lleugerament augmentada la quantitat de llavor emprada. Si la sembra es fa amb màquina s'ha de preveure el graduar-la degudament per tal cosa el gra tractat augmenta quelcom de volum.

Finalment una observació. Els creadors de nous blats, com és natural i lògic, s'han preocupat primer de trobar races resistentes a aquelles malalties per a les quals no es coneix encara un tractament eficient com són, entre altres, el rovell i el carbó o mascaró. Com sigui que aquest no és el cas quant a la "càries del blat o blat orb", les espores o llavors del bolet que l'ocasionen són altament vulnerables per trobar-se localitzades en l'exterior del gra, el fet d'emprar per a la sembra els blats selectes preconitzats per aquests serveis no justifica de cap de les maneres el descuidar la desinfecció de la llavor, car semblant precaució és tan necessària amb ells com ho ha estat fins ara pels blats vells. Pot ésser que, temps a venir, els progressos en el camp de la Genètica agrícola, ens permetran recomanar als nostres agricultors races també resistentes a la càries. Ara per ara, però, cal s'atenguin ineludiblement al que deixem dit.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 243 - DIVENDRES 30 OCTUBRE 1936

Una al·locució del cap del Govern

Largo Caballero anuncia a les forces del front que es disposa de tots els mitjans necessaris per assolir el triomf

¡Ni un pas enrera! ¡Sempre endavant!

Vers el triomf definitiu

El panorama ha canviat radicalment aquests darrers dies. Si hom té cura d'arribar fins l'entranya mateixa de les informacions de guerra, trobarà motius més que suficients per a sentir-se amarat d'optimisme. Hi ha, en el fons d'elles, quelcom que assenyala, a més d'una major preparació militar en els contingents en peu de guerra, un augment considerable i eficient de material bèl·lic. Quant a les victòries materials, cal remarcar que el cap més destacat dels rebels ha hagut de confessar que l'acció sobre El Escorial ha estat per a ells una verdadera desfeta.

No és això sol, però, el que fa que l'ambient sigui francament optimista per a la nostra causa. Hi ha, també, les notícies de l'estranger. No ens referim, ara, a les demostracions de solidaritat que arreu es produeixen. Això, amb tot i ésser molt important per al resultat final de la nostra lluita, no és el més simptomàtic. Si no es produïssin aquests actes magnífics de solidaritat internacional que registrem tots els dies, trobaríem, cal confessar-ho, que la democràcia estrangera no havia caput la transcendència de la nostra pugna. I ens doldria. Sortosament els fets pregonen tot el contrari. Se'ns ha comprès, i tot el proletariat i la democràcia mundial s'apresten a acudir en nostre ajut.

Per aquesta banda, malgrat certes falles, cal estar satisfets. Però hi ha quelcom més significatiu encara. Hi ha tota aquesta sèrie de notícies dels països feixistes que palesen el desencoratjament, el pessimisme, la desmoralització que ha dut en els rengles facciosos la disciplina i la forta moral que les nostres columnes han observat darrerament. Es nota que els feixistes estrangers, tan interessats en la victòria dels facciosos espanyols, estan fortament preocupats.

L'actitud que en definitiva adoptin els països feixistes és difícil de preveure. Es de suposar, però, que les seves xuleries s'aniran desinflant. La seva economia no és pas tan ubèrrima que els permeti intentar quelcom seriós contra la independència de la nostra terra. El risc més gran, com deia molt encertadament un col·lega, el corren ells. No farien altra cosa que provocar la seva pròpia caiguda...

Tant per les notícies que es reben de tots els fronts com per l'estat d'ànim que palesen els països feixistes, cal assegurar rotundament que portem guanyada la partida.

¡Ni un pas enrera! ¡Sempre endavant!

A Kossarevs s'està construint l'aeròdrom més gran del món

S'està construint actualment, a Kossarev, un important aeròdrom, que tindrà Club d'Aviació, i serà el centre de les activitats aviatòries de la joventut soviètica. Les tribunes, veritablement grans, vindran una capacitat per a més de 700 mil espectadors. S'estan construint hangars i tallers amb tota mena d'avencos,

i tot quant pugui precisar una aviació, d'acord amb els temps moderns.

Hi haurà camps d'atterratge per avions i planejadors, com igualment per a paraxutistes.

Els socis del Club d'Aviació tindran a llur disposició, per una mòdica quantitat mensual, tota mena d'aparells, adhoc d'acrobàcia aèria.

PER A GUANYAR LA GUERRA Revisió d'hommes i rectificació de conductes

Joan Comorera, en un dels seus sucors i interessants paraments, deia, dies enrera, que, en el moment d'esclatar la sublevació feixista, la immensa majoria de la gent estava al costat nostre, i que, avui, per la tàctica lamentable adoptada, ens trobem amb molts elements que no s'han declarat enemics nostres però que s'han desplaçat de la zona de simpatitzants i col·laboradors de la nostra causa.

La lamentació és justa i el fet innegable. Des d'aquestes mateixes planes, ja, anteriorment, ens havíem dolgut de determinats procediments — irreflexius, arbitraris i suïcides — en virtut dels quals ens creàvem enemics on no n'hi havien i ens restàvem ajuts, col·laboracions i simpaties que podien ésser útils i beneficioses a la causa lliberadora.

Per bé que, poc a poc, ja s'arrangen, rectifiquen i solucionen errors i conductes, desgavells i arbitrariats, s'ha de recomanar, s'ha d'insistir, per què acabi definitivament i totalment un estat de coses que ens és perjudicial i que origina greus danys al feliç acabament de la guerra.

Urgeix, indubtablement, fer una profunda revisió d'hommes i conductes. D'hommes, perquè al costat nostre s'hi han infiltrat elements de tota mena que devem vigilar estretament i que àdhuc s'han de considerar sospitosos. Són els que s'arresseren al sol que més calenta, els que pocs mesos enrera figuraven en rengles reaccionàries i que ara són els més valents, els més extremistes i els més revolucionaris. És clar que n'hi pot haver que han vingut al nostre camp lleialment, amb noble esperit d'esmena i rectificació, però n'hi pot haver d'altres que actuen d'espies, pertorbadors, com no en manquen que amb la mateixa facilitat que ara es diuen anarquistes o comunistes s'haurien dit feixistes si la militària hagués triomfat. Benvinguts, doncs, els lluitadors de bona fe, però compte amb els que han estat de tot arreu, des de l'Unió Patriòtica, la Ceda o Acció Ciutadana fins per exemple de la F. A. I. o del P. O. U. M. El menys que es pot fer és, a aquests, no exhibir-los ni encimbellar-los.

Ara mateix, és indispensable guanyar la confiança de la gent reïta, eliminada i molestada, donant-li la sensació de que s'han acabat les persecucions, les

expropiacions, les requises, les incautacions, les col·lectivitacions, les socialitzacions, els controls, les amenaces, el terrorisme... I, no en dubteu, revisant homes i conductes, actuant-se amb seny i ponderació, per gent escollida i capacitada, tornarem a tindre al nostre costat l'opinió unànime del país sincerament liberal.

I això contribuirà, en gran manera, a guanyar ràpidament la guerra.

R.

Una al·locució del Cap del Govern

El president del Consell de ministres i ministre de la Guerra ha donat una ordre general que diu:

"Poble de Madrid. Combatents del front: Ha arribat l'hora de l'eficàcia decisiva. Els atacs de l'enemic s'esbilen contra la nostra voluntat de fer. És el moment, no sols de plantar cara a l'enemic, sinó de llançar-lo definitivament per sempre de les seves posicions actuals, de lliurar Madrid de l'urpa feixista que s'esten impotent sense poder arribar al cor de la nostra capital.

El govern estretament unit als combatents del front, conjura a no cedir en la seva actitud heroica, a no cedir un sol pam de terreny, a llançar-se a l'atac i amb la violència del qui ja sap combatre, té assegurada la victòria.

Ahora que exigeix, el govern anuncia a les forces del front que disposa de tots els mitjans que calguin per a assolir el triomf.

Disciplina fèrria; ni un sol pam enrera. Endavant sempre. I que els presoners que calguin a la nostra mà, siguin, en ésser respectades llurs vides, com us ordeno que les respecteu, la millor evidència que en un costat hi ha la barbàrie i la destrucció i a l'altre l'heroisme dels qui per defensar la causa del poble, ha de permetre's la grandesa que inspira les masses populars.

Obeïu amb tota tranquil·litat i confiança les ordres dels vostres caps, de les vostres comissaries de guerra.

A l'atac per l'alliberació definitiva

Remarques

"A B C" diu que l'emissora de Burgos radià la notícia que anava a celebrar-se en aquella població una "corrida goyesca" per a recaptar cabals per a comprar abrigitals per als facciosos.

Segons aquesta emissora es diuen sis braus de Miura, que seran morts per Manuel i José Bienvenida, Domingo Ortega, Luis Fuentes Bejarano i "El Valiente Falangista" (així ho anuncia el locutor, Pere Amorós).

Es veu que per a sostenir la tràgica aventura feixista no n'hi ha prou amb els diners de March.

I els "akres" deuen tenir, com sempre, la bossa ben tancada.

Un periòdic de Madrid publica una reproducció fotogràfica de billets de marcs alemanys sense cotització, d'encà del 1922, trobats a un moro presoner. Amb aquests marcs han estat pagats molts dels moros que combaten a les naves faccioses.

Fins al "umo" apelen els grans patriotes!

¡Pobre Espanya, en mans d'aquesta "cuadrilla"!

¡Mori el feixisme!

Amb motiu del 14 aniversari del feixisme, Mussolini ha dirigit un missatge als feixistes italians, en el qual diu que Itàlia és avui més forta que mai i que els camiser negres són la garantia del seu esdevenidor.

Els italians poden ésser testimonis de major excepció.

No deixaran pas, de desmentir al Duce.

Encara que és vegin forçats a callar.

La Junta de Burgos ha decretat la destitució del seu càrrec de rector de la Universitat de Salamanca a Miguel Unamuno.

¡Pobre Unamuno! ¿Qui el feia posar, a la seva edat, en llibres de cavalleria?

de Madrid, fortalesa suprema de la lluita mundial contra el feixisme.

Espera l'arribada dels vostres comunicats de victòria, el president del Consell de ministres i ministre de la Guerra, Francesc Largo Caballero. — Madrid, 28 d'octubre del 1936.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 244 - DISSABTE 31 OCTUBRE 1936

EL FEIXISME A LA DERIVA

Un triomf esplèndid per a la República

¡VISCA LA LLIBERTAT!

EL TEMA DEL DIA

El tema del dia no pot ésser d'altre que el de la gran ofensiva iniciada per les forces lleials al front centre. El periodista es deu sempre a l'actualitat. I l'actualitat d'aquesta hora és l'embranchida heroica que ha aconseguit trencar el cercle de la capital d'Espanya.

En l'edició d'ahir donàvem un avanç del resultat de la primera jornada: Sereña, Torrejón de la Calzada, Torrejón de Velasco i Cubas caigueren en poder nostre a la primera empena. Al sector d'Illescas i al de Navalperal s'havien ocupat les millors posicions.

A la paraula del ministre de la Guerra, camarada Largo Caballero, ha seguit l'acció del poble. L'allau popular no ha pogut ésser aturada pels tècnics facciosos. Els tancs i l'aviació han realitzat una operació magnífica.

En el moment que escrivim aquestes ratlles l'avanç segueix triomfal.

¿Es el començament de la fi? L'ofensiva ja no té aturador. La victòria ha començat. Cal sentir-nos optimista. Però sense delirar, sense escarafalls infantils. Caldrà encara esmerçar molts sacrificis. La lluita és dura. El camí a recórrer és llarg.

Ahir, en l'article d'avantall, palesàvem el nostre optimisme. Remarcàvem els símptomes que al nostre judici feien albirar una nova etapa d'aquesta guerra que han provocat els traïdors. Tenim el material bèl·lic que fins ara ens mancava. «Tenim tancs, tenim una poderosa aviació», ha dit el ministre de la Guerra. L'entusiasme el posseïm des del primer dia. ¿Què manca per a triomfar?

La lluita heroica dels combatents ha d'ésser, però, un estímul per a reraguarda. Cal que tots ens exigim, a nosaltres mateixos, el màxim rendiment. Cal intensificar el treball. Cal que fem menys punyent la vida de campanya als nostres germans. Cal que ens fem dignes, en una paraula, de la victòria que ja es vessluma.

Per a cobrir les etapes del camí que encara cal recórrer hem d'abastir el rebost. I això no s'aconsegueix solament amb optimismes. Hi hem de posar la nostra acció, el nostre treball, la nostra fe, la nostra voluntat. ¡Tota l'ànima!

Cap esforç serà de més. Cal pensar que no sols ens juguem la vida. Ens juguem quelcom més preuat. Ens juguem els benestar i la llibertat. La visió d'una Espanya nova, sense màcules anacròniques, —dèiem ahir—, és el que mena al poble a l'heroisme. ¡Siguem també heroics a reraguarda!

Es precis assegurar la victòria de l'Espanya republicana proclamen els treballadors de la U.R.S.S.

Moscou. — La solidaritat dels treballadors soviètics amb el poble espanyol en lluita, troba cada dia una nova expressió. Així, els obrers de la fàbrica "Comintern", a Dniaproptrovsk, celebraren una reunió en la qual nombroses brigades es declararen bigades de xoc, i es designaren amb els noms dels herois

d'Espanya. Una d'elles, que ha pres el nom de l'heroic 5.è Regiment de Milícies, aprovà el text de la següent lletra dirigida als gloriosos combatents del 5.è Regiment:

"Amics, germans de classe: Avui, examinades les informacions relatives a la situació dels fronts de combat, el nos-

tre equip s'ha declarat equip de xoc i ha pres el nom del vostre gloriós 5.è Regiment.

La nostra fàbrica es troba a la vora del Dnipter, al centre de la Ukràina soviètica. Abans de la Revolució pertanyia a un capitalista belga i a un fabricant alemany. Era una petita fàbrica, sense importància, de productes metal·lúrgics. Dotzenes d'obers mutilats morien en ella, enmig del fang i la humitat.

Després de la gran revolució socialista d'octubre, nosaltres, els obrers, hem quedat amos de la fàbrica. L'hem reconstruïda, adaptant-la a la nova tècnica i convertint-la en un dels més poderosos centres industrials de la URSS. Però les nostres conquestes no han estat fàcils.

Hem recollit un fons de socors per les vostres famílies, que arriba a 15.000 rubles. Nosaltres us ajudarem fins arribar a la completa victòria sobre els feixistes. ¡Empreu valor, germans! Defenseu Madrid!

Els kolkhosians, els cosacs del Nord, se sumen a la protesta de tots els treballadors contra la descarada intervenció en els afers d'Espanya dels feixistes alemanys, italians i portuguesos. I declaren:

"Nosaltres, kolkhosians, cosacs, sostenim tots els actes del nostre Govern que tendeixen a obligar els països feixistes a respectar les lleis internacionals."

A les estepes de la República de Kalmouk, hom comenta amb gran animació les informacions sobre els esdeveniments d'Espanya. Les kolkhosianes d'Uluss, a Txenorzem'ski, enviaren una lletra a les dones espanyoles.

Una reunió general de solidaritat ha tingut lloc a Rostov del Don. A Stalin-grat s'han celebrat reunions a totes les fàbriques i als embarcadors del Volga.

En totes les reunions ressona, poderosa, la veu del poble soviètic:

"Treballadors d'Espanya, no perdoneu els feixistes. Recordeu que el poble soviètic està de tot cor amb vosaltres. Demaneu als partidaris de la democràcia de tot el món que s'erigeixin en defensors de la República espanyola. Es precis assegurar la victòria de l'Espanya republicana".

Per a guanyar la guerra, ni precipitacions ni defalliments: esperit i alerta!

COL-LECTIVITZACIÓ

Per creure'l de molt d'interès en els actuals moments, reproduïm de "La Veu de Catalunya" el següent article, que retindrem de l'edició d'ahir, per excés d'original:

Estimem que l'atenció que es posi en tals problemes econòmics, per molta que sigui, mai no és excessiva, donada llur importància. Per això ens hi referim amb insistència. L'economia és el pera de la situació. Desenganyem-nos; tots els programes no serien res, si ens fallava l'economia, que és la base de la vida. Les coses més belles, els ideals més perfectes no tindrien realització ni subsistència sense el suport imprescindible de l'economia. ¿Us imagineu una flor sense la planta? L'economia és la planta, sense la qual la flor no és possible.

Economia vol dir producció i distribució; i en aquest punt és primordialíssim que l'obrer triomfi, perquè si no, la seva causa se n'aniria en orris. No se'n treuria res de bandejar i suprimir els paràsits, si després, per manca de visió o per deixadesa, la gran massa de la població caigués en un estat pitjor que el d'abans. L'abolició de privilegis i l'establiment de la igualtat és per al benefici i millorament de la immensa massa proletària, o sigui el poble. Això és dit aviat; formular-ho no costa gens. Realitzar-ho, sí, costa, i molt. El benestar no s'obté per decret.

Ens suggereix aquestes consideracions la publicació del Decret de la Generalitat sobre col·lectivització de les empreses. Bé: el Decret ja és donat; un decret transcendental, un decret que no dubtem a qualificar d'històric. ¿Creurem ara que ja està tot resolt? ¿Creurem que la producció és assegurada en virtut d'aquest decret, i que per aquest decret serem feliços?

Alerta als incauts i als qui se senten atrets per l'alcohol de demagogia! Com més obrers, com més proletaris conscients, menys demagogia. El Decret, la col·lectivització no són un fi, són un mitjà; la col·lectivització no és el producte, és l'eina; és la gran eina, però eina delicada i que exigeix destresa i atenció especials; seria molt de greu que el món proletari es tallés les mans amb aquesta eina.

El món és abocat a un canvi formidable. Un dels problemes fonamentals que aquest canvi de situació planteja —diu el preàmbul del mateix Decret— és el de l'organització del treball que articula les fonts de riquesa i ordeni la seva

distribució en concordança amb les necessitats socials.

Com veieu, hom parla de fonts de riquesa. Aquestes fonts ara són a les mans dels obrers; no són a les mans d'altri, que en distribuïa el líquid en parts desiguals. D'ara endavant, l'obrer tindrà la responsabilitat íntegra d'aquestes fonts. I l'obrer sap perfectament que aquestes fonts no ragen d'una manera espontània com les d'un bosc. En l'actual societat, res no és donat d'espontani a l'home; cal, doncs, que s'ho guanyi: el líquid de les fonts de riquesa és el suc vital de l'esforç dels treballadors. Sense aquest esforç, per la simple publicació d'un Decret, la col·lectivització no seria res; les fonts de la riquesa, de què ha de viure l'obrer en una vida millor, esdevindrien exiutes.

L'exercici dels drets comporta la satisfacció de la dignitat humana; la plenitud de la consciència; però també vol dir que hom ja no pot refiar-se d'altri. El fill de la família, en assolir la seva independència de vida —sigui pel procediment que sigui— entra en una època lliure; però de passada sap que se li han acabat les tuteles anteriors que podien pesari, però de les quals podia també treure avantatges. Els obrers emancipats són lliures del jou del capitalisme; ningú no els administra (encara que fos malament) els seus béns; tot és a llur poder i a llurs mans; i és clar que això mateix vol dir una gran responsabilitat, sense poder excusar-se en la incapacitat i en l'egoisme del capitalisme; és a dir, que en cas del fracàs, aquest ja no podria atribuir-se a un tercer.

Feia bé el conseller d'Economia de la Generalitat, company Fabregas, d'apel·lar a la consciència ciutadana, en referir-se a la publicació del Decret de col·lectivització. Fetes aquestes observacions sobre la llei ordenadora de la nostra economia —deia— en resta demanar a tot el poble català, sigui quina sigui la seva significació política o la seva posició social, un actiu sentit de responsabilitat i una visió clara i justa de la situació del país, perquè únicament així serà possible de dur a terme aquestes realitzacions amb un màxim d'eficàcia i de resultats pràctics.

Exacte! La col·lectivització seria lletra morta, els seus resultats serien escassos i adhuc contraproduents si l'obrer s'accontentava d'haver assolit aquesta diem-ne concreció oficial dels

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 250 - DISSABTE 7 NOVEMBRE 1936

L'EXEMPLE DE RUSSIA

19.e aniversari de la Revolució

SITUACIONS PARALLELES

L'ANIVERSARI ROIG

Petrograd-Madrid

Avui es compleix l'aniversari de la gloriosa revolució russa. Enguany la commemorem en plena guerra civil, en un moment àlgid de la nostra lluita contra el feixisme. El commemorem sota dos signes històrics. La defensa de Petrograd té una gran semblança amb la defensa actual de Madrid. La primera decidia gairebé la guerra civil russa. La segona és també decisiva per a la nostra guerra civil.

La situació russa del 1917 s'assembla extraordinàriament a la nostra del 1936. El drama del 1917 es desenvolupa ara en terres ibèriques. Es vessa la mateixa sang. Es lluita per la mateixa causa.

En commemorar avui aquest aniversari ho fem, però, en un ambient d'esperança. Les masses populars s'han adonat de l'imperatiu categòric d'unir-se. U.G.T., C.N.T., P.S.U., F.A.I., han arribat a un acord. La lluita contra el feix ha estat l'aglutinant. Dies de benhaurança ens somriu. La unió del proletariat és la palanca màgica que ha de transformar el món.

En aquesta hora decisiva per a nosaltres, ressalta encara més l'exemple rus. El poble soviètic sabé crear forces del no-res; foragità les bandes faccioses; triomfà contra l'intervencionisme europeu; vencé els imperialismes enemics de la seva llibertat, i transformà la Rússia czarista en la pàtria del proletariat. Tot a base de sacrificis, d'entusiasme, de disciplina. Amb la fe posada en un ideal superior.

La solidaritat del gran poble soviètic, manifestada precisament ara que s'escau aquest aniversari, ens obliga als catalans a estar units davant l'enemic, organitzats, disciplinats; a concentrar les forces contra l'enemic; ofegar tots els brots de «cantonalisme» i provincianisme que poguessin sorgir entorpidint la marxa normal dels esdeveniments i fer-se càrrec que ara per ara, l'eix de la situació és Madrid i que cal salvar Madrid, costi els sacrificis que costi; salvar-lo de les grapes del feix i col·laborar a transformar-lo en la gran tomba del feixisme internacional.

Aquesta commemoració d'enguany, cal que tingui el significat d'una promesa solemne: bandejar, aixafar, esmicolar el feixisme.

Cal pensar tothora: estem en guerra

Si hem de dir la veritat, el cert és que ací a ciutat, els que hi vivim, la qüestió de la guerra ens l'havíem prèviament gairebé oblidada. De bon principi, ens inquietava, encara, la visió d'aquells homes armats amb fusells que veíem pel carrer. Un cop es va aconseguir que aquella relativa evoació guerrera desapareixés dels nostres vials urbans, ens vam sentir tots feliços i satisfets, pensant, ben segur, que afortunadament la lluita no s'havia fet per a nosaltres. I que si allò era guerra, quasi bé no valia la pena d'enyorar la pau.

La nostra eufòria aribava pacífica al punt que quan venia ací algú foraster, el primer que li dèiem era que a Reus no passava res; ni el fet de viure en uns

moments de pregonia convulsió, en res no ens quasi bé res no s'hi coneixia. I ho dèiem tan satisfets!

Els cas és que allò que a nosaltres ens tenia tan cofois, no a tothom plaïa. Es el cas dels milicians que arribaven del front, per exemple, després de lluitar-hi intensament i de passar-hi, però bé que amb esperit ferm i optimista, les penyalitats pròpies de la campanya. A ells e's semblava, ben segur, que la nostra tranquil·litat era excessiva i que pensàvem molt en les coses plaentes de la vida que ens envoltaven i poc, molt poc, en les penyalitats i sacrificis que comportava tota campanya.

Ara fa uns dies, que les coses han canviat un xic. Ara sembla que ja a-

nem tots pensant un xic més en què vivim en plena guerra. I que vivint en guerra, certes coses de la vida que són com la me, de la pau, ara no serveixen per a res i cal, per tant, deixar-les de banda. I cal fer-ho així, perquè en les circumstàncies en les quals vivim, adluc no havent de témer res pel que fa al resultat definitiu de la lluita, la nostra obligació i fins el nostre interès, estan en no oblidar ni per un moment que vivim en guerra; que molts germans nostres hi han consagrat la seva vida; i que és a les conveniències d'aquesta guerra que hem de consagrar els nostres pensaments i millors afanys. I sacrificar-hi tot allò que les necessitats de la guerra exigeixin de nosaltres.

Pensant tot això, ahir en uns moments de recolliment mentat, encloïem que potser si que hi ha episodis del moment, que caldria classificar com a providencials.

Ludovicus.

El nou Govern s'adreça al poble d'Ibèria

La nota que el Govern ha facilitat a la premsa, diu així:

«Espanyols: Al reorganitzar-se esta noche el Gobierno, quedando integras en él, con la entrada de la C. N. T., todas las fuerzas antifascistas de España, dirigimos un llamamiento al pueblo español. El Gobierno quiere decir la verdad y prepararse para la gran prueba que con gesto decidido y heroico ha de dar España el enemigo está a las puertas de Madrid, aguardando solo el momento de entrar para saciar su odio en la capital de la Revolución y de la República.

Madrid — estamos seguros — cumplirá con sus deberes de capitalidad.

Este Gobierno tiene autoridad para exigir de todos el cumplimiento de su deber. A Madrid se le defiende no solamente en los frentes cercanos, sino con el concurso y la ayuda de todos los pueblos, enviando aquí las armas inactivas en todas partes, atacando al enemigo donde se encuentre y disciplinándose férreamente con visión nacional a los planes de conjunto que emanan del Gobierno.

Con que Madrid lo quiera, y si lo quiere España, el ataque enemigo puede quedar reducido a la impotencia. Basta que cada español sienta el deber de defender la libertad de su país, la vida de sus familiares más queridos y su propia dignidad de hombre; que se disponga a hacer pagar cara la osadía del advers-

El perill de l'arribisme

E. moviment del 19 de juliol i el desenvolupament dels fets, ha estat causa de que a les societats obreres hi entressin a dolls els nous afiliats. Si bé en un principi hom ho remarcava com un extingiment brillant — en veritat ho es, — a mesura que han passat els dies s'ha pogut veure que l'abocament d'un contingent enorme de personal a les entitats obreres i polítiques suposava un perill per a la democràcia i per a les mateixes entitats que l'havien acollit.

Això és explicable, perquè es un fet inqüestionable que els homes que no han pensat en pertanyer a una organització sindical fins que les circumstàncies els ho han obligat, no poden reunir aquelles condicions indispensables per a militar de cor i amb abnegació a les organitzacions de resistència obrera perquè no poden sentir pregonament l'ideal emancipador del proletariat que fa anys milita a les rengles de l'obrerisme.

I així hem vist com moltes entitats adopten les necessàries mesures com és la de que no puguin ocupar càrrecs els nous vinguts, per així evitar els possibles friccions d'elements disgregants o simplement d'agents enemics o dels que en podrien anomenar de la "quinta columna".

La profilaxis dins el camp obrer en

rio armado abundantemente por sus aliados extranjeros, traidor a su patria, que especula únicamente con la indecisión, la indisciplina y el optimismo suicida.

Madrid es hoy un frente de combate. Este frente ha de extenderse a toda España i en el han de luchar hasta el supremo sacrificio todos los obreros que integran las fuerzas políticas y sindicales representadas en el Gobierno.

Ocupad cada uno vuestro puesto de lucha y obedeced al Gobierno que ocupa el puesto de dirección. Quien leserte de su deber, quien flaquee o sienta tibieza ante el enemigo, deshonra la organización a que pertenece y se hace acreedor al castigo como faccioso.

Espanyols: defended la Revolución y la República, que en estos momentos se defienden en Madrid! Todos movilizados para la victoria!

Madrid, 5 de noviembre de 1936.

Firmado: Francisco Largo Caballero, Julio Alvarez del Vayo, Indalecio Prieto, Juan Negrín, Jesús Hernández, Juan García Oliver, Angel Galarza, Anastasio de Gracia, Vicente Uribe, Julio Just, Bernardo Giner de los Rios, Juan Peiró, Juan López, Federico Montseny, Carlos Esplá, José Giral, Manuel Irujo y Jaime Aguadé.

aquestes hores es fa molt necessari; l'enemic del treballador procura per tots els mitjans afeblir aquest esperit enlairat i disposat a la lluita que s'observa arreu on hi ha contingents de productors. Que no millor per al seu comès que posar-se entre les files dels explotats per a unes vegades fent demagogia i altres semblant el descontent, provocar discòrdies entre la gran família proletària? Aquest perill és el que s'ha de salvar, puix que de la desunió dels treballadors depèn que a l'enemic feixista li sigui possible obtenir la victòria.

Hom observa com en diverses organitzacions s'han confiat càrrecs de direcció a elements que ningú no els coneixia, o simplement no els coneixia com a militants i lluitadors obrers. Algú ha oposat a aquesta observació que són elements que valen. Però és possible mesurar el valor a qui no ha tingut ocasió de demostrar-lo? Ningú que senti pregonament la necessitat de que al front de les organitzacions obreres hi vagin homes que tinguin neta i antiga història proletària podrà acceptar que individus caiguts per aitzar a les entitats obreres en aquestes hores de perill i de responsabilitat ocupin uns càrrecs que per direcció pertorquen als vells de les diverses organitzacions.

Aquest perill de l'arribisme el trobem actualment a tot arreu. A les Societats obreres i a les organitzacions polítiques. Individus que sempre han mantingut la seva posició, quan menys, d'anfibis, en aquestes hores representen organitzacions polítiques amb càrrecs de responsabilitat. Alguns ho han fet per cuirassa; altres ho han fet perquè d'aquesta manera poden lluir amb el seu càrrec sense sentir pregonament, generosament, l'ideal polític que diuen professar, i en molts casos, procurant desplaçar de les seves respectives entitats els elements que quant llarg temps han sabut complir amb el seu deure.

Simplica que el perill de l'arribisme se salvi. D'altra manera moltes de les organitzacions, tant obreres com polítiques, poden aquell sentit de rectitud i de moralitat que els és necessari per a subsistir dignament.

M. Badia Colomer.

La guerra civil d'Ibèria s'està decidint en aquests moments als fronts dels voltants de Madrid.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 251 - DIUMENGE 8 NOVEMBRE 1936

¡Endavant per la llibertat! ¡TOT PER A LA GUERRA! ¡TOTS PER A LA GUERRA! ¡Cal combatre els bárbars!

NO PODEM PERDRE!

Angel Pestaña declarava, amargat, en un dels seus articles, que els rebels han conquerit algunes posicions, perquè no han trobat cap resistència. Això vol dir que la sublevació militar no tan sols sorprenué el Govern alegre, tranquil i desprevingut, sinó que malgrat els tres mesos i mig que dura la guerra, encara, avui, no tenim organitzats els nostres mitjans de defensa ni estem en condicions d'abatre totalment i ràpidament la rebel·lió feixista.

¿Vol dir, però, aquesta lamentable consideració, que hi hagi algun perill de perdre i que hàgim de sentir desconfiança i pessimisme? Ans al contrari: això demostra que guanyarem... perquè hem de guanyar.

Si reflexionem, en efecte, en quines condicions s'ha plantejat la lluita: per part dels militars facciosos amb tots els elements de guerra — exèrcit disciplinat, tècnica militar, armes, municions —... preparació llarga i extensa, ajut de l'estranger, diners abundants, etc., i, per part del Govern, sorpresa, desorganització absoluta, manca completa de preparació i d'elements; si malgrat tenir, els sublevats, totes les avantatges no aconseguiren, en pocs dies, imposar la seva força i triomfar d'una manera fulminant, s'ha de convalidar en que llur fracàs és rotund, en que tenen la partida perduda completament. Guanyarem, doncs, perquè no podem perdre.

Ha semblat, a vegades, que juguessim a fer disbarats, que féssim les coses de la pitjor manera possible. Com hi ha hagut moments en que no hem tingut direcció, unitat, disciplina moral ni organització. Però... guanyarem! I guanyarem perquè tot i tenir totes les superioritats militars i materials, als facciosos els manca el que és essencial: la força de la raó, l'esperit combatiu, l'entusiasme popular, l'adhesió i la simpatia de l'opinió pública, la fe en uns nobles ideals, la valentia, el braó i l'heroicitat d'uns combatents als qui, amb tots llurs defectes, els mou una generositat, una passió i uns anhels fervorosos...

No pot ésser d'altra manera: amb totes llurs avantatges, els facciosos han palesat llur impotència. Les forces lleials, en canvi, han demostrat ésser invencibles malgrat tots els defectes, errors, disbarats i inconvenients. Això no vol dir que hàgim de seguir vivint tranquils, confiats i passius. No: nostre deure és rectificar, organitzar, treballar, obrar amb eficàcia i rapidesa. Que d'això, exclusivament, depèn el temps que es tardarà a vèncer.

R.

El proletariat mexicà ajuda resoltament la Revolució espanyola

Els elements republicans i obrers de Mèxic, han demostrat en diverses ocasions la seva adhesió a la lluita antifeixista que sostenen els seus germans d'Espanya. Mèxic ha estat l'únic país de Sudamèrica que ha demostrat pal·lablement l'interès vital amb què segueix l'epopeia dels obrers espanyols. Això ho sabem bé el Govern de Madrid i els companys socialistes, comunistes i anarquistes.

Fins ara lluiten a Espanya, al costat dels seus germans de classe, dos cents quaranta mexicans.

Segons notícies que es reben de Madrid, només un ha estat ferit en un encontre. L'entusiasme que regna a Mèxic per venir en ajuda d'Espanya és enorme, i sabem que hi ha nombrosos grups que es disposen a unir els esforços seus per a enviar els lluitadors i el material que es consideri necessari.

Declaracions del nou ministre de Justícia

El ministre de Justícia, Joan Garcia Oliver, ha fet les interessants declaracions que publiquem a continuació:

"—Primordial propòsit des d'aquest o qualsevol lloc és col·laborar al triomf de la guerra. Des d'aquest punt de vista, a part del punt general, es veurà la conveniència de crear camps de concentració per als delinqüents feixistes, fent-los treballar ja sia en fortificacions, carreters estratègiques i tots aquells treballs que puguin contribuir a l'èxit de la lluita que sostenim.

Per altra banda, estimular les autoritats perquè no hi hagi altres delinqüents que els veritables feixistes. Demanar també als Tribunals Populars i especials que actuen, que l'aplicació de la pena de mort sigui considerada com una mesura greu, a la qual s'ha d'arribar inflexiblement després d'un detingut estudi dels expedients dels delinqüents, de manera que no es doni el cas que després d'haver estat sentenciat a mort un reu, ploguin les peticions d'indult, ja que la pena de mort ha d'ésser aplicada soament en casos concrets i provats de responsabilitat penal.

Jo crec que Madrid no arribarà a caure a mans dels feixistes, però s'imposa que adopti una fesomia adient a les circumstàncies, això és, la sèrieta històrica que ha de tenir una ciutat assetjada, i que, a més, és la capital d'Espanya, que ha de donar exemple d'abnegació i heroisme a la resta del país. Si això no es fes, perdria el dret a la capitalitat, i aquesta pertanyeria a qualsevol ciutat o poblet que sabés resistir l'enemic, com resistiren, en temps passats, Sagunt, Numància, Girona i Sagossa.

A tal efecte opino que cal crear la moral combativa de l'heroisme i del superheroisme, no trobant justificació ni ambient sota cap excusa la covardia del proletariat que fuig davant els feixistes. El proletariat no ha d'oblidar que el feixisme és el senyoret repugnant que l'ha humiliat constantment al carrer, a les fàbriques, a les oficines; això que queda ben clar. No pot justificar-se la covardia del que fuig, i les organitzacions i partits haurien de considerar-se deshonrats per cada un d'aquests milicians que gira l'esquena al feixisme-fent alhora que una relació als seus locals dels seus milicians que es comporten dignament i heroicament, i una llista diària dels milicians indignes que perden llurs

A profit dels Hospitals de Sang Exposició d'Art al Centre de Lectura

El nostre Ajuntament ha volgut contribuir a l'èxit d'aquesta magnífica exposició cedint la Banda Municipal que avui de 6 a 8 de la tarda donarà a la Plaça de Prim un concert executant diverses peces del seu repertori i un estol d'infermeres dels nostres Hospitals que cuidaran de la venda de bitllets del sorteig pel qual seran adjudicades les obres que han estat cedides per llurs autors, els artistes reusencs, per tal que el producte íntegre que s'obtingui vagi desinuat als Hospitals de Sang.

Demà, dilluns, dia 9, a les 6 de la tarda es celebrarà el sorteig de les esmentades obres al Centre de Lectura. L'acte serà públic.

Tot el poble ha vist la importància artística i material de la donació que els nostres artistes li fan per tal de procurar-li l'emoció en el seu esperit i l'ocasió de demostrar que en els moments transcendents que vivim tothom està disposat a ajudar amb la seva entusiàstica cooperació que puguin ésser degudament atesos els nostres ferits. ¡Que la emocional i magnífica conjunció d'un poble doni l'esplendent resultat volguit!

¡Ciutadà, Company: el vostre donatiu us serà agraït i us sentireu content d'haver-lo fet!

drets sindicals i polítics per la covardia de no haver sabut lluitar i morir davant l'enemic.

El nou Govern, per quant suposa la suma de totes les voluntats antifeixistes d'Espanya, conté l'element moral indispensable per a aconseguir la victòria, per més que aquesta tardí a aconseguir-se. De l'experiència d'aquest Govern, del grau de responsabilitat dels seus components i de les organitzacions i partits que l'integren, depèn, no ja solament la victòria de la lluita antifeixista a Espanya, sinó també del món enter, ja que som la gran lligo per al proletariat internacional, el qual ha de veure en nosaltres la possibilitat de crear una gran democràcia obrera i liberal, sense exclusivismes de partits i sense totalitarismes que cegen la font de l'entusiasme en aquelles masses no representades en règims dictatorials.

No crec equivocar-me en afirmar que si aquest assaig de Govern, en el qual es troben representats tots els sectors polítics i antifeixistes, no fracassa, la lluita antifeixista a tot el món haurà entrat en un pla d'eficàcia rapidíssima i produirà un alçament universal de l'entusiasme de les masses proletàries i de tots els sectors democràtics.

Per a guanyar la guerra, ni precipitacions ni defalliments: esperit i alerta!

Notícies de la guerra

Madrid. — La columna motoritzada al comandament del comandant Puentes, ha sortit cap a un dels sectors del front sud, i avui ha entrat. La columna cobria tots els objectius assignats, i a la tarda estava a un quilòmetre i mig del nou objectiu.

La motoritzada únicament ha tingut un ferit.

Gibraltar. — Les milícies governamentals han desfermat una violenta ofensiva al front d'Estepona. El soroll del canoneig és imponent. El nombre de baixes causades als rebels és considerable.

Han arribat a San Roque dos camions de motos ferits. A La Línea regna un gran pànic. En aquest front les milícies governamentals disposen de vint mil homes. Els facciosos es veuen obligats a replegar-se cap a Guadix.

Madrid. — En un insensat cop d'audàcia, una avançada rebel arribà a Carabanchel Alto, però fou ènergicament rebuïda fins més enllà de les posicions des de les quals inicià l'atac.

Al sector del Tajo la pressió enemiga és valentment continguda per les columnes lleials.

DIARI DE DEUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 252 - DIMARTS 10 NOVEMBRE 1936

LA LLUITA CONTRA EL FEIX

Una jornada victoriosa ¡No passaran! ¡I no passen!

Cal anihilar la barbàrie

DE L'ANIVERSARI ROIG

L'acte de diumenge

Pàlidament podríem reflexar, per més que ens hi estoréssim tot el sentiment que abraçava al poble de Catalunya en la jornada històrica d'abans d'ahir. Les paraules més bellament expressades no arribarien a donar una idea del que fou la manifestació d'homenatge a la Rússia soviètica i al Mèxic. No calia pas veure l'acte per a capir llur grandiositat. No fou una manifestació més. Fou la fervent expressió de tot un poble que lluita aferrissadament i heroica per a defensar-se del jou que l'amenaça. Era la demostració més lleial i sincera, de l'agraïment que sent el nostre poble per aquelles terres que l'ideal agermana i que no regategen sacrificis per tal de fer-nos arribar, llur solidaritat més desinteressada. La URSS i Mèxic eren els noms que com un clam sagrat eixia de totes les gorges. Rússia i Mèxic que són les dues úniques nacions que obertament sense hipocresies ens han païsat els sentiments que els inspiren els germans de les terres hispàniques. Llur ajut moral i material ha estat per a nosaltres el port de salvament que amb generositat ens han ofert. El nostre poble conseqüent, abans d'ahir, d'una manera entusiasta, immensament gran, immensament bella, féu arribar la seva veu plena a tots els àmbits de la terra per a demostrar com saben agrair els espanyols, raga de gent senzilla de cor amb els amics, però, orgullosa i brava davant l'enemic. Fins aquells innocents infants que han arribat a la nostra Catalunya tan hospitalària i que tan petits ja han hagut de sentir l'amargor incensa de l'emigrant. Expatriats de les seves terres, foragitats de les seves llars, molt lluny d'aquells éssers volguts que els donaren la vida i el caliu ardent del seu amor. Ells també victorejaven les nacions amigues amb el puny enlaire, amenaçant valentament el perill feixista que fa esforços desesperats per a aplanar-nos.

Aquests infants expatriats, són aquells homes que demà recordaran amb dolor i ràbia aquells que avui els han arrabassat els familiars. Maleiran la missatge d'aquells que covardament bombardejaren les seves llars, les escoles, els hospitals on jueuen ciutadans indefensos i no respectaren els vells, dones i infants. Els infants d'avui són els que millor gaudiran la societat nova que entre tots forjarem sobre les cendres de la que avui enderroquem. Ells seran els que

gaudiran aquella pau i germanor que nosaltres tant hem maldat per poguer aconseguir. Lloat sigui el jorn en que la humanitat es veurà lliure de l'egoisme dels homes i que la igualtat no sia una utopia sinó una realitat.

Entre tant, però, i mentre procurém accelerar el curs de l'evolució humana, devem lluitar aferrissadament per a enderrocar el dic que el feixisme oposa a la riuada impotent, al desbordament que s'inicia a tot el món a favor del progrés i de la vertadera civilització.

Lluitem doncs, catalans i els antifeixistes tots, ajudem als germans que necessiten el nostre esforç. Lluitem amb braó i fermesa. A la lluita tots i demostrarem al món sencer que "com fem caure espigues d'or, quan convé seguim cadenes".

J. Berti.

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència

¡No passaran! I no passen

Diumenge fou un dia de gran nerviosisme. Les notícies que es rebien de Madrid no eren gens falagueres. L'enemic, en una embranzida formidable, havia arribat a les portes de la capital. La ràdio ens retransmetia el soroll esfereïdor del bombardeig aeri de què era objecte la villa i cort. El nerviosisme del poble era, doncs, justificat.

L'enemic, però, fou contingut primer, i rebutjat més tard, de les posicions pròximes a Madrid. Després, en veure el seu fracàs, intentà, sense aconseguir-ho, atacar la capital per un altre sector.

La contraofensiva del general Miaja ha llençat els facciosos, en desordre, més enllà de Carabanchel Alto.

La jornada ha estat victoriosa.

S'han registrat actes de veritable heroisme. Un milicià aturà amb bombes de mà la marxa de quatre tancs. Foren destruïts els monstres i morts els seus ocupants. El cinquè, en canvi, aixafà el nostre heroi. El seu sacrifici, però, no fou endebades. L'exemple estava donat i el cinquè tanc fou també destruït i el sisè igualment a la poca estona. I el comandant d'una secció de tancs que anava dins del primer fou capturat.

La infanteria enemiga, que anava darrera els tancs, fugí sota el foc intensíssim dels nostres milicians.

El perill, naturalment, no ha desaparegut. Però les impressions són optimistes. No ens manquen homes. Tenim tot el que cal. Convé únicament tenir a rotllo l'enemic uns quants dies. Després hom parlarà quan l'enemic no s'atreveixi a explicar el que li hagi passat.

El sentit de l'autoritat

S'ha de parlar un xic de l'autoritat; de la que cada un dels elements responsables de les diferents organitzacions puguin ostentar i exercir. S'ha de pensar, quan l'individu ocupa un càrrec públic, que no es deu a cap organització i si única i exclusivament al poble. Si a la representació municipal, per exemple, no se li dona un càrrec purament popular — antifeixista en aquestes moments — i el càrrec s'aprofita per a convenències partidistes més que a altres costes, llavors la representació, de genuïtat del poble, passa a ésser una representació particular, i per tant, tendent a no satisfer més que els interessos d'una organització, o el què és més greu, d'una persona.

Això és el què en alguns casos es ve observant. I a això és al què hem de posar els nostres esforços i la nostra crítica per a que no pugui succeir.

Com podem parlar amb menyspreu de la política anterior, de la vella i podria dir política caciquil, si nosaltres no posem a contribució l'esforç per a que ara no es repeteixi? Si abans per a aconseguir una ocupació o senzillament per a conservar-la a hom li imposaven

formar a les files de tal o qual partit, ara això no deu haver d'ésser. En els moments presents el ciutadà que provadament no sigui desatencat al regim, ha de veure totes les garanties als llocs on treballa, mentre compleixi bé amb el seu comès. Altrament posar no valdria la pena que es milicians i l'exercit popular llutessin als fronts per a privar la victòria del feixisme.

Potser caldria que hom, en revestir-lo d'un càrrec d'autoritat es deturés a mesurar serenament com deu haver de comportar-se; així potser, si horadament ho medites, veuria que abans de dur-se al partit u organització que pertany, ha de mirar pels interessos de la ciutat, i per tant, no ha de voler escatir, per a mesurar les dots d'un empleat, quina mena de carnet porta a la butxaca, i ha d'abstindre's de coaccionar en cap sentit.

La responsabilitat que en si porta una representació oficial no ha de deixar que l'afectat descendeixi, en funcions oficials, a propagador d'una organització o partit, o el què és més greu, es converteixi en coaccionador fent pressió amb el seu càrrec. Ha de preveure com s'han de revoltar els esperits amb el seu procedir, i abans que res, ha de veure que no és ni lícit ni gentil el procediment.

Deia l'altre dia el President Companys que els pactes no tant sols s'han de fer, sinó que s'han d'acomplir. I valdria la pena que tothom es convençés d'aquesta veritat, i comencés a procurar tindre-ho present en tots els seus actes, particulars i oficials.

Llibertat d'associació; llibertat de militat a un o un altre partit polític. Bé.

Cal començar a fer-se amb la idea de que "ara" no hi han partits ni organitzacions que s'han de perseguir més que les feixistes.

Tota la tasca esmerçada en altre sentit és, simplement, contrarevolucionària.

M. Badia Colom.r.

Cal que tothom estigui disposat a complir els compromisos contrets, sense atenuants ni excuses. Els que no vulguin acatar la disciplina han d'ésser sotmesos inexorablement a un sever càstig que amb prous elements coactius compten les nostres autoritats.

PARENTESIS

LA TRAGEDIA

Siglos van ya desde la época espléndida de la tragedia griega. El tiempo no ha podido quitarles a los personajes inolvidables su poder emotivo, su dolorosa hondura. Vivas y lozanas para los hombres modernos se yerguen las figuras inmortales de Edipo y de Prometeo, de Electra y de Medea. Recordamos que dos características fundamentales de tan egregia manifestación artística son la subordinación completa de los entes teatrales a los ciegos designios del azar y la manera expresiva, agitada como el mar de turbadoras resonancias, con que el coro, el conjunto humano, subraya el entremetido de las pasiones.

Hoy, el escenario varía totalmente. La revolución y la guerra civil — tan acaudadas con los ojos turbios de tinieblas — van esparciendo a voo, en esa siembra mortífera que precede a las grandes creaciones sociales, la muerte y la pena en las criaturas y en las colectividades. Los hombres son arrastrados como cañas indefensas por la magnitud de los acontecimientos. Son tan brutales sus repercusiones y sus efectos que no logran afectarnos como sucesos individuales, y sólo consideramos la generalidad de la lucha. Tanto el coro como el tremendo desgarramiento anímico, según la escuela del teatro helénico, los encontramos en su más pura acepción popular en este caso simple y enorme, como las fuerzas de la naturaleza, de una muchacha de 20 años a quien la barbarie facciosa ha privado de padres y hermanos, de parientes, de amante, y que se ha incorporado al frente. ¿No habrá ningún romance que perpetúe su soledad, su helada angustia íntima?

Porque esta mujer, que ha visto barridos a los seres entrañables por el plomo de la reacción, no es una muestra más de la hembra frívola y aventurera para quien la guerra supone en el fondo "una sensación extraordinaria, un manantial de emociones nuevas". No. Para esta Asunción la contienda supone la vida misma, y no es su versión física, sino los ímpetus profundos y únicos que solo ella hace posibles. Nuestra victoria es la única razón de ser y de alentar de la desventurada. Y por los millares y millares de compañeras, que son variados matices del mismo infortunio, es por lo que debemos ahondar cada día y cada hora el concepto de nuestro deber, los esfuerzos encaminados exclusivamente a aniquilar al enemigo.

A,

("De "H. U. P").

LA DEFENSA DE MADRID

El més gran episodi de la guerra

L'heroisme del poble allunya el perill

S'allunya el perill, però existeix

No hem de perdre el sentit de la realitat. Madrid, amb el seu heroisme, ha allunyat el perill. El perill, però, persisteix. Cal tenir en compte que la lluita és a mort. L'enemic és fort i no abandonarà el camp amb facilitat. Es juga la darrera carta.

Cal que no ens deixem portar per un optimisme inconscient. La guerra, encara no està guanyada. Seguirà essent dura. Es cert que cada dia ens acostem a la victòria definitiva. Però caldrà lluitar; caldrà fer molts esforços; caldrà posar a contribució tota la nostra capacitat de sacrifici.

Mai no hem dubtat del triomf de la nostra causa. Ara més que mai ens sentim amarat d'optimisme. D'un optimisme sà; d'un optimisme conscient. Però cal contrarestar la folia de l'optimisme incontrolable i perillós. Les victòries d'aquests dies no han de servir-nos de narcòtic. Ans al contrari. Ens han d'esperonar. Ens han de fer vibrar. Ens han de fer sentir la responsabilitat de l'hora. Ens han de commoure de tal faiscó que l'entusiasme esdevingui una força més al servei de la causa.

El pitjor que ens podria succeir és creure que, allunyat el perill, l'enemic ha estat ja batut. La bèstia feixista, encara forta, cal anorrear-la, aixafar-la, anihilar-la, esmicolar-la. Un perill, més o menys immediat, és sempre un perill. El feixisme, brutal i inhumà, intentarà seguir el seu camí sembrant-lo d'inútils crueltats. No abandonarà les seves odioses aspiracions opressores fins que hagi caigut completament esclafat.

Alegrem-nos de les victòries d'aquests dies. Pensem que s'ha iniciat la victòria final. I amb l'esperit amarat d'aquesta sana alegria, no oblidem que tenim en front un enemic fort. Un enemic que és capaç de totes les baixeses, traïcions i brutalitats; que per a assolir el triomf no trobarà aturador ni àdhuc en les majors infàmes...

Les nostres forces han infligit serioses derrotes al monstre feixista. El perill s'allunya. Es cert. Però el perill existeix. Cal no oblidar-ho.

REMARQUES

Hom nega la notícia d'haver estat "reconegut" pel Vaticà el govern facciós de Burgos.

Ens és completament igual.

En l'esdevenidor no es podrà nedar i guardar la roba.

Almenys, nosaltres, així ho esperem.

Diu «La Veu de Catalunya»:

"Aquesta setmana s'han acabat els munts de venda ambulants a la Rambla. La Rambla torna a ésser neta. I ho és el carrer de Pelayo, i altres indrets on havia fet irrupció aquella venda. Ben fet. Ara ja no tenia raó d'ésser, i alhora que privava el comerç de les botigues i magatzems fixos, entrebancava la circulació, que és necessari que sigui en tot moment ben lliure i expedita; consideracions d'ordre estètic a part.

Ho celebrem. El poble ho reclamava. I l'Ajuntament, delegat del poble, ha complert la seva voluntat".

Edgard André, el camarada que primer aixecà el braç, fou executat pels nazis a Hamburgo el dia 5 de l'actual.

Aquest fi trágic de l'inventor d'aquesta mena de salut, ens ha fet pensar en un dels infantilismes revolucionaris dels nostres dies.

Tot hom ha acceptat, avui, el seu salut. Calia, però, que fins en això manqués, entre nosaltres, la unanimitat.

Els joves socialistes foren els que adoptaren tot seguit el salut del dissortat André i, com ell, aixequen el braç dret. Ara han vingut uns altres que, en pugna pueril, aixequen l'esquerra.

No capim la raó.

El sots-secretari de Governació llegí, des del micròfon d'Unió Ràdio Madrid, uns telegrams de felicitació a Franco per la seva entrada a Madrid.

Els felicitants han "matinat" massa... inútilment.

Anem a una transmutació d'hegemonies?

Es pot dir sense cap mena d'apassionament, que la lluita que estem sostenint contra el feixisme i contra les castes dictatorials, confirma una vegada més el paper important que en els desins de la veu nacionalitat espanyola, correspon i seguirà corresponent a les dues "regions" més pregonament nacionalistes de la Península: Catalunya i Bascònia.

No és cap fenomen esporàdic ni cap aberració política. És, ben al contrari, una cosa perfectament natural i lògica. És... l'imperatiu inexorable de l'hora històrica mundial en la qual vivim.

De tots els pobles ibèrics, ja fa alguns anys que Bascònia i Catalunya demostren una incorporació més decidida i més efectiva a les peculiaritats especials dels pobles europeus i extraeuropeus dels quals es pot dir que sintonitzen el seu ritme vital amb els corrents més vius del progrés. No serà una pretensió exagerada de afegir que allò dit és especialment cert, pel que fa a Catalunya en el terreny de les idees i de tota mena de sanes inquietuds espirituals.

Bascònia i Catalunya, per tot això, han anat creant dintre de l'Espanya tradicional, la de l'hegemonia castellana nascuda en els bons temps de Castella, una mena d'oasis espiritualment i material inqüets, amb aquesta inquietut vibrant de la qual acaben per gèixer en la història dels pobles les més grans empentes creadores. La gran Castella, la genial i la peculiar Castella que florí en una època dintre la qual era quasi bé fatal que florís perquè semblava nascuda especialment per a ella, darrerament s'havia estatíficat. És una gran glòria passada. La geografia més que la biologia, en el segle que vivim, no li resulta massa favorable. La gran planura castellana no pot donar al segle XX allò que pot donar el Nord i el Llevant. En indústries, en homes, en idees, en inquietuts, en nervis tensos i vibrants i en resolució abassegadora, al davant dels formidables interrogants socials i polítics de l'hora present.

Es per això que nosaltres no podem vièncer l'impuls de meditar lliurement sobre un supòsit que no és fill de la nostra imaginació. Aquest supòsit pot ésser enunciat així: Es perfila en l'horitzó i bévic, l'hora de la plenitud, associada al signe de l'hegemonia catalana.

Ludovicus.

SANEJAMENT DE LA RERAGUARDA!

L'espionatge a la reraguarda acompanya sempre les guerres. De la mateixa manera en tota guerra es munta el servei de vigilància amb elements capacitats que el neutralitzen, el controen—si convé—o l'anul·len. Nosaltres no podem ésser una excepció. En el nostre cas, però, el perill és major perquè tenim l'enemic entre nosaltres. Els elements feixistes o simpatitzants es freguen amb nosaltres. Àdhuc coneixen els nostres punts flacs.

L'espia, home aventurer i audaç, no és qui pot conèixer totes les dades que li interessin; té un intermediari i aquest és el feixista i el simpatitzant, home menys destacat, que aconsegueix infiltrar-se en llocs que l'espia mateix no ho aconseguiria. És aquest el tipus perillós que cal anul·lar en forma metòdica pels Tribunals de justícia popular.

La tasca d'aquest organisme, fill directe de la voluntat popular, i que es pot considerar el seu mandatari, ha d'estar voltat de totes les garanties de comprovació, perquè això representa la seva

vitalitat i el seu prestigi; de totes les garanties de rapidesa, perquè així ho vol el poble i d'impacable execució de la sentència, perquè d'aquesta manera s'eviten les actuacions esporàdiques incontrolades que provoquen un estat de pànic, que en perllongar-se pot produir estralls en la moral de la reraguarda.

I aquesta necessita per a la seva vida normal, l'optimisme que comporta el saber que pot produir confiança sense la temença constant d'un atac inesperat—i pel mateix molt més perillós—per l'esquena. La seguretat a la reraguarda permetrà, a més, la retirada de l'armament que manca al front i que els nostres lluitadors ens demanen urgentment amb la qual cosa farem una doble obra utilíssima: netejar la reraguarda i ajudar el front.

Cal, per tant, ajudar l'obra de's Tribunals Populars amb la màxima autoritat moral, perquè els sigui possible realitzar amb eficàcia la tasca que els ha estat encomanada.

L'Enquesta de la Conselleria d'Agricultura sobre la col·lectivització de la terra.

Un dels més pal·liants problemes que la transformació operada en el camp català planteja, és el que es deriva de l'apropiació de grans finques i associació de terres, que han estat posades sota un règim d'explotació organitzada fins ara inèdit en el nostre país: la col·lectivitat de treball agrícola.

A la Conselleria d'Agricultura no podia passar i desapercebuda la cabdal transcendència que per al nostre camp té la nova modalitat d'organització agrícola al·ludida. Però perquè la finalitat social d'aquesta novíssima forma del treball agrícola no es frusti, cal canalitzar totes les energies que ella genera i unir a la situació de fet de la col·lectivitat una forma i un reconeixement jurídic que li atribueixi estat de dret. És precisament això el que s'ha proposat el conseller d'Agricultura en dictar l'ordre del 7 del mes que som (D. O. del dia 8 següent), mitjançant la qual és oberta, entre els Ajuntaments de Catalunya, una enquesta sobre la col·lectivització de la terra.

Aquesta enquesta — que donarà com a resultat una finalitat purament objectiva: A través de les respostes amb què es compliran els qüestionaris que a l'efecte ja

han estat tramesos als Municipis catalans, la Conselleria d'Agricultura podrà conèixer no solament la importància numèrica general i la manera com es desenvolupen les col·lectivitats agrícoles creades d'època del 19 de juliol d'enguany, ans encara totes aquelles circumstàncies i característiques típiques de cada localitat, que permetran d'adequar, amb el coneixement pràctic dels resultats fins avui obtinguts, les disposicions que sobre la matèria dicti el Conseller d'Agricultura —els propòsits del qual ja vénen glossats en el preàmbul de l'Ordre citada.

Posat doncs, que d'aquesta enquesta ha de provenir-ne la prosperitat de la nova organització de col·lectivitats de treball agrícola, aquesta Conselleria espera que els elements afectats sabran entendre que, en essència, el qüestionari de l'enquesta significa la col·laboració directa dels propis conreadors, en la gran obra de transformació social que en l'agricultura de Catalunya es realitza, que, per tant, contribuiran amb tot llur entusiasme a fer planera la tasca imposada als Ajuntaments.

a resultat immediat la formació d'un completíssim cens de col·lectivització

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 257 - DIUMENGE 15 NOVEMBRE 1936

MADRID A L'OFENSIVA

Una altra jornada gloriosa

La victòria és nostra

Per acabar ràpidament la guerra

S'ha publicat, fa uns quants dies, un article, profusament reproduït, en el qual s'enumeren les causes per les quals dura tant la guerra civil actual, desencadenada pels militars facciosos. Aquesta enumeració és, indiscutiblement, justa i encertada, concretant-se en ella acusacions punyents amb motiu de tan insospitada durada. Si; és això... però cal fer examen de consciència i veure si, a més d'aquelles culpes alienes, no han contribuït a aquesta durada algunes culpes pròpies.

Hem de fer examen de consciència, no per a avergonyir-nos ni per a desalentar-nos, sinó per a corregir-nos i per a procurar, si acàs, que, per la nostra part, per part de les forces i organismes antifeixistes, es deixi de fer tasca contraproductiva i perjudicial a la pròpia causa que defensem, això és, per evitar que també nosaltres, involuntàriament, sense pensar-nos-ho ni desitjar-ho, contribuïm a fer durar la tragèdia.

S'ha dit i s'ha repetit que la sort i l'èxit de la lluita depèn, tant de l'actuació de les armes al front, com de la tasca que es realitza a la rera-guarda. I bé; ¿creieu que tots hem complert amb la nostra obligació? ¿Creieu que tothom ha fet el que devia per guanyar ràpidament la guerra? ¿Creieu que no hi ha hagut abandó i indiferència, egoïsmes personals, rivalitats polítiques i sindicals, desorganització i desmoralització, arbitrarietats i injustícies? ¿No creieu que tot això ha estat en perjudici de la guerra, allargant-la inútilment i posant en perill el nostre inevitable triomf?

Se n'han lamentat alguns dels dirigents, moltes vegades i en tots els tons, a la tribuna i a la premsa. Costa, però, fer creure a la gent, imposar seny i obediència. Costa, és veu, de demostrar la imperiosa necessitat de sacrificar-se, de procedir amb rectitud i encert, d'emmotllar sempre—sempre!—totes les actuacions a les conveniències de la guerra. I així, companys, no es guanya, o, almenys, es retarda sense calguer el moment de la victòria. Així ens fem també responsables de la duració—costosa, sagnant, horrorosa—d'aquesta fratricida lluita que està destruint el nostre país.

Ahuc en els mateixos fronts, entre els propis combatents hi ha, malgrat llur heroisme, bravura i abnegació, manca de direcció, organització i disciplina. Se'n lamentava dies enrera Eduard Medrano en la seva conferència del Teatre Bartrina. I fins i tot—cal arribar al final d'aquest examen de consciència—s'ha de convenir en què no sempre han estat afortunades les disposicions de les altes esferes...

Hi ha, doncs, també culpes nostres en la duració de l'actual matança. Es precis, és urgent, és indispensable vindicar-nos d'aquesta responsabilitat. Rectifiquem, per tant, les nostres equivocacions i procurem, així, acabar ràpidament la guerra.

R.

Camarada: ¿Què has fet avui per guanyar la guerra?

Remarques

John Simon ha declarat a la Cambra dels Comuns anglesa que els feixistes britànics tenien llur moviment finançat per una potència estrangera.

Podem assegurar que aquesta potència no és la U. R. S. S.

Hi ha or que es correix a una llegua que no és de Moscou.

Per exemple: el que gasten a dojo els feixistes britànics i els espanyols.

El que no s'aconhorta és perquè no vol.

Així resa un antic aforisme, que posen sovint en pràctica els rebels.

Ara resulta que Mola no ha entrat a Madrid perquè... No ho hem pogut aclarir ben bé. És uns diuen que pel temps. Els altres que perquè Franco no havia donat l'ordre.

Cal, en efecte, aconhortar-se. Segui com sigui.

100.000 persones calculava Queipo que caldria afusellar en entrar a Madrid per a poder saciar la sed de sang de les forces feixistes.

No dubtem ni de la gesta ni de la xifra.

Abans, però, cal entrar a Madrid. I això es va posant... un xic difícil.

Miaja, el general lleial que el botrati de Sevilla volia penjar "per una patata", està posant molt alt el seu nom.

Està fent "miajaes" els rebels.

I a veure si Queipo "se quita lo bai-lao"!

Parlant amb un redactor de "Daily Mail", sobre els rumors d'una possible cessió de l'illa de Mallorca a Itàlia, Mussolini ha dit:

"En realitat, jo no tindria cap respecte per al cap d'un moviment nacionalista que considerés, per un sol moment, la possibilitat d'abandonar una part del territori del país".

Fins el "Duce" es permet donar lliconç de patriotisme als mitjers traïdors de la seva pàtria.

¡Quin fàstic!

— El govern mexicà ha prohibit la projecció de tota mena de films d'exaltació feixista.

Ben fet, ¡fora contemplacions!

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència

PARÉNTESIS

MARINOS ROJOS

Alberca, desde Rosales, abarcando en una mirada cenida de nostalgia el paisaje velazqueño al fondo, ha resaltado el hambre de mar — mar caracoleado de Cadiz, mar tibio de Málaga — que distingue las entrañas sedientas de Madrid. La capital de la República rezumó siempre este vago dolor marino. Pero el pueblo madrileño, en la hora cruda del combate, posee algo mejor: un puñado heroico de marinos, que son sus más esforzados defensores. El hombre vale más que la tierra, que el cielo, que el mar.

La marinería rasa ha tenido en sucesivos hechos históricos, una inconfundible presencia revolucionaria. Recordemos la sublevación republicana del "Numancia". Hagamos desfilar nuevamente en nuestra imaginación, tan intensa en emoción realista, del "Potemkin". Y sin aminorar tanto, en el tiempo y en el espacio, se nos ofrece, fresca aún la gesta de los tripulantes del "Jaime I" como la de la mayoría de los trabajadores enrolados en nuestra escuadra, que frustraron los designios fascistas dotando a la causa obrera de un arma poderosísima.

Ahora, que en los arrabales de Madrid se ventila, en una contienda durísima, con el aparato formidable de la guerra moderna, pero con empuje castizo de buena jornada decimonónica, el destino de nuestro pueblo laborioso, sensible y pensador, son también hombres de mar los que luchan hasta sucumbir, arrancando girones de carne podrida a las bestias internacionales de la invasión.

Marinos de la flota del Báltico, marinos morenos y fibrosos de las trincheras castellanas, calientes de ciudad próxima. No sabemos si es el mar, con su inmensidad, el que os presta este brío incomparable. Ni si vuestro arrojo, camorreadas, obedece al conjuro del uniforme. Es a nosotros seguros de que ambos factores son epidérmicos y que es vuestra conciencia proletaria ahondada en las vigiliat meditativas al pie de los mástiles que no tienen miedo del firmamento, la que os infunde ese desprecio ejemplar de la muerte, que no es a la postre, Séneca lo sabía bien, más que una valorización apasionada de la vida auténtica.

A.

GERMANS DE MADRID: SALUT!

Es amb el més gran fervor, que en aquests moments en els quals esteu escrivint amb sang una de les més brillants pàgines de la Història de l'Espanya republicana i democràtica, que des d'aquest trocet de terra catalana us adreço un fervent salut, recordant les hores agradables i de franca camaraderia que uns anys enrera vaig passar amb molts de vosaltres, amb motiu d'un dels Congresos de la Federació Gràfica Espanyola.

Aquesta Casa del Poble de Madrid, lloc d'organització admirable, on ara hi deuen convergir i palpar en llur grau màxim els anhels d'una esclatant victòria sobre el feixisme cent vegades mallet, em farà recordar sempre aquells de Sabornit, de Cernadas, de García, de

quell goig immens que fa sentir el trobar-se entre germans de treball, plens d'afectuositat i comprensió; atents, correctes i amb uns coneixements societaris d'una volada exemplar. I al recordar aquell estol d'amics, de companys madrilenys, que tant contribuïren a fer agradosa la meua estada a la capital de la República, no puc menys que consignar els noms

de Sabornit, de Cernadas, de García de Cabello i encara alguns més que no recordo, tots els quals, a hores d'ara, pel seu valuós nom i per la seva responsabilitat davant les masses, deuen figurar en els primers rengles dels braus defensors de Madrid.

Salut, doncs, a tots, germans de Madrid. Un català, un republicà i un liberal de soca-rel us desitja un definitiu triomf que aixafi els enemics de les llibertats patries. Ací a Catalunya, que us mira i us admira pel vostre brau comportament de cara al gran triomf final, som a milers als que el nostre cor bateja junt amb el vostre en una comunió de sentiments i d'anhels que ens agermanen estretament en aquestes hores de lluita terrible i victoriosa contra el feixisme.

Salut, camarades tots, de Madrid. El triomf que amb la vostra sang i la dels que al vostre costat lluiten, esteu forjant amb les armes del Govern legal de la República, serà el lligam que us ajuntarà amb fermesa i entusiasme amb nosaltres i la resta de la península ibèrica que us admira i es al costat vostre.

F. M. S.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 258 - DIMARTS 17 NOVEMBRE 1936

La resistència triomfa

L'arrogància de l'enemic ha esdevingut cautela MADRID SEGUEIX ATACANT

L'exèrcit soviètic

Les desfílades que celebra l'exèrcit roig tots els anys per a commemorar l'aniversari de la Revolució d'Octubre, exciten l'admiració o l'enveja, segons els casos, de diplomàtics i periodistes de les potències europees. Uns elogiaven la formidable aviació roja amb llurs cents i cents d'aparells, amb llurs mils de paracaigudes, disposats a caure en territori enemic, com exèrcit sortit del no-res; altres la perfecció extraordinària dels tancs; altres la mobilitat i eficàcia de la cavalleria roja, de tan preuada tradició revolucionària. Tots tenen molt que admirar o que envejar, segons els casos, en l'Exèrcit Roig. Varies nacions han imitat diferents innovacions o avenços de l'Exèrcit soviètic, com per exemple, la constitució de companyies de paracaigudistes, projectada per l'exèrcit francès.

El que provoca però admiració i enveja de tothom, sense excepció, és l'intimitat, la fraternal compenetració que a la Unió Soviètica existeix entre l'exèrcit i el poble. Aquesta compenetració és deguda a que la força armada ha sorgit de la revolució, ha brotat de les entranyes mateixes del poble, i està d'una manera ferma i decidida al servei de la classe obrera i dels camperols.

Sense l'Exèrcit Roig, la Revolució no s'hauria consolidat. Les potències intervencionistes, vençudes per l'exèrcit de la revolució, desallotjades de totes les regions de Rússia, on aconseguiren posar el seu peu, no haurien desistit de llurs propòsits si no hagués estat pel gloriós Exèrcit Roig, que era l'advertència solemne de que la Revolució es defensaria.

Imaginem-nos el que hauria estat de la Unió Soviètica, tan odiada pel feixisme internacional, tan calumniada pels fabricants d'armaments, amenaçada pels sinistres plans dels imperialistes, que secretament es posen d'acord per a anihilar-la si no fos per l'ajut del seu formidable exèrcit. La Unió Soviètica no hauria existit.

L'Exèrcit Roig constitueix una defensa fermissima de la pau, tota vegada que és el braç armat de la Unió Soviètica i aquesta no abriga ambicions de conquesta, ni plans d'expansió territorial. Mentre els exèrcits de les restants nacions i especialment de les nacions feixistes, constitueixen una amenaça permanent de la pau i de la fraternitat entre els homes, l'Exèrcit Roig és una garantia de respecte a la independència i a la llibertat dels pobles.

Cooperativa Popular de Fluid Elèctric de Reus

En la reunió celebrada en el local Monumental Cinema, es donà compte de que per ordre superior amb el fi d'estalviar el material de guerra i per manca de matèries primes, la Central no podia funcionar, deixant-se de suministrar fluid als nostres cooperativistes, es donà lectura dels tràmits fets prop de "Serveis Elèctrics Unificats de Catalunya" i per tant, es proposà que, a la fi de poder suministrar fluid aquesta Cooperativa tenia que passar a dits serveis.

Aquesta reunió estava presidida pel company Ramon Grau, amb assistència del Comissari Polític de Defensa de Tar-

ragona, company Francesc Oliiva, i el Secretari del President del Consell Municipal, company Francesc Benet.

El company Oliiva donà compte de que ens tenim de sacrificar tots per la guerra i que no permetrien que els interessos dels socis fossin atropellats, proposant que es donés un vot de confiança a la Junta, ampliada pel Consell Municipal i Comissari Polític de Defensa.

S'acordà, per tant, que transitoriament es faci dita fusió per mentre duri la guerra.

La Junta.

Interessant decret de Finances

Per evitar possibles infraccions del règim de moratòria

Ha estat fet públic el següent Decret:

"Atesa la necessitat que la restitució imposada pel règim de moratòria en la circulació d'efectius no s'infringeixi en la pràctica amb l'execució de resolucions, condemnes o sancions, o amb el cobrament de tributs especials, que en cap cas no poden constituir una situació privilegiada pels interessats en perjudici de l'ordre econòmic general;

D'acord amb el Consell.

Decreto:

Article primer. En tots els casos de pagaments per conceptes d'impostos municipals extraordinaris, multes, indemnitzacions, condemnes o qualsevol altra modalitat de tributació o sanció, a persona o entitat interessada en el cobrament haurà de deixar abonat l'import corresponent en compte corrent o en llibreta d'estalvi subjectes a les prescripcions vigents en matèria de moratòries.

Art. 2. Si la resolució no beneficia persona determinada, els pagaments que siguin procedents d'Ordre, disposicions, acords, fells o resolucions d'autoritats, organismes o Tribunals de qualsevol jurisdicció, autoritzats per a imposar sancions pecuniàries, hauran d'efectuar-se precisament per mitjà de pagaments de la Generalitat de Catalunya.

Art. 3. Per a l'efectivitat de pagaments, retencions i incautacions de valors, saldos de comptes corrents o obertura de caixetes de lloguer, relatius a cabals existents o dipositats en establiments bancaris o institucions d'estalvi, totes les autoritats, organismes i corporacions de qualsevol ordre i jurisdicció hauran de dirigir-se al Departament de Finances per tal que, amb l'autorització expressada, signada pel conseller o sots-secretari, pugui portar-se a terme la resolució amb observància dels preceptes d'aquest decret.

Barcelona, 12 de novembre de 1936.

El conseller primer, conseller de Finances, Josep Terradellas."

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència

PARENTESIS

LA CULTURA

Reprimia su justificada alarma ante este título el lector. No incurriremos en el grave pecado de endosarle una disquisición ceremoniosa y engolada, a la manera burguesa y espiritualista. Ni haremos tampoco un ensayo, aunque se comprima en los límites irrebasables que nos están asignados de intimidad ante factura teórica, que acaba, de modo fatal, en ejercicio perantescos. Nos limitaremos, sencillamente, a esbozar unos argumentos en relación con el tema.

Aunque la preocupación obsesionante de todos sea ganar la guerra, la mera resolución de problemas insoslayables en la nueva estructuración social, incluso en sus formas más concretas, nos conduce a lo que hemos convenido en apellidar una petición de principio. Se precisa dar instrucción a los niños, ¿pero bajo qué normas? Y, al final, nos encontramos con la raíz de la cuestión. ¿Qué concepto de la cultura?

Nos hallamos, pues, más o menos voluntariamente, en una discusión de todos los tiempos, de todos los hombres y, lo que interesa destacar, de todas las grandes etapas históricas. Sin embargo, en este año pañador bajo signo muy distinto, el porvenir y hasta cierto punto el presente, es de los obreros revolucionarios y de las capas pequeño-burguesas radicalizadas. Y ante el carácter heterogé-

neo de tal alianza, se nos presentan graves dudas sobre cómo habrá de enfocarse la acción cultural, pues las circunstancias y las posibilidades no son "químicamente puras".

Se suele argüir que la cultura (que no consideramos procedente entrar a definir ahora) no debe ser, positiva o negativamente, patrimonio de clase. En el exterior, la afirmación es cierta, pero para que sea posible, en una situación hipotética en que el proletariado detenta o aspira a poseer la hegemonía colectiva, es indispensable que el régimen clasista desaparezca "en la forma y en el fondo". Hasta que no lo consigamos, como hecho absoluto, no podemos pretender que la formación cultural — que para nosotros más que nadie, no es un objetivo libresco, sino intensamente vital — responda a unos dictados de pureza indiscutible.

Se nos antoja capcioso colocar en trance de colisión a la clase histórica y a la humanidad, considerada como conjunto independiente. Hasta que no suprimamos — y ello implica una tarea dilatadísima, a largo plazo — las actuales condiciones económicas, son los trabajadores los que representan e interpretan las reivindicaciones de toda la colectividad progresiva. Y todo lo que suponga salirse, rascado, la tangente con el hombre, de esta evidencia, no es más que un iluso infantilismo.

Bona Escola és aquella on s'ensenya a escombrar

Hem preguntat a un infant amic nostre: "Què tal? Què feu a l'escola?" I ell ens ha respost: "De bon matí, el primer que fem, és dedicar-nos a la neteja de la classe". Nosaltres, llavors, corprenuts: "I ja ho sabeu fer?" Resposta de l'infant: "La mestra ens en ensenya".

Heus ací, pensem, una cosa que nosaltres no coneixíem. L'escola endressada pels mateixos deixebles. I la mestra, ensenyant els nens i nenes a agafar una escombra i uns espolsadors i si convé, fins i tot, una baieta de fregar. Ho trobem francament admirable.

A la societat li convé extraordinàriament que els seus individus siguin entesos en matèria de neteja. Així com el nivell mitjà de la Cultura és en els pobles d'Ibèria lamentablement baixat amb el de l'Higiene ho és. Convé enlairar l'un i l'altre. I cap procediment més pràctic que el de començar per les criatures. Que deprenguin, després, de nete-

tejar-se ells, a mantenir neta i llampant la seva escola. L'escola que és avui per ells el complement del seu fogar. Quan ells coneixin l'esforç que representa mantenir-la neta i endressada, tindrán més cura de no embrutar-la inútilment. I com que l'endressament serà obra seva, l'estimarán com els infants estimen tot allò que ells fan i saben fer. I el costum adquirirà, ja no el perduran.

Algú dirà que això de netejar els infants han de dependre-ho de casa seva. Això fóra cert si tots els ciutadans i ciutadanes haguessin depreu aquest particular com cal a les escoles o a les llars del seu temps. Dissortadament, però, entre nosaltres, com hem dit abans, les coses de la Higiene es solen considerar encara com a molt secundàries. Això quan no surt una "donya Purificació" dient que banyar-se tots els dies o una vegada al més, no ho fan sinó certa mena de donotes.

Ludovicus.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 259 - DIMECRES 18 NOVEMBRE 1936

Sota el signe de la barbàrie

Madrid aguanta serè les escomeses folles dels facciosos

L'aviació lleial va liquidant l'aviació rebel.

Més de 125 aparells abatuts.

L'exèrcit popular

Al front de Madrid estem veient com l'enemic defalleix considerablement. Tota la seva empena rabiosa per tal d'apoderar-se de la capital de la República, objectiu preuadíssim, ha anat esdevenint atac debíl, perquè amb l'exèrcit popular no hi pot res. La tècnica estrangera al servei del feixisme espanyol així com una enorme quantitat de material de guerra destinat a anihilar un poble no és prou potent per a arrebastar la llibertat dels homes que senten pregonament les ànsies d'un viure millor i que prefereixen morir abans de renunciar al seu ideal emancipador. Per això constatem com els actes d'heroisme es succeeixen i els objectius que als facciosos els semblen fàcils esdevenen inexpugnables.

Malgrat tot, però, hom creu inajornable la creació de l'exèrcit popular, que ha de constituir la millor garantia de la victòria i la prevenció eficaç de possibles esdeveniments internacionals com a conseqüència de la lluita que a Espanya té lloc. No és que prenguem massa seriosament les bravuconades llençades des de diverses cancelleries europees, ni que creguem massa fàcil que en veure ja segura la derrota del feixisme a Espanya intentin una intervenció descarada que provocaria inevitablement una conflagració general. Però és que som dels que creiem que decidint-se com es decideix al nostre país la sort dels règims dictatorials del vell continent, no fóra difícil que en la seva desesperació, en els seus espatecs finals el feixisme italià i alemany, ajudat fàcilment per altres potències, intentés un atac descarat al nostre país que avui, victoriós, representa la victòria de l'antifeixisme a tots els països europeus.

L'exèrcit popular ha d'ésser la garantia de la victòria completa. La que s'obtingui ara, immediatament, i la que haurem d'obtenir més tard. Un exèrcit popular eficient, sortit dels sindicats, dels organismes genuïnament antifeixistes, ha d'ésser el que en el futur ha de posar les coses al seu lloc si algú, insensatament, vol regatejar-nos la victòria i el sacrifici.

L'exemple del poble rus, amb el seu formidable exèrcit nascut de les organitzacions obreres, qual exèrcit abans que res té la noció de que es deu al proletariat i a les seves llibertats, ha de servir-nos per a que no romanguem insensibles a aquest anhel que es deixa sentir i que reclama la creació de l'exèrcit veritablement popular, amb el qual es pot anar a totes les victòries.

Per la guerra, primer, i per anar a la consolidació del que ens proposem fer mitjançant la creació d'una nova Societat, és precís que de les mateixes entranyes del poble en surti l'instrument que li garanteixi que ningú no s'atrevirà a entrebancar-li la marxa, tant dins a casa mateix com fora del territori. I almenys, si algú és gosat de voler immiscuir-se i destorbar la marxa del nou ordre que s'haurà d'imposar, fer-li comprendre d'una manera ben contundent que no s'hi està disposat i que sempre s'està a punt de donar-li la lliçó adequada al seu desvergonyiment o a la seva audàcia.

M. BADIA COLOMER.

Cal treballar, treballar i treballar per a guanyar la guerra.

Acció conjunta d'Anglaterra i França?

Després de setmanes de confusió i d'incertesa, el partit laborista anglès decidí abandonar la política de no intervenció a Espanya.

El canvi de política depèn de l'acció conjunta d'Anglaterra i de França. El text de la resolució adoptada per les tres executives (TUC, Partit Laborista i Partit Parlamentari), és completament explícit respecte a aquest punt. Després de declarar que la decisió està conforme amb els acords adoptats per la TUC (Trade Unions Conferència), a Plymouth, i pel Partit Laborista, a Edimburg, continua:

"Com que el pacte de no intervenció ha resultat ineficàcia en la pràctica, els nostres organismes reunits s'adrecen al Govern anglès "per tal que, en col·laboració amb el Govern francès", prengui immediatament la iniciativa d'un acord internacional que retorni per complet a l'Espanya democràtica tots els seus drets comercials, àdhuc el de comprar municions, i permetre així al poble espanyol acabar victoriosament la seva heroica lluita per la llibertat i la democràcia".

Un important dirigent del Partit Laborista em va explicar que això significa que l'esmentat partit està solament disposat a actuar col·lectivament amb altres Governos democràtics.

Això era d'esperar a conseqüència de l'acord d'Edimburg. Segons tinc entès, existí un agut conflicte entre alguns dels dirigents polítics i industrials. Alguns eren partidaris de la intervenció directa, però finalment va prevaldre l'opinió que ja que el Partit Laborista no està al Poder, l'única cosa eficaç era fer pressió sobre els dos Governos, francès i anglès, per tal que actuessin junts.

Alguns dels dirigents polítics excitaren les Trade Unions a prendre la iniciativa de paralitzar l'exportació d'armes d'aquest país per als rebels. El TUC rebutjà aquesta proposició, que, segons digueren, posava damunt dels obrers britànics una injusta responsabilitat.

Es un afer estrictament polític, que ha d'ésser tractat des d'un punt de vista nacional i no parcialment per sectors. L'acord havia d'ésser pres per la totalitat dels Laboristes i no era just d'exigir de les Trade Unions que carreguessin amb tota la responsabilitat; especialment perquè en refusa treballar per raons polítiques, els obrers es comportarien incondicionalment.

(De "Nevs Chronicle")

EL MUSEU DEL PRADO, EN FLAMES

La demostració més evident de la desesperació de l'enemic és el fet de què tot sovint empri mitjans bàrbars i de crudeltat inútil.

La darrera gesta hidrofòbica dels facciosos, en comprovar invulnerables els fronts de Madrid, ha estat el bombardeig del Museo del Prado. És el signe de la barbàrie; és la prova palesa del seu odi al progrés; és la demostració evident de la seva follia.

Des d'un avió alemany, abans d'ahir a les set de la nit, foren llençades diverses bombes incendiàries sobre el Museu del Prado, convertint-lo en flames.

El poble féu tot el que pogué per tal de salvar diverses obres immortals d'art.

La consciència universal, quan conegui semblant acte de barbàrie, comprendrà el fi que persegueixen els assassins i incendiàries feixistes.

PARÉNTESIS

Recuerdo al Schutzbund

En la Plaza Roja de Moscú, corazón del mundo proletario, el ejército de la U.R.S.S. ha desfilado, en impresionante y majestuoso desfile, con motivo del 19 aniversario de la Revolución de noviembre. En esta conmemoración los delegados de la España popular y obrera en armas han constituido el eje emocional de la jornada. Los cascos, los tanques, los aviones, reiteraban la positiva adhesión rusa a la causa que defendemos. La solidaridad que entre ambos países se ha establecido se siente cada día con mas hondos nudos de compenetración. Y de aquí en adelante, el destino de un país que ha conquistado el Socialismo y la suerte ulterior de una nación que lucha bravamente contra la represión fascista son factores comunes, idénticos.

Hombres nuestros, que han dejado, solo por unos días, el fusil, presencian el paso, entrelazamiento del acero y del músculo, de los soldados soviéticos. En tanto que en la planicie madrileña se desarrollaban encarnizados combates, nuestros camaradas, en la Plaza Roja, se verían abrumados por una oleada de sentimientos distintos: la ansiedad por lo que en España sucede, la admiración ante la gran capacidad creadora de nuestra clase, la densa temperatura de simpatía y de aliento que clava sus puñales de gritos, de banderas, de sonrisas, en el ánimo.

Pero nosotros pensamos un momen-

to en que en este coro de afirmación vital, de esperanza colectiva en la victoria, habría también unos seres ahogados de pesadumbre. Diseminados en alguna tribuna oficial o estrujados entre el público anónimo, los trabajadores austriacos del Schutzbund derrotados por las bandadas, vaticanistas, recordarian su tardío alzamiento, las causas políticas y militares de su derrota, nos envidiarían a nosotros que hemos tenido la posibilidad de defender nuestro porvenir y no lo hemos desaprovechado. Pero este dolor natural y noble habrá sido superado por la visión deslumbrante de lo que nuestro triunfo ha de significar para el proletariado mundial.

Mussolini acaba de asesinar, sangre fresca, a seis obreros que expresaron valientemente su identificación con el antifascismo español. Los marxistas y demócratas alemanes comen hoy un pan de proscripción menos agrio por el estímulo que despertamos.

Estos seis cadáveres tan gloriosos como los de la más epopéyica batalla, de unos compañeros italianos, ese pan negro de la emigración y esa angustia de los camaradas del Schutzbund, son a la vez, venganza y reparación que dependen de vuestro sudor generoso, trabajadores del campo y de la ciudad, y de vuestra firmeza combativa, soldados de la Revolución en todas las tierras de Iberia.

A.

QUINZE DIES DE LLUITA

Lliçó d'heroisme Fracassen els assalts sobre Madrid

Els valors "morals"

Encara recordem aquelles campanyes del periòdic alonsí «A. B. C.» sobre la «renovación de valores morales y materiales», donant-nos a entendre que ells, únicament ells, havien de portar als països hispànics una civilització com mai l'hauriem somniat. Malgrat, però, que les seves paraules no eren preses en consideració per cap home que pensés mitjanament normal, potser encara hi havia qui posava en dubte si realment tenien bones intencions. Ara hem tingut ocasió, els espanyols i els habitants dels altres països, de comprovar quins eren els valors «morals i materials» que els preconitzadors del feixisme volien i encara s'entesten en imposar-nos.

A Santander, els periòdics facciosos donen compte que els «bravos» requetès després d'oir missa han menjat carn de carrabiner; al front de Madrid els rebels lliuren el cos esquarterat d'un aviadador republicà col·locat dins una caixa; la metralla dels «civilitzadors» no cau ja solament damunt els hospitals, sino que occeix els infants, els vells, les dones; i no contents amb això, destrueixen el Museu del Prado, símbol, precisament de la civilització.

I aquesta és la «civilització» que ens volen imposar? És això precisament el que hem de suportar dels què dia rera dia ens deien que el comunisme o simplement el Front Popular era una regressió als temps de la barbàrie i de la incivilitat? I és això, també el què Mr. Eden no sap veure generosament i demana que siguin les forces lleials al govern republicà d'Espanya quines tinguin consideració als presoners feixistes? Sembla, talment, que el món s'ha capgirat. Sembla que la moral hagi esdevingut germana de la follia i del canibalisme. Sembla, en fi, que els homes hagin renegat de la seva condició de tals.

Hò sembla...

Hi ha, però, quelcom que ens fa créure el contrari. És aquesta solidaritat dels veritables «valors morals» escampats arreu del món i que són els treballadors, els explotats de totes les latituds que ens envien a través dels mars, saltant les muntanyes, el consol i l'ajut eficaç de la seva solidaritat. Aquests són els veritables valors morals. Perquè què saben de moralitat i de valor els qui entren l'engany per a intentar imposar-se i metrallen els cossos dels pobres infants? Què saben ells de la inefable moral i de la grandiositat de la civilització si no senten repugnància quan destrueixen els temples de l'art i de la cultura?

La renovació moral i material s'efectuarà ara, per una paradoxa, quan els que l'han predicat durant tants anys siguin anihilats i no en quedi raça. Quan els veritables valors puguin sortir a la llum, respirar l'aire pur de la civilització proletària, lliure dels prejudicis i de la podridura de què estava nafat el règim que es va a enderrocar.

Llavors sí que seran veritables els valors morals i materials!

M. BADIA COLOMER.

Camarada: ¿Què has fet avui per guanyar la guerra?

Remarques

El feixista Degrelle ha estat condemnat a deu francs de multa a conseqüència dels disturbis feixistes a Brussel·les.

Es una manera molt singular d'aixafar el feixisme.

Alguns escriptors francesos han intentat fer arribar la seva protesta a la Junta facciosa de Burgos, per tal que aquesta escoltés la veu de la civilització.

L'intent dels intel·lectuals francesos ha estat, naturalment, endebades.

Els bàrbars tenen les orelles taponades.

Els obrers portuaris d'Amvers s'han negat a embarcar material de guerra destinat als facciosos espanyols.

La gesta dels obrers belgues és digna del nostre agraïment.

A Zuera i Osca les hordes feixistes se'gón expliquen uns fugitius arribats a Barbastre, han afusellat velles de 64 anys i criatures de 14.

El mític rei Herodes, comparat amb aquests bàrbars, esdevé un pobre diable.

Un cronista refereix un episodi que pogué presenciar en un dels fronts de Carabanchel. Els rebels havien agafat tres presoners lleials. Dos aconseguiren escapar, i l'altre, lligat de peus i mans, era objecte de tortures. Les nostres forces aconseguiren aproximarse al grup que conduïa el presoner, i llavors l'alliberaren per a metrallar-lo en fugir, amb balles explosives.

L'episodi produí profunda indignació en les nostres avantguardes.

Però el Papa els haurà benèit.

I Sant Pere els deixarà i lliure la porta celestial.

Com és sabut, l'aviació facciosa incendià l'Hospital de San Carlos, de Madrid.

El degà de la Facultat de Medicina invità els ambaixadors perquè contemplassin els efectes de l'incendi.

Un ambaixador d'una potència amiga digué:

— "Es un succès de guerra".

L'Equador ha desmentit que hagi reconegut el "Govern" de Burgos.

La seva fama s'escampa.

Els coneixen... fins a l'Equador.

L'hora de les equivocacions ha passat

En el procés de la guerra civil que venim sostenint amb el feixisme i la reacció d'ençà del 19 de juliol, es troben, per part nostra, equivocacions gravíssimes que han estat la causa de molts dels entrebancs que unes vegades han obstaculitzat el lliure desenvolupament de les nostres operacions i altres ens han fet conèixer fracassos tan lamentables pel que representen com per no haver-los sabut evitar quan tan fàcilment ho hauríem pogut aconseguir.

Caure avui en els mateixos defectes que tan tristes conseqüències ens han reportat, seria imperdonable i no tindria justificació possible des de cap punt de vista i menys encara en les circumstàncies actuals que, ultra la urgència que reclama la gravetat del moment, la responsabilitat ha deixat d'afectar un sector determinat per a recaure damunt de tots. Al Govern de la República, a la Junta de Defensa de Madrid i a la Generalitat de Catalunya, tots els partits del Front Popular i tots els principals organismes sindicals hi són representats, i per tant, damunt de tots i cada un d'ells plana aquesta responsabilitat enorme que porta la seva transcendència fins al triomf i fins a la desfeta.

En un «diari», "Solidaridad Obrera" para, com a fórmula única per a assolir el triomf, de la unitat d'acció, de la unitat de comandament i de la unitat de responsabilitat. L'arau, més encertades no podia haver escollit l'òrgan de la C. N. I. I ategex, encara: "Lo lamentable es que se haya perdido el tiempo en dudas, vacilaciones y regateos". En efecte, és una veritable llàstima, una equivocació absurda que ben cara estem pagant. Una altra veritat axiomàtica que confirma la nostra tesi i ens assenyala ben clarament el camí que d'ara endavant hem de seguir, l'orientació concreta que cal adoptar, els equívocs que hem de subsanar per tal de treure el màxim rendiment de les nostres energies, la més gran eficàcia de la nostra actuació i els majors beneficis de tots els factors — i són tants i tan poderosos — que podem posar en joc en aquesta lluita que l'enemic ha volgut que fos la més salvatge i criminal — fem referència, naturalment, als procediments que ell emprà — de totes les que la Història registra.

I un d'aquests factors d'importància i transcendència elevadíssima, base pri-

mordial del nostre ràpid triomf, és, sense cap mena de dubte, e. de la mobilització.

Des de llurs llocs responsables, des de les pàgines de llurs òrgans oficials, tots els partits i tots els organismes advoquen per la que la mobilització es faci i es faci amb la urgència impetuosa que les circumstàncies del moment aconsellen. Però hi ha elements embotats — moltes vegades més tristes per a la nostra causa que els feixistes descarats — que, amb innatats inconfessables, posen tota mena d'impediments i dificultats extraordinàries a la seva ràpida realització. I això, a aquestes altures, no hi ha, no hi ha d'haver un sol anàrquista conscient que pugui tolerar-ho ni contribuir, directa o indirectament, que subsisteixi un sol minut més, ans al contrari, ha de posar tots els seus esforços a col·laborar en aquesta obra vital per a la bona marxa de les operacions encaminades a destruir d'una vegada la gosadia sense fre de la bèstia de la reacció.

Es avantatges de la mobilització són incalculables. Amb ella, el nostre ajut a Madrid pot intensificar-se encara molt més, no solament desplaçant homes a les fronts pels quals els facciosos pretenen introduir-se a la capital de la República, sino trametent-ne a altres sectors, e. s. quals l'enemic ha deixat descongestionats de forces i d'armaments, per tal de lliurar-nos a una ofensiva que si els rebels volen tractar de contenir els obligarà a distreure part dels mercenaris que han portat al Centre i per consegüent, debilitar llurs atacs contra Madrid, el poble que en aquestes terribles jornades està donant al món un exemple d'estoïcisme i d'heroicitat magnífica, honra i estimula del proletariat internacional.

A. Quintana.

Cooperativa Popular de Fluid Elèctric de Reus

Amb el fi de fer la connexió per Alta Tensió entre Serveis Elèctrics Unificats de Catalunya i Cooperativa Popular de Fluid Elèctric d'aquesta ciutat, es posa a coneixement dels socis de que divendres dia 20, es parará totalment el servei des de les 4 a les 10 del matí.

El Consell d'Administració.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 261 - DIVENDRES 20 NOVEMBRE 1936

LA FOSSA DEL FEIX

MADRID RESISTEIX HEROICAMENT

La barbàrie continua la seva obra criminal

Guerra o Revolució mundial?

Les darreres noves que arriben dels diversos estats europeus fan creure que la situació d'Europa és molt semblant a la de l'agost del 1914. Alemanya i Itàlia estrenyen la seva amistat; Rússia, per la seva part, des de Ràdio Moscou anuncia la sortida de trenta cinc unitats de la seva esquadra i «espera que ningú molestarà el seu camí». Es mastega a l'ambient el perill d'una nova guerra mundial, ara d'unes proporcions més gegantines que la que presenciàrem en el transcurs dels 1914-1918. Sembla ja inevitable la nova matança i tothom anuncia el perill.

Es troba similitud en la situació d'Europa als dies que precediren el monstruós carnatge, però hi manca, per a tindre la veritable semblança, un detall. En 1914, els pobles, influenciats pels homes imperialistes que cantaven les excelsituds de la pàtria i inflamaven els cors amb sentiments mixtificats d'un patriotisme malaltí, fells i inconscients, clamaven per a anar a la recerca del que en deien enemic, per a acabar amb ell. Llavors, en 1914, els homes sentien en la seva majoria la morbositat del crim col·lectiu i sentien desigs de premer les armes pel sol fet de voler matar humans... Ara comprovem com aquell fenomen no es produeix i això fa que no donem massa crèdit a que es pugui realitzar el desig de certes potències regides per homes malvats i copdiciosos com Mussolini i Hitler.

Manca veure com es comportarà el poble de cada una d'aquestes potències amb ganes de declarar la guerra—únic camí per on sortir del caos en què es troben—quan li diguin que ha de fer servir les armes que se li entreguin per anar a ametrallar els seus germans de classe d'altres països. Està massa desperta en la consciència del proletariat universal la responsabilitat dels moments i la noció de la seva missió històrica i és de creure que ara veurà arribada l'hora propícia per a portar a cap el seu començament d'acabar amb el capitalisme i la seva darrera manifestació més antihumana com és el feixisme.

No creiem en una nova guerra mundial. Creiem, sí, en què els que estan abocats a la desfeta econòmica dels seus països respectius després d'uns anys de règims als quals s'ha vingut en anomenar-los «de força», no veient altra sortida a la seva situació asfixiant declararan la guerra. Els esdeveniments del nostre país els hauran vingut a propòsit. Però som dels que confiem que el que haurà estat provocat per a anorrear el proletariat universal destruint-lo, o intentant restar-li tota la força que ara té, no servirà més que perquè la guerra mundial es converteixi en la Revolució de tots els països per a anar a l'acabament de totes les guerres i fundar un món nou.

Es evident que les hores per les quals travessa Europa fa preveure'n de més greus que les actuals. Però amb la consciència de classe que impera als pobles, i que no creiem passi desapercibuda als que són amics de la guerra, podria ésser que la guerra no arribés a esclatar.

Si esclata, però, és de creure que serà la darrera. La definitiva.

M. BADIA COLOMER.

L'ENVILIMENT MÉS GRAN ÉS EL DE VIURE ESCLAU AL PAÍS PROPI

DE CINEMA

EISENSTEIN

Eisenstein no és un cineasta més. És un cineasta que representa el geni del cinema rus i el seu talent excepcional, del qual el situem com el més autèntic poeta de la revolució... Viuomus a una època que a seguir, a altres emocionants, forta. Aquests moments espeludats, seguits d'altres esgarriats i emocionats, forta, ràpids, de lluita mai tan ben copsada, són els que arrodonen l'obra total d'aquest productor. Una obra immensa, de poesia, d'humanitat, d'explosió interna; hom es concentra, s'enteneix, protesta, i està odiat al mateix temps que ho fa el creador del film i segueix en un ritme mental accelerat, però concret, les vicissituds de l'obra. No ensopega mai. Va endavant sempre, en un crescendo grandios. I sobte, hom s'aixeca, crida i ra, d'acord amb l'enorme llenguatge del cinema eisenstein i es troba a mig de l'exaltació entusiasmada que ha creat Sergi M. Eisenstein. Es pot dir que aleshores lluita amb ella i que després haurà descobert una fita transcendental i haurà comprès a bastament la utilitat i la raó d'aquella lluita.

A través de "La Vaga", d'octubre, de "El cuirassat Potemkin" de "Tempesta sobre Mèxic", ell sempre cerca els motius d'alliberament moral, símbols crus que crea la injustícia. És sempre el brillant realitzador d'una mai interrompuda exaltació fílmica dels que han sofert, han lluitat i han construït, donant un sentit veritablement popular al seu treball, a la seva vida i a les seves passions. I sobretot, tinguen en compte una cosa: Res no hi ha d'abstracte en l'obra d'Eisenstein; per res de defuig l'abast profund que el tema dels seus films comporta. Ell sap que la claredat, la contundència del socialisme, s'infiltrarà amb confiança entre tothom.

N'està convençut; per això resulta tan cru i punyent en la seva tasca; perquè sap segur que res trontollarà quan tot sigui sota l'ampar dels postulats que defensa. Si alguna vegada ha volgut seguir per camins diferents, no ha estat sense intenció o una fita; el cas de "Romances sentimentals", però a les diatribes que ha suscitat, demostrà amb més contundència, si cabia, el valor real del seu cinema. Amb aquest assaig ell donava solució al problema que el sonor havia plantejat entre la música i el cinema. En aquest sentit ell s'avançava pràcticament a tot realitzador o polemista.

T. G. Anglada.

REFLEJOS

Interés colectivo e interés individual

Soja aquest títol publica "Solidaridad Obrera" el següent interessant article:

"Seria enganyar-nos, pretendre que tot marche bé en la nova estructura social que se està gestant. Y no puede ser de otra manera; es lógico que surjan anomalías en todo cuanto tiene un carácter de novedad, completamente diferenciado a cuanto hasta al iniciarse la nueva era que arranca de la histórica fecha de la última insurrección fascista, era norma de convivencia social, bajo la égida del capitalismo y la salvaguarda del Estado. No hemos de extrañarnos de que tropecemos con dificultades y tengamos que enmendar errores, ya que parte de cuanto se construye no tiene en nuestro país un precedente; y es a base de tanteos más o menos susceptibles de enmienda, como las cosas van estableciéndose, tomando carta de naturaleza.

No cabe duda de que cuanto ahora va incrementándose en el orden económico llegará a tomar consistencia, siendo de eficacia para los fines de emancipación en torno de los que gira todo cuanto se está poniendo en práctica, con carácter más o menos transitorio, pero con la ineludible finalidad de suplir a los métodos que fueron característicos del pasado. Tendrá estabilidad y eficacia una vez depurado de las influencias morbosas que pueda contener. Hemos de ser inflexibles, para el bien propio de la empresa que nos proponemos llevar a la práctica, con lo que sea considerado como perjudicial. Sin que dejemos de apreciar en lo que vale el conjunto de la obra realizada y lo que está por realizar, se han de ir poniendo de manifiesto las defectuosidades que puedan observarse. Decía Cervantes: "La verdad adelgaza, pero no quiebra". En efecto, la verdad, aun teniendo en un principio cierto amargor, a la postre termina por robustecer, por incrementar aquello que ha sido objeto de la crítica depurada.

Recorremos fábricas y talleres de unas y otras localidades y, por parte de buenos camaradas de espíritu rectilíneo y clarividente, se nos ha hecho notar algo que intentaremos hoy reflejar en estas líneas. Se nos ha dicho: En bastantes fábricas, talleres, etc., no parece sino que en cada una han hecho la revolución para ellos solos; tienen un concepto de las cosas puramente particular, exclusivista, y diríase que se inhiben de

cuanto ocurre o pueda ocurrir en otras partes. Están fomentando a guisa un interés exclusivamente particular; solamente se ocupan de "lo suyo", como si fuera de ello no hubiera otra cosa.

Este exclusivismo particular que señalamos, representa un serio peligro que es menester tomar en consideración, al objeto de que en los lugares de trabajo, particularmente se efectúe campaña pertinente, susceptible de despertar en el conjunto de los productores, en el ánimo de los trabajadores, la estima por la obra colectiva, el interés colectivo, contrapuesto al exclusivismo particular. Todos los productores hemos de experimentar los gozos y los sinsabores que pueda depararnos la Revolución. Es de suma necesidad que todos nos sumemos mutuamente solidarios puesto que forzosamente, ahora más que nunca, hace falta que estrechemos la relación, supliendo unos lo que a otros falta.

El interés puramente particular en la obra transformadora puede muy bien despertar hábitos perniciosos en los individuos; puede ser un incentivo de tipo burgués. Es un alto grado contraproducente el que en una fábrica, en un taller, en una cualquier empresa industrial o agraria regentada por los trabajadores, crean éstos, según la frase en boga, que "la Revolución se ha hecho para ellos solos". Lo que equivale a decir que sólo se preocupan de que marche bien lo suyo sin parar mientes en que pueda redundar en perjuicio de otros, sin prestar la ayuda necesaria a los demás, sin hermanar, en suma, los esfuerzos propios con los de los otros, a fin de dar impulso a una obra común.

Bajo ningún concepto puede abonarse el que al egoísmo, al afán exclusivista de negocios, característicos de las empresas capitalistas, suceda el egoísmo, el afán de beneficios con carácter también exclusivista por parte del grupo de obreros que regentan lo que fué empresa capitalista. Bien que haya interés en acrecentar la labor, pero no con miras particulares, sino para el beneficio general, para el mayor bien de la colectividad. De no ser así, habríamos caído en los mismos vicios de origen. Y no podemos contentarnos con un cambio de nombres si falta la superación moral que determina en las conciencias el obrar con dignidad".

TAMPOC NO HAN ENTRAT

L'exèrcit popular i l'aviació lleial continuen la seva lluita heroica. El feixisme, escola del crim

L'enemic de reraguarda

Aquesta notícia llegida als periòdics ens ha fet pensar una vegada més en els innombrables enemics que tenim a reraguarda. Dos subjectes, detinguts per demanar almoïna pels carrers, ha resultat que cobraven de les milícies i a més eren posseïdors d'uns vals per a anar a menjar gratis. A algú la facècia l'ha fet riure, encara que a nosaltres ens ha omplenat d'indignació perquè hem considerat a aquests individus desaprofitejats uns traïdors a la causa del poble.

No hi ha cap atenuant que justifiqui la conducta d'aquests dos... diem-ne ciutadans, que mentre el poble fa esforços i sacrificis per a sostenir aquesta guerra cruenta contra el feix, han cercat la manera de viure sense gastar un ral i cobrant del fons que ha de servir per als que veritablement lluiten als fronts.

No sabem com la justícia tractarà els dos estafadors o sabotejadors de la revolució, però entenem que en el delictu s'hi ha de veure, no el fet en sí, sino el que representa, ja que es tracta d'una relaxació moral tant accentuada que hom ha de fer els possibles per a evitar que es produeixi amb freqüència.

Cal que a tots els que en temps de guerra—d'una guerra com aquesta tan seriosa i que imposa gegantins sacrificis per part del poble—no es comportin amb la necessària honradesa i ciutadania, se'ls consideri francament enemics emboscats a reraguarda als quals se'ls ha de inutilitzar per a que no destorbin ni la marxa ni l'economia de la guerra. Es massa seriosa aquesta per a que deixem passar per alt fets reprovables com el que ens ocupa.

Al sanejament de reraguarda totes les activitats que s'hi esmercin seran poques; cal una atenció màxima, zelosa, ininterrompuda. Des de tots els llocs. Mirant de dalt a baix. Sense deturar-nos a considerar qui són els individus ni la seva condició. Malgrat aquests fossin elements responsables i en aquest cas amb major motiu per a evitar que puguin fer de la guerra un negoci, aprofitant les circumstàncies angoixoses i transcendents per a situar-se.

Es el deure dels de reraguarda vigilar per tal que ningú no pugui desvirtuar això tan seriós com és defensar les llibertats de tot un poble, viure una guerra durant la qual—i després de la qual—els sacrificis s'hauran de centuplicar si estímem en alguna cosa la victòria i les llibertats que la mateixa ens reporti.

Aquest cas que trobem al periòdic no és l'únic—tant de bo que fos l'únic, que llavors sí que ens en podríem riure! No és l'únic, i segurament que no es troba a Barcelona sol. A tots els indrets es deuen repetir. Cal que es vagi a la caça dels que visquin folgadoament de la guerra, amb dobles sous, amb gratificacions excessives, destorbant, àdhuc, el desenvolupament de les tasques d'aquesta hora.

Si algú ha cregut que es pot jugar amb els interessos sagrats de la llibertat d'un poble, que tasti la sanció per crua que aquesta sigui, puix que s'haurà fet mereixedor del despreci dels seus conciutadans.

Cap excusa no ha de valer. Són hores, aquestes, que qui no tingui la veritable consciència de la gravetat de les mateixes se l'ha de considerar enemic. No hi pot haver mitges tintes.

M. BADIA-COLOMER.

Remarques

Segons un periòdic anglès, l'Ambedor espanyola al Vaticà, estava ja preparada per a celebrar l'entrada dels rebels a Madrid.

Tot ens ve a demostrar que el Govern republicà dormia a la bartola. Així res no té d'estrany la situació angustiosa d'ara.

Copiem de "Solidaridad Obrera" la següent manifest:

"Eso de la austeridad es un tópico. Decimos esto, a juzgar por la prisa que se dan los diversos organismos antifascistas de Cataluña en imponerla."

Se ha despertado una verdadera plaga de enchufismo y de enchufistas dispuestos a comers a Cataluña en poco tiempo, si no hay quien lo remedie.

Hay funcionarios de la Generalidad enchufados en tres o cuatro sitios y cobrando de todos ellos a la vez.

Existen casos de derroche y de falta de pudor en abundancia.

En fin, existen muchas cosas feas que desentonan de las circunstancias presentes.

Nosotros las combatimos suavemente hoy. Porque esperamos que estas advertencias leales surtan efecto, sin necesidad de recurrir a cierta severidad en el lenguaje y en la argumentación.

Lenguaje que estamos dispuestos a

La depuració dels Sindicats

"Combat", de Lleida, publica sota aquest títol el següent interessant i oportú article:

"El diari local 'U. H. P.', en la seva edició del dissabte, enceta un tema que té una extraordinària importància. Es tracta de la depuració dels Sindicats."

Ja feia temps que havíem pensat en aquest problema que la revolució ha aguditzat i ja feia temps que veíem el gran perill pel qual passaven les organitzacions sindicals U. G. T. i C. N. T.

Als pobles, però també a les ciutats, aquest assumpte revesteix caràcters d'extrema gravetat. És innegable (i avui ho confirma l'òrgan del P. S. U.) que del 19 de juliol ençà han ingressat en els dos organismes sindicals multitud d'elements els quals, no solament no havien pertangut mai a cap organització obrera ni havien defensat mai la classe treballadora, sinó que són elements justament destacats de les forces reaccionàries de les ciutats i dels pobles.

Arreu els individus tèrbols, alguns vegades els més significats de la vila, han

empleado brindando datos, citas, nombres, etc., etc., si fuera preciso."

D'acord. Nosaltres també tenim unes ganes boges de parlar-ne.

Però... hom diu que encara no és hora.

demanat el seu ingress a una d'aquestes dues organitzacions sindicals de referència, i han pogut obtenir el corresponent carnet amb tota comoditat, segurament aprofitant-se d'aquesta lluita, — que no hi ha cap motiu per amagar, — que existeix entre les dues Centrals amb el fi d'aplegar el major nombre possible d'afiliats en cada localitat.

I això és un greu perill que es posa a la Revolució en curs. Caldrà mirar molt a admetre afiliats als Sindicats; examinar bé les propostes i no córrer massa a fer grans llistes d'associats quan hi ha el perill evident de deixar entrar a casa els nostres majors enemics.

Hi ha pobles que ofereixen un aspecte completament lamentable. Abans del moviment una de les dues organitzacions hi tenia una filial amb una força relativa. Doncs ara ha anat allí l'altra i, naturalment, al crear una Secció s'ha trobat amb l'avalancha incontrolable d'elements de totes les procedències i se'ls ha acceptat per poder així, contrarestar la força de l'altra organització.

Això, companys ugeges i cenetistes, és una desviació de la Revolució que el proletariat ibèric està portant a cap. Cal tallar-ho en sec. Es precis anar a una depuració rigorosa dels elements entrats en la U. G. T. i la C. N. T. d'ençà del 19 de juliol. N'hi haurà molts que, segurament, tindran el seu perfecte dret a afiliar-se a la Central sindical que s'avingui més a la seva manera de pensar i d'obrar. A aquests els cal donar entrada. Però a tots aquells elements dubtosos, que la por i les ganes d'escudar-se l'han fet apropar als organismes proletaris, però que dins d'ells no hi ha hagut mai ni un bri de solidaritat envers la classe treballadora, a aquests se'ls ha de barrar el pas i no admetre'ls com afiliats. I per als que s'hagin aprofitat dels primers moments de precipitació o de falta de control i avui figurin en els rengs sindicals al costat dels companys obrers, cal obrar amb energia, expulsant-los immediatament del costat de la classe productora.

Aquesta és la feina que cal anar a fer de seguida. Després de guanyar la guerra, al costat d'aquests elements tèrbols no podríem pas anar a organitzar la nova societat perquè al costat d'aquestes noses, trobaríem massa obstacles i no hi hauria entre nosaltres la suficient confiança que ens cal per a instaurar i assegurar el món de la classe treballadora."

El reconeixement del "Govern" de Burgos i la premsa estrangera

Londres. El periòdic "The Times" comenta el reconeixement del govern Franco per Alemanya i Itàlia, i diu:

"La decisió no alterarà en res la política del Govern britànic. Continuarà fermament decidit a continuar la seva política de no intervenció."

El "Daily Telegraph" tem que el reconeixement no signifiqui "una ajuda molt més sentimental."

El "Manchester Guardian" diu:

"Hitler i Mussolini estan identificats a tal punt amb els rebels, que el fracàs de Franco seria una derrota per a ells. Fóra el final de la influència preponderant que esperen obtenir a Espanya si Franco realment resultés vencedor."

La derrota significaria per a Alemanya la pèrdua de matèries primes d'una gran importància per a ella, en especial del manganès. És possible que Itàlia i Alemanya aixequin l'embargament d'ar-

mes amb destí a Espanya. En aquest cas, haurà acabat el tristement cèlebre Comitè de no intervenció. Haurà arribat l'hora que França i Anglaterra prenguin decisions greus."

Nova York. — El "New York Herald Tribune" comenta amb aquestes paraules el reconeixement del Govern Franco per Itàlia i Alemanya:

"Si el vell codi internacional tingués algun valor, la gesta italo-alemanya, que arriba ja al moment en què els rebels combaten vanament a les portes de Madrid, assassinant cinicament, horriblement, la població civil amb avions i material de guerra de procedència italiana i alemanya, hauria estat considerat tan greu, llerament prematur que hauria constituït un cas de provocació de guerra. Però avui és inútil consultar codis i esmentar lleis."

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 265 - DIJOUS 26 NOVEMBRE 1936

Després de vint dies de lluita Madrid es manté inexpugnable Els facciosos són castigats durament

VIVIM LA GUERRA!

De vegades pensem si no hauria estat millor per a tots que a Catalunya així com s'ofegà en poques hores la rebel·lió feixista, hagués durat la lluita uns quants dies. I ho pensem quan constatem com malgrat que ara milers de ciutadans lluitin als diversos fronts d'Espanya i la guerra ens costi cada dia bon tribut de sang generosa i jove, encara hi ha bon nombre de catalans que viuen com si estéssim en el millor dels móns i com si el que es dirimeix als fronts no els afectés a ells ben directament.

Es aquest espectacle de frivolitat i de disbauxa que podem contemplar tots els dies el que ens fa pensar que no ens preocupa la guerra i que sembla talment que no tinguem interès en viure-la, malgrat els crits i els actes espectaculars que algunes vegades presenciem.

No fa gaires dies hom pogué presenciar una reunió d'un dels estaments més importants i potser del que en depèn més directament que la victòria sobre el feix sigui efectiva i ràpida, i dolorosament tornarem a constatar la manca de visió o l'absència de la responsabilitat enorme que a tots ens afecta aquests dies i mentre duri la lluita. Encara existeix un nombre considerable de ciutadans que no es donen compte que si sacrificis s'han de fer, no es fan ara per a aquest o aquell determinat sector polític o social, sino que es fa per a tots i per a sí mateix. Cal, en alguns casos, com el que ens ocupa, que es prenguin mesures de caràcter greu com és el de declarar faccions a qui es resisteixi a treballar unes hores de més a profit dels que lluiten per la llibertat col·lectiva, per a que certs individus s'amotillin a les necessitats del moment. I això és ben dolorós.

Viure la guerra a rera guarda hom ho considera tan important com el lluitar amb les armes a la mà. Això és el que manca que entri ben pregonament a tots els esperits perquè de l'actuació dels homes de rera guarda, de l'esperit de sacrifici sense condicions d'aquestes, depèn que la victòria sigui efectiva. El caliu dels que treballem a les ciutats ha d'anar ben net, ben pur, als que diàriament es juguen la vida i no compten les hores que treballen ni esguarden el rellotge per a plegar perquè la lluita amb l'enemic això no ho permet.

A Rússia, al Mèxic, amb tants i tants de quilòmetres de distància, els homes viuen la guerra d'Espanya. Sembla paradoxic que a quatre passos dels fronts, on gairebé se sent el retruny dels canons, encara tan freqüentment s'hagi de recordar als homes que estem en guerra, i que la guerra és crua i necessita de tothom.

Vivim la guerra, camarades! L'esforç de tots i de cada u és necessari per als que lluiten. Fem-nos dignes del que estan conquerint pas a pas, a dolls de sang, els que lluiten i sofreixen i moren als fronts perquè no passi la barbària i per contra ens il·lumini l'albada d'una vida més feliç.

Ara, tots als nostres llocs. Sense regatejar-nos mútuament sacrificis. A viure la guerra!

M. BADIA COLOMER.

¡Morí el feixisme!

ACLARACIONS Socialització i Col·lectivització

En què es distingeixen

La gent, per la nostra condició de vells militants socialistes, ens fa tot sovint multitud de preguntes i consultes, ens demana continuament opinions respecte aquests novíssims — per segons qui — problemes tant de moda d'engué que s'ha plantejat la guerra. ¿En què es distingeix — se'ns diu a vegades — socialització i col·lectivització? Anem a exposar-ho públicament. O, almenys, a dir el que ens sembla d'aquestes galimaties que s'ha armat amb motiu d'uns termes de que tant es parla i de que tant s'abusa, sense conèixer-ne, en la majoria de casos, llur abast i llur importància.

¿Què en què es distingeixen? Doctrinalment, això és, des del punt de vista socialista, de conformitat amb el programa i postulats tradicionals socialistes, en res. Modernament, segons el criteri i la interpretació dels improvisats definidors d'aquestes fórmules i aquests sistemes, són dues coses distintes... i una sola arbitràriament vertadera.

Parlem-ne!

Una mica de doctrina

Per als antics socialistes — i és de creure que també per als nous, mentre els Congressos no determinin el contrari — l'aspiració suprema que impulsa la nostra actuació, és substituir la societat burgesa — caracteritzada per la propietat individual i privada — per la societat totalment redimida en la qual la propietat serà "col·lectiva, social o comuna". Per a nosaltres, doncs, col·lectivisme, socialisme i comunisme són una mateixa cosa. Perquè és, en efecte, el mateix col·lectivitat, societat i comunitat: en aquests termes volem expressar, invariablement, el nostre anhel de que "tot" sigui per "tothom". Col·lectivitzar i socialitzar se'ra, en conseqüència, una acció idèntica, o... serà un confusionisme estrafalari.

La confusió, l'equivoc, consisteix, però, en una cosa insignificant: en creure que és el mateix "la" col·lectivitat que "una" col·lectivitat i "una" societat que "la" societat. I en aquesta època de verbalisme i excessos revolucionaris es socialitza amb una facilitat fantàstica no en benefici de "la" societat o "la" col·lectivitat, sino a profit d'"una" societat o d'"una" col·lectivitat.

Distinció arbitrària

Els nostres moderns economistes i sociòlegs s'entesten, però, a establir diferències entre col·lectivització i socialització. Col·lectivització, segons es dedueix de llurs procediments, és apropiació de una indústria sola, d'una fàbrica, taller o comerç aïllat i explotar-ho per compte dels col·lectivitzadors, que són, a vegades, els propis obrers que hi ha ocupats, i, a tres vegades, una o més entitats sindicals. I socialització sembla que és la apropiació o incautació de totes les indústries o establiments d'un ram o servei determinat, per tal d'explotar-ho conjuntament, sempre però, per compte d'uns obrers o d'alguna sindical.

Es tracta sols, doncs, de l'abast que pugui tenir l'expropiació efectuada, i segons afecti a un sol industrial o a tota una indústria, se'n diu col·lectivització o socialització.

De totes maneres, es tracta gairebé sempre de mesures injustes, de negocis ruïnosos, de precipitacions lamentables i d'equivocacions irreparables. ¿Per què, en lloc d'aquests procediments problemàtics i caòtics, no s'ha pensat en explotar les indústries de guerra, els serveis públics i tots aquells rams o establiments abandonats o d'elements facciosos, pel sistema cooperatiu?

El cooperativisme és, alhora, una esperança i una realitat. I en les cooperatives, no en les socialitzacions i col·lectivitzacions extemporànies, és on es demostra la capacitat de la classe treballadora.

Les conseqüències

Amb termes gràfics s'ha dit que aquestes col·lectivitzacions no són més que un canvi d'amo. I en general és cert. Ultra haver-se col·lectivitzat o socialitzat el que no es devia, el que no recamaven ni molt menys les conveniències de la guerra, el que adhuc l'economia i la causa antifeixista aconsellava que es respectés, totes les col·lectivitzacions i totes les socialitzacions s'han decretat o s'han imposat a profit exclusiu d'un grup, d'una entitat o d'un organisme determinat.

I això no és col·lectivització ni socialització, dit sigui en honor dels ideals col·lectivistes o socialistes que hem defensat tota la vida. En realitat, el que s'ha fet ara són apropiacions, expropiacions, incautacions o el que es vulgui.

Tot, menys socialitzacions i col·lectivitzacions, i, com tot el que es fa sense preparació ni consciència, sense capacitat ni geny, algunes d'aquestes apropiacions, expropiacions, incautacions o com es vulgui nomenar-les, han fracassat ja sorollosament i moltes d'altres estan també condemnades fatalment al fracàs. Amb l'aggravant, amb el trist agravant de que la broma ha costat molt cara. I no precisament als col·lectivitzadors, sino als ajuntaments, comitès o governants que l'ha autoritzada o tolerada.

Això s'ha d'acabar!

La broma és, com es veu, una mica pesada. Perquè, al cap de vall, aquest desgavell que l'ha pagat és la pròpia economia del país, tan quebrantada i aïxafada. I sagnar l'economia en aquests moments és, miris com es vulgui, perjudicar la guerra, fer obra facciosa, comprometre i entorpir el triomf de les nostres armes. ¿No es creu, doncs, arribada l'hora de posar fi a tanta follia, a tanta disbauxa, a tanta inconsciència? ¿No es creu que s'imposa la derogació o almenys, la reforma del Decret del 24 d'octubre? Nosaltres — modestos de nosaltres — ens atrevim a creure que si volem guanyar si volem fer justícia i feina positiva, s'ha d'acabar aquesta paròdia de socialitzacions i col·lectivitzacions. Perquè — ja ho hem dit altres vegades — ara per ara l'única preocupació, la finalitat essencial i primordial de totes les actuacions, ha d'ésser guanyar la guerra.

Després ja vauem com convé organitzar la producció, el treball, l'economia i la vida!

J. Recasens i Mercadé.

Fugitiu del règim de terror

Procedent de Gibraltar ha arribat a Màlaga un vaixell ple d'evadits de La Línia, Algecires i a tres punts a poder dels facciosos; la major part són dones que tenen a Màlaga familiars barons.

Els refugiats sortien de la zona facciosa perquè els feixistes afusellen les dones, els marits, fills i germans de les quals es passaren a la zona lleial, i que són la quasi totalitat que aquelles comarques residien.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 266 - DIVENDRES 27 NOVEMBRE 1936

PARAULES I FETS

Madrid és l'avantguarda heroica de la guerra La victòria és descomptada

No els necessitem!

Els governs feixistes de Mussolini i Hitler han reconegut de fet el què tàcitament ja reconegueren des d'un principi: el «govern» de Burgos, compost pels seus lloctinents espanyols. Han trencat, doncs, de manera ben clara, amb el Govern legítim de la República espanyola, amb el qual, si anem a mirar, hi guardava relacions ben a contra cor. Hauran respirat els feixistes alemanys i italians; hauran respirat de satisfacció pel fet de poder dir ja que les seves respectives nacions tenen representants «acreditats» prop de l'Espanya feixista. Però els feixistes alemanys i italians, responen magníficament a la seva tàctica de traïdors, deixaren als seus llocs els seus representants a les poblacions on el terror i la barbàrie dels sublevats no ha pogut introduir-s'hi. I és de suposar que el manteniment dels diplomàtics prop del Govern legítim, ha estat fet amb segones intencions.

Aquestes segones intencions les hem pogut constatar. El ministre d'Estat de la República ha tingut de comminar als individus de nacionalitat alemanya i italiana que encara romanien fresquets als seus consuls respectius a que abandonessin en un termini curt les seves coves d'espionatge i conspiració. I ha estat després d'això quan han sortit a la llum les segones intencions. A l'Ambaixada d'Alemanya a Madrid hom ha pogut descobrir-hi un arsenal d'armes i municions que no estarien destinades precisament a la defensa de la legitimitat del poder constituït espanyol, sinó que era per a que els feixistes que encara dissortadament existeixen dintre la capital de la República tinguessin on anar a cercar elements per a occir els fills del poble. Es de creure que totes les persones complicades en aquest assumpte que han estat detingudes seran jutjades amb tot el rigor sense mirar quina és la seva nacionalitat. Cal no anar amb contemplacions amb qui no mereixi el nom de cavaller.

Si Alemanya i Itàlia ens tenen declarada la guerra, emprant procediments que un dia foren declarats inhumans i il·legals, no estaria per demés que Espanya respongués en les seves mesures a aquesta provocació, millor dit, a aquesta invasió del seu territori. Prou respectar els individus que emparant-se sota els pavellons d'uns països que ens són hostils—almenys els seus governs—, per sota mà fan la feina d'espionatge que poden. Fora els estrangers que no puguin acreditar la seva condició d'antifeixistes. A Espanya no hi tenen cap feina. A Espanya no els necessitem!

La grapa feixista, cercant sang per tot un Univers, s'estén per a preparar les seves víctimes. Fins a la U. R. S. S. s'ha atrevit a posar els seus tentacles. Però al Món, els homes que estimin de veritat els Pobles, hauran de posar tot el que d'ells depengui per a barrar-li el pas.

La por d'enemistar-se amb qui sempre serà enemic no ha de fer sentir defallences ni debilitats als homes com Eden, posem per cas.

M. BADIA COLOMER

Cal treballar, treballar i treballar per a guanyar la guerra.

Les crítiques relacions russo-germàniques

La preocupació creix a Londres

La insistència amb què circula el rumor d'una possible ruptura de relacions diplomàtiques entre Berlín i Moscou, preocupa en gran manera els cercles polítics britànics. Els repetits viatges de von Ribbentrop són també objecte de conjectures i comentaris.

De totes maneres, els cercles britànics autoritzats no es concedeix molt de crèdit a les informacions segons les quals l'ambaixador nazi a Londres, von Ribbentrop, hauria anunciat recentment a Baldwin la ruptura de relacions diplomàtiques entre el Govern dels nazis i el dels soviets.

Sobre el dit punt es fa constar que "siguin les que siguin les intencions alemanyes, aquestes no han estat comunicades a Baldwin". En alguns cercles diplomàtics i polítics es relaciona la visita feta el dia 24 pel senyor Maisky, ambaixador dels soviets a Londres, al Foreign Office amb les activitats que ve portant a cap von Ribbentrop. Les autoritats britàniques desmenteixen de moment que en l'esmentada entrevista del dia 24 es tractés d'altra qüestió que el que fa referència a l'acord naval anglo-soviètic.

Es creu, de totes maneres, que von Ribbentrop tractarà a Berlín del problema germano-soviètic. Les seves converses amb Baldwin l'hauran convègut que el primer ministre britànic està molt lluny de voler estavellar una polèmica sobre els mèrits i dificultats que planteja el comunisme. Les dites entrevistes hauran convègut von Ribbentrop que el Govern conservador britànic veu amb repugnància que des de Berlín, per mitjà de l'acord conclòs amb el Nipó, es pugui plantejar en el terreny internacional una qüestió purament interior. Molt més es critica a Londres la campanya de premsa portada a cap pels òrgans de premsa del nazisme en el poder.

Ribbentrop podrà dir, a més a més, a Hitler, que el començament del seu mandat diplomàtic a Londres ha topat amb grans dificultats a conseqüència de la croada antisoviètica que vol portar a cap el nazisme, tot i irrogant-se un fi més o menys apostòlic.

Sobre el dit punt són molt significatius els discursos pronunciats davant els representants de la premsa estrangera per sir Samuel Hoare i més recentment per Eden a Leamington.

La imprevisió no és paraula bèl·lica

Res no hi ha com una guerra que es vagui envoltant de perills més greus i transcendents. Res no hi ha, per consegüent, que reclami una atenció més concentrada, un càlcul més precís, una ortotaxi més definida, una noció més exacta, una perspicàcia més sensitiva, una visió més real, una atenció més subtil, una previsió més àmplia, un olfacte més agut, etc.

La més petita equivocació, la falla més insignificant, pot resultar de conseqüències enormes i fins i tot ésser la base de tota una desfeta. Tota atenció, per tant, ha d'ésser poca. El detall més fútil, el fet més superficial, ha de mereixer un estudi, una anàlisi, donant-li importància encara que aparentment sembli no tenir-ne.

La guerra ofereix, en aquest importantíssim aspecte el seu procés, un fenomen que s'ha repetit dotzenes de vegades en totes les conflagracions. Aquest fenomen deriva de l'optimisme, d'un optimisme fals i traïdor, del qual no és la primera vegada, ni la segona, que en parlem.

L'enemic coneix aquest factor psicològic i és moltes vegades, un recurs essencialíssim i preferit en els seus plans militars. Sap que, amb freqüència, de l'optimisme se'n deriva un excés de confiança que situa l'adversari en una posició desavantajosa, inadequada per a resistir una ofensiva per a la qual no creia preparades les forces contràries.

Nosaltres hem patit ja aquesta greu equivocació. És lamentable, naturalment, però cal convenir que ho seria molt més que l'experiència no ens hagués servit de res. Per altra part, la situació actual, tant de l'una banda com de l'altra, posa en perill molt més funest el bàndol que caigui víctima d'aquest error. Els contratemps, a aquestes altures, poden ésser decisius.

Les contingències imprevistes són les que cal preveure més. Hom diu que no hi ha adversari petit, i és veritat que si l'haguessin sabut veure a temps, quan el feixisme internacional encara no havia fornit d'armaments els facciosos, probablement a aquestes hores les hordes de Franco es trobarien a molts quilòmetres de Madrid, i qui sap si fins i tot haurien perdut la partida.

L'optimisme que ens ha de servir d'algun cosa útil, no és el que ens pugui fer oblidar la gravetat del moment, sinó

aquell que la faci comprendre millor i ens injecti una moral, una enèrgica i una voluntat de vencer encara superior a la de fins aleshores. És aquell optimisme que ha de fer-nos encara més conscients i responsables i ha de despertar en nosaltres un afany més crescut per a prosseguir el camí aríomfant. No el que ens ofusca i ens resta qualsevulla de les qualitats o condicions que competen en l'engranatge força complicat d'una conflagració.

A Madrid acaben de succeir-se unes etapes triomfants per a les nostres armes. Vol dir, això, que el perill ha desaparegut i que l'ajut de la resta d'Ibèria ha de minvar? No; en absolut! La col·laboració ha de prosseguir amb la màxima intensitat almenys, si bé és recomanable i convenient intensificar-la més i més. Si a alguna cosa no podem habilitar-nos és al perill que plana damunt la capital de la República, que manté un dia darrera l'altre i d'encà de fa vint jornades l'amenaça sobre aquest Madrid heroic on, amb la sort del poble d'Ibèria, es juga la de tot el proletariat mundial.

Malgrat les operacions afortunades que hágim pogut portar a terme aquestes darreres dies, la situació no ha perdut, ni molt menys, la seva gravetat. Deiem l'altre dia que els Hitlers i Mussolinis juguen massa fort en aquesta partida perquè l'abandonin així com així. Si ho fan, no serà sense haver posat abans en joc tots els recursos que estan al seu abast.

Madrid conxarà atacs tant o ms forts d'aquests de que fins avui ha estat objecte. Contra aquesta eventualitat, cal estar preparats consecutivament, per tal que no ens agafi de sorpresa. Si no és així, la temptativa que com a recurs suprem realitzin els facciosos, pot ésser, sinó la darrera, d'unes conseqüències funestíssimes per a ells, per molt que sigui l'ajut que les potències feixistes es trametin des de Roma, Berlín i Lisboa.

A. Quintana.

Com els qui lluiten al front, els qui som a reraguarda hem de tenir un sol pensament: guanyar la guerra

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 269 - DIMARTS 1 DESEMBRE 1936

L'ofensiva de l'exèrcit popular

Els rebels són subjectats en tots els fronts i els lleials avancen en diversos sectors.

La disciplina multiplica l'esforç

Croada anti-comunista

Els països els governants dels quals tenen la mentalitat endarrerida i volen implantar a tot el món un règim en el qual la voluntat dels homes lliures no compta per a res, anihilant els que s'oposin als seus intents de brutalitat, es preparen per a barrar el pas a una cosa impossible de deturar: la llibertat de tots els pobles del món. Preveuen, malgrat que els seus cervells siguin obtusos, preveuen que la Humanitat està ja tipa de servir, d'una a l'altra part de l'Univers i a través de tots els temps, d'escambell perquè una ínfima minoria d'homes audaços i superbs imposin les seves voluntats arbitràries i criminals. Es donen compte del cansament per a continuar creient-los amb passivitat i sospesant l'empenta i l'energia que mostren els pobles per a espolsar-se els esclavatges als quals han estat sotmesos, volen a correu, conjurar el perill que gairebé el toquen amb les mans.

Altra cosa no és sino aquesta mena de tractat germano-nipó per a combatre el comunisme, com pomposament l'anomenen aquestes dues potències, sinó l'intent de posar-se en guàrdia per a possibles esdeveniments que creuen molt probables i que sortosament no haurà de passar molt de temps a que es produeixin, puix que quan els pobles com Alemanya i el mateix Japó estan abocats a la desfeta econòmica, els que els governen ja no veuen altra sortida que l'explosió enèrgica del poble que tard o d'hora els haurà de demanar compte de les seves malifetes.

L'acord pres per les dues potències amb més sentiments imperia-listes del món no haurà estranyat a ningú. Es una d'aquelles coses que hom espera que han de succeir per raó natural. Croada contra el comunisme, però en el fons és simplement contra totes les democràcies del món, a les quals hom hi pot afegir àdhuc la democràcia d'aquest home que es diu Eden, que pel que es veu podrà ésser tan democrata com ell vulgui, però que la seva covardia el fa un aliat dels que van contra el comunisme.

Les activitats dels obrers al camp

Hem vist fixat un cartell al peu del qual hi ha aquesta llegenda: "Camperols! Conreu els camps!". Aquesta crida hauria d'arribar als nostres camps, la majoria dels quals no tenen l'aspecte que haurien de tenir.

Si al front hi ha tants de germans que lluiten arduament per aturar l'allau feixista, el menys que podem fer els qui ens trobem a la reraguarda és posar totes les activitats al servei dels qui lluiten. Caldria que els camperols no oblidessin que enfonsant la vella dins de la terra pròdiga i generosa també treballen per la causa de la llibertat. Els obrers del camp que no són al front de combat tenen el deure de consagrar-se al treball.

A la reraguarda hi ha milers de ciutadans que no fan absolutament res per a aconseguir el triomf de les armes antifeixistes. Seria injust no reconèixer que hi ha camperols que s'han donat de la transcendència de's moments actuals i s'han consagrat amb un gran entusiasme. Sembla però, que si tots no fan un esforç, els nostres camps no seran gaire uberrims. No ens hem de procurar únicament de la indústria, sinó de l'agricultura. Tota útil i lloable és la construcció d'un fuell com fer caure la llavor fecundant damunt el sol.

No hi ha ningú que sàpiga quan voleiarà damunt totes les terres de la península la bandera flamejant de la llibertat. Si no ho sabem, hem d'estar previnguts. No cal doncs, preocupar-nos únicament de la fabricació de fusells, sinó també d'obtenir el màxim rendiment de la terra. Si és qui lluiten no són auxiliats pels qui resten a la reraguarda no han de seguir esgrimint les armes de combat. Tots tenim el deure de treballar.

Es tan noble i tan justa la causa de la defensa, que seriem uns insensats si no poséssim totes les nostres activitats veï de's herois milicians que lluiten al front.

La gent del camp ni la gent de la ciutat pot romandre amb els braços atats. Deixar de treballar seria tant com avorir la causa dels enemics de la llibertat.

Mantes, jerseis, impermeables. Cal enviar-ne al front.

L'obra del Vaticà a través dels temps

"Giustizia e Libertà", 20 novembre 1936:

"Heus ací uns comentaris que posen en evidència l'actitud inhumana que el Vaticà ha adoptat en totes les èpoques davant els conflictes internacionals.

"Es de gran interès constatar l'enèrgic article que Mussolini "dedicà" al Papa en 1915, quan aqese feia pregàries per a que la pau regnés en el món en ocasió de la declaració de guerra d'Itàlia a Àustria.

"Malgrat que els comentaris de "Giustizia e Libertà" no es refereixen directament a nosaltres, jutgem interessant la seva producció, per a que una vegada més quedi de manifest, que l'impudor i la provocació, ha estat la norma dels magnats de l'església, davant totes les catàstrofes que ha sofert la humanitat i que en ocasió de la nostra lluita contra l'opressió, s'ha posat de manifest, amb totes les seves agravants i contradictòries.

"Giustizia e Libertà" titula els seus comentaris:

—E. Vaticà en la guerra italo etiop—.

"Ni durant la guerra italo etiop de 1895-96, ni durant la guerra mundial, cap cardenal, cap bisbe ni arquebisbe italià va fer res pel pobre soldat del nostre país.

"El diari "La Civiltà Cattolica" del 21 de desembre de 1895 i "L'Observatore Romano" de 1895-96, condemnaren resoltament la política del Govern italià amb respecte a Etiòpia. Heus ací el que escrivia "La Civiltà Cattolica" del 21 de desembre 1895:

"Els abissinis, després de tot, defensen el seu país i la seva independència dels invasors. No saben a títol de què, vol Itàlia possessió d'una part del territori i reduir la llista al servilisme. Quins drets tenim sobre Tigris? Es contesta. El dret de la civilització sobre la barbàrie. Al què se'ns pot oposar: El dret de la barbàrie contra la civilització que tracta de fer indigna la llibertat pròpia d'altri. Res es pot esperar de Crispi que solament vibra per satisfer la vanagloria de passar a la història amb el nom de conquistador d'Abissínia."

Durant la guerra europea, tots els periòdics catòlics clamaren per la neutralitat.

El mateix Benedicte XV, ordenà que

tots els temples fessin plegàries per que regnés la pau.

Aquesta actitud del Papa provocà uns anys de protestes entre partidaris de la guerra. Heus ací el que escrigué l'aleshores socialista Mussolini en el "Popolo d'Itàlia" del 17 de març 1915: "La neutralitat de Benedicte XV assassina a Déu, en el cor de milions d'homes."

"Benedicte XV és l'apòstol de l'ateisme. Fins ahir, Déu jutjava i les masses desvalgudes esperaven el secret consolat. El judici de Déu tenia dos noms, Infern i Paradís. Avui, Déu ja no jutja. Li són indiferents la innocència i el pecat. Li és indiferent la humanitat."

Quan el Govern declarà la guerra a Àustria en maig de 1915, l'arquebisbat italià quedà callat i hostil. Entre la guerra mundial i la italo-etiop de 1935-36, en paga de la seva intervenció en els tractats de Laterà de 1929, Mussolini donà a Pius XI la quantitat de 1,750 milions de lires.

Molts han afirmat que Mussolini al trencar el tractat d'arbitratge a Etiòpia i violant el Convenent de la Societat de les Nacions, destruïa l'edifici de la bona fe internacional. Aquesta acusació ens sembla injusta. L'edifici de la bona fe no quedà destruït per ço, sinó que la seva destrucció ve quan els jutges i policies que han de castigar als infractors, estan d'acord amb els mateixos.

Etiòpia no fou dominada per Mussolini sinó pels diplomàtics francesos i anglesos que actuen de policies de la S. de N., i del Papa que condemnava la guerra invocant la veritat, la justícia i la caritat, mentre estaven d'acord amb el "Duce".

Hitler contractà a Francò i a Mola per a la seva guerra a Espanya. Suposem que, en vista de l'èxit, no els contractarà per a la guerra europea, com no sigui de sergents. I gràcies.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 270 - DIMECRES 2 DESEMBRE 1936

Cada intent, un fracàs

Els facciosos s'han estavellat novament contra la moral indestructible dels heroics defensors de Madrid.

Al País Basc i a Astúries s'ha reemprès l'ofensiva

Un negoci en fallida

La guerra civil a Espanya desfermada pels que de la pàtria en tenen un concepte singularíssim, fou considerada per uns quants homes escampats per Europa com un dels negocis més productius que se'ls havia presentat fins a la data. Ja es veien gairebé amos i senyors de la major part del territori hispànic, que esdevindria una continuació dels seus experiments dictatorials. A tal efecte, i per a que no els fos gaire pesat apoderar-se d'Espanya als qui no tingueren cap mena d'escrúpols per a traïr, van proporcionar-los material bèl·lic, condicionant, està clar, aquesta aportació, amb l'entrega, després, de la meitat del territori conquerit. Esdevingué, però, que els espanyols amb estima de la seva llibertat es posaren pesats en deixar-se assassinar i els finançadors de la «conquesta» d'Espanya pels «nacionalistes» hagueren de tastar l'amargor de les primeres derrotes i per a veure d'evitar-ne en el successiu ja no tingueren frè ni escrúpols per a tramesar als generals sublevats més armes, homes, avions i menjar.

El negoci que en principi se'l prometeren magnífic, de dia en dia presentava perspectives més dubtoses i més fosques. Si en començar l'exèrcit mercenari es comportava com una veritable banda de degenerats, els dies que s'han anat escorrent han fet que la follia més desenfrenada deixés les seves senyals en els llocs i en les persones on pogueren arribar. Això, per als lleials, era la senyal de la inferioritat moral dels enemics. Era la demostració de que els finançadors de la guerra civil a Espanya sentien la desesperació que produeix veure com un negoci que el veien clar i senzill abans, portava les de perdre sense remei possible.

I sense remei és. Cap força emprada pels que volen colonitzar el nostre poble no ha pogut dominar la pressió cada dia més segura de les forces lleials. Ni una victòria remarcable han obtingut els negociants de la guerra i si molts fracassos que els han fet entrar una mica en raó, confessant ells mateixos, des de les seves cadires cancelleresques, que els generals Franco, Mola i Companyia no servien per a res.

El negoci, està vist, entra en franca fallida. Ja no hi ha salvació possible. Per més financers que surtin, no són capaços de redreçar aquest negoci que ja va néixer entre fracassos i que no té altra sortida que la «liquidació» total, comptant-hi els seus propis directors. Els símptomes ja es comencen a veure. Sembla que els aviadors italians enviats per a ametrallar els espanyols lliures són retornats al seu país. Ja no confien en la seva eficàcia. Potser ja comencen a pensar que al pas que es va ben bé es podrien quedar sense aparells i sense aviadors. I cal estar previnguts!—hauran pensat els capitosts d'Itàlia—. Dins de la seva pròpia casa també hi tenen enemics.

En la guerra d'Espanya els subministradors de dictadures han fet un paper ridícul. Qui en aquests moments, però, deuen estar més escalats, deuen ésser els que s'han avingut en fer-los de servents fidels, i que després del «paperàs» que estan fent ja deuen pensar si els serà possible, quan a darrera hora pensin en desaparèixer del terreny espanyol, anar a demanar que els amaguin els que ara són encara els seus «amos».

Caldrà, però, que els que lluiten per la llibertat els hi evitin el «disgust» d'haver de marxar de la seva «pàtria», i els facin quedar ací... eternament.

M. BADIA COLOMER

Remarques

Un diari francès diu que el "Comitè de Burgos" ha acordat la mobilització dels espanyols residents a França.

Però com que no ignora el govern facciós que ningú no acudirà a la "patriótica" càrta, ha pensat en confiscar els béns de les famílies residents en territori ocupat pels facciosos que tinguin homes útils per a la guerra i que s'hagin fet escapol a l'estranger.

¡Magnífica pensada!

Una Agència estrangera ha donat la notícia de que Franco havia intentat entaular negociacions amb el Govern legal d'Espanya.

¿Ja estem així?

Copiem de "Cultura y Acción", òrgàn de la C. N. T. d'Alcaniz:

"Un flechazo dirigido a quien deba recogerlo: La moralidad, el ejemplo de nuestra conducta, nos hará ganar la Revolución. Si ella es mala, forzoso es que ésta se impregne de maldad y de deserciones. Por el contrario, si observamos una actuación moral, dentro de la más morigerada costumbre, valorizamos grandemente la Revolución. Si no, veremos cómo el pueblo se va divorciando poco a poco, no de las ideas, sino de los hombres que no las interpretan con acierto".

Exacte. Exactísim.

Frederic Montseny, en una conferència pronunciada al Teatre Apolo, de València, ha dit:

"Han fet desaparèixer els burgesos; i en una fàbrica, en lloc d'unburgés... hi ha set o vuit. Això és intolerable!"

Es clar, que és intolerable. Però també és natural i lògic que així succeeixi.

Si són tant els col·lectivitzadors i socialitzadors de darrera hora que no tenen ni noció dels grans ideals de renovació social!

¿Com voleu, doncs, que l'egoisme no serveixi d'única dinamo?

EL COMANDAMENT ÚNIC

"Juventud" pregunta què és allò que impedeix que es vagi al comandament únic immediatament, car el comandament únic l'exigeix la joventut en armes, que no s'està jugant la vida per anar a la guerra, sinó per establir a la nostra Pàtria un veritable règim d'igualtat i de justícia, on no torni la maledita planta del feixisme.

L'Exèrcit del poble

Hem parlat tant de vegades de la imperiosa necessitat de la creació de l'exèrcit del poble, que no podem amagar la viva satisfacció que ens ha produït la circular publicada pel Ministeri de la Guerra al Diari Oficial resolent aquesta interessantíssima qüestió.

L'encert que això suposa, no creiem que passi desapercebut per ningú, àdhuc pels més profans en la matèria. Els avantatges que se n'han de derivar són d'una importància i d'una claredat tan manifesta, que pot percebre'ls tothom sense esforçar-se gens.

La resolució d'aquest problema pot i ha d'influir d'una manera eficaçíssima en la marxa de les operacions bèl·liques i més encara en aquestes jornades en què les forces populars, gràcies a aquest començ de disciplina i d'unitat que han evidenciat darrerament, han vist premiats llurs esforços amb resultats que possiblement no preveia l'enemic i que fan digna de tot elogi els nostres braus lluitadors.

S'ha repetit un sens fi de vegades que a un exèrcit cal oposar-hi un altre exèrcit. Bé; doncs el nostre poble, aquest poble que admira el món pel seu exemplar heroisme, tindrà aviat aquest exèrcit que ha de portar-lo al triomf definitiu en la noble causa per la qual amb tanta abnegació com coratge ve lluitant d'ençà de la històrica jornada del 19 de juliol.

Certament, no era prou aquest insuperable entusiasme, aquesta energia il·limitada, aquest braó indòmit dels magnífics defensors de la Justícia i de la Llibertat. Ha servit, això sí, per a donar al món una prova admirable, meravellosa, de la vitalitat d'aquest poble que per res no vol tornar a caure sota el jou brutal i inhumà dels botxins que durant segles i més segles han anat xuclant la seva sang; ha servit, és veritat, per a fer comprendre als facciosos que és una temeritat irrealitzable pretendre assolir llurs criminals propòsits, per mots Hitler i Mussolini que tinguin al seu costat; però no tot consisteix a posar de relleu qualitats tan formidablement elevades com són les dels nostres combatents, sinó que cal treure d'aquest deversall d'energies el rendiment màxim que són capaços de donar a costa — i ací hi ha la veritable importància — dels menors sacrificis i de les pèrdues més reduïdes.

L'exèrcit del poble ens ha de permetre orientar les nostres activitats bèl·liques en aquest sentit: el de coordinar

tots els esforços, el d'unificar tots les energies i el de disciplinar totes les accions, que és tant com assolir una eficàcia incomparablement superior a la que fins ara hem donat, disminuint d'una manera considerable el risc.

En aquest aspecte, els rebels, particularment durant els primers mesos, s'havien mostrat d'una manifesta superioritat davant les forces populars. Aquesta diferència, reduïda darrerament, quedarà totalment neutralitzada amb la realització de l'exèrcit del poble. I si sense aquesta disciplina absoluta hem aturat fins ara l'empenta més forta que han estat capaços de donar les hordes feixistes i fins i tot hem aconseguit repel·lir les seves agressions amb contraatacs que aquests dies estant fent canviar decisivament el curs de les operacions, no serà massa pensar que d'ara endavant la lluita pot transformar-se de tal manera que el nostre triomf esdevingui una realitat en un termini relativament breu.

A. Quintana.

Aquesta setmana serà de resultats satisfactoris

"El Socialista" considera que aquesta setmana serà de resultats satisfactoris per a les armes lleials, tot i que ens esperen dies que haurem de posar tot el nostre entusiasme i tot el nostre coratge.

Afegeix que Madrid ha deixat d'ésser centre de l'expectació nacional per a compartir aquest privilegi amb les províncies de major interès que estan novament en peu de guerra i donen a Madrid llur major ajut: el del seu entusiasme per la victòria.

Els tècnics nazis han fracassat davant de Madrid

"El Sol" tracta del fracàs dels tècnics alemanys i diu:

"Para la entrada en Madrid de las fuerzas facciosas no se había contado por los sublevados con la reacción de un pueblo como Madrid, y un pueblo tan viril y noble como el madrileño; y por no haberse contado con tal reacción es por lo que todo se han venido por tierra".

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 271 - DIJOUS 3 DESEMBRE 1936

Camí de la victòria

Els rebels són batuts per l'exèrcit del poble en intentar nous atacs contra els defensors de Madrid.

El general Kleber tindrà raó

La sessió del Parlament

A València tingué lloc la reobertura de les Corts. Els veritables representants del veritable poble, aquells que la lliure voluntat dels ciutadans d'Ibèria designaren per a regir els seus destins per mitjà del sufragi universal, expressió de legalitat i legitimitat, ocuparen els seus improvisats escons del saló de sessions de l'Ajuntament de la ciutat del Túria, per a oferir al món una prova més de la normalitat que ni els propis abusos de Hitler i de Mussolini han pogut pertorbar.

Tot el país, el país bo i sa, resta al costat del Govern de la República, l'únic que té raó d'ésser i subsistir, basat en la confiança indestructible i en la col·laboració incondicional de les masses, mal els pesi als dictadors feixistes internacionals que, amb una demostració clarivident de llurs procediments maquiavèlics, han intentat donar una valor que no té a l'anomenada «Junta de Burgos», que mai no podrà passar d'ésser un grapat de bandolers i de «señoritos» que, sostenint-se en les baionetes del Terç i dels moros mercenaris, usurpen, per damunt de tots els drets, una part del territori hispànic, d'aquest territori nostre que volen parcel·lar i repartir amb les potències imperialistes, sangoneres de la sang del proletariat.

El cap del Govern amb un discurs vibrant i saturat d'emoció, ha posat de relleu la posició incommovible del Govern de la República i el procés de les seves gestions durant el període de guerra, fent remarcar que la lluita continua i continuarà fins a vèncer l'enemic, el qual hauria sucumbit ja davant del poble a no ésser per l'ajut que li ha vingut prestant el feixisme estranger.

Josep Díaz, en nom del Partit Comunista i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha fet, igualment, una exposició clara i detallada de la situació actual. Les seves paraules, orientades a la conveniència imperiosa de supeditar-ho tot a la guerra, han produït l'efecte que era d'esperar i que són una demostració més de la unitat que existeix avui per part de tots els sectors polítics i sindicals per tal de constituir una força inviolable i incontenible per a oposar al feixisme en el seu ambiciós afany de prosseguir la iniqua explotació de l'home que tants de segles han exercit els privilegiats.

De la sessió de les Corts, no dubtem que han de derivar-se'n fets que han de conduir-nos ràpidament a la constitució d'aquest comandament únic al qual ja ningú sembla oposar-se, però que no s'ha aconseguit fer-ne una realitat; d'aquest comandament únic que l'experiència ens ha demostrat que és, d'entre tots, el mitjà més eficaç que ha de portar-nos a l'anhelat triomf final.

A aquest pas, el general Kleber tindrà raó

«Heraldo de Madrid» diu: De seguir així les coses, el general Kleber va a sortir-se amb la seva: cap a finals d'any, estarà aixafat el feixisme a Espanya.

Així ho fan esperar alguns fets victoriosos de les nostres tropes en el dia d'avui, en diversos sectors. Per exemple, les forces d'Uribarri, que operen a la reraguarda feixista, han fet volar un tren de trenta-dues unitats que a les proximitats de Talavera es dirigia al front de Madrid. El tren destruït conduïa municions, bombes i màquines de guerra. Les nostres forces s'han quedat amb bastant material.

Ha fracassat el pretès assalt de Madrid d'aquesta matinada, al sector de Talavera. L'enemic ha estat delmat.

Naturalment, caldrà donar la raó al general Kleber.

Sobre les maneres de protestar

La tendència a seguir comportant-nos de la manera acostumada, el pes de les vells habituds, en el moment que en el curs de la història s'obre un abisme que delimita inconfusament dues vessants oposades, constitueix un impediment per a la bona marxa de la societat i un obstacle per a les realitzacions de la nova estructura.

La Revolució, és clar, no és pas una flor sense tija que neixi en els corts instantanis d'un dir "faci"; la Revolució podria ésser una cosa químicament pura, en la imaginació d'un poeta materialista romàntic; però en el si de la vida social, la Revolució és el resultat d'una sèrie d'esforços titànics que arriba envoltat de dolor i de sang.

Ningú no pot esperar que en el curs de la vella societat a la nova, els organismes que neixen, justament per a millorar-los, no compleixin d'una manera perfecta amb llur missió.

La tàctica dels revolucionaris no ha d'ésser pas silenciar aquestes imperfeccions ni resignar-s'hi. Cal protestar-ne i lluitar per esmenar-les. I és a l'hora de protestar, quan la Revolució està en marxa, que es fa sentir la força estrabocadora fins en les organitzacions obreres de les velles rectes traçades.

Puix resulta contraproduent i perillós emprar segons quins mètodes de manifestació del descontent, perfectament vàlids en la societat burgesa, que en els moments especials de la transformació social són involuntàriament un ajut a l'enemic desenmascarat.

Encara més, aquests procediments emprats, descobrim que qui es adpta no s'ha donat compte de la responsabilitat que l'hora històrica li inverteix i dels nous recursos que posa en llurs mans. Signifiquen també una manca de consciència de que la Revolució esperada s'opera i una manca de confiança en si mateix.

Entenem que en aquests moments, la salut de la Revolució no admet sinó una manera acceptable de protesta: contra els organismes que funcionament és cregui deficient: Propugnar obertament i lleialment per a modificar-los de manera que donguin el rendiment que se'n demana.

Un poble conscient i digne no pot ésser governat per l'espasa de cap general ni pel fuet de cap cacic.

POSEM-HI REMEI

Fa uns dies, a l'hora en què la major part de gent ja és a dormir, un ciutadà, aliat de milícia, ens deturà a carrer preguntant-nos on era la Plaça de Prim. Varem comprendre que enava desorientat per dos motius; l'un, perquè ens parlava en castellà i això suposava que era nou vingut a Reus, i l'altre, perquè en parlar hom feia una mala imatge l'origen de la qual ben bé podia ésser de cal Boada. Li vam indicar amablement on era la Plaça que ens demanava i el subjecte, loquac, ens donà les gràcies indicant-nos que arribat que seia a aquell lloc ja trobaria el camí per a anar a l'hospital on estava recòs per malalt. Seguidament, adonant-se que prop de nosaltres hi havia un establiment de begudes, ens convidà a "tomar uns copos", segons la seva expressió, a qual cosa renunciàrem també amablement, deixant aquell individu que seguís, si volia, la seva peroració espiritosa completament sol.

Seguint nosaltres el nostre camí, allò de què estava hospitalitzat per malalt ens féu una gràcia formidable. Primer no ho volíem creure. Calgué que un amic ens informés que, efectivament, a l'hospital existeixen malalts que surten de nit i es permeten certes expansions. I el que en un principi ens féu una gràcia formidable, després ens causà una depressió moral enorme. ¿Es possible — ens preguntàrem — que a un lloc on la disciplina ha d'ésser seriosa, es permetin semblants llibertats? Com pot ésser que un malalt curi, si és que està malalt, sortint a les nits de l'hospital i anant per aquests carrers que abans en deïem de Déu?

No compaguem, per més esforços que fem, el règim hospitalari amb aquestes llibertats que es donen als malalts, que forçosament han d'anar contra la seva salut i contra la mateixa seriositat dels establiments benèfics i encara volem dir més, contra l'economia de la guerra. Nosaltres no concebem un malalt que de nit surti a visitar les tavernes, ni creiem que qualsevol que tingui un xic de sentit comú ens pugui raonar aquest fet.

Potser que hi poséssim remei. Potser que aquest espectacle, que nosaltres considerem immoral es procurés evitar-lo. Quan tots sabem que les necessitats de la guerra són tan pregonas; que s'ha de mirar per tots els aspectes aprofitant el diner i no llançar-lo, cassos com el que ens ocupa fan pensar que potser no es té prou cura en donar als establiments benèfics aquella eficiència que haurien de tindre. Els llics, entenem que

han d'ésser empleats en casos de veritable necessitat i quan hi hagi malalts que tinguin desigs de poder escampar la boira a les nits pels nostres carrers, se'ls ha de fer comprendre que un hospital, és una cosa quelcom seriosa i que si no volen atendre a l'interès particular de la seva pròpia salut, han d'acatar una disciplina que en cap moment ha de flaquesjar per part de ningú.

Es possible que hi hagin malalts que es vegin amb coratge d'anar a donar una volta per les vies urbanes. El que no hauria d'ésser possible és que no s'imposi per damunt de tot l'interès dels nostres milicians i la seriositat d'un règim hospitalari.

M. Badia Colomer.

Conducta absurda

Companys obrers i camperols: Quan sostenim una guerra dura i d'un abast històric considerable; quan l'enemic és poderós, sobretot per l'ajut del feixisme internacional, és absurd cridar-se nous enemics.

S'està maltractant els petits industrials i els petits propietaris. S'està provocant en ells una forta irritació i una sorda hostilitat contra les forces revolucionàries. Si no es veuen tots els efectes desastrosos d'aquesta conducta, és perquè no troben ocasió de manifestar-se. Algú, però, s'ha manifestat d'una manera alarmant. En certes comarques els camperols han sembrat poc. En una comarca gironina, ho destruïm en diu que la terra no sembrada la reserven per al morenc. Tots els obrers han pogut notar el canvi experimentat per alguns petits industrials i comerciants. Estaven entusiasmat en començar el moviment. Ara estan més freds i reservats. Si continuà tracte que se'ls dona, ¿com volem que reaccionin?

S'ha tractat massa vegades de la mateixa manera als petits comerciants i industrials, en la mateixa forma que als grans. A alguns sastres, fusters, pastissers i comerciants que tenen petits establiments, se'ls ha tractat com si tinguessin reserves inagotables o com si els seus comerços i indústries tinguessin una potència enorme.

El més lamentable és que el tracte que s'ha donat a la petita burgesia, era innecessari. Els resultats, no solament no han estat profitosos, sinó que han resultat negatius. I una conducta que dona aquests resultats catastròfics, ugiu canviar-la.

Victor Colomé.

(D'un diari)

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 272 - DIVENDRES 4 DESEMBRE 1936

LA FOSSA DEL FEIXISME

La capital de la República es defensa heroicament

L'enemic acusa clarament el càstig rebut

No ho aconseguiran

L'ajut que els països democràtics ofereixen a la causa de la llibertat espanyola es veu que comença de preocupar fonamentalment als feixistes. Ja cerquen per tots els mitjans que es restringeixi aquesta aportació d'homes a les columnes internacionals, vist que l'afluència és d'una importància considerable i per aquest motiu, i per tractar-se d'homes la majoria dels quals prengueren part a la guerra europea i saben què és la lluita, pot influenciar enormement en el desenrotllament de la guerra civil.

El diputat francès Rollin ha demanat a Mr. Blum que prohibeixi l'allistament de joves francesos per a vindre a Espanya a lluitar contra el feixisme, i si no volen creure tal prohibició proposa que els sigui negada la nacionalitat. Es veu clarament que això no és més que una de les tantes maniobres posades en pràctica pels agents del feixisme internacional, interessats en debilitar les possibilitats de l'exèrcit governamental defensor de la sobirania del poble espanyol lliure d'opressors propis i estrangers. No ereiem, però, que els reixeixi l'intent. Els feixistitzants que presenten tals projectes no pensen en un factor principal, que és el que fa que els joves francesos o d'altres nacionalitats s'allistin als exèrcits de la llibertat del poble espanyol. I aquest factor és que el que motiva als ciutadans d'altres països a vindre a Espanya a lluitar contra el feixisme no és l'esperit guerrer ni aventurer dels homes sinó que en la guerra antifeixista d'Espanya hi veuen ben bé la guerra contra totes les opressions que avui hi han al món, a les quals com a homes lliures volen enderrocar.

I és que aquests feixistes, arrelats com tenen els prejudicis de «pàtria» mal entesa, enarboren el patriotisme, la nacionalitat i totes aquestes coses que abans servien per a mobilitzar gent, amb fins que ells no saben se'ls han de girar en contra. Ja no estem en aquells temps en els quals invocar la pàtria era magnetitzar els homes i fer-los anar, inclús, a matar-se. Ja no hi estem en aquells temps, perquè els productors del Món s'han donat compte que la Pàtria d'ells no és altra cosa que la Terra sencera, i que serà la seva pàtria abans que cap altra, el tros de terra, la nacionalitat que li garanteixi la seva llibertat com a home i les seves necessitats com a productor.

Som al segle de les belles concepcions i les grans realitats històriques. Als homes que senten dins els seus esperits el batec de llibertat i de justícia no els aneu, senyors feixistes, en mites de pàtria i altres coses per l'estil. Ja no existeix aquest «camuflage» en els esperits dels treballadors del Món. Es i serà la pàtria del treballador aquella que en les seves vicissituds l'aconsoi, i aquella que reconegui ben amplament tots els seus drets.

Totes aquestes martingales per tal de restringir l'ajut en homes a la causa de l'antifeixisme a Espanya els hauran de servir de ben poc als feixistes i els seus agents. Els homes lliures del Món que s'arrangieren a les files de la llibertat saben que no és la llibertat d'Espanya la que vénen a defensar sinó la de tot un Univers.

M. BADIA COLOMER

AJUT INFANTIL DE RERAGUARDA

Amic: Si tens un fill i l'estimes, no oblidis que hi ha homes lluitant al front que tenen llurs fills refugiats a Catalunya. No permetem que aquests infants hagin d'experimentar cap sofriment.

Contribueix a l'obra d'Ajut Infantil de Reraguarda.

FRANCO S'HA FET RETRATAR

Hi ha escriptors que, encara àdhuc essent intel·ligents, s'arroseguen indignament, vilment, per a besar els peus del poderós i rebre'n d'ells una puntada.

Aquest esperit servil havia d'existir, a l'escriptor a sou del feixisme internacional, que darrerament ha fet el retrat literari del feixista Franco, dient d'ell que tenia el cap d'alemany, la sensibilitat d'italià, la noblesa de portuguès i el cor — el cor precisament — d'espanyol.

En veritat hem de dir, no obstant, que no li restem ofesos més que en un petit detall.

D'acord que el general que ha traït Espanya i amb ella el proletariat espanyol, tingui el cap de feixista alemany, ja que d'altra manera no hauria estat possible dir a terme la seva traïdoria i presentar-se després amb tant de cinisme com el Salvador d'Espanya.

D'acord també en què la seva sensibilitat sigui eminentment italiana, ja que d'altra manera la vergonya i la dignitat li hagués traspuat per la pell si no fos que l'epidermis feixista italiana és tan groixuda i no permet aquestes seccions altament satisfactòries en home de sensibilitat delicada.

I d'acord — com no! — en què la seva noblesa és portuguesa, però no precisament filla del poble treballador de Portugal, sinó del jesuïtisme que inspira Oliveira Sa'azar i que xucla la sang del proletariat portuguès mantenint-lo esclavitzat; no pas germana de la noblesa de la classe treballadora de Portugal que continuament malda per la seva llibertat amb esclats magnífics insurreccionals, sinó dels feixistes portuguesos que els reprimeixen violentament en nom del jesuïtisme, de la propietat i del despotisme.

En el que no estem d'acord, és en què gaudí d'un cor d'espanyol. No; si així fos, no destruiria tot allò que és part integrant d'Espanya, no aniria tot el que de més car té Espanya.

No, Franco serà alemany, italià, portuguès, perquè juguet és de totes aquestes potències feixistes; el que no serà mai, és espanyol, perquè no n'hi ha prou amb néixer a Espanya per a dir-s'ho, cal demostrar-ho com ho demostra el proletariat enviant el seus fills, la seva joventut, a lluitar contra la barbàrie i el despotisme.

Franco oo té res d'espanyol, i si de cas el cor volgués tenir-hi, seria l'heretat dels Loiola i dels Cisneros, però no el dels nostres lluitadors i màrtirs, que aquest està en el pit del proletariat que lluita heroicament per la causa de la llibertat.

PARÉNTESIS

La biografia y el fin

El nacional socialisme ha decapitado a uno de los mejores luchadores de la clase obrera alemana, Edgar André, uno de los más activos jefes proletarios del Norte, después de soportar feroces torturas, se despidió del mundo vitoreando al comunismo, escupiendo su desprecio de coloso sobre los verdugos de Hitler.

En el movimiento marxista alemán, al lado de las sonrojadas debindades colectivas y de las vergonzosas claudicaciones de los "patriarcas", los ejemplos de viril entereza se dan con rareza, pero con impresionante grandiosidad. Esta virtud de la compensación se traza bien patentemente en la figura, de recios contornos, de este trabajador que saludaba por vez primera con el puño crispado y heroico... Si alguna característica merece destacarse en él la consecuencia de toda la vida sostenida por un tenso fervor ideológico, que alcanza en los últimos años resonancias más hondas y amplias.

¿Qué es más importante la biografía en cuanto realización y tónica, o el final de la existencia, la densidad de los últimos instantes? ¿Se puede perdonar la flaqueza, el desfallecimiento postero, en atención a una conducta anterior consecuente, que dignificó nuestro paso por la sociedad? ¿O una muerte abnegada, en el sufrimiento consciente, en la profunda altivez, borra los errores y las culpas que pudieran haberse cometido con antelación.

No nos hallamos, ante Edgar André, en el caso, en ocasiones espinoso, de la opción. En él se compenetraron iniciación y desaparición física de modo espléndido. A. igual que en la normal mecánica del drama, los acentos más conmovedores coinciden, tras el curso tonificado de la intriga, con la caída, siempre irremediable, del telón.

La formación comunista, no edificadora, sino hecha a jirones de labor constante, convierte al individuo selvático en hombre social y, sobre todo, cuando adquiere carácter representativo y simbólico, cuando sabe que sus gestos son escuchados por millares de ojos supera — en un proceso de aglutinación de los resortes indomables de la conciencia — los desmayos que constituyen el lujo de los ciudadanos, flacos y anónimos.

Existen en algunos compañeros reservas inconcebibles de energía, poseen una potencia increíble de reacción. La edad, los sufrimientos, la torva coacción del ambiente hostil, la injusticia que as-

fixia, todo ello reunido y elevado a la máxima expresión, no basta para convertir en un guinapo doloroso a un militante de excepción, como Edgar André. Le sobran fuerzas para interesarse por la guerra civil de España, para increpar a los espías, para lanzar a los jueces tan grotescos como bárbaros sus palabras de noble condición. Tiene nervio todavía para caminar, sin concesiones nerviosas, al episodio vitalmente definitivo.

Era un comunista.

A.

Remarques

Ara ha estat Nicaragua qui ha reconegut el "govern" dels formatges.

Hom diu que als cercles neorquirans es comenta la "gesta" de Nicaragua amb marcada ironia.

Realment, és cosa de broma.

L'Agència Radio comunica a la premsa francesa que la Junta de Burgos travessa seriosos dificultats econòmiques.

Un altre símptoma de què porten les de perdre.

Els "patriotes" no afluïxen mai la bussa per a afiançar un negoci en fallida.

E. Japó ha reconegut "protocolàriament" al "rei d'Itàlia i emperador d'Abissínia".

¿"Protocolàriament"?

¿Què vol dir això?

Diu "Solidaridad Obrera" en grans titulars:

"¿Cueste lo que cueste! El Consejo Municipal debe tomar medidas por radicales que sean, para acabar con los agiotistas de las subsistencias".

Heus ací una altra manera d'ajudar a guanyar la guerra.

La moral de reraguarda assolida, indubtablement, la màxima fortitud.

El camí és llarg; però el poble té força per arribar fins al final. Fins al triomf de les seves armes i dels seus ideals.

EL SENTIT DE LA RESPONSABILITAT

LA PRIMERA JORNADA DE LA NOVA ECONOMIA A BARCELONA

HANS I DUMONT

En la guerra gran, en el carnatge desfermat pels imperialismes mundials, Hans i Dumont lluitaven en exèrcits contraris. Comandants els dos de diferents forces, s'escometien furiosament en aquelles jornades èpiques a Verdun i la seva preocupació no era altra que la d'anihilar-se. Era la febre de la destrucció a benefici de la migrada minoria d'homes que necessiten de la sang i la vida dels consemblants per a apilonar dins les seves caixes de cabals l'or que més tard els ha de proporcionar platxeris. Hans i Dumont, a Verdun, en aquelles hores tràgiques i incertes per a tants pobles i per a tants homes, eren instruments de la cobdícia imperialista universal. I cecs, folls, lluitaven l'un contra l'altre, conduint altres homes a la mort.

Ambdós, però, dintre seu hi portaven un cor que els bategava. I a força de bategar per quelcom que no era una idealitat pura i humana, quan ja s'apagaren els remors de la lluita i les queixes dels moribunds subsistint únicament el plor dels que portaven dol, quan ja l'espectacle silenciós que es presentava als seus ulls parlava en la seva mudesa de la desolació i de la misèria, Dumont i Hans sentiren deixondir-se els seus cors i copçaren quina havia estat la seva actuació contra la humanitat sense profit pràctic per a ningú a no ésser uns quants que seguien, encara, explotant sentiments que ells consideraven sublims. Dumont es tornà comunista i Hans es dedicà a activitats comercials i periodístiques a Mèxic i a Alemanya, fins que Hitler li feu la vida impossible.

Hans i Dumont, per camins diferents, per indrets diversos, continuaren la seva vida pensant, continuament, en el carnatge inútil i monstruós d'aquells quatre anys terribles. I un dia, trobant-se cada u ben distant l'un de l'altre, i lluny d'un país al qual li cobejaven uns malvats les seves llibertats, apreciaren ben intensament, l'esforç que feien els fills de les terres hispanes per tal de lliurar-se de l'esclavatge al qual volen sotmetre'ls els homes cobdiciosos i malvats que a ells, vint anys enrera, els feren servir d'instruments. I aquells cors seus que a Verdun abrigaven un odi envers un enemic palpable en la realitat però quimèric en quant a motius que justificuessin l'odi, s'arboraren d'enorme sentiment justicier i impulsaren a Hans i a Dumont a córrer cap a Espanya a defensar-la de la barbàrie i de la injustícia que amb ella es cometia.

A la Brigada Internacional els dos enemics de vint anys enrera hi trobaren el seu lloc d'honor. Parlant, parlant, Hans i Dumont recordaren aquelles dates a Verdun. En el calfred que la rememoració els produïa es reconegueren, ells que encara no s'havien vist mai. I en constatar com és d'inhumana la guerra que desferma la cobdícia de certs homes, Dumont i Hans fongueren en una abraçada aquell odi que niaren anys enrera per a convertir-lo, en la seva fusió, en flama de germanor i d'anhels de lliberació de la raça humana, d'aquesta dissortada Humanitat que ja fóra hora que entrés pel camí de la veritable Pau.

M. BADIA COLOMER.

AJUT INFANTIL DE RERAGUARDA

Amic: Si tens un fill i l'estimes, no oblidis que hi ha homes lluitant al front que tenen llurs fills refugiats a Catalunya.

No permetem que aquests infants hagin d'experimentar cap sofriment.

Contribueix a l'obra d'Ajut Infantil de Reraguarda.

Dijenge passat tingué lloc a l'esplanada del Palau Nacional de Montjuïc, la segona sessió informativa del títol que encapçala aquestes línies i que per ésser dedicada als Comités de Control, Obrer i Consells d'Empreses Col·lectivitzades, tingué un relleu especial i féu afluir al vast edifici, una concurrència extraordinària, procedent de dins i fora de Barcelona.

L'acte començà a les dotze de migdia, sota la presidència del President de la Generalitat. Ultra les personalitats que formaven l'acompanyament oficial que a tres diaris ja hauran esmentat, veiem ocupant llocs de preferència, el President del Consell Municipal d'aquesta ciutat, Llaureador, Conseller Jordana Montserrat i Delegat d'Economia per a la IV Regió, Alvarez. Formant part del públic, assistent a l'acte, observarem la presència de varis individus pertanyents a Comités de Control i Consells d'Empresa de la nostra ciutat. Molt temps abans, per propis mitjans i de tota mena de locomoció, enemics, masses de ciutadans anaven arribant-se al lloc on havia de tenir efecte la gran concentració proletària. Hom no recorda un ple tan formidable en el lloc on tinguérem ocasió de constatar-lo.

Obert l'acte, fa ús de la paraula, el company Josep Giménez, en nom de la junta del Control Sindical Econòmic. Comença subratllant la importància que té el compliment del deure per part dels responsables directes de l'endegament de la nova Economia i censura la conducta de certs Comités de Control i Consells d'Empresa que no s'emmotellen a l'esperit de Decret de Col·lectivitzacions, amb llur comportament particularista, com també es dol que alguns Sindicats exercixin una acció perturbadora en immiscuir-se en els afers d'aquells Comités i Consells, recomanant, doncs, que es rectifiqui aquest procediment tan perjudicial.

Advoca després, per la concentració industrial com a mitjà recomanable per a la defensa econòmica i absorció imperceptible de la petita burgesia. Aquesta, no ha d'ésser destruïda per la violència, sinó lentament i per convicció, que no és altra cosa que l'adaptació a la concentració esmentada.

Reclama horades administratives, lliure de deliris de grandesa ni impropisacions pròpies d'arribistes. Una cosa és una transformació política i una altra, una transformació econòmica i cal pensar sempre, en una visió de conjunt més que en la parcial.

Insisteix en la conveniència que la petita propietat sigui respectada, puix que en perjudicar-la no faríem més que ombrantar "la cinquena columna" a Catalunya. Acaba fent una crida a la unitat i sacrifici del proletariat per tal de no establir competències sindicals i fent xi

possible la predisposició al bon funcionament del nou règim econòmic.

Parà després Ruiz Pons, del Consell d'Economia, pronunciant un dels discursos més substancials i interessants, com a glossa temàtica.

Diu que passats els primers moments de la Revolució en que es produïren les correctivitzacions, allades i incertituds, vertaderes preses de possessió, cadòtiques i sense orientació, calia fer una tria davant el dilema de mantenir la legalitat o estructurar el corrent imperant, i tot i recorrent que davant la feixuga i doble usca de fer la guerra civil i la revolució social, era necessari primer guanyar la guerra, deixant per aleshores l'oportunitat de les transformacions socials, hem de considerar també que en plena gestació d'aquestes, s'imposava una regulamentació, i d'aquí, la creació del Consell d'Economia amb la seva encertada concepció, que és la transició de la societat capitalista a l'ordenació econòmica socialista.

Segueix al·ludint a la fórmula mixta emprada, conseqüència de no comptar amb el control de la banca central, que equival al de la banca de Catalunya, nervi de la producció. Sota aquest aspecte, el respecte a la petita burgesia, és doncs, la pedra angular del nou sistema econòmic i si ens desviàvem del camí fressat, la catàstrofe seria inevitable. Tenim la meitat de la població, obrera i l'altra meitat, parasitària, però els petits comerciants, industrials i rendistes són ara necessaris, puix per a tots, tampoc actualment no hi hauria ocupació, afegint-hi les indústries en perill de desaparèixer: sombrereres, joiers i cambres d'hotels i luxosos i veurem com la complicació aniria augmentant.

Recomana que en els llocs de comandament hi hagi senys ordenadors i competents, i obediència absoluta a les consignes.

Al·ludeix al primitiu projecte de Caixa de Crèdit Industrial i Comercial i considera que caldria ressucitar els set articles que s'hi referien, anant decididament a la creació de tan necessària Caixa, la qual curaria de canalitzar els possibles guanys de les col·lectivitzacions, mitjançant les fases: 1a. recollir els guanys, en totalitat o en part, segons els casos; 2a. concedir crèdits a aquelles indústries que els necessitin; i 3a. elxugar els déficits d'aquelles altres que d'una manera no sistemàtica, els sofrissin.

Tracta després de la conveniència de nacionalitzar els monopolis, els interessos dels quals afectin a la Generalitat i municipalitzar aquells que interessin als Ajuntaments.

Es declara partidari de l'organització totalitària de la indústria, sense caure en el vici centralitzador i establint les compensacions adients.

Ataca les desigualtats irritants entre

salaris de diferents indústries i rebutja el salari únic, per impracticable. Crea un l'etabliment d'un coeficient d'estímul per als Consells d'Empresa i d'un salari proporcional a la qualitat de la intensitat del treball, i molt acceptable, el salari familiar, com una institució de veritable i justa assistència social.

Esmenta el sabotatge dissimulat de la petita burgesia, en resposta a la traïció feta per varis col·lectivitzacions mal aplicades, i el troba comprensible puix que és una defensa natural en no ésser complert el programa. Cal procedir amb lleialtat i no semblar rezel: Col·lectivitzacions arbitràries, no; només aquelles que abans hagin estat apuntades.

Cal també una recomanació de serietat i que afecta al crèdit de les col·lectivitzacions. Aquestes no han de desatendre's del pagament d'obligacions contraïdes per la firma antecessora; el Decret de Col·lectivitzacions obliga a fer-se càrrec, tant de l'Actiu com del Passiu i aquest no pot ésser negligit.

I per últim, cal procurar no confondre l'esperit d'escomesa amb el d'empresa. El primer, tan necessari per objectius de guerra a servei dels ideals, no serveix al segon si no reuneix a l'entorn dos directius i d'administració, això és, capacitat i seny.

Acaba dient que tots hem de recolzar el Govern que sintetitza les ansies populars, prometedores d'un pervindre curull de benestar i justícia social. Fou molt aplaudit.

S'aixeca a parlar el Conseller d'Economia de la Generalitat, Joan P. Fàbregas, enmig d'una gran ovació. Explica com els principis llibertaris col·laboren en base sòlida de realització, d'una economia nova, no dirigida sinó coordinada, interpretant així l'esperit i la lletra del famós Decret de Col·lectivitzacions, el qual no és un fi sinó un mitjà per assolir la transcendental transformació social, preconcibida per la Revolució triomfant.

Ens trobem en la primera etapa de reconstrucció econòmica, per la consecució de la qual, cal fer renúncia total a l'egoisme personal. Remarca que des del 19 de juliol, no manquen elements intolerants, infiltrats d'aleshores en les organitzacions sindicals, que conscientment o inconscientment podrien trencar la unitat proletària, amb les seves impaciències, no compartides pels vells militants. Vetlem la unitat amb perseverança puix només així arribarem al final dels nostres projectes de dignificació humana.

Entenent tot ho hem de sacrificar a guanyar la guerra. Durruti, el maleguanyat, em deia sempre: Assegureu-me la reraguarda i l'economia i tenia raó, puix que quan la guerra europea, l'organització alemanya s'esfondrà per

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 277 - DIJOUS 10 DESEMBRE 1936

Madrid resisteix i resistirà Una altra data que falla: la "Puríssima" L'anunciada ofensiva dels rebels no s'ha produït

El rei es vol casar

Sembla talment que a certs indrets els homes siguin ximplers. Un rei es vol casar; no amb una princesa de sang reial sinó amb una honorable burgesa qualsevol i el fet esdevé per a certes institucions i determinats pobles un problema transcendent i àdhuc de resultats terrorífics. Tot-hom en preveu del fet que un rei es vulgui casar amb qui a ell li plagui com una desgràcia personal amb repercussions a l'altra part del món. Es infantil però això determina fins a quin grau de tonteria poden arribar els homes, més interessats en coses i situacions teatrals, que en les que afecten directament i d'una manera perillosa la seguretat no d'un rei qualsevol sino d'una Humanitat sencera.

El què hauria de passar com un insignificant episodi de la vida sentimental d'un home amb investitures reials, els que el rodegen, interessats en mantenir encara aquell prestigi un xic sobrenatural amb el qual volen servir els monarques, s'entesten en donar-li una importància desmesurada i la «desviació» mental d'un rei que es vol casar amb la dona que estima la interpreten com una desgràcia irreparable i desacreditadora per a les institucions monàrquiques.

Constatem com l'aventura amorosa d'un rei farà moure i córrer més homes que una lluita sagnant desenrotllada a un país com el nostre. Per als homes d'una política caduca i desacreditada tindrà més importància una faccècia d'alcoeba que l'intent d'ocupació d'un poble i la matança de dones, vells i infants comesa, dit sigui de passada, per homes que la seva mentalitat també és la de sublimitzar un home amb investitures reials encara que sigui un cretí, un malvat o un perjur. Veurem moure's una pila de senyors amb feixugues i voluminoses carteres sota el braç, intentant parar la «tempesta» que suposa el casori d'un rei amb una dona de sang de qualsevol color menys blava. I aquests homes servents d'una diplomàcia impotent per a qüestions de major importància, donaran a aquest fet un tò de tal naturalesa que semblarà talment que al món passi alguna cosa.

Amb aquestes coses disfruten els que de la política, de la diplomàcia i dels interessos dels pobles n'han fet sempre qüestions de pur personalisme, sense interessar-los altra cosa la espectacularitat, que els ajudi a anar fent. Bé prou ho hem vist en totes quantes qüestions s'hi debatien interessos de llibertat col·lectiva o simplement de dret humà. Cada vegada que se susciten situacions còmiques per als esperits lliures i universalistes com és aquest patir d'uns quants homes per si el rei es casa o no es casa amb una o altra dona, sentim més necessitats de què es precipiti l'ensulciada de tots aquests estaments que no serveixen per a res i reconeixem que no s'ha de fer esperar. No pot ésser que encara en plè segle XX es repeteixin aquells contes que tantes vegades de menuts oïrem de llavis de les nostres mares.

Esperarem quin resultat dona aquesta mena de comèdia vodevil·lesca que s'està representant. Veïam si a darrera hora resultarà contestada la pregunta que algú ha fet inquirint si darrera d'aquesta situació teatral s'hi amaga una crisi econòmica, fet no gens improbable si considerem que avui el món burgès està a les acaballes.

M. BADIA COLOMER.

Els obrers del camp i els de la ciutat

Es qui intenten separar els obrers del camp i els de la ciutat no saben veure que existeix un lligam entre uns i altres. Cal establir una unitat d'acció entre els treballadors del camp i els de la ciutat.

Hem fet remarcar altres vegades, que els obrers del camp s'entesten a mantenir llur independència. En tots els pobles els camperols adopten idèntica actitud. Tots sabem l'esforç que calgué fer per aconseguir que els camperols russos s'incorporessin al moviment general revolucionari. Ens referim naturalment, als camperols que posseïen terres.

Cal, però, recordar, que els obrers camperols són els qui tenen idees més clares. De vegades, els obrers de la ciutat van més enllà de les solucions realitzables. La vida intensa de la ciutat i les injustícies socials que es registren en les grans urbs, es fan concebre l'establiment d'un règim que topa amb la realitat. La ciutat produeix teòrics i somniadors.

L'home del camp veu els problemes socials d'altra manera. Us haureu adonat que, en els Congressos on han pres part els obrers del camp i els de la ciutat, els primers són els que han exposat els problemes d'una manera més clara i concisa. L'obrer del camp no divaga. Com que veu els problemes clarament, els exposa també amb una gran claredat.

Cal doncs, escoltar amb respecte els obrers del camp. Seria injusta una hegemonia dels obrers de la ciutat, perquè tant els uns com els altres són necessaris a la nostra economia. No solament necessitem una indústria que disposi d'un útilatge modern, sinó també una agricultura que pugui satisfer les necessitats del país. Si únicament disposéssim d'una gran indústria, el nostre país seria un poble incomplet. Necessitem el camp i necessitem la ciutat. Als obrers camperols els hem de donar el tracte que donem als obrers dels grans nuclis industrials. Uns i altres mereixen el nostre agraïment i el nostre respecte perquè conjuntament estructuren la nova societat. Si conjuntament l'estructuren, cal que estiguin estretament units.

Els aristòcrates es dediquen ara a manar vaixells pirates. Ho faran bé. No han canviat de professió.

Importants declaracions del President Companys

El president Companys ha passat tot el matí treballant a la Residència, on ha rebut diverses visites. Al migdia s'ha traslladat al Palau de la Generalitat, on ha rebut els periodistes que hi fan informació.

—Ara mateix— ha començat dient el president de la Generalitat de Catalunya — estava llegint unes lletres que m'han estat tramèses de Tarragona, de Tortosa i d'altres pobles de la Ribera, en les quals se'm fa saber alguns fets lamentables que han ocorregut allí. Al poble de Garcia, per exemple, han estat assassinats dos o tres ciutadans provadament d'esquerra, tots ells antics amics meus, i jo se que els instigadors d'aquest crim són uns vells cànecs que ara han ingressat en determinades organitzacions revolucionàries. Altres pobles continuen les incursions, s'imposen tributs capriciosos i hom hi manté el terror per tots els procediments. Jo dic que la valentia i els fusells han d'anar al front a lluitar contra el feixisme.

M'atreveixo a suposar — ha prosseguit dient el senyor Companys — que es responsables directes dels crims que s'han comès al poble de Garcia ja deuen ésser a la presó, perquè entenc que el càstig ha de seguir immediatament al delictes.

Així ha d'ésser en realitat, car tots estem interessats a salvar l'honor i la glòria de la Revolució i a tots ens cal guanyar la guerra i anihilar els assassins.

El President Companys s'ha referit després a l'aspecte general de Catalunya i ha dit que, de tota manera, s'ha de reconèixer que de mica en mica es va restablint la tranquil·litat. Cal però acabar d'una manera fulminant amb el terror que impera en molts indrets. El President ha estimat en aquest aspecte el zel de les autoritats responsables de Catalunya.

—Ahir vaig parlar amb l'alcalde, Carles Pi i Sunyer— ha dit seguidament el senyor Companys — sobre assumptes municipals, sobretot de proveïments. L'Ajuntament ha tingut una intervenció gairebé nul·la en aquest aspecte de la vida ciutadana. Això referma el que jo he dit moltes vegades: sobre juntes i juntes, comissions, comitès i iniciatives individuals. S'ha d'acabar amb les disposicions locals dels Municipis que obren pel seu compte i

produeixen un desconcert general. Cal una veritable organització de guerra. Aquesta, en l'aspecte bèl·lic va bé; tot-hom comprèn que els facciosos estan en franca derrota i viuen un moment crític. Així s'acusa més encara la responsabilitat de tots.

Jo estic content del zel que demostren els homes dirigents de les organitzacions antifeixistes; però, amb tot, no puc desconèixer que entre els molts problemes que tenim damunt la taula hi ha més d'una dotzena de motius que fan necessària la constitució d'un govern fort, amb plens poders, capaç d'imposar la seva autoritat, que en definitiva no és més que l'autoritat delegada de totes les forces polítiques i sindicals antifeixistes.

El President Companys ha parlat, en cara, de moltes coses interessants que potser no és oportú de recollir públicament. Després s'ha acomiadat dels informadors amb la seva cordialitat habitual.

L'ús de la bandera de la Creu Roja

—D'acord amb els Convenis internacionals i Estatuts i Reglament general de la Institució aprovats per Decrets del Govern de la República, queda prohibit de la manera més terminant i absoluta, sota les més severes responsabilitats a que hi hagi lloc, l'ús del nom, escut o emblema de la Creu Roja, en cartells, anuncis, cartells, prospectes, marques de fabrica, retols, etc., que s'avalorin que sigui l'objecte a que vagin destinats.

Unicament és permès l'ús de la bandera de la Creu Roja, en temps de guerra, a les establiments de caràcter sanitari o benèfic, sempre que siguin autoritzats prèviament les necessàries garanties, pels organismes competents de la Institució. Aquestes autoritzacions hauran de dirigir-se a la Inspecció General de la Creu Roja a Catalunya (Llaurí, 95, principal), per conducte d'aquella Comissió Local.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 278 - DIVENDRES 11 DESEMBRE 1936

Al front de Madrid la situació continua encalmada Amb disciplina i unitat de comandament la victòria serà nostra

Ginebra, ciutat turística REFLEXIONS L'equívoc revolucionari

Per a nosaltres, la ciutat suïssa significa un lloc on encara, sentint-se el fred d'un hivern cru, hi acudeixen uns quants homes de totes les parts del món a fer-hi tertúlia. Cada vegada que hom anuncia una transcendental reunió a la Societat de Nacions rebem la impressió que es fa publicitat per a que els turistes de totes les polítiques acudeixin a una recepció molt brillant si o'eu, però que com totes les recepcions i les festes que se'n diuen mundanes quan han acabat no deixen altre regust que el d'una sèrie de barretades i somriures més o menys sincers.

Hagué un moment, quan encara el S. N. Club no tingué ocasió de deixar al descobert fins a quin punt arribava la seva eficàcia, que hom sentia una esperança en quant al manteniment de la pau es referia. Però constatarem ben aviat com mentre al Club de referència es parlava molt de tranquil·litat i de justícia un poble—Etiòpia—era arrasat per la metralla d'un dels socis que amb una elegància digna de millor causa, a l'assassinat d'un poble en deia portar-hi civilització, mentre el representant del país atropellat feia escarafalls per tal de demostrar la mentida i la injustícia que s'estava perpetrant.

Fora de l'àmbit de l'elegant i filantròpica Societat tothom es feia creus que semblant fet pogués restar sense que la majoria de socis s'imposés. Arribàrem a creure que s'havien empassat allò de l'exportar civilització amb bombes i canons a un país de color. Els crícs desesperats dels que cada dia queien víctimes de la metralla del soci «honorari» no servien per altra cosa que per a que es reunissin tots, formessin comissions, subcomissions i altres coses d'aquestes que fan tant bonic i després de posar-se greus, de discutir sobre la conveniència de fer tal o qual cosa, acordar «en principi» sancions i càstics que ningú es cuidava de fer complir. Després, cansats els pobres turistes de totes les polítiques, agafaven les maletes, es deixaven retratar pels repòrter gràfics de tot el món, feien unes quantes declaracions, i cap a casa. Dintre ells sentien una mena de satisfacció que ja els immunitzava a sentir altra cosa.

Així han passat mesos, i així els ha sorprès als honorables socis del Club de les Nacions la matança d'espanyols lliures, portada a cap per criminals de totes les latituds. De moment, els integrants de la tertúlia solament ho comentaren: «sembla que a Espanya passa alguna cosa» —algú devia insinuar. I hagué d'aixecar la veu el soci afectat per la matança per a que els altres es mirassin tots seriosament i acordessin que d'aquell afer se'n podria parlar. Des d'aquell dia la dissort d'una democràcia en perill, la vida perduda diàriament per centenars de vells, dones i criatures, esdevingué el tema de la tertúlia dels greus i seriosos membres del Club. Se'n ocuparen; ja ho crec que s'en ocuparen! Però ells no volien soroll. I cada cop que el perjudicat aixecava la veu i acusava directament a algún altre soci i aquest es posava a cridar més, adoptant postures melodramàtiques i teatrals, els honorables «clubmen» sentien esgarifances, acordaven ocupar-se'n detingudament... i passaven un altre dia o una altra setmana.

Ginebra, definitivament és, malgrat el fred que pugui fer, un lloc deliciós per anar-hi a passar uns dies. Els respectables membres del Club més popular del món així ho deuen entendre i per a que els viatgets puguin esdevenir fàcils i sovint han adoptat el sistema de parlar molt d'un tema però no acordar res en definitiu. Així sempre els queda marge per a reemprendre la tertúlia.

Mentrestant, per a segons quins homes no els fa res que un poble es desagni i que una immensa majoria dels habitants de la terra sentin fàstic per un Club que no serveix per a res.

M. BADIA COLOMER.

Guerra o revolució?

El 19 de juliol, nia fèidic en que es planteja l'horrorosa tragèdia que vivim, ¿comença una guerra o una revolució? En altres termes: ¿estem, des d'aquella data, en període revolucionari, com insistentment es diu i generalment es creu o es tracta d'una simple — simple, però mai vista a la història—guerra civil?

Heus ací un problema pueril a simple vista, però que, al nostre entendre, té una capital importància. Perquè de l'opinió que se'n tingui ha de dependre en tots els moments, la nostra actuació individual i col·lectiva. I per no distingir ben bé si fem una guerra o una revolució, per no tenir-ne prou clara visió i consciència, aquesta actuació pot ésser errònia i contraproduent.

¿Fem una guerra o una revolució? Se'n dirà que les guerres gaudeixen sempre comporten moviments revolucionaris i que les revolucions, si són violentes, tenen tots els aspectes d'una guerra; que sovint, com ara, es confon l'una cosa amb l'altra. És cert, però... cal escatir-ho i puntualitzar-ho degudament. Les confusions poden resultar perjudicials i, en el cas especialíssim actual, a més de perjudicials poden esdevenir catastròfiques.

S'ha de posar doncs, en clar. I s'ha de convenir en que estem, plenament i únicament, davant d'una guerra civil. Una guerra inhumana i fratricida, desencadenada per uns militars facciosos al servei del feixisme reaccionari i monarquitzant que no volgué acatar la voluntat popular manifestada en les eleccions del 16 de febrer. Si hi ha doncs, algun intent revolucionari i subversiu en aquestes fets, és indubitablement, per part de sublevats, per part dels elements que s'aixecaren en armes contra el Govern legítim i contra la República. ¿Qui ho pot negar?

Nosaltres, per tant, els qui ens posarem al costat de la República, del Govern i de la legalitat, no podem pas dir-nos revolucionaris, no podem actuar com a tals, no podem pretendre, ara i com ara, fer cap revolució. Els partits del Front Popular, els homes d'esquerra, els militants de totes les organitzacions proletàries, els antifeixistes tots, no tenim altra missió, ni altra aspiració, ni altra obligació que abatere els rebels, contenir llur empenya, respondre a llur agressió, oposar-nos a llurs intents. En una paraula: la nostra posició consisteix únicament en acceptar la lluita plantejada, fer la guerra contra el feixisme i vèncer la sedició.

El què es debat

Es ben clar: no fem, no podem, no devem fer actua ment una revolució. ¿Contra qui la farem, si el poder està a les nostres mans? ¿Contra qui ponem revo-

lucionar-nos ni aixecar-nos, si la legalitat, l'ordre i els organismes governamentals són nostres i estan al costat nostre? En aquestes condicions la revolució és inconcebible per compert. El nostre deure és essencialment conservador: defensar la legalitat constituïda i esforçar-nos perquè triomfi la llibertat i la democràcia, la República i el seu Govern legítim.

Seria absurd revolucionar-nos contra nosaltres mateixos, imposar als nostres propis homes, als governants nostres, a poder que sostenim i defensem, unes reivindicacions determinades, polítiques o socials. Seria absurd i seria suïcida. No: no podem de cap manera ésser ara revolucionaris. No fem, no podem fer una revolució. No devem considerar-nos en període revolucionari malgrat creure's-ho molta gent i malgrat actuar com si veritablement ens hi trobéssim.

En benefici doncs, de la guerra, s'ha de combatre el mite, l'equívoc i els excessos revolucionaris. Per a lluitar contra el feixisme, per a aixafar-lo, per aconseguir la victòria del poble davant dels facciosos, s'ha de convèncer tothom, es combatent del front com els elements de retaguarda, els dirigents i els dirigits, les organitzacions i els ciutadans tots, que en aquestes crítiques moments s'ha d'actuar amb seny i esperit constructiu amb ordre i serietat, posant a contribució tot l'esforç, tota la capacitat i tota la intel·ligència per fer feina eficaç i positiva. Sols així aconseguirem el fi primordial i únic que es persegueix: guanyar la guerra.

I parlar de revolució, fer ara de revolucionaris és obstaculitzar, o allunyar, almenys, la victòria. El què es debat als camps de batalla és únicament la causa de la llibertat de la república democràtica, ne la vida i la independència del proletariat, contra el feixisme, la tirania, la reacció i l'esclavitud.

Res més! Guanyada la guerra ja veurem, després, si hem de plantejar una revolució — pacífica o violenta, — si hem d'implantar un règim o uns ideals determinats, o si tenim prou feina en refer, com es pugui, les ruïnes d'aquest desventurat país. Les circumstàncies i les necessitats manaran.

Revolucionarisme catastròfic

Convinguem doncs, en que sols sostenim, en realitat, una guerra espantosa, cruenta, horrible. En que no és, la lluita actual, cap revolució. No ho és! Però ens hem empenyat en fer-la, ens hem cregut que devíem obrar revolucionàriament. I hem sofert un erro, un trist erro que estem pagant molt car, tant el poble com la guerra mateixa. Vegem-ho!

Els primers actes revolucionaris foren destruir, saquejar i cremar edificis, mobles, mercaderies, valors artístics, adhuc

bitllets de Banc... Posats a fer heroïcitats, fins i tot empenquem contra les nostres pròpies propietats i els nostres propis béns. I avui, com és sabut, manquen locals per a escoles i per allotjar refugiats, manquen subsistències i diners, manca en fi, el que vindria si no haguessim intentat fer una extemporània revolució.

Això però, podria tenir una justificació en els primers moments d'un conflicte i abast del qual es desconexa. Ja no té, en canvi, lògica ni explicació que es prodiguessin més tard tantes i tantes incautacions innecessàries i inútils. Cada partit, cada organització sindical es va creure en el deure — molt revolucionari — de requisar locals magnífics, edificis abundants, automòbils a discreció. Locals, edificis i automòbils incalculables que ara fan falta per molts serveis amentablement desatèsos.

Ja hem parlat extensament de les cèlebres col·lectivititzacions i socialitzacions, d'un esperit ultra-revolucionari i que han tingut la virtut d'ocasionar pèrdues considerables i irreparables, no als facciosos, sinó a l'agricultura, a la indústria i a l'economia d'un país que ha de sostenir una guerra costosíssima i difícil, i que ha de menester, abans que tot, resistència econòmica, producció abundant, organització perfecta i senyosa.

De què viures, que en aquestes comarques privilegiades n'hi havia per tothom, pes de casa i pels dels del front, en manquen tot sovint gràcies a les innombrables disposicions atrabiliàries, al funcionament d'innombrables comitès i a l'actuació d'innombrables controls excessivament revolucionaris. I no tan sols en manquen tot sovint, sinó que, a vegades, de productes que en els pobes no n'hi ha, en alguns fronts se'n llancen i se'n podreixen. En canvi, d'armes, al front en manquen i als pobles n'hi ha una abundància esferidora.

S'ha fet terrorisme foll, s'ha perseguit la petita burgesia, s'ha procedit injustament i equivocadament. I això, amics, s'ha d'acabar. Prou revolució! El què es fa en aquest sentit perjudica greument l'èxit de les nostres armes. Prou decrets revolucionaris, prou comitès revolucionaris, prou xerimola revolucionària! Desfem, rectifiquem, corregim els nostres errors i els nostres disbarats. Imposem, d'una vegada, ordre, enteniment, disciplina, serietat. Que s'acabi aquesta mena de carnaval en que viu la gent, que s'acabi, en fi, aquesta broma que tant ens perjudica i que tant ens compromet.

Sols així, sols escoltant la veu serena de la reflexió, sols tenint plena consciència de la responsabilitat històrica del moment, guanyarem ràpidament i tota ment la guerra.

J. Recasens i Mercadé.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 279 - DISSABTE 12 DESEMBRE 1936

EL FEIXISME A LA DERIVA Cal arribar fins a la fi

El nostre anhel és aquest: Anihilar el feixisme

LA INVASIÓ

Només seixanta mil italians vol portar Mussolini a Catalunya. Els seus somnis imperials li fan veure les coses fàcils i lleugeres. Vol de totes passades apoderar-se d'un poble ric i ésser l'amo indiscutible de la Mediterrània, objectiu aquest que acarona des de fa una colla de mesos. Cal que els catalans ens preparem a rebre aquesta visita de «cortesía» de l'exèrcit del Duce disposat a eixamplar els dominis de l'imperi italià.

Des de Roma ha arribat la notícia. Una altra notícia de les que acostumen a llençar els Mussolinis i els Hitlers disposats a comprendre els ciutadans del món però que en definitiva no fa l'efecte que amb el «bluff» es voldria produir. No perquè hom s'ho prengui en broma, però perquè tampoc acaba d'entrar en l'ànim dels que estan afectats per la tal nova. Mussolini és capaç de qualsevol etzegaiada. Ja la seva situació l'ofega dins el propi marc on viu i necessita d'aquestes bravuconades per a fer-se la il·lusió que el seu poderiu està encara en els temps de florexença. Ara, quan l'exèrcit de Franco debilitat cada dia més en la seva moral i en els seus efectius està en franca devallada, Mussolini per a imposar el temor anuncia que enviarà forces perquè està «ligat moralment» al bandid ex-generaal espanyol. L'anunci, però, no podia estranyar a ningú coneixent quina és la posició del dictador italià respecte a la guerra civil al nostre país.

El repte del Duce topa amb aquesta intel·ligència anglo-francesa per a recabar dels governs que ajuden els bel·ligerants espanyols que deposin la seva actitud per a anar a la liquidació de la lluita. És simptomàtic que quan es veu clarament que les forces mercenàries van a la desfeita d'una manera que no hi ha lloc a dubtes, surti Mussolini amb cops d'efecte i els altres interessants-se, per fi, a acabar amb aquest carnatge comès al sòl espanyol. No creiem que l'anunci de l'arribada de seixanta mil italians faci que els espanyols sentim tots ganes de què s'acceptin les negociacions per acabar la nostra guerra en la qual forçosament quan es liquidi hi ha d'haver vencedors i vençuts i que acceptant l'arbitratge no hi hauria manera de dir oficialment qui ha guanyat dels dos bàndols. A això no hi pot passar un poble que està disposat a aixafar definitivament l'opressor amb totes les seves conseqüències. Bò és que es faci saber als que volen fer d'amigables componedors i als Mussolinis i companyia.

La invasió està anunciada. Hom ha d'aprofitar altra vegada aquesta notícia per a remarcar que encara que consideri improbable la deshonra de Catalunya per les petjades dels mercenaris i sou dels criminals internacionals, Catalunya ha d'estar en peu. Pensar més en la guerra que en el turisme automobilístic i els Consells o Comitès de control que algú ha pres com una nova modalitat de fer de burges en plena guerra i quan la responsabilitat de tots és tant enorme.

Acostumem-nos a rebre amb fredor noves com les que suara han llençat des de Roma, però que aquesta fredor es pugui convertir per altra banda en caliu que ens faci desitjar, obrant, en la ràpida consecució de la victòria.

Que la invasió sigui un fet. Però no la dels italians, sinó la dels homes posant-se incondicionalment al servei de la causa.

M. BADIA COLOMER.

L'esdevenidor és nostre

MOMENTS

Des dels primers dies de la revolució que estem parlant de la necessitat de salvar l'honor de la revolució. Hem dit que les barbaritats dels altres mai no justificaven les nostres barbaritats. Hem dit que calia obrir totes les portes de la redempció als qui no han pecat contra la revolució, als qui mai no han estat contra nosaltres. Hem dit que calia perseguir un enemic, però no un indiferent. Cal salvar tots els qui no estan en contra, cal incorporar-los a la nostra obra.

Ara les nostres paraules vénen confirmades per persona autoritzada. El president de Catalunya ha parlat com parlàvem nosaltres. Els crims hi sobren en les revolucions, ha dit. Cal un govern fort perquè encari tota la gran obra que estem realitzant i pugui exterminar els incontrolats que deshonren el nostre treball fecund en mèrits.

Aplaudim les paraules del president. Ja era hora que diguésses aquestes paraules.

Hom ha dit, amb molta raó, que hi ha encara una cosa més gran que el guanyar la llibertat: fer-se'n digne. I per això, sobren totes les extralimitacions. És innegable que tots aquests elements incontrolats que desfan la nostra obra constructiva no poden continuar. Tots els partits i totes les organitzacions cal que els considerin feixistes. Cal que la revolució, en el moment present, estigui dirigida pels qui amb el seu heroisme se n'han fet dignes. I ells que exterminin tots els qui no responen als seus dictats. Evidentment, es poden considerar com enemics.

Les persecucions que en alguns pobles s'han realitzat no tenien motiu justificat d'ésser, sinó en la digestió mal feta d'algun element que no tenia res de revolucionari i que, arribista de totes les situacions, ha pres la direcció d'allò que, per dignitat, no li corresponia de prendre-la. Ara, en el moment present de la nostra revolució, ara que ja hem purificat prou, ara que ja construïm la nova societat, aquests elements ens fan no-sa.

Tots els partits, totes les organitzacions sindicals, tots els homes responsables que senten forta l'ansia alliberadora que senten viva l'obra que el poble està realitzant, hauran escollit amb complaença les paraules del president.

I, ara i sempre, que recordin les paraules del malaguanyat Campalans: Els ideals no triem mai mentre es mantenen reclosos dins de llur marc estret; per a triomfar, els cal l'adhesió de's qui fins llavors eren indiferents.

Manuel Cruells.

No es pot pactar amb assassins

Milers de mares han perdut llurs fills. Milers d'infants han quedat orfes. Centenars de criatures innocents han caigut assassinades per la metralla feixista. Pobres i més pobres han estat destruïts bàrbarament. L'economia del país ha fet un retrocés d'alguns anys. Molts homes estan inútils per al treball; d'altres, quedaran horribement mutilats...

I tot això, qui ho ha provocat?

Ho ha provocat un exèrcit de pinxos i d'assassins; ho ha provocat un altre exèrcit de bisbes i de frares; ho ha provocat un capitalisme estúpid i una aristocràcia imbècil. "No ho hem provocat nosaltres".

¿I ara hauríem d'avenir-nos a crum que ací no ha passat res? ¿I ara hi pot haver qui cregui que aquesta agressió criminal contra un poble pot resoldre's amb un plebiscit?

Ni els nostres morts, ni els propis, feix-

xistes que nosaltres hem afusellat ho poden permetre. Accedir a la celebració d'un plebiscit equivaldria a donar carta de ciutadania a uns homes que l'han perduda per llur traïció i per llurs crims. Seria un escarni imperdonable a la memòria dels nostres germans immolats per la bèstia feixista. Seria...

No. No. No. No pot ésser. Fronteres enllà és possible que algú cregui que la solució imaginada pot ésser-ne realment una, re solució. Del Pireneu ençà, no hi ha ningú que hi pugui creure. Hem vist massa d'aprop, la sang i les llàgrimes; hem sentit massa intensament damunt les nostres espalles la fuetada de la provocació, perquè poguem avenir-nos a cap mena de solució transaccional.

Ho deixem ahir i ho repetim avui. La guerra és a mort fins a morir o fins a triomfar hem de lluitar.

Un poble no pot pactar amb els seus assassins.

REMARKES

Una ràdio feixista ha dit:

"Deante de la bandera de España hay que poner las banderas de Alemania e Italia."

¡Sempre tan patriotes!

Però els traïdors s'equivoquen. Nosaltres impedirem que la verdadera bandera d'Espanya sigui destrocada pel feixisme.

¡Legim:

"El Govern Basc ha ordenat als consells d'Alemanya i Italia que abandonin aquell territori dintre del termini de quaranta-vuit hores."

¿Encara estem així?

¡Bé tenen la cara prou dura!

Fa un mes que els feixistes estan davant Madrid.

El seu balanç és, cinc mil baixes i ni un sol pas d'avanc.

I això que se'ls ha donat material, diners i homes amb prou abundor!

¿I aquests generalots no es moren de vergonya?

L'avió estranger abatut l'altre dia, hom diu que era el correu de l'Ambaixada francesa a Madrid.

¿Ni així s'adonara França del que passa a Espanya?

La "Junta de Burgos" ha proposat per a tinent coronel l'excomandant d'aviació Ramon Franco, germà del "cabecilla" rebel del mateix cognom.

Cal pagar els mèrits que aquest traïdor ha contret a Itàlia.

Franco s'entreté llançant proclames a Madrid.

Demana que el poble madileny es rendeixi.

I, a més, l'excita a que s'aixequi en armes contra el Govern Largo Caballero, perquè — diu — vol lliurar Espanya a les nacions estrangeres.

¡Com es coneix que no fa gaire, va estar a Leganés!

Conselleria Delegada de Mercats

Els preus de l'aviram

Per acord d'aquesta Conselleria, des d'avui regiran, per a la venda al públic d'aviram i conill, els preus que segueixen:

Pollastre viu, a 7'50 pessetes el quilo; mort, a 10 ptes. id.

Gallina viva, a 7 ptes. quilo; morta, a 9'50 ptes. id.

Conill viu, a 4 ptes. quilo; mort, a 7 pessetes id.

Reus, 11 de desembre del 1936.

El Conseller Delegat, Josep Borràs.

MADRID NO ES DEIXA SORPRENDRE

Els insurrectes han fet un tanteig sense resultats pràctics

La capital de la República, inexpugnable; però cal ajudar-la

Unitat antifeixista

Tant o més que l'èxit—difícil, però indubtable—de les nostres armes, ha de preocupar-nos la situació política del nostre país. Depèn l'actitud de les potències estrangeres, l'opinió i l'ajut internacional, la confiança que pugui mereixar a tot el món la causa antifeixista, la tranquil·litat amb que ha d'esperar-se el futur, la seguretat i estructuració del nou ordre social. D'ella en depèn, a més, la moral, la disciplina i la unitat en tots els fronts de batalla.

Hi ha hagut, hi ha probablement encara, discrepàncies, lluites i rivalitats que poden perjudicar i comprometre el feliç resultat de la guerra. Es tracta, a vegades, d'anul·lacions, d'eliminacions més o menys justificades. Potser hi ha motius de queixar-se i de sublevar-se contra determinades actituds, contra lamentables conductes, contra suïcides desobediències, contra intolerables deslleialtats. No hi ha dret que es pretengui imposar homes o fórmules, que es vulgui fer obra mesquina de bàndol o capellata, que es jugui a fer revolució inoportuna i perillosa. És molt sensible i revoltant la manca de consciència que en determinats sectors hi ha de la gravetat del moment actual, però, per damunt de tot, s'ha de mantenir la unitat de totes, absolutament totes les forces i organitzacions antifeixistes.

Si, contra totes les conveniències i contra tota lògica, es trenqués aquesta unitat, la situació podria esdevenir extraordinàriament crítica. No s'ha de trencar, doncs, de cap manera, no s'ha d'eliminar ningú, puix que necessitem a tothom i tothom que es senti amant de les llibertats del poble ha de cooperar a la gran obra històrica de vèncer el feixisme. Els partits republicans hi han de col·laborar en la mida de totes llurs forces, perquè es lluita abans que tot per consolidar el règim lliure. Els partits obrers, per assegurar-se el lliure i victoriós pas envers llurs ideals de redempció.

S'han de borrar petites diferències, s'han d'oblidar mutus greuges. Entre les forces obreres és on hi ha actualment major pugna i rivalitat. I es tracta de partits afins, que àdhuc coincideixen en nomenar-se marxistes. ¿Per què no hi ha d'haver, sinó una unió, almenys una aproximació i intel·ligència cordial? ¿Es odiant-se, com es practica el «Treballadors de tots els països, uni-vos!» de Carles Marx?

Penseu-hi, companys. És en bé de la guerra!

R.

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

Cada dia que passa es pot comprovar que l'entusiasme per la cursa ciclista que Socors Roig Internacional organitza per al proper diumenge dia 20, és més gran, s'estén més.

Són en nombre considerable els objectes rebuts darrerament que pot ben dir-se que és una vertadera pluja.

Els darrers són:

S. A. Gili: dues botelles xampany, una de vi i una de moscatell.

Consell Municipal: dos florers.

Artur Vergés: un parell de sabatilles per a ciclista.

U. G. T.: un tubular.

Casa Abelló: dues ulleres amb estoig.

Actualment s'han rebut entre els publicats més amunt 47 objectes, pel qual ja és un èxit. I ara s'ha de manca que el públic acudeixi a fer més extensiu i s'rollés l'èxit d'aquesta cursa, que és recollir sabals pels lluitadors de la Llibertat, puix que els corredors, si bé no són molts els inscrits, compliran amb el seu deure inscrivint-se en gran nombre.

La inscripció restarà oberta tots els dies fèiners de 7'30 a 8'30 de la vetlla al local del Socors Roig Internacional, Bisbe Grau.

Remarques

Dijuen de Berlín que l'ambaixador del Reich a Moscou ha protestat prop de Litvinoff, respecte a les detencions de súbdits alemanys a la URSS.

Aquests alemanys, pel que es veu, es creuen ésser els amos del món.

Caldrà donar-los una lliçó... de coses.

S'ha comprovat que l'agressió al creuer "Oryantes" fou realitzada per un submarí italià.

Heus ací uns altres que han adoptat la professió de pirates.

Són també dels que criden per a estomordir la democràcia burgesa.

I la democràcia burgesa, en efecte, és posant cada dia més tonta.

Segons llegim en una crònica de Cruz Salido, a Guipúscoa, els catolicissims rebels han afusellat cent onze capellans.

Decididament, l'ofici de capellà porta mala sort.

No els respecten ni els catòlics.

El que fa circular rumors catastròfics és un enemic.

Això ho llegireu cada dia.

Però... no hi ha esmena.

Les bicicletes pululen pels carrers de la nostra ciutat, unes sense fanal, altres sense "bocina" i d'altres sense "bocina" i sense fanal.

¿Es que això és, també, específicament revolucionari?

El "Diari Oficial de la Generalitat" publica una ordre prohibint l'exportació de productes o mercaderies amb destí a Alemanya, i Portugal.

Però és que encara s'envien mercaderies als esmentats països?

"L'artilleria i l'aviació nacionalista, abans de prendre Madrid, l'estan purificant..."

Això ho ha dit per la ràdio Macriosa (de Burgos) l'hístic Josep Maria Peman.

Perman és aquell que des del teatre propagava el feixisme, recolzat per les autoritats de la República.

Alguns reusencs, potser en faran memòria.

¿Recordes, lector?

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència

El nou exèrcit espanyol

Jack Standford, corresponent especial de guerra del "Daily Herald", a Madrid, publica aquest article:

"Mentre els rebels envien a Madrid el millor de les seves forces de xocs està organitzant un fort atac. Ací, en el cor del territori lleial, he estat observant els preparatius de les noves columnes per a aquesta ofensiva.

Un general conegut internacionalment, el nom del qual no puc revelar ací, m'ha explicat com s'està organitzant aquest nou exèrcit.

He vist com es preparen intensament artilers, pilots, infanteria. He parlat amb homes de la brigada Internacional i m'he adonat que els rebels no sospiten la força contra la qual han de lluitar.

He vist avions capaços d'una velocitat de 270 milles per hora, i d'arribar, llurs metralladores, a 2.000 disparos per minut.

He vist artilleria moderna, no emprada fins ara; equips anti-aeris amb fars exploradors, molt nous; canons contra els tancs, artilleria pesada i lleugera. Hi ha, segons sembla, grans facilitats de transport i reserves de municions. L'artilleria no té ja por de perdre municions assajant.

He sentit una bateria disparar seguit, tirant al blanc, durant molta estona, mentre els fusells i les metralladores estaven en ús continuat. Els avions s'enlairen i aterren en un magnífic aeròdrom.

El problema vital del nombre suficient d'oficials competents s'està resolent ràpidament. Els nous oficials són de tres classes: hi ha alguns oficials de l'antic exèrcit espanyol, uns joves, altres vells, però tots es distingeixen per llur moderna concepció de mètodes militars, tan populars en l'antic exèrcit, com la seva actitud liberal. Són homes com el coronel Porillo, els capitans Marqués i Caan, avui caps de brigada.

Hi ha també, espanyols civils, molts d'ells obrers, que s'han revelat com a talents militars, per exemple, Lister i García.

Hi ha a més a més, a la famosa Brigada Internacional, soldats estrangers, homes que serviren a la Reichswehr, a l'Exèrcit Colonial francès (aquestes dues classes són les que més abunden), que han obtingut, ara, llocs de comandament, després de vuit o deu anys d'aprenentatge i pràctica intensa a l'estranger. El comandament suprem de la Brigada Internacional està confiat a homes de considerable experiència pràctica en

guerra civil i revolucions, a qualsevol lloc d'Europa.

Es característic dels soldats espanyols d'avui la gran afició per a aprendre el maneig de les armes modernes tan complicades. Un general va demanar cinquanta voluntaris perquè rebessin la instrucció especial per a artilleria pesada, i es presentaren cinc mil. Des d'ara qui actualment estan rebent instrucció, tan sols un per mil havia disparat un fusell abans de la guerra. Ara, els camps de tir es veuen plens d'homes que fan curs per tal d'aprendre el maneig de fusell, i els carrers de la ciutat es veuen plens de cartells que mostren gràficament el maneig i disposició de les armes. Hem vist nombrosos grups de reclutes estudiant en aquestes gràfics.

Un general de l'Estat Major de la Brigada Internacional em digué que dues columnes, amb un total de mil homes, havien estat enviades al front; que una tercera columna estava a punt d'ésser enviada, i que s'estava preparant i organitzant una quarta columna. Hi ha a més a més de la tropa, servei auxiliar de tancs, artilleria, cavalleria, etc.

La unitat d'una Brigada acostuma a ésser d'un nombre d'homes suficient per a ésser llançada a un atac independent; però no un cos massa nombrós que no pugui ésser comandat per un oficial.

Tres bateries, amb canons de 75 mm. i de 105 mm., acompanyen la Brigada.

Conselleria Delegada de Mercats

Els preus de l'aviram

Per acord d'aquesta Conselleria, des d'avui regiran, per a la venda al públic d'aviram i conill, els preus que segueixen:

Pollastre viu, a 7'50 pessetes el quilo; mort, a 10 ptes. id.

Callina viva, a 7 ptes. quilo; morta, a 9'50 ptes. id.

Conill viu, a 4 ptes. quilo; mort, a 7 pessetes id.

Reus, 11 de desembre del 1936. — El Conseller Delegat, Josep Borrás.

Mantes, jerseis, impermeables. Cal enviar-ne al front.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 281 - DIMARTS 15 DESEMBRE 1936

¿Un compàs d'espera?

L'ofensiva als fronts de Madrid ha disminuït

La unitat del proletariat arreu del món

Mentre els representants de les grans potències es reuneixen per a seguir representant la comèdia de la neutralitat, els obrers de tot el món posen de manifest la necessitat d'establir la unitat del proletariat. La diplomàcia creu que encara ens trobem en aquells temps que hom podia concertar aliances per a combatre determinats països, perquè el poble obeïa resignadament les disposicions dels Governos de constitució burgesa. Ara és impossible ocultar la veritat al poble. La diplomàcia que lluita amb armes molt subtils, podrà aconseguir que les grans potències es declarin neutrals davant de la guerra bàrbara inhumana que ens ha declarat l'exèrcit mercenari feixista, però no podrà evitar que, per damunt de les fronteres, s'allarguin les mans dels obrers d'arreu del món.

El proletariat modificarà la faç de la terra. ¿Què passarà si s'uneix la classe obrera de tots els països d'Europa per establir un règim més just i més humà que el que tenen ara esta-

blet? La transformació de la societat la pot fer únicament el poble. Els homes representatius del món capitalista mai no voldran bandejar de la societat les injustícies socials, perquè amb un règim on no hi hagi explotadors ni explotats, és impossible d'acumular riqueses.

En les reunions que han celebrat les organitzacions obreres de França, ha estat exposada la necessitat d'establir la unitat d'acció de tots els organismes sindicals.

Les joventuts obreres de Bèlgica, França i Anglaterra, han fet una crida a la joventut antifeixista d'Europa. En la crida fan remarcar que, cap jove obrer, en aquests moments pot mostrar-se indiferent ni neutral davant la barbàrie feixista.

La unitat proletària és doncs, ja un fet. Si els obrers s'uneixen els Estats feixistes s'esfondren. Quan s'hagin esfondrat i els ídols hagin caigut esmicolats, damunt de la nova societat hom podrà fer volejar la bandera de la llibertat.

L'escassetat de paper ens obliga a disminuir les pàgines de DIARI DE REUS. Dimarts, dijous i dissabte publicarem només dues pàgines. Els altres dies, sencer.

Com podrà veure el lector hem modificat el format del periòdic per tal de perjudicar el menys possible els nostres abonats.

Esperem que tots es faran càrrec de la situació anormal que ens hi obliga.

cit popular, garantia de victòria, dona una altra lligó als milions d'ulls sentar-se, Catalunya, ara, creant una altra lligó a tots els milions d'ulls d'obers que esguarden la nostra lluita des de totes les latituds i recs del món. Lligó de serietat, exemple de la voluntat creadora i tècnica de les forces progressives de la nostra terra.

En crear el nostre exèrcit popular, dotem-lo des del començament de totes les qualitats exigides avui en un exèrcit modern. Puix que, ultra d'enfrontar-se amb els enginyers de maldat creats pel feixisme internacional, en sortir victoriosa damunt d'aquest haurà d'estar més alerta encara garantint i imposant les conquestes progressives de les masses populars.

L'exèrcit de Catalunya, disciplinat i potent, sota el comandament únic, ha d'ésser l'instrument més decisiu per a fer de la nostra terra i de tots els pobles hispànics alliberats, del feixisme, el far que il·lumini la nova era de benestrança i de justícia social que ha d'impenar en les relacions humanes de tots els pobles del món.

Salv. Roca i Roca.

MILICIES ANTIFEIXISTES

Subscripció Popular pro victòria llibertat

LLISTA 55

Suma anterior, ptes.	43.125'20
Societat Mosaístes	43'25
Joan Roig Basora	5'—
Sindicat de Metd-lúrgics	—
C. N. T.	225'—
Personal de la casa de Fills de Josep Sabater	57'—
Secció Boters U. C. T.	240'80
Jaume Martí Catalá	5'—
Secció de Flequers	101'60

43.797'85

Teatre Fortuny

"JUAN JOSE"

Com avengàvem en la nostra edicent donades al Fortuny constituïren del popular drama de Joaquim Dicenta donades la Fortuny constituïren un ple èxit, assistint a totes elles un públic nombrosíssim, el qual va recol·lar aquella interessant obra d'ambient social amb gran interès, puix que, com se sap, conté escenes i moments d'una alta valor dramàtica.

Nosaltres en "Juan José" hi veïem plasmades una sèrie de virtuts que enlloren l'obrer honrat i treballador blasmen el «senorito» auxulapat i fanfarró, el qual amb el diner compra la dona miserable, després d'haver llançat al pacte de la fam l'estimat d'ella — "Juan José" i "Rosa".

La interpretació per part del sexe femení fou molt remarcable, puix que si Aurora Gussman féu una "Rosa" ajustada, Amàlia i Annetta Moreno, no anaren a menys, resultant els tres personatges molt ben adaptats.

Josep Comis en el protagonista, s'esmerà en interpretar-lo conscientment, havent-se de remarcar també els noms de Sorando, Martí, Freixinet i Fullat, puix que tots quatre ho feren prou bé.

El públic no els regatejà els aplaudiments i a l'acabament de cada acte, hagueren de sortir a rebre el merescut premi a la seva lloable tasca escènica.

També escoltaren grans aplaudiments la xamosa nena Pacita Tomás, en les seves dances, la qual s'ha fet seu el públic; el ballari Joan Tomás i el cantador de jotes i recitador humorístic Enric Monforte, molt grímic i amb bona veu. Els tres treballaren en els intermedis i agradaren molt.

Plebiscit, encara?

Els homes d'estat que ja des d'un principi no donaren a la guerra civil espanyola la importància que es mereixia i que han romàs sense decidir-se a prendre una determinació per acabar amb la crueltat dels facciosos ara han començat a moure's. Ja han entrevist que la lluita al terreny espanyol entre dues classes d'homes ben diferents uns dels altres, segons qui guanyés podria tindre repercussions desagradables als seus països respectius. Comprenen que potser han fet tard i ara proposen amigables arranjaments com si això, després de cinc mesos que els generals al servei de tots els criminals del món han vingut cometent assassinats en gran escala, fos possible d'aconseguir-ho.

Els països que haurien d'haver estat els primers en aixecar la seva veu de protesta davant del món i imposar la raó a la barbàrie i la injustícia ara, un xic avergonyits de la seva postura, intenten acabar amb la guerra d'Espanya... I impotents per a comportar-se dignament com haurien de fer per la seva condició de potències amb postulat democràtics, mouen la cua i cerquen un arranjament que no és altra cosa que una nova vexació per al poble lliure espanyol.

Parlen d'arribar a un armistici en vistes a un plebiscit nacional que determini quin és el règim que es vol donar Espanya. Sempre havíem cregut en la covardia de segons quins homes que no volen emprendre la missió de fer prevaldre, al preu que sigui, la veritat i la justícia davant la criminalitat d'uns aventurers. Sempre havíem cregut en la impotència d'això que en diuen la diplomàcia, però mai creguérem que aquesta impotència es tradís en sarcasme envers un poble que dempeus, sacrificant tot el millor que té, lluita per una llibertat que uns malvats li volen prendre.

Plebiscit? Aquesta pregunta se la deuen fer tots els espanyols. Després de la data del 16 de febrer, un altre plebiscit? Després de l'exemple que està donant aquest poble encara hi ha qui gosi insinuar la celebració d'una consulta per a veure quina classe de règim volem? No n'hi ha prou amb la lligó que cada dia està donant un poble als que volen imposar-li un jou d'iniquitats?

No pot ésser que la proposta dels que en un principi sentiren la co-

vardia per a anar a la defensa dels drets de gent es recozi en algun punt de fermesa. L'hauran de rebutjar tots els homes que sentin en els seus cors l'ideal de llibertat i de justícia. Després de vint-i-cinc mil afusellaments portats a terme per les hosts de Franco en diversos indrets de la península no hi cap un plebiscit ni molt menys un armistici. Només hi ha el camí d'acabar la guerra amb l'anihilament de tot el que esdevingui feixitzant.

Els que no han tingut escrúpols en sacrificar tants infants innocents no mereixen la consideració d'un armistici ni l'esperança del plebiscit que es proposa. La voluntat d'un poble per una banda està ben demostrada, la duresa d'instints i la incapacitat dels veda als que no coneixen el més elemental humanisme de somniar tant sols en poguer conviure amb un poble que vol ésser lliure i fei-

líc.

Els soldats antifeixistes opinen...

"Mundo único y disciplina." Parla alcanzar más pronto la victoria sobre las hordas salvajes es imprescindible el mando único. Este, bien orientado, nos hará que rápidamente pisemos las líneas de la victoria.

Aquél que aun abusando del tópico de ser un "revolucionario" no se ajusta a esta exigencia de la guerra será todo menos revolucionario consciente que desea el triunfo del pueblo.

Hay quien reniega de la disciplina amparándose en un ideal y ningún ideal ha permitido jamás que nadie esquivase la obligación de sacrificarse en holocausto de ese mismo ideal. Es intolerable que cada uno realice lo que le parece más oportuno a sus intereses de salvar la pelleja. Lo que no sea ajustarse a las consignas de mando único y disciplina es, sin querer, favorecer a la causa de la reacción.

Todos, pues, a difundir estas consignas.

Heus ací com s'expressa "Jaca" portanteu del Batalló "Alto Aragón".

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 282 — DIMECRES 16 DESEMBRE 1936

L'OBSESSIO DELS FACCIOSOS

S'ha représ l'ofensiva sobre Madrid?

En les últimes jornades els rebels també han fracassat

Equívoc revolucionari

Des de que assistim per imperatiu de les circumstàncies a això que ja ens hem acostumat a dir-ne revolució es pot observar com per a molts individus l'ésser revolucionari és sinònim de mala educació, de grosseria, de manca de respecte. Talment diríeu que un individu que guardi consideració en totes les coses i doni mostres d'ésser pútre i seriós en el conjuer ciutadà no pot ésser revolucionari. Esdevé ridícul, segons es veu, un individu que en els temps que correm de plena «revolució» no cridi, blasfemi i es desentengui de tots els deures d'elemental urbanitat i consideració envers els seus semblants.

Resguardats per aquest període que travessem en els quals alguns—bastants!—creuen que viuen a Xauxa, hom pot comprovar com el sentit de ciutadania ha desaparegut en molts ciutadans que creuen que fer revolució és ésser cridant pels carrers i molestar la gent.

Durant la celebració d'una sessió a la sala d'espectacles públics, diumenge constatarem això que venim dient. Com si encara no n'hagués prou amb que en aquests temps a tot n'haguem de dir art—comencem ja d'enyorar el veritable art—, algú cregué «revolucionari» comportar-se en un espectacle que en definitiva era decent, com si estés en qualsevol cabaret de la més baixa categoria. Aquest algú, pot el lector pluralitzar-lo i, si no es trobava al lloc de referència, faci's càrrec de tot quant es pronuncia en llocs de prostitució, i tindrà una idea del comportament revolucionari dels que volent fer mèrits no fan altra cosa que deshonorar-se.

Ara tot es comporta. El que abans era indecència i ara segueix éssent-ho, no s'ho considera així i tothom tira pel seu compte. Si a un individu amb aficions «revolucionàries» se li escau insultar una dona, en lloc de sancionar-lo se li exten la patent de revolucionari cent per cent. Si a algú se li acut no acatar disposicions encaminades a remeiar aquesta disbaixa imperant, se'l tem i se li tolera. Tot menys imposar pels mitjans que sigui els deures que tots els ciutadans tenim, de comportar-nos com a gent civilitzada.

Convindria fer veure als que es creuen que la revolució és fer el que a un li plagui sense deturar-se en consideracions; convindria fer-los conèixer la seriositat del que ara en diem «revolució» i que els individus que confonen la llibertat amb el llibertinatge, l'ordre amb el més grosser desordre, veïessin que en la guerra contra el feix no ens hem de proposar fer-nos petits sino que hem de procurar demostrar que som dignes del que estem conquerint i que es diferencia molt, bon tros, d'aquella moral i costums burgesos que ens proposem bandejar.

M. Badia Colomer.

Primer Madrid; després Astúries i el País Basc; ara Ginebra. El feixisme internacional està a la vorera de la seva fossa.

Suggerències al marge de la Primera

Jornada de la Nova Economia

Fidel a la promesa feta, dimecres passat, al final de la sessió de l'important acte celebrat l'últim diumenge a Barcelona, glossant la Nova Economia, l'artífex ve, després de serena reflexió, a exposar es seves anunciatades suggerències.

Gran acte, que respongué indubtablement a les esperances dels seus organitzadors i que reeixí totalment, quant al seu caràcter expositiu i espectacular, però aquest acte no és evidentment, el que satisfà els desigs dels interessats (Comitès de Control i Consells d'Empreses), els quals confien en gran manera al conre d'opinió de les masses afectades, el perfeccionament o comprensió natural de l'estructuració del nou règim econòmic que hom tracta de fer suar i aquesta finalitat només pot ésser aconseguit mitjançant un Congrés de Delegats de dits Comitès de Control i Consells d'Empreses, amb la cooperació de les autoritats i organismes econòmics.

Als resultats pràctics cal atendre's, puix ja està demostrada la ineficàcia que té l'acció aïllada dels interessats, en visites constants i infructuoses als centres oficials. No desconeixem que una unió d'afers a resoldre abans sempre l'atenció de Consells de tota mena, però si d'altra banda, anessim, només per pura curiositat estadística, a valorar en import de jornals, el temps esmerçat pels interessats, en avantales esperant audiència, obtindríem una xifra impressionant.

Manera pràctica d'obviar aquest inconvenient? És possible que ja s'hi hagi pensat, puix que no en va, en donar la primera «Jornada econòmica», diverses altres la succeiran. Es doncs, la convocatòria del Congrés al qual hem fet referència abans, per la celebració del qual, un local com el Palau de Belles Arts o el de l'Orfè Català, seria suficient, donada la limitació d'assistents als únics congressistes interessats, proveïts els delegats, de les corresponents credencials autoritzades per ésser revisades per la «mesa», amb nomenament de

comissions i ponències, acoblament de temes sinònims i corresponent resum de conclusions.

Aquest programa, portat a la pràctica, fora la concepció de diversos aspectes del problema, no enfocats encara pel Decret de Collectivitzacions.

Cal ressucitar el projecte de creació del Banc de Crèdit Industrial i Comercial, tan necessari, no per a les indústries fallides sense base econòmica, que demanin doble o triple crèdit de llur capital real, sino per a just d'aquelles altres, especialment les que amb dificultats momentànies, troades per l'impossibilitat de realització ràpida de crèdits sans que figuren en un actiu sòlid i de bon supervi, es limiten a demanar un 10 o 20 per 100 del capital amb què compten, sense oblidar tampoc, altres cassos d'innegable i merescut ajut. I sobretot, un control sever de concessions de crèdits en les quals presideix la proporcionalitat, la garantia i el preu módic de l'interès. Per la salvació de la nostra nova Economia, cal fer un suprem esforç!

A subatilar també, un plany interessant del company Giménez, de la C. N. T., que parlà en nom del Control Sindical Econòmic, i anem a consignar el blasme que feu de certs Comitès de Control i consells d'Empreses, «de comportament particularista» com també de certs Sindicats, «per immiscuir-se en els afers dels Comitès i Consells».

Es interessant abans comparar aquesta declaració, amb la cinquena conclusió del Dictamen emés pel Pla Regional de Grups Anarquistes de Catalunya, celebrat el mateix diumenge, i que diu: «Que la organització del treball ha d'estar a mars dels Sindicats industrialment organitzats i dels Consells Comuns, evitant-se les collectivitzacions parcials d'empresa», que constitueixen una negació rotunda de l'esperit de socialització».

Heus ací, dues declaracions ben autoritzades que ofereixen un marcat interès, i que ens empenyen en

UNITAT

Al trencar-se el timó de la burgesia, la societat ha quedat dividida en dues parts fortes i considerables: la classe treballadora després de la xarxa de lligams amb que la burgesia la subjectava, una primera necessitat la crida, la de destruir els darrers vestigis d'esclavitud i d'exploació, encaminant el món per sendes de justícia i de fraternitat humana de les quals l'havien apartat els trans contradients les lleis de la naturalesa.

Fins que hàgim construït les noves bases no tornará el món per la seva ruta bona.

I potser tardarà més del que es calcula a causa de la incomprensió i de la resistència a rectificar dels maldicors que han d'iniciar justament l'era de la gran comprensió de tots els dolors i dels nobles anhels i de la rectificació dels errors del passat.

curiosos a desitjar saber quina opinió els mereix el cas «de collectivització parcial d'empresa» pel singularíssim fet de produir-se per la segona causa reconeguda per l'article segon del Decret d'24 d'octubre passat.

Val la pena de repassar-lo aquest Decret, dit de «Collectivitzacions» i quan més l'examinarem, més ens convencem que és una pedrera de bons materials. I d'això, els primers a convencer se'n haurien d'ésser els Sindicats i Ajuntaments. Fàcilment càrrec dels molts afers d'envergadura que han de resoldre, com també de la ineficàcia que representa per a la bona marxa de les indústries, que els gestors d'aquests hagin de recórrer sovint a la consulta o simple plaçet, amb la consegüent còrrua d'esperes i pèrdues de temps a que ens hem referit abans.

Una destacada militant de la C. N. T., i F. A. I., l' Frederica Monseny, es planyia de que on hi havia un patró, hagi estat substituït en variós casos, per sis o vuit conjuntament, d'esperit més aburguesat encara. Es el mateix que no admeten Giménez ni els de la FAI, i tenen raó. Però, per això, no tot està perdut a Dinamarca, i en aquest cas Espanya. Pot haver-hi Consells d'Empreses, del caire singular que hem esmentat, irreprotxables, als quals con-

Es imprescindible la unió de tots els que lluitem per la mateixa causa; la unió dels treballadors la demana el front, la demana la rearguarda, les sofrances d'ahir i les glòries del futur la reclamen.

Moguts per egoïsmes personals i de grup, treballam adreçadament fins a esgotar-nos, i el nostre esforç no dona el rendiment que podria donar.

En certa manera l'obra de l'unitat és difícil i desfa l'obra de l'altre, mentre en el camp rebrota la mala herba que sense un esforç de tots no podem destruir.

Es trist i vergonyós que la sang vessada pels que han caigut als fronts no pesi en la consciència de tots obligantlos a la unió. Una unió que pels seus mateixos orígens i per la finalitat que ha de perseguir ha d'estar lliure, completament lliure i neta de claudicació.

cedir-los un ample marge d'autonomia rectora que tenen ben mereixeda, per la seva honrada i capacitat demostrada en un període transitori, com es pot sempre comprovar documentalment i «de visu», i a més pel sentiment col·lectivista i orfe d'egoïsmes que tenen de l'estructuració. Tot el demés que podria ambicionar, després d'un salari digno, sense desentendre allò que preceptua l'article 7 del Decret tan anomenat i la satisfacció del compliment d'un deure social fent rullar normalment i prosperament l'implantatge de l'economia, fora aquell petit coeficient d'estímul, de que ens parlava Ruiz Ponsati, en al·ludir a tot allò que es referia a remuneracions obreres.

Consideri's també com a punt final d'aquest treball, i de convenciment per a tots, que tant els Ajuntaments com Sindicats, a més de les autoritats econòmiques tindran sempre reconegut el dret d'inspecció de les Empreses de que es tracti i que el Consell General d'Indústria, integrat per elements d'Empreses, Sindicats i econòmics, serà en darrer terme el cridat a establir la determinació de beneficis que afuïran sempre en primer terme a les prudents i tècniques reserves i ajuts a Sindicats, Ajuntaments, altres indústries que ho necessitin o obrers de genuí caràcter social. Tovic.

ELS ASSALTS SOBRE MADRID

Franco continua fracassant

¿S'INICIA L'OFENSIVA AL FRONT INTERNACIONAL?

UN GOVERN DE REALITATS

A l'hora que escrivim aquestes ratlles s'està gstant el nou govern de Catalunya. Tota l'opinió nacional i àdhuc estrangera té l'atenció fixada en aquest afer d'una importància capital en el desenvolupament de la guerra civil a Espanya, puix que es pot dir que avui Catalunya és l'eix de totes les activitats de rearguarda encaminades a fer fàcil i ràpida la victòria sobre el feixisme traïdor.

La situació d'inferioritat en què es trobava un govern que de fet no governava, ha quedat clarament damunt la taula i tots els esforços van seva autoritat. Un govern que sap aquest problema d'una tan transcendental importància. Realment és necessari que el govern que en surt després de l'actual crisi, tingui tota la responsabilitat que emana de la seva autoritat. Un govern que sap que les seves disposicions han d'ésser acatades amb entusiasme i energia, perquè són aprovades per totes les representacions de les forces antifeixistes. Un govern que sap que tots els components són lleials i que saben portar la lleialtat fins on calgui, àdhuc algunes vegades sacrificant sentiments o postulats cars, però que saben que tot sacrifici és poc per anar al conqueriment d'una victòria que ja l'haurien de tenir entre les nostres mans. Un govern, en definitiva, sense la impediment d'una munió de comitès i de juntes que no poden fer altra cosa si més no, que fer deficient la marxa de totes les activitats, guerres i econòmiques, de Catalunya.

Ja seria hora que els catalans no haguessim de viure la paradoxa que suposa veure com des del Govern es diu i es dicta una cosa i fora del govern es fa tot el contrari en benefici descaat per a l'enemic. Si realment se sent la causa antifeixista,

formar part al govern de Catalunya ha de servir per als homes representatius dels diferents sectors antifeixistes per aglutinar tots els esforços i fer-los efectius, fora de les esferes del govern, per a anar a l'acabament real d'una guerra civil. Dues activitats diferents no hi caben en homes que han fet protestes de servir la causa del poble fent tot el que calgui sense deturar-se en sacrificis.

Catalunya ha de donar un govern que representi per a Espanya una garantia de l'èxit sobre l'enemic. Amb un govern que posi totes les seves activitats a la liquidació de la guerra, sense trobar la impediment de governs en miniatura que amb una irresponsabilitat enorme dificulten la bona marxa de la cosa pública, la lluita pot canviar de fase. Fent rutilar tots els organismes com deuen rutilar en temps de guerra i quan un perill és imminent. Sense que les socialitzacions, les col·lectivitacions i altres activitats per l'estil, facin oblidar a molts individus que "abans que res" és necessari guanyar la guerra i aixafar el feixisme.

Es necessita un Govern de realitat. Però de realitats immediates. Una d'elles, en primer pla, és la de guanyar la guerra. Després ja vindrà el demés. Després ja procurarem que els Després ja procurarem que els foraments que ara s'estan posant siguin prou consistents per a bastir-hi totes les concepcions revolucionàries que ara estem barrejant amb la guerra.

Cal governar sense suspicàcies i sense voler avantposar el primer al secundari. Es en bé de tots i de totes les ànsies que des de diferents llocs, poguem sentir els homes d'ideals de llibertat humana.

M. Badia Colomer.

La nostra guerra a l'estranger

París. — Les declaracions publicades pel "Nevs Chronicle" en les quals el senyor Blum prenia posició — amb innuitada fermesa — en els afers d'Espanya, i el discurs pronunciat pel senyor Eden — que sembla ésser una mena de contestació diplomàtica a les paraules del senyor Blum — ocupen l'atenció dels periòdics francesos.

Segons els periòdics, la darrera frase del senyor Eden, en allò que fa referència als afers d'Espanya, era: "No cal dir que quan Espanya haurà liquidat els actuals disturbis, serà sumament important per a nosaltres que la integritat resti intacta i llibrada de tota amenaça, sigui quin sigui el canó d'on vingui".

Aquesta frase — encara que confusa, perfectament comprensible — és el "ritornello" dels comentaris de premsa. És simptomàtic que els periòdics que fins ara s'havien mostrat "no intervencionistes" considerin que ha arribat l'hora de la intervenció a base de la "política realista" que diuen que defensen.

Al periòdic "La République" — òrgan de La Rocca, on Caillaux pleneja les seves maniobres contra el govern del Front Populair, el conegut comentarista Pierre Dominique comenta les paraules de Blum, i recolzant-se en consideracions històriques de Guillermo Ferrero afirma que Espanya neutral i amistosa és indispensable a França. Critica l'anti-intervencionisme de Blum i acaba manifestant que és indispensable "a l'altre costat dels Pirineus una democràcia amiga i germana de la nostra".

També Frossard a "L'Homme Libre" comenta les declaracions de Blum, encara que referint-se concretament al desarmament d'Alemanya.

Pel que fa referència al discurs d'Eden, als cercles polítics francesos hom considera que les bases d'una col·laboració diplomàtica i política són cada dia més fortes i que en aquest discurs Eden fixa — en certs punts — l'actitud que adoptaran França i Anglaterra davant els nous esdeveniments diplomàtics que es

produïxin a Europa. Hom considera que després dels darrers atacs contra la política de pau i seguretat col·lectiva per part de nacions totalitàries, era precis que es produís una reacció de les potències democràtiques i pacifistes per a evitar que el fet consumat i la política de violència sistemàtica destruïssin tota l'obra europea empena per les democràcies occidentals.

Londres. — El discurs d'Eden ha produït bona impressió a tots els cercles diplomàtics i polítics. Als clubs de tendències liberals i laboristes hom considerava que el discurs del secretari del Foreign Office ha de marcar el començament d'una nova etapa de la diplomàcia anglesa, després dels repetits fracassos experimentats en els darrers temps.

Les bases d'un acord europeu estan posades. Es tracta de veure si ha de continuar l'actual estat de coses, amb l'eventualitat d'una resolució final pels armes, o si les potències democràtiques assoleixen de canalitzar el desordre actual envers la col·laboració i la pau.

Anglaterra, a rel del conflicte italo-etiop, ureposà mitjançant el llavors secretari del Foreign Office, sir Samuel Hoare, un veritable pla d'afermament de la pau, a base de redistribució de matèries primes.

Als cercles polítics londnenses creuen que els Estats Units la política d'aïllament dels quals ha sofert en aquests darrers temps cops rudes, col·laboraran en aquesta obra d'harmonització política i econòmica. Hom creu saber que el propi president dels Estats Units vol dirigir un missatge de pau a tot el món, a base precisament de prometre una millor redistribució de matèries primes, amb la qual cosa podria parlar-se d'un veritable pla de desarmament. Aquests plans del president Roosevelt troben, és cert, alguna oposició per part d'un grup de polítics capitanejats per Norman Davis, qui considera inoportú en aquests moments presentar aquest pla sense espigar l'acabament del pla de rearmament.

L'acord italo-nipó-alemany

L'acord nipó-italo-alemany, de caràcter totalment feixista, dona a entendre el ritme accelerat que va adquirint el perill de guerra. Tres potències àvids de botxí, unides circumstàncies profundament esquerdat, Alemanya, es disposen a provocar i fer esclatar la guerra que encendrà el món. No obstant, el bloc format per aquestes tres potències que a primera vista sembla compacte, ha nascut profundament esquerdat. Alemanya i Itàlia no s'han posat d'acord sobre el problema de l'expansió japonesa. Recordem solament la campanya de la premsa italiana en 1934 i prosseguida fins fa poc, contra el "perill groc". El Japó és per a totes les nacions del món, un perillós rival comercial. Envaïx els mercats europeus amb els seus productes a preus molt reduïts. Un apropament massa estret entre Itàlia i el Japó, despertaria recels als Estats Units. Mireu, les advertències dirigides als "boigs de la guerra" i als "afamats de territoris" pel President Roosevelt en un discurs amb motiu de la Conferència Panamericana de la Pau.

Alemanya, Japó i Itàlia s'han unit en un sol propòsit: fer la guerra.

El proletariat internacional té a les seves mans fer saltar a trossos aquest món capitalista que, per rivalitats imperialistes i interessos egoistes, només procura a la humanitat de gràcies i sofriments infinits.

ment d'Anglaterra i la consolidació de l'aliança franco-britànica.

Els periòdics, en comentar el discurs del senyor Eden remarquen les paraules que pronuncia en referir-se al conflicte espanyol.

"Es hora — diu el liberal "Nevs Chronicle" — que es comenci a actuar. Sortosament, sabem que després de les paraules vindran els fets. Tant Delbos com Eden estan disposats a posar-se al treball immediatament."

No es pot concedir a Franco la consideració de bel·ligerant

Londres. — El periòdic liberal "Nevs Chronicle" publica unes interessants manifestacions del president del Consell de Ministres francès, senyor Léon Blum. Aquestes manifestacions van encapçalades amb el títol "Una oferta de desarmament de Blum a Alemanya".

Referint-se a la no intervenció a Espanya, el senyor Blum diu:

"Estic segur de dues coses: en cap circumstància ni per cap motiu no ha de concedir-se el dret de bel·ligerant a cap dels seus. De més a més, hem de fer tot el possible per assegurar el controlment de la Comissió de Control."

Considero greus — ha continuat dient el senyor Blum — la infiltració alemanya i italiana al Marroc i Canàries, la qual cosa constitueix una amenaça a la ruta marítima de suprema importància per a França i Anglaterra".

El senyor Blum ha declarat que, àdhuc si deixa de funcionar l'acord de no intervenció, no hi haurà guerra a Europa. S'ha declarat disposat a ajudar Alemanya econòmicament en el cas que estigui disposada a desarmar-se dintre els límits que siguin fixats.

"El pacte franco-soviètic és una contestació al rearmament alemany. Aquest pacte pot ésser superflu el dia que s'hagin fixat sòlidament les bases de la Societat de Nacions. El pacte germano-japonès només ha modificat les relacions existents entre aquests dos pobles, i el seu resultat ha estat acostar Europa i Amèrica, en bé de tots".

Blum afirmà la seva fe en l'obra interior portada a cap pel seu govern, i digué:

"Hem triomfat i el país ho sap. També sap la tragèdia que suposaria el fet que nosaltres abandonéssim el poder en aquests moments".

Quant a les relacions franco-britàniques, declarà que són millors que mai i que a França el feixisme està vençut d'una manera definitiva.

No hi haurà guerra. En aquesta ocasió, les proporcions gegantines de la nova conflagració mundial, ha esverat a tots els països.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 284 - DIVENDRES 18 DESEMBRE 1936

Cada assalt, un fracàs

L'objectiu actual de Franco és la carretera de La Corunya

Ha quedat resolta la crisi de la Generalitat

A propòsit d'una lletra

El nostre article «Equivoc revolucionari», publicat en aquestes mateixes planes, ens ha valgut rebre la cordial felicitació d'un ciutadà honorable, que acaba la seva lletra dient: «Feu-hi campanya que és un mal que es fa necessari corregir pel bon nom del nou estat social i revolucionari».

Enmig la depressió d'ànim que produeix veure l'espectacle que ofereix la «revolució» és encoratjador que hom trobi un espontani callu que l'ànima a seguir endavant. Realment és feixuga la tasca de combatre obertament, —dient les coses pel seu nom, —aquest daltabaix que es veu observant en molts llocs, on en nom d'una revolució i d'un ordre que nosaltres no atíem a veure per enlloc, es fan les coses sense el control necessari i sense la deguda preocupació d'obrar moralment.

Vos, amic M., haureu vist moltes coses durant aquest període «revolucionari» i us haureu preguntat si realment «allò» era la revolució que preconitzaven els homes que tota la vida havien cridat revolucionàriament. La resposta haurà estat negativa. No pot ésser—haureu dit—que tot aquest desordre i aquestes arbitrarietats siguin filles de la revolució que ens preconitzen. No pot ésser—haureu dit—que per a molts no s'hagi notat el canvi profund realitzat des del 19 de juliol, i a l'empar de qualsevol organització segueixin obrant al seu caprici per vergonya dels antifeixistes de cor...

I amic, això està a l'ordre del dia. Moltes Juntes i Comitès controladors, però el més essencial, l'importantíssim, resta sense controlar. Per a algú la guerra i això que en diem revolució ha estat la seva taula salvadora. Inclús han augmentat els seus ingressos. A aquests, en definitiva, el triomf de la guerra o de la revolució no els preocupa. «Que dur!»—pensen.

Pel «bon nom del nou estat social i revolucionari», no caldria que un pobre periodista emprengués cap campanya. N'hi hauria prou, senzillament, que cada u—almenys els qui tenen autoritat per a fer-ho—sentíssim ben pregonament la necessitat de que l'esperit revolucionari que ha d'informar tots els nostres actes no es veïés malmès pels qui de la revolució n'han fet un negoci o senzillament un motiu d'indisciplina social. Dissortadament no és així, i de quan en quan la ploma ha de córrer per damunt el paper maldant per una justícia i un ordre que se'n parla molt però que no s'aplica amb justesa.

La grosseria i la manca d'educació del carrer, amic M., no és el més important a combatre. Existeixen moltes altres nafres que hom sent necessitat de combatre... Que hom les guardi per a quan sigui hora. Ara—se'ns diu—encara no és hora. Però confiem que alguna vegada haurà d'arribar el moment de lliurar-nos d'aquesta tristesa que ens produeixen certs espectacles per anar a la recerca del remei heroic...

Mentrestant, amic M., cuidem-nos l'un i l'altre de no sentir aquest revolucionarisme suara posat de moda.

M. Badia Colomer.

Cal treballar, treballar i treballar per a guanyar la guerra.

Remarques

Llegim:

«Els facciosos estableixen la «Comissió gestora de Madrid» a Leganés».

Ens sembla molt encertat.

«El Pensamiento Navarro», diari facciós que es publica a Pamplona, relata els incidents de qué ha estat víctima Clara Campoamor en el seu viatge cap a Itàlia, a bord d'un vaixell alemany.

Uns feixistes fugitius que viatjaven en l'esmentat vaixell pensaven tirar-la a l'aigua.

El capità, per por a les complicacions els feu desistir. Però els covards feixistes que fugien d'Espanya no poguent cometre la malifeta, van fer de manera que en arribar a Gènova fos detinguda.

I Clara Campoamor està emprisonada a Itàlia.

I els canals celebraren la seva victòria amb un banquet.

«Voleu prova més feixenta de la contextura moral dels feixistes?»

Covards, grollers, cíncics, indesitjables.....

El Queipo ha dit:

«A las puertas de Madrid, el tiempo nos obliga a detenernos: pero que conste que es el tiempo, no los defensores de Madrid, lo que nos detiene».

Aquest també haurà d'azar a Leganés.

El «condottiere» Aldo Rossi, governador de Mallorca, ha dit que vindrà a Catalunya a treure els «rojos».

No ha, però, assenyalat data.

Té temps de pensar-ho.

Que la feina ofereix algun risc.

Els alemanys casats amb jueus no tindran dret a guarnir les seves cases amb els colors del tercer Reich.

La prohibició es fa extensiva a les persones jueves que viuen en domicilis d'alemanys.

¡Quin honor!

Els obrers del port d'Anvers s'han negat a treballar en el vaixell alemany «Norburg», que portava municions.

A desgrat que aquestes municions anaven consignades a Romania.

Pel que pogués ésser.

Els obrers saben que hi ha moltes maneres de matar pusses.

I saben, també, que a Espanya es lluita contra el feixisme.

Sembla que se n'han adonat

El panorama internacional és magníficament esperançador per la nostra causa. Sembla que els pobles civilitzats — que fan de la civilització un culte — es decideixen a intervenir de manera decidida en el plebiscit que s'està ventilant a Espanya. A intervenir-hi en la única forma lògica, acceptable i humana: posant-se al costat de la raó i de la justícia i encarat-se amb la pertorbació i el crim que és com dir posant-se al nostre costat i enfront del feixisme.

Ha trigat. Però a l'últim sembla que els nostres veïns francesos s'han adonat del que significaria un triomf — que per altra part nosaltres estem disposats a fer impossible — del feixisme hitlerian en terres d'Espanya i la reacció tan esperada s'ha produït. El mateix podem dir d'Anglaterra i de tots els altres països no sotmesos a una dictadura criminal i que poden, per tant, manifestar lliurement l'ur voluntat.

Al camp de batalla els rebels no avancen un pas. Els pits i els fusells dels braus milicians de la República formen un mur infranquejable, invencible. Entretant, al front internacional l'ofensiva del camarada Alvarez del Vayo, serena, mesurada, lògica, de l'home que defensa la raó i el dret, està donant óptim resultat. Alvarez del Vayo no ha hagut de fer altra cosa que posar damunt la tauca de la S. de N. els cadàvers dels infants i de les dones i dels vells, bàrbarament assassinats pel feixisme. Ha fet una acusació sense estridències oratòries, però d'una força de contingut formidable, i el món, fins ara una mica enlluernat o espaiat o recelós, ha reaccionat. D'aquesta reacció podem esperar-ne, creiem, alguna cosa de bo. Podem esperar-ne — després de cinc mesos de lluita — no l'esclafament del nostre enemic mortal que nosaltres i ningú més que nosaltres, hem d'afaitar, sinó el seu isolament moral i material de la resta del món.

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència.

PARÉNTESIS

U. H. P.

Solana, el pintor de líbra, plantado de cara a la realitat, que no acostumbra a banyar de nubes rosadas, ha exclamado, caliente aún la sensibilidad de la visión imborrable de los crueles bombardeos de Madrid, que lo mismo aniquilan inocentes cuerpos humanos que bellísimas obras de arte: «¿Para qué he pintado?»

Qué tremendo dolor — la rabia de la creación frustrada, — qué angustia desgarrada palpita en estas palabras que nos explican el problema de vida y de muerte de las capas intelectuales de nuestro país, a quienes la tragedia de la guerra ha lanzado, en un empujón descortés, a la vorágine de una nueva concepción del mundo, de una manera distinta de emplazamiento ante la plenitud, externa e interna, del devenir social.

Porque a estos artistas que lo son de forma totalitaria, concentrada, profunda, se les ofrece ahora, en rápidas vías, el camino de la regeneración de un pasado en el que permanecen al margen de la corriente humana. Y si pretendemos fijar el paralelismo con todos aquellos escritores que no tienen redención, nos remitiremos a ese pelele innoble de Pemán, purificador por el fuego como los innumerales Torquemada «pura sangre» que han zapateado su macabra planta por el suelo ibérico, siglos y siglos. Pero al descalificar nos basamos también en la índole misma de su producción. Un poetastro de flores iberoamericanas de banquete conmemorativo, un exégeta de la podredumbre de los señoritos cazadores, una siempreviva de la revista ramplona, un eufónico de la insulsez, es, ética y estéticamente, lo que se suele llamar un caso perdido, el ejemplar peor de tarambana.

No nos extraña, en cambio, la reacción de Solana. Solana es un pintor en cierto modo aguafiorista, que más que el paisaje, en el que la ternura puede hacernos naufragar, mira al hombre y a la dureza, formal también, de su existencia. Juicios finales, de colores oscuros y bronceos;

prosritas pueblerinas, aliada la degeneración a la rudeza; plazas de lugar castellano muertas, o con el polvo que levantan las capeas, como transcripción satírica. De ese origen se puede arribar a la comprensión sincera de lo que nosotros defendemos, con el fusil, con el instrumento de trabajo y con la pluma.

Por ello confiamos en que el pincel hondo no pueda en lo sucesivo formularse la pregunta desoladora. Si, existen motivos para que sigas pintando, amigo. Esta época de cinco meses, ancha como una civilización secular, inmensa como docenas de Imperios, rebosa de temas dignos. Podrán los artífices aplicarse, con holgura, a perpetuar tanta escena de heroísmo o de desventura. Y en lugar de estilizar labios exangües de aristócratas pestilentes, como un Sangroniz, se marcarán en el lienzo con trazos crudos esas cabezas de mujeres del pueblo que llevan marcadas en el cuero cabelludo las tres letras que nadie ni nada destruirán: U. H. P.

Habrás pintado para algo, para alguien.

A.

Centre de Lectura

Acadèmia de Música

Seguint les normes que la pedagogia musical exigeix, l'Acadèmia de Música del Centre de Lectura, ha estructurat el seu funcionament pedagògic incluint a les ja establertes, les següents classes fonamentals en tot ensenyament musical:

1. — Educació del sentiment rítmic.
2. — Educació de la veu i l'oïda.
3. — Conjunt vocal.

Els 2 i 3 és obligat per a tots els que assisteixen en alguna de les diferents classes d'ensenyament musical de l'Acadèmia, com també fins als onze anys ho és la primera.

Totes elles lliure de matrícula i quota.

La Direcció.

Cinc mesos de barbàrie

El feixisme es va desinflant

El pas que els rebels cerquen vers la carretera de La Corunya, és infrangible.

NO RENUNCIEM A RES!

Per estar-ne plenament convençuts, sostenim el principi irrefutable de que, en els moments actuals, el problema primordial, essencial, previ i urgent del nostre país és guanyar la guerra. Es més: creiem—i ningú no ho pot negar—que la guerra és l'únic problema immediat que tenim plantejat, l'únic que ens ha de preocupar i al qual han de dirigir-se, convergir i subordinar-se totes les actuacions governamentals i particulars, col·lectives i individuals. Pretendre, per consegüent, obrar en un sentit polític determinat, volguer imposar tals o quals fórmules o sistemes socials, precipitar-nos en mesures més o menys revolucionàries, pot ésser en perjudici de la guerra. Ho és en la generalitat dels casos.

Ara bé; aquest punt de vista que hem exposat amb insistència i vol dir, com a algú li ha semblat veure, que renunciem als nostres particulars ideals i que volem deixar subsistent el règim imperfecte, injust, fracassat i odiós en que hem viscut fins ara? De cap manera! L'avantposar la guerra a tots, absolutament a tots els altres problemes polítics i socials plantejats, no vol dir que socialistes, comunistes i anarquistes hagin de renunciar a cap de llurs postulats. El que afirmem és que, abans que tot, devem vèncer el feixisme, i que no s'hi val, en aquests moments, a sacrificar l'èxit de la gran lluita desencadenada pels facciosos, per tal de donar satisfacció al nostre partit i a la nostra ideologia.

Ara per ara, no hi ha d'haver més que feixistes i anti-feixistes. I els que lluitem lleialment per aixafar la rebel·lió, devem estar units estretament, no oblidant les nostres teories i les nostres doctrines, sinó en nom d'elles i en benefici d'elles, ajudar, amb tot el nostre esforç i amb el nostre entusiasme, a que vencin les armes republicanes. Que així, amb aquesta victòria que tots plegats hem d'assolir, és com aconseguirem la llibertat i les condicions necessàries per treballar decididament i eficaçment per les nostres belles aspiracions de fraternitat i redempció.

Revolució!... Es, avui, extemporani, inoportú, contraproduent parlar-ne. Ens cal, primerament, acabar la lluita sagnant actual. Ja en parlarem després. No ens precipitem, puix les precipitacions inconscients i cegues solen ésser, a vegades, fatals. L'esperit renovador, les ànsies revolucionàries, l'amor a l'ideal, el desig d'estructurar la nova societat, reservem-ho per l'endemà de la victòria, puix que, l'interessar-nos prèviament per ella, no significa, ni molt menys, claudicació ni renúncia.

R.

- REMARQUES -

Portugal continua lluitant els perseguits espanyols a les "autoritats" faccioses.

De dictador a servent no hi ha cap distància.

L'ànima és la mateixa.

Paulino Uzcudum combat a les files faccioses.

I s'ha fet retratar.

Sempre l'havíem considerat l'home més bèstia del món.

Un corresponsal d'un diari estranger diu, en una de les seves cròniques, que han canviat els propòsits de Franco davant la impossibilitat d'aconseguir allò que es proposava.

Amb motiu de la resistència amb que topa, es proposa consolidar les posicions que ocupa actualment, per tal de mantenir s'hi tot l'hivern.

Es refereix, naturalment, a Madrid.

El desinflament de la xulèria facciosa va en "crescendo".

PARÉNTESIS

Doña Babel

No sabemos a ciencia cierta si Iberia tiene categoría africana, si acaba o continúa en el Pirineo la Europa reumática, sobrecargada de pasado y de impotencia senil. En uno y otro caso hemos sido distinguidos con el excepcional honor de que sobre el solar patrio se libre una batalla, que no se destaca precisamente por la uniformidad de las interjecciones, si bien es la misma en los ayes de agonía, en el mudo idioma del gesto en que el dolor, ilusamente, se ase.

Desde las jergas marroquíes a la pronunciación del germano, se pasa a la mancellada dicción itálica. En el campo faccioso, al principio, únicamente los hombres de color, constituyen el diario problema del habla distinta. Italia y Alemania enviaban su selección de pilotos y de técnicos, unas docenas, para los cuales no se ofrecían insalvables dificultades. Hoy, el panorama ha variado. Han llegado unidades extranjeras completas, novedad que conocen hasta los macacos de los bosques brasileños y que sin embargo ignoran en ese curioso artefacto, tan inútil como los mirinaques, que se apellida, ya sabemos porqué, Comité de no intervención de Londres.

Grandes manadas de soldados tudescos nos vienen, animados del amoroso empeño de la colonización, y ello ha producido en los bergantes que nos disputan la hegemonía social, dramáticas preocupaciones. Como un objetivo militar más, aparte del radiofónico y báquico, Queipo está entregado en cuerpo y alma, a la busca y captura de intérpretes. Porque es evidente que cuando se trata de repartir botín las palabras no se ajustan entre sí.

Nosotros no necesitamos, con ese apremio, traductores. Combaten en nuestras filas trabajadores de las más variadas nacionalidades. Y sin embargo, nos entendemos. ¿Qué significan las graciosas arbitrariedades y los inconscientes pintoresquismos, ante el hecho fundamental de que nos anime el mismo impulso, idéntica rabia, igual alegría, análoga esperanza? Además, aquí no se trata de

ninguna operación mercantil, sino de un intercambio fecundo de la sangre vertida en común y del esfuerzo que se desarrolla conjuntamente.

La torre de Babel no cuenta para la España popular. La diferencia de idioma puede ser un obstáculo avieso para nuestros enemigos; para el antifascismo no pasa de intrascendente detalle. En las manos adversarias los aviones, las bombas y los obuses son anillos de esclavitud y de crimen: utilizados por los obreros y por los campesinos, instrumento de liberación. En la primera etapa transformadora la máquina estatal, de saber emplearla, constituyen un aliado a la causa de la libertad inmediata y, por lo tanto, de la futura. Cuando la manipula una partida de facinerosos es tornillo de tiranía y de regresión. En todos los casos, la licitud o ilicitud no depende de la cosa material, sino del fin funcional.

A.

Consideracions sobre la reacció francesa en favor de la República

París. — Es indubitable que la reacció experimentada per la premsa de dretes i esquerres davant els esdeveniments espanyols no es basa en consideracions sentimentals o àdhuc, en molts casos, en solidaritat de criteris. Fa uns quants dies "Le Petit Journal" — òrgan de Patenotre, periòdic de tendències esquerristes, però, en definitiva, periòdic de gran informació i per tant subjecte a la exigència de l'administració — publicà un número extraordinari en el qual podien llegir-se greus acusacions contra les activitats nazis en territoris espanyols o als territoris del Marroc que estan sota el mandat de la República espanyola.

No és d'estranyar doncs, que el punt de vista dels antifeixistes espanyols — o sigui, que a Espanya hi ha una veritable guerra internacional entre les potències feixistes i el govern legítim de la República — s'escampi i s'imposi cada dia més

als cercles internacionals de París, que, quant als esdeveniments espanyols, mai no han sabut mesurar els valors morals i materials que es troben cara a cara.

Hom considera avui a París que els italians en ocupar Mallorca i intervenir hi, desitjaven abans que res tallar l'audàcia alemanya. Però els nazis, en veure que se'ls escapava aquesta presa de les mans, dirigiren llurs mirades envers una altra zona espanyola que té moltíssim interès: el Marroc i Canàries.

Al periòdic "L'Oeuvre" la senyora Tabouis confirma les precisions donades fa uns quants dies per Louis Limon al periòdic "Le Petit Journal" i entre altres coses d'interès, diu:

"Sembla que la propaganda nazi no es limita a Espanya — a l'Espanya de Franco — sinó que desborda envers el Marroc. Segons els nostres informes, Langenheim — jo ve nazi — dirigeix a la zona espanyola de Tetuan un Sindicat miner, i dedica les seves estones de lleure a convertir els indígenes al règim feixista. El cap de Langenheim—Shalibiting — està a Tetuan com a professor i es dedica a repartir fulles de propaganda àdhuc al Marroc francès, on la policia ha de vigilar atentament perquè no es distribuixin. Aquestes fulles estan redactades en el sentit que els indígenes han de defensar llur autonomia adherint-se al moviment nazi".

acaso principalísimo, en que se distingue, como acento inconfundible, la voz del niño torturado por la brutalidad facciosa. Es una voz que levanta airada la conciencia civilizada, contra la cual nada pueden los proyectiles fascistas.

(De "El Socialista")

Recorden-vos de la setmana del Nen, la gran víctima innocent de la guerra a què hem estat arrossegats vilment.

Criatures immolades a la barbàrie facciosa

La victòria del nen madrileny

Tenemos a la vista estas fotografías de niños que han sucumbido bajo el horror de la metralla facciosa descargada desde arriba y a mansalva sobre la población madrileña. Es un documento gráfico de una fuerza tal que hace ocioso el comentario. Deja su contemplación en las almas afeadas una impresión descorazonada, salobre, de regusto amargo y de invencible repugnancia hacia los autores de semejante crimen. Esas vidas segadas en flor por un destino de inaudita crueldad despiertan una ternura de apasionada y vehemente desesperación al verlas sorprendidas por el espanto y el dolor inesperado cuando las mecía la promesa ilusoria de la vida. Matar la risa del niño, su alegría viva y acendrada se nos antojó ya de por sí un repugnante crimen; arrebatarle la vida en ese preciso tiempo en que, por serlo, representa su mayor afirmación, nos parece una monstruosidad, cuyo objetivo exacto

se declara impotente nuestra pluma para encontrarlo. Al cabo de varias semanas de asistir, como autores y espectadores a la vez, al bombardeo aéreo de los rebeldes sobre la capital de la República, después de la reiterada comprobación de la impresionante actividad a la que se dedican los pelotones de ejecución de los facciosos; al cabo, repetimos, de ese balance siniestro, emerge sobre semejante fondo macabro el rictus doloroso, de inusitado espanto, sobrecogedor y desorbitado de esas criaturas madrileñas inmoladas a la barbarie fascista. Conturbados por su recuerdo y su imagen trazamos estas líneas. Nos consuela, sin embargo, que esas vidas no están totalmente extinguidas. Quedan como el mejor alcaide de nuestro empuje y combatividad. Trazan un camino fecundo por el cual marcha nuestra victoria, esa victoria que ya empieza a decidirse en el exterior. En la resonancia de Ginebra hay un eco,

MADRID INVENCIBLE

Sembla que l'enemic ha començat inútilment una ofensiva seriosa.

Impressions optimistes

¿Què ha passat aquesta darrera setmana en el camp de la diplomàcia secreta, en les sales dels ministres d' assumptes estrangers de Londres i Roma i en les zones on opera l' espionatge internacional? Impossibles precisar ho. Algun dia potser s'arribi a saber-ho, i llavors l' opinió veurà horroritzada l' espantable abím a la vora mateix del qual arriba a ésser duta la República espanyola per les intrigues, complots i plans maquiavèlics del feixisme. I se sabrà també fins a quin punt l' amenaça formidable de l' allau guerrera soviètica, féu tornar a alguns els passos enrera, i féu reflexionar els altres sobre la seguretat que una guerra

europea no acabaria ara, sinó amb una revolució europea també, tal com indicàvem fa uns mesos en aquest mateix lloc.

Sigui com sigui, i per les mateixes causes que siguin, el cert és que després de les "converses" privades entre els diplomàtics italians i els anglesos dutes a terme sota l' ombra de la fortalesa militar de l' obrerisme rus, la més formidable que han vist els segles, l' ambient internacional ha fet "crisi". Una crisi favorable, car permet alimentar esperances de pau, que per als defensors de les llibertats espanyoles vol dir esperances de total aixafament del feixisme.

las biografías fuertes rechazan las abstenciones — procede por una hegemonía evidente del cerebro, movida por una frialdad esencial o si, por el contrario, su conducta es una superación arrojada de la formidable pasión emancipadora que se vierte hacia los demás, revistiéndose de hielo ejecutivo.

Nos decidimos por la segunda hipótesis. Creemos en el heroísmo y nos hallamos ante una de sus manifestaciones más profundas y admirables.

A.

Remarques

El Foreign Office anglès ha rebut una comunicació de Franco anunciant que els ports de Barcelona, Tarragona, Màlaga, Almeria, Cartagena, València, Bilbao, Santander i Gijón, estaven minats.

Tal comunicació no ha causat cap emoció als cercles marítims i diplomàtics.

Franco té una gran imaginació quant a qüestions marítimes, i els seus dissenys en aquesta matèria són pures elucubracions, mancades de tot sentit comú.

Un diari londinenc es pregunta: "Faré cas dels terrorífics anuncis de Franco en matèria marítima, quan sabem que la flota rebel és quasi inexistente? ¿Hem d' oblidar el fracàs diplomàtic del "bluff" de Franco en anunciar d' una manera tremolosa que el port de Barcelona?"

¿Qui pot pendre's ja seriosament els que han abolit el vuitè manament de la llei del seu Déu?

Samper, l' estrafestista, ve publicant unes memòries a "La Correspondencia de València" que fins ara no han tingut cap interès. Ara, però, comencen a tindre'n.

En la darrerament publicada l' ex-ministre radical-cedista, diu que no li va estranyar gens que Sigfrid Blasco estigués complicat en l' afer Nombela.

Coneixia el "panyo".

Recorden-vos de la setmana del Nen, la gran víctima innocent de la guerra a què hem estat arrossegats vilment.

Els estaments obrers tenen la història a les seves mans

El nou Consell de la Generalitat, entra en funcions en uns moments especials de la vida de Catalunya, dels quals s' ha de derivar, indubtablement, el futur que s' està sostejant contra els eterns enemics de les seves llibertats. Uns enemics que aspiren avui no tan sols a arrabassar-nos les, ans a exterminar tots els elements ciutadans obrers i d' esquerra que fins avui les han defensat.

Troblem lògica la solució, donada a la crisi, tenint en compte les dificultats que s' han oposat a una resolució de caire ampliament polític. Avui han entrat dintre el Consell de la Generalitat a més del partit d' Esquerra Republicana de la col·laboració del qual no ha cregut prudent preasindir-ne el President Companys, els elements directament representatius de les classes treballadores de la nostra Terra.

De fet, ja fa uns mesos que la vida de Catalunya i el pervindre de la lluita contra el feixisme, es troba en mans dels estaments obrers. De la seva conduta, de la seva obra, de la rectitud i capacitat directora i de la disciplina cívica com s' aconduixin al davant dels transcendents problemes de l' hora present, depèn, ara més que mai, que el poble derrotat i exterminat el feixisme a Espanya i a Catalunya o que el feixisme ens venci i passi a Catalunya i els catalans a sang i a foc.

La qüestió es presenta, doncs, tan clara, que no són ja possibles confusions de cap mena. Aneu, treballadors de Catalunya, a veure si sabem entendre'ns, si sabem obrar amb una clara visió del present i del futur i si som dignes, en una paraula, d' assolir el triomf contra els nostres enemics, o si mereixem que els enemics ens imposin la pena de mort i sotmetin per sempre més Catalunya i els altres pobles d' Ibèria a un nou i més ominós esclavatge.

El poble treballador i les seves organitzacions responsables, tenen a les seves mans la gloriosa victòria que ens valdrà l' admiració i la gratitud de tots els pobles lliures del món, o la més ignominiosa derrota, que ens emplenarà, pels segles dels segles, de vergonya i furia caure sobre nostre, l' abominació de la Humanitat.

Ludovicus.

Els concursos literaris de la Generalitat

Com ja avançàvem en la nostra darrera edició, ha estat adjudicat el Premi Ignasi Iglésies d'enguany. Se l' emporta la comèdia "El casament de la Xela", del cèlebre escriptor i poeta Xavier Benguerel. Segons les nostres referències, es tracta d' una producció molt estimable, escrita amb la cura i l' elegància d' estil que caracteritza tota l' obra literària del seu autor. El segon lloc en les votacions del Jurat l' assolit la comèdia "Volia ésser feliç", de Domènec Guansé. Després venen les obres "Spinoza i els gentils", de Martí de Riquer. "Barraques de Montjuïc", de J. Gimeno i Navarro; "El negoci és el negoci", de J. Roure i Torrent; "Una noia és per un rei", de Domènec Guansé; "Cèlia", de Xavier Regàs.

Heus ací l' acta del vòt del Jurat del Premi Ignasi Iglésies:

ACTA

Reunits en una sala del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya el dia 19 de desembre del 1936, a les onze del matí, els ciutadans que formen el Jurat del Premi Ignasi Iglésies: Josep Pous i Pagés, president; Artur Peruchó, Enric Lluells, S. Joan i Arbó i Carme Monturiol, secretari, per a procedir a la concessió del dit Premi, foren posades a votació, segons el Reglament, totes les obres presentades al concurs.

La primera volta de votació donà aquest resultat: "El casament de la Xela", de Xavier Benguerel (5 vots); "Volia ésser feliç", de Domènec Guansé (cinc vots). "Spinoza i els gentils", de Martí de Riquer (cinc vots); "Barraques de Montjuïc", de J. Gimeno Navarro (tres vots); "El negoci és el negoci", de J. Roure i Torrent (tres vots); "Una noia és per un rei", de Domènec Guansé (dos vots); "Cèlia", de Xavier Regàs (u vot).

Queden eliminades: "Unanòia és per un rei" i "Cèlia".

La segona volta de votació donà aquest resultat: "El casament de la Xela" (cinc vots); "Volia ésser feliç" (cinc vots); "Spinoza i els gentils" (cinc vots); "Barraques de Montjuïc" (tres vots); "El negoci és el negoci" (dos vots).

Queda eliminada aquesta darrera,

La tercera volta de votació donà el resultat següent: "El casament de la Xela" (cinc vots); "Volia ésser feliç" (cinc vots); "Spinoza i els gentils" (quatre vots); "Barraques de Montjuïc" (un vot).

Eliminada aquesta darrera es procedeix a la quarta volta de la votació, que donà el resultat següent: "El casament de la Xela" (quatre vots); "Volia ésser feliç" (quatre vots); "Barraques de Montjuïc" (un vot).

Queden eliminades: "Una noia és per un rei" i "Cèlia". Efectuada la votació definitiva, aquest resultat: "El casament de la Xela" i dos vots "Volia ésser feliç".

D'acord amb aquest resultat el Jurat proclama guanyadora del Premi "Ignasi Iglésies" d'enguany la comèdia en tres actes de Xavier Benguerel, "El casament de la Xela".

Palau de la Generalitat, a 19 de desembre del 1936.

Signat: Josep Pous i Pagés; J. Joan i Arbó; Enric Lluells; Artur Peruchó; Carme Monturiol Puig".

Centre de Lectura

Acadèmia de Música

Seguint les normes que la pedagogia musical exigeix, l' Acadèmia de Música del Centre de Lectura, ha estructurat el seu funcionament pedagògic incluint a les ja establertes, les següents classes fonamentals en tot ensenyament musical:

1. — Educació del sentiment rítmic.
2. — Educació de la veu i l' oïda.
3. — Conjunt vocal.

Els 2 i 3 és obligat per a tots els que assisteixen en alguna de les diferents classes d' ensenyament musical de l' Acadèmia, com també fins als onze anys ho és la primera.

Totes elles lliures de matrícula i quota.

La Direcció.

Mantes, jerseis, impermeables. Cal enviar-ne al front.

PARÉNTESIS

Otro heroísmo

En la Revolución rusa un hombre de extraordinaria nobleza mental, posiblemente de finísima sensibilidad, tuvo a su cargo la tarea, dura y amarga, repulsiva a la crítica superficial, al humanitarismo que no ve más allá de sus narices (narices de notario?) de dirigir la policía obrera que, sin piedad, aplastaba a los enemigos del régimen soviético y, si era necesario, empleaba el terror rojo que no hay que confundir con la criminalidad que nos esforzamos en desmenujar, sin encogimientos: pequeños burgueses. Djertinski ha pasado ya a la Historia envuelto en un nimbo sangriento, pero habiendo cumplido, hasta el fin, su deber del bolchevique. En el conjunto de las películas, tanto en las simplistas como en las complicadas, los "malos" son indispensables. No tienen la función en cierto modo espectacular de los grandes líderes que el caudillo popular aureola en la vida y en la muerte, pero cumplen su misión. He ahí el secreto de toda labor hondamente social: ser engranaje, sin importarnos el empujamiento en la altura o en la base, ser forma hermosa o esqueleto sustentador e ignorado.

Todos los periódicos truculentos — y la truculencia tiene docientos capas — gustan de presentarnos estampas de milicianos, más o menos de pastiche. Y cuando pretenden seguir la llana concepción de la feminidad reproducen grupos de trabajadoras a-

placadas a coser ropa para el frente. Sin embargo, ellos, los profesionales en la explotación de lo singular, no han recogido la faceta de la guerra civil que nos ha descubierto una mujer joven y la ha colocado en un difícil puesto de mando, al frente de servicios de tanto compromiso como la Vigilancia y la Investigación que el orden nuevo ha creado. El hecho, objetiva y subjetivamente, no es nimio. Máxime si va a cuenta, no de una hidalga reverencia, un tanto inconsciente, de la belleza física, sino que es determinado por fuertes cualidades que la lucha misma, que la originalidad de sus problemas, ha puesto de relieve. Pese a todos los prejuicios, la capacidad de improvisación y la energía que no se desmoran en su proyección revolucionaria, al asignar funciones imaginativamente, nos dejamos influenciar por los resabios de la sociedad burguesa y las adaptamos a trabajos que no tienen esta desgarradora rudeza íntima, que debe sacudir los nervios. — conjeturamos — como una campaña loca.

En tales circunstancias, nos acucia la irrefrenable curiosidad de averiguar si se dan o no en este ánimo los conflictos sentimentales y morales que a nosotros pudieran aquejarnos. Quisiéramos saber si esta compañera —

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 289 - DIJOUS 24 DESEMBRE 1936

¡Ni amb els "moros rossos"!

Els atacs rebels als fronts de Madrid continuen donant resultats completament negatius.

SENSE CARETA

Al front rebel de Madrid han fet llur aparició les camises negres. Els feixistes importats fins ara d'Itàlia anaven oblidats amb l'uniforme de la legió estrangera que se'ls havia facilitat per a traslladar-se a Espanya. Mussolini s'ha tret, doncs, la careta. Veu la partida perduda i ja no s'està de res. L'ofega la situació en què l'ha col·locat la inèrcia per una banda dels generals rebels i la capacitat defensiva d'un poble per l'altra. Necessita un motiu per agreujar la situació internacional per veure si troba la sortida al carreró on s'ha ficat, a l'acabament del qual hi beslluma la desfeta inevitable de la seva política.

Tots els símptomes ho demostren. Altra cosa no és sino desesperació impotent l'atemptat al «Konsomol», amb qual cosa no es pot pretendre altra finalitat que enrarir el cel d'Europa i predisposar-lo a una contesa amb la qual si bé les cancelleries feixistes no hi veuen una solució molt favorable a la seva política, almenys serviria per allargar la definitiva enclauada dels seus règims opressors.

La defensa heroica de la capitalitat d'Espanya ha fet perdre definitivament els estrepes als capitans del feixisme internacional. L'angoixa que els produeix trobar infranquejable la ciutat símbol de la democràcia d'Europa els fa perdre la serenitat. Ells ho veuen tan clar com nosaltres que als fronts d'Espanya i al de Madrid en particular es debat el feixisme o l'antifeixisme, l'extensió poderosa de la negra urpa sangonosa i pestilent de les tràgiques dictadures o el desenvolupament formidable, per tots els indrets de la llibertat i la justícia humana. Ells ho veuen i ho temen. I així com nosaltres copsem al cor l'esperança de que ha d'arribar breument l'hora del poble, ells, els que neguen la llibertat dels pobles i la vida als homes, copsen els calfreds que produeix el pressentir que se'ls apropa l'hora de pagar les maldats i els crims comesos.

No calia que es llevessin la careta els feixistes italians importats a Espanya. El món, el món que vol ésser lliure i ha vist en la lluita d'Espanya l'inici d'una nova era, sap ben bé quin paper hi juguen els finançadors de la guerra civil. I llevi's o no la careta aspirant a èmul de Napoleó, el desenllaç de la crua lluita que ell es cuida de donar-li caliu i assaonar-la no pot tenir més que un final. I aquest serà el que ell no havia previst en els seus somnis imperialistes i opressors; no serà el que ell es pensava, certament, però sí ha d'ésser el natural desenllaç on han d'anar a parar per una raó lògica de justícia totes les situacions i totes les gestes que es cometen en contra de la llibertat col·lectiva i a espatlles de la més elemental humanitat.

Els assassins de pobles no tenen salvació possible. No els valdrà cap de les seves pensades de darrera hora per tal de salvar momentàniament les seves respectives pells.

M. BADIA COLOMER.

Anglaterra podria canviar Gibraltar per Ceuta

Londres. — En una reunió celebrada per la societat "Pro Pròxim Orient", el vice-almirall retirat Cusborne — ex director dels serveis secrets de l'Almirallat — declarà que Anglaterra podria canviar avantatjósament Gibraltar per Ceuta.

El vice-almirall afirmà que la seguretat de l'Imperi es basava en la

presència d'Anglaterra a la Mediterrània. Remarcà també la vulnerabilitat de Gibraltar en cas d'una guerra contra una potència aèria.

Segons ell, Ceuta i el seu "infernall" serien, en canvi, una base naval i aèria de primer ordre. En retornar Gibraltar, Espanya recobriria la seva integritat territorial.

PARÉNTESIS

NUESTRO STAJANOVISMO

Las pugnas históricas operan, quierase o no, con fuerzas humanas. Las alegrías y los dolores sino son absolutamente — o en predominio — factores determinantes, poseen la o. culta e irresistible fuerza de las corrientes submarinas. La revolución y la guerra, que consideradas como convulsiones sociales abstractas se engendran recíprocamente, no pueden menospreciar los impresionables psicólogos, individuales y colectivos. En ellos, en su utilización inteligente reside gran parte del éxito. En esta modalidad de la influencia con olvido de las características del siglo — nerviosidad, racionalización, bruscas alzas y bajas, y el peculiar sentido infantil, que infunde lo mecánico — se ha procedido sin un criterio sistemático, sin un plan que se ha de cumplir pieza a pieza.

Tenemos una materia prima admirable. Un temple de lucha en las masas populares y obreras, que no es el mismo que suele darse en otras circunstancias que no se limita a unos grupos numerosos, sino que abarca capas vastísimas de la población. Enemigos de las grandilocuencias que no responden a la realidad, implacable y descarnada, hacemos notar que no se crea una moral bélica con apelaciones estereotipadas al heroísmo, con la exaltación rutinizada de los gestos de bravura. Los incapaces de profundizar en los hechos se vendan los ojos y no calan en la magnitud difícil que esta particular sensibilidad supone.

Lo que nos importa, sobre todo, es convertir en familiares los sacrificios, directos e indirectos, nada literarios, que una contienda de este volumen impone. Un soldado proletario ofrenda su vida por el triunfo, pero deja tras de sí una estela de pena en el hogar. Las madres, es un orgullo hacerlo constar, saben llevar con dignidad este sufrimiento en que los ojos se mustian y hunden y las entrañas se sienten arrancadas a triazas. Pero la mentalidad de desprendimiento debemos cultivarla con ahínco para que la sangre, hasta en sus efectos inmediatos, no sea rémora, sino estímulo todopoderoso.

Se ha venido cometiendo una injusticia, a la vez que un error de incalculable trascendencia. Bien está que se glorifique a los antitangistas, que los mejores combatientes del pue-

blo sean adecuadamente resultados. Destaquemos con los trozos más fuertes esta modalidad de la abnegación. Paralelamente, se debe, recogiendo los espléndidos resultados del experimento stajanovista en la URSS organizar un sistema exaltador del rendimiento en el trabajo, implantar la emulación antifascista. Hemos de crear el nuevo tipo de trabajador de choque en esta guerra civil, figura que se popularice en los periódicos, en el cine, en la radio, por todos los medios de difusión.

Para forjar un ambiente bélico es preciso exaltar a los que cumplen sus deberes con su deber en la mina y en la fábrica, en el campo y en el mar, colocarlos en el primer plano de la atención pública. Así, los sabotadores sentirán "la tortura en el suplicio de la vergüenza", según el apóstrofe de Puchkin.

A.

Remarques

Als cercles financers de Londres es declara que els Govern anglès i alemany estan al corrent de les negociacions, que han acabat amb la creació de dues companyies interessades en l'intercanvi entre Alemanya i els Dominions.

Sembla que Anglaterra ha obtingut d'Alemanya el compromís formal que amb les primeres matèries objecte del pacte no es fabricaran municions.

La diplomàcia anglesa, doncs, treballa.

Després d'Itàlia, Alemanya, ¡Pobre Franco!

El Consell de Sanitat de Guerra ha demanat a la premsa, tot i fent-se càrrec de les dificultats que aquesta travessa per l'escassetat de paper, que publiqui íntegres les llistes de donatius per a les víctimes del feixisme. L'esmentat Consell argumenta la petició en «motius d'ordre psicològic».

Es ben de lamentar que encara hi hagi qui necessita veure el seu nom en lletres de motllo per a decidir-se a dur la seva aportació en pro de la lluita antifeixista.

Perquè, els "motius d'ordre psicològic", tenen, només aquesta traducció.

Prejudicis burgesos, encara,

En pocs dies, segons notes publicades, s'han esdevingut quatre fets, que creiem que val la pena de remarcar. Un avió enemic, de la base de Talavera, es passava als lleials, a Alcalá; un hidroavió dels facciosos, de la base de Tetuán, es passa als lleials, a Málaga. L'embarcació "Virgen del Carmen" es passa als lleials, a Bilbao; finalment, el mercant "Jaime II", de servei per a les Balears, es posa també a disposició del poble de València.

Aquests fets, si haguessin estat uns fets isolats, produïts al llarg de tot el temps que dura la guerra, podrien no cridar l'atenció; podrien ésser tinguts com esporàdics sense més valor que la dels fets en si mateixos, certament no menyspreables. Ara, la circumstància d'haver-se esdevingut tots quatre aquests darrers dies, al cap de cinc mesos de guerra, i ésser de procedències tan distintes, començant pels extrems: Balears, Africa, Nord de la Península i fins al mig mateix del rovell de l'ou (Talavera), no crida l'atenció fortament?

Pot tenir-se com una cosa esporàdica? ¿Pot deixar-se córrer com una coincidència purament casual? Ens sembla que seria massa coincidència, tantmateix. Al nostre judici, aquesta suma de fets és un símptoma revelador o, si voleu, confirmador de la manca d'arrelament dels sublevats en el poble, de la manca d'adhesió del poble als invasors d'Espanya. Es demostra i es confirma que, al cap de cinc mesos, els sublevats no solament no han guanyat davant la consciència del país, sinó que han perdut i perdran cada dia més i més terreny com en perden a l'estranger, tot i complir amb una gran massa de maniobra de premsa interessada a desfigurar els esdeveniments d'Espanya.

Es demostra i es confirma que els sublevats, per allà on passen o allà on dominen, dominen i hi passen per la pura força, per la coacció. L'urp causa no ha fet cap progrés, no té adeptes, no penetra a l'entranya viva de les terres que de moment es feren seves ni dels homes que arrossegaren a llur servei. Si els fets a què ens referim s'haguessin esdevingut tots per un mateix cantó, podrien ésser atribuïts a una crisi, per causes locals, d'un segmet determinat de les terres envaïdes; però veient com vénen alhora, de punts tan

diversos i de tant de caràcter, sols poden atribuir-se a la manca de força efectiva dels sublevats en la consciència del propi país dominat i a la successiva desmoralització dels seus mateixos elements i addictes (si és que en realitat podem parlar de veritables "addictes").

Doncs aquí hi ha el moll de l'os. Suposem, per un absurd, que els sublevats arribaven a envair tot el país. No per això haurien guanyat. Seria una possessió tan únicament per la violència, tan passatgera i tan a precari, que llur estada, purament provisional i anecdòtica, sols seria un episodi més de la lluita per la llibertat. Com fou una estada provisional la dominació napoleònica; com fou una possessió anecdòtica l'entrada a Madrid de l'Arxiduc Carles, al segle divuit; i així mateix, l'entrada a Madrid de Napoleó, al segle dinou (i no és que vulguem dir que els tres moviments: segles divuit, dinou i actual, siguin iguals).

Encara és vàlid l'enemic. No és allò de poder-lo desfer amb una bufada. Tot i el seu arbitrarisme, el convencionalisme del seu conjunt i la seva manca de consistència bàsica, és un element de perill. — No ens fèssim il·lusions; diguem-ho d'una manera ben crua—. Però el país no respon a l'enemic; el descontentament l'acompanya. Li falla l'adhesió del poble, no té el proletariat, el corcel mina. Vol dir que no pot guanyar. Cal tenir-ho en compte.

Cal tenir-ho en compte per a l'orientació de les coses, per a treballar per camins fermes, per aplicar els esforços bé, fins i tot, si cal, per a escarmentar en cap d'altri. Perquè si només ho tenim en compte per a la nostra comoditat i tornar-nos hi, podria girar-se la truita.

Companya:

Ja penses en els infants refugiats a la nostra ciutat?

Entrega, doncs, el teu donatiu al Comitè Organitzador de la Setmana de l'Infant.

Per donatius, a la Joventut d'Esquerra Republicana (Izquierda Republicana) Pl. Catalunya, 4, o també a les següents organitzacions:

Joventuts Socialistes Unificades, Joventut Comunista Ibèrica (P. O. U. M.).

Joventut d'Estat Català, Joventut d'Esquerra d'Estat Català (Foment).

Unió General de Treballadors, Socors Roig Internacional.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 290 - DIVENDRES 25 DESEMBRE 1936

LA LLUITA CONTRA EL FEIX

¿Una sublevació en el camp enemic?

Cal repetir la consigna: Guanyar la guerra.

COVARDIA COL·LECTIVA

El Conseller de Proveïments de la Generalitat en el seu darrer discurs pronunciat diumenge passat al Price, parlà, referint-se a l'estat d'indisciplina social en que ha arribat Catalunya, de la covardia. Comorera ha trobat l'expressió gràfica i executo per a fer la definició d'això tan incomprensible com és que un poble vagi a la desfeta econòmica i a la relaxació moral per simple covardia de la gran massa que ha d'ésser el suport del bon desenvolupament de les activitats encarrilades a aconseguir una victòria ràpida i definitiva sobre els que intenten portar la misèria i l'esclavatge als pobles hispànics. A l'extrem que ha arribat Catalunya on per manca de decisió s'ha estat comproment cada dia l'èxit de les armes populars difícilment s'hi hauria arribat si en lloc de indisciplina s'hagués comptat amb un esperit de sacrifici fent front valentment a totes les tàctiques i posicions individuals o col·lectives que no responguessin a l'exacta consigna de tots els moments.

Calia un govern amb tota la responsabilitat, la que dona als consellers la seva representació d'un partit o d'una organització i la que indefectiblement no es pot eludir, com és la responsabilitat personal. El camarada Comorera, amb gest propi i digne d'un partit, com el que representa, ha parlat d'aquesta responsabilitat personal per entendre que el Govern no ha de parar en les mesures que retornin a Catalunya el sentit comú i el sentit de responsabilitat que els ciutadans hem de tindre, i per fer complir totes les disposicions encamiades a que la vida es desenvolupi amb la deguda seriositat i ritme que els moments reclamen, els consellers, individualment, no han de sentir febleses de cap mena.

Qui s'oposi a que el Govern de Catalunya tingui tota l'autoritat per governar; qui vulgui oposar la seva autoritat minúscula a la de l'organisme rector de Catalunya, sigui home o sigui col·lectivitat, s'oposarà de fet a la victòria del proletariat espanyol. Ningú pot regatejar el seu concurs a la tasca feixuga del Govern de la Generalitat, integrat per tots els organismes antifeixistes de Catalunya. Ningú, ni en nom d'uns

postulats ni d'unes tàctiques pot fer obra contrària als interessos d'un poble sencer que lluita per lliurar-se d'una opressió secular.

Bandegi's, doncs, la covardia col·lectiva. Segui cada ciutadà, fent-se ressó de les paraules dels homes de govern i de les disposicions sorgides d'aquest Govern nascut per salvar el marasme regnant, un ferm i zelós guardià de l'essència purament democràtica que representa un nou estat de coses. Però si algú pren com a pretext aquesta democràcia i aquesta llibertat per no obrar en consonància a l'imperatiu del moment, que sàpi-ga que hi ha un govern i ues institucions disposades a que ningú es valgui de la covardia col·lectiva per seguir vivint els seus interessos particulars encara que sigui a costa de la traïció més infamant a tot un poble i a l'interés de guanyar una guerra que de durar molt ens portarà a una situació econòmica completament trágica i esgarifosa.

Passem de la covardia a la suficient valentia perquè la col·lectivitat tota senti la seguretat que dona el veure's governat amb justesa i amb l'energia suficient.

M. Badia Colomer.

EL SENTIT DE TOTALITAT

La necessitat del comandament únic

Ha arribat el moment d'emprendre's amb la màxima intensitat l'organització d'un exèrcit del poble que respongui, per la seva disciplina, per la seva divisió orgànica, per la seva eficiència combativa, a les necessitats actuals. Al costat d'aquestes condicions imprescindibles, ha-rem de situar-hi una condició primordial: la unitat del comandament o el comandament únic. I aquest sentit de totalitat ha de recolzar-se en allò que nosaltres sempre hem propugnat: un Estat major central que cohesioni profundament l'exèrcit del poble. Han d'acabar-se les activitats isolades, les iniciatives individuals al marge de tota jerarquia fonamentada en la democràcia interna o dimanant dels òrgans de govern de Catalunya i de la República. Les contemporitzacions tímides han perjudicat d'una manera singular la causa antifeixista i han contribuït en la més gran part dels casos a la indisciplina passiva. I nosaltres no podem permetre, en nom de res les actituds que no són sinó en el fons, que actituds de rebel·lia contra les ordres dels organismes sindicals responsables i de les corporacions públiques, en les quals tenen intervenció les forces antifeixistes de més prestigi del país.

Però aquest sentit de totalitat que crea la necessitat del comandament únic a l'exèrcit del poble ha d'a-

plicar-se rigorosament també en allò que fa referència a tota la vida econòmica, social i política. Volem dir amb això que, després d'haver-se constituït el nou govern de la Generalitat, cal establir el principi del nou ordre renovador que estableix com a fonament indispensable la supeditació de les activitats col·lectives del país a les disposicions oficials. Tenim un govern de plens poders i, per tant, ha de funcionar segons la seva característica que li és pròpia. Avui, l'acció isolada, els grups incontrolats i qualsevulla modalitat d'indisciplina i d'irresponsabilitat, han d'ésser considerats com a actes facciosos contraris a la causa antifeixista i als anhels renovadors del poble de Catalunya i de la resta dels pobles hispànics. A aquestes aspiracions, que responen a una necessitat imperiosa i categòrica de l'hora actual, s'han fet tota mena de sabotatges, de traveses, de resistències passives i actives. Es de dordre que s'hagi de parlar o escriure d'aquesta manera en uns moments de tanta responsabilitat com els que vivim. Però defugir-ne fóra un crim i, encara més, un suïcidi.

Volem per a l'exèrcit del poble el comandament únic, l'establiment de la jerarquia, la formació d'un estat major central, i el volem fidel i fermament lligat a les disposicions que emanen dels òrgans de govern de Catalunya i dels pobles hispànics. En aquests és on s'estableix el lligam entre la re-arguarda i els combatents del front. Al govern de la Generalitat, ací a Catalunya, pertany la direcció absoluta de la vida econòmica i l'orientació en cada moment de les activitats militars i civils antifeixistes.

I contra tot allò que impossibilita que aquestes directrius fonamentals tinguin en el terreny de la pràctica la seva realitat, cal actuar decididament i energicament. I en aquesta obra de depuració, d'establiment de la més rígida i rigorosa disciplina, nosaltres aportarem tot el que calgui. Havem de dir a les masses antifeixistes de Catalunya la veritat de les situacions que puguin crear ben sovint les mentalitats de tipus feixistoide i la mediocritat envalentonada. I denunciarem clarament, sense pal·liatius, les actituds diverses que s'oposin a l'exercici de l'autoritat dels nostres homes representats als governs de Catalunya i de la República perquè sabem que la nostra actitud no pot fer altra cosa que afavorir la seva gestió governamental i el més ràpid aixafament del feixisme regressiu i vandàlic.

F. Forner

Los hechos i las palabras

Dedicarse a ensayos revolucionarios, sin orden ni concierto, que exigen un esfuerzo extraordinario para arraigar, significa en la actualidad entorpecer la lucha de nuestros camaradas del frente. Cuando hayamos vencido al enemigo, que no se tenga duda de que no se retrocederá a situaciones ya superadas.

En cambio, si maigastamos las energías y propiciamos la derrota de que servirán las conquistas logradas?

En Cataluña, hemos verificado cinco meses en innovaciones, disminuyendo de esta suerte nuestra aportación efectiva al fin primordial de aplastar al fascismo.

No estaríamos en mejores condiciones hoy si nuestro esfuerzo se hubiera volcado, directamente, o indirectamente, en los campos de batalla, en vez de intentar a voleo colectivizaciones prematuras, que no pueden tener validez total porque la facción está en pie?

Los hechos, pese a todo, los cubren, valen más que las palabras.

Y de esta conducta se deduce una responsabilidad revolucionaria.

Naturalmente, en nuestra rotaguardia han aparecido ladrones distraídos de milicianos. Quien trata de eludir el fenómeno, o lo distrae, no maneja la dialéctica revolucionaria, que no se asusta de tomar los problemas por los cuernos. La línea justa consiste en aislar el hecho individual evitando su generalización y huyendo de considerar como esencial lo que es un puro accidente. Esos auténticos ladrones, doblados de combatientes, actúan a veces en nombre de organizaciones y partidos cuya rectitud y moral revolucionarias nadie puede desconocer.

Por eso, precisamente los auténticos revolucionarios han de salir al paso del bandolerismo — fenómeno contrarrevolucionario — herencia que una sociedad capitalista agonizante lega al socialismo nascente. Estamos seguros de que en este punto no hay discrepancias entre los organismos revolucionarios del proletariado. El hampa, el bandolerismo, nos perjudica a todos.

(“Claridad”)

Els homes de mala voluntat

Es rumoreja aquests dies, no sabem amb quin fonament, que el sobirà mirat de la ciutat vaticana, farà als dos bàndols contendents amb motiu de la pasqua nadalenca, un convit a la treva per tal que cessin les hostilitats durant aquest dia. Una semblant mostra de devoció pacifista i de fraturno desig de concòrdia entre els actuals combatents, resulta emocionant.

Pel que es veu, el successor de Pere el bon pescador, el pobre pescador de Galilea, creu que els principis de la caritat i de la concòrdia cristiana queden salvats si el dia 25 els que ara lluiten acorden una treva, per tal que la festa sigui dignament celebrada i que els poderosos que no lluiten, puguin celebrar el festi pasqual amb menys neguits i remordiments de consciència i amb una eufòria més pragonament epicúrea. Mas, sa que tindrán temps l'endemà els adversaris per recomençar la matança en gràcia de Déu, sense necessitat de pertorbar la glòria litúrgica ni la gastronòmica del Nadal!

Aquest afany purament ocasional de pau del papa-rei, ens recorda l'original concepte de la vanitat que tenien aquells senyorassos de temps passats, que solemnitaven el dia del seu sant o d'un altre sant qualsevulla, tot ofrenant un gran dinar i un gran veure als pobres més pobres del seu barri. I dos dies després d'haverlos atipat, els deixaven que la misèria i l'abandó els anés devorant de mica en mica, fins a l'altre sant, de l'any següent.

Nosaltres creiem que Jesucrist no morí pas en creu per tal que imperés la pau i la concòrdia entre els homes no més el dia de farcir el gallindi. Ni patí tots els turments de la passió per tal que un home luxosament vestit, profusament enjoiellat i coronat amb triple corona, profanés el... “I pau en la terra als homes de bona voluntat”, demostrant que de fa temps, la bona voluntat veritablement pacifista i humanitària, o és pas una planta que floreixi i doni fruits, als jardins un xic pagans de la ciutat cort real del Vaticà.

Ludovicus.

(Retirat de l'edició d'ahir.)

Defensem el dret a la crítica

«El marxisme és fill de la crítica. Sense crítica no hi ha doctrina, no hi ha política possible. El proletariat no pot tenir por a la crítica; sense ella, no podria formar una consciència, no podria trobar el camí de la seva emancipació, no podria construir els òrgans de la Revolució. La crítica és creadora. I és un dret sagrat per totes les tendències del moviment obrer. Sense llibertat de crítica, no hi ha democràcia obrera possible ni pot haver-hi socialisme.»

El fet de formar part d'un organisme determinat, sigui el que sigui, no suposa ni pot suposar la renúncia del dret de crítica. Quan es constituï l'Aliança Obrera a Espanya, fou amb la condició que cap de les organitzacions que la integraven fessin renúncia d'aquest dret. I el mateix succeeix quan es constitueix un òrgan de coalició política, un Govern, un Municipi, un Comitè... El que hi ha un perfecte dret a exigir, el que és un deure exigir, és que no es descendeixi a la injúria, a la calúnnia, a la difamació. Això no pot ésser tolerat, no ha d'ésser tolerat. Contra això és precis lluitar per tots els mitjans.

Nosaltres, marxistes revolucionaris, hem exercit sempre el dret de crítica i pensem seguir exercint-lo. Per a tenir dret a exercir-lo, comencem per a reconèixer aquest dret a tots els altres».

(De La Batalla).

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 291 - DISSABTE 26 DESEMBRE 1936

La guerra es guanya amb valentia a l'avantguarda i disciplina a la reraguarda Lluitem per la independència del nostre país i per la pau universal

LA DONA-SOLDAT

A Moscou s'està celebrant la Conferència de dones oficials de l'Exèrcit Roig. Els punts a tractar són d'importància tal com la manipulació de tancs, exercicis d'artilleria i d'aviació, etc. La dona russa, ultra les seves activitats naturals i específiques, atèn admirablement la defensa del seu país, formant a les files de l'Exèrcit Femení Roig disposat a ésser un puntal per al sosteniment de la pau.

No manca qui troba paradoxic que a un país on hi ha un règim socialista i per tant antimilitarista existeixi un exèrcit tan formidable i ademés siguin les dones les que també formin cossos d'exèrcit potent i disciplinat. No manca tampoc qui combat els Soviets basant-se en aquest detall; els països capitalistes en fan arma de combat, per una banda i àdhuc troba ressò aquesta campanya en elements obrers que no saben distingir el militarisme de la necessitat de consolidar una situació política o senzillament vetllar per la seguretat d'un poble com la U. R. S. S.

Quan un agrupament de pobles com la Unió de Repúbliques Soviètiques va a la construcció del Socialisme anq l'amenaça de tot un Món que la voldria aixafar, no queda altre camí que la formació de formidables exèrcits dotats de material guerrer eficient a l'aguait de qualsevol eventualitat. No és l'esperit bèl·lic ni la concepció militarista dels estats burgesos els motius que mouen a mantenir un exèrcit temible sinó la necessitat de poder seguir la construcció social amb bases socialistes per a donar als altres pobles l'exemple de la seva obra.

Ningú que seriosament estimi la pau dels pobles pot conceptuar l'exèrcit femení rus com una equivocació contraproduent i en dissonància amb l'esperit de tot estat proletari. Si els homes dirigents de la Revolució a Rússia no haguessin sentit la necessitat, abans que res, la imperiosa necessitat d'assegurar amb les armes l'obra constructiva que anaven a emprendre; si haguessin caigut en l'infantilisme de no preocupar-se d'altra cosa que de la Revolució sense esguardar el perill enorme que suposa tindre tots els estats del Món en contra, la U. R. S. S. hauria esdevingut un experiment de fugissera durada i a hores d'ara altres països haurien caigut, a més d'Alemanya, Itàlia, i alguns altres, en la dolorosa experiència del feixisme.

Es evident que als homes d'esperit lliure els ha de repugnar el militarisme. Però també és cert que s'ha de distingir el militarisme representat per homes al servei del capitalisme i totes les oligarquies al militarisme que representa els interessos d'un poble i el manteniment de la Pau al món. No es podrà mai estar conforme amb un exèrcit que no tingui altra significació que la guerra; però en el que hom ha de convenir és en què és imprescindible un exèrcit sorgit de les entranyes del Poble amb una disciplina fèrria que imposi el temor a qui acaroni desigs inconfessables d'opressió.

A casa nostra vivim l'ensenyament del que a Rússia és una pràctica. Altre hauria estat el desenvolupament de la guerra civil si tothom, sentint la necessitat de fer la guerra amb les mateixes condicions d'unitat i disciplina que l'exèrcit sublevat, s'hagués apressat a sentir-se soldat disposat a creure i no guerriller propens a deixar la lluita quan fos l'hora de dinar. Si això encara no és prou per a comprendre que és completament necessari sentir-se militar per a defensar la llibertat col·lectiva, caldrà creure que la consistència d'un estat que es pretén crear amb concepcions d'humanitat i germanor magnífiques, serà molt feble.

Els pobles han d'estar disposats a ofegar definitivament tot el que representi cobdícia, esclavatge, misèria, representat pels homes feixistes. Tots els habitants dels pobles que disfrutin d'una llibertat han d'estar atents a defensar-la. Les dones de Rússia, pel que es veu, estimen pregonament no ja la seva llibertat, sinó la dels seus fills i la dels fills de totes les mares del Món.

M. BADIA COLOMER

La col·lectivització de les indústries fabrils i tèxtil.

En l'assemblea celebrada al teatre Olympia, a la qual van assistir els Sindicats de la CNT i de la UGT del ram Tèxtil i Fabril, els ponents que havien estat nomenats prèviament, van manifestar que, com que el Decret de la Generalitat referent a col·lectivització no satisfia els desigs de la classe Fabril i Tèxtil, la CNT i la UGT havien convingut que deixessin d'actuar les empreses per a salvat l'economia de Catalunya i que calia anar a la realització d'una nova vida sindical que crearia una nova economia, en la qual cosa van d'acord les dues centrals sindicals.

Els acords que es van prendre ja són coneguts per haver-los publicat la premsa.

Els nostres adversaris, que esperaven que els militants de la CNT i els de la UGT del ram Tèxtil i Fabril, no es posarien d'acord, han quedat decebuts.

Les dues organitzacions sindicals faran les gestions oportunes prop del conseller d'Economia de la Generalitat, per tal de posar en pràctica els acords adoptats.

Tinguem la seguretat que els obrers de l'esmentat ram es posaran d'acord per a satisfer llurs aspiracions. Els militars rebels esperaven que les organitzacions obreres lluitarien entre elles per aconseguir l'hegemonia de les més fortes, i ara es troben amb un bloc compacte que ningú no podrà esbolicar. Si aquest bloc s'esbolicés, els traïdors i deslleials s'esmunyrien per les esberles.

En començar la guerra civil, els militars facciosos feien constar, en un document que fou trobat damunt d'un feixista fet presoner, que la desunió dels obrers els facilitaria la victòria. Aquesta desunió no s'ha produït ni es produirà.

Els obrers del ram Tèxtil i Fabril, acaben de donar-nos una prova palesa d'aquesta unió. Els obrers, estretament units amb els lligams de la solidaritat, seguiran lluitant arduament per aconseguir la victòria definitiva.

(De "La Veu de Catalunya")

Mantes, jerscis, impermeables. Cal enviar-ne al front.

Discurs pronunciat des de Ràdio Barcelona, pel senyor Josep Andreu Abelló, amb motiu del tercer aniversari de la mort de Francesc Macià.

CATALANS:

En aquestes hores d'inquietud i angou, després de cinc mesos d'una guerra civil cruenta, com la que sofreix el poble català per la traïció d'uns homes vils, que oblidaren els seus deures envers l'estat i els seus conciutadans, representa un moment d'esperança i fe en el nostre destí, parlar a tots vosaltres de la figura excelsa del primer President de la Generalitat de Catalunya Francesc Macià, i de l'homenatge fervorós, que li dedica el nostre poble aquest dies en què es compleix el tercer aniversari de la seva mort.

Macià fou l'home que a l'adveniment de la República, encarnà tot el sentit patriòtic d'un poble que veia en ell, el geni al que calia seguir, per arribar al camí de la seva redempció.

A Catalunya, el moviment nacionalista, en el seu inici, tenia un caràcter reaccionari que feia que n'estiguessin allunyades les grans masses proletàries. És Macià, amb la seva actitud viril i digna, en front de la Dictadura, escoltant, sentint i estimant les reivindicacions de la classe obrera, sofrint pels seus dolors, i lluitant per un futur més just i humà, el que incorporà al moviment de Catalunya, el poble treballador.

Macià President es converteix en un símbol, que s'agiganta, i passant per damunt de les fronteres de Catalunya, és una valor universal com exemple dels pobles oprimits i dels homes sotmesos i postergats.

Macià és tot idea i sentiment, per això en ocupar la magistratura màxima del nostre poble, passà ben prompte a ésser un home trist i amargat, per la incomprensió d'aquells que ell creia que escoltarien la seva veu.

El President, tenia una visió clara de que l'organització social i econòmica del poble català havia de transformar-se; que els obrers que lluitaven per emancipar-se els hi havia arribat l'hora de la seva alliberació, però Macià era ple de ternura i amor, ell creia que en dirigir-se a les classes conservadores i plutocràtiques del país, damanant-los-hi que sacrificassin part de les seves riqueses i benestar, a favor dels que amb el seu treball creaven l'economia del país, seria escoltat, i així podria formar una Catalunya, la que ell sentia, just

ta i digna, on tots els ciutadans es sentissin contents i satisfets.

L'actitud humana del President Macià, es trobà però davant l'esgoisme de les classes patronals i conservadores, que volien mantenir, per damunt de tot, llurs privilegis, i a les paraules plenes de sentiment del President, contravenien amb la burla, i molts cops arribaven a la injúria i a la calúnnia.

Aquesta incomprensió és la que forçosament ha aguditzat les crueltats lluites de classe, i ha portat el convenciment a les masses d'Esquerra Republicana de Catalunya, congregades entorn de la figura de Macià, de la necessitat de la revolució, per a poguer plasmar una nova humanitat. Macià avui fóra un revolucionari més. Fóra un lluitador més contra aquest feixisme traïdor, que s'ha aixecat contra el poble oprim i contra la legalitat i ha obert aquest riu de sang, la responsabilitat del qual únicament i exclusivament cau damunt d'ells.

Avui, recordant Macià, alimen els seus desitjos, que des dels nostres llocs de responsabilitat, sentim amb tota l'ànima, el moviment renovador de la nostra terra, i l'esperit combatiu que ens ha de portar a la victòria.

Però ara més que mai, pensem en les grans virtuts de Macià. Entre totes les qualitats d'aquest home, que la veritable Catalunya, la del poble, ha erigit en el seu símbol, destaca com una estrella guadora de la seva vida, l'altruisme, l'amor a la humanitat.

Per això la seva actuació com a President, va dirigir-se sempre a aconseguir per la classe proletària, tots els avantatges, benestars i llibertats, que com a éssers humans tots tenim dret de gaudir en igualtat de condicions amb els nostres germans.

Després del crít desesperat que Catalunya va adreçar per boca de Macià a les classes plutocràtiques dominants, només cabia una cosa, el que avui passa: la lluita de classes en forma efectiva i violenta, la conquesta per la força del que no va poder ésser conquerit per la persuasió.

Per això no tenim cap dubte, que l'actual transformació de la Societat catalana la idea de Macià, i ara el seu esperit està amb nosaltres, ell ens presideix, i en aquestes hores doloroses per la sang vessada pels nostres germans, però de fe com mai en el pervindre, hem de continuar la seva obra d'emancipació de la humanitat.

Macià per damunt de tot fou un home auster i honrat, fou un exemple de ciutadà, i és per això pensant en ell, que hem d'exigir que la revolució sigui honesta i honrada, que en nom d'ella i sota els ideals que l'impulsen no hi hagi qui, pensant en profit propi o en venjances personals pugui robar o assassinar. Cal exigir en nom de tots una disciplina, un compliment exacte de tot el que ens ordeni el Govern de la Generalitat, representació autèntica del poble, com a única solució i camí per a portar nos la victòria.

Catalunya recordant el seu primer President, i sota la guia del gran lluitador Lluís Companys, cal que redobli tots els seus esforços per acabar ràpidament la guerra. És necessari i indispensable, que la reraguarda, per damunt de tota altra preocupació d'ordre personal o col·lectiu, tingui present en tot moment que encara no hem aconseguit la victòria, i que el nostre primer deure, és prestar tot l'ajut moral i material que precisin els nostres germans que amb les armes a la mà, i regant

CIUTADÀ:

Ja has contribuït a la subscripció oberta amb destí a la SETMANA DE L'INFANT?

No deixis que hi manqui la teva entrega.

Per donatius:

Joventut Republicana d'Esquerra (Izquierda Republicana)
Joventuts Socialistes Unificades.
Joventut Comunista Ibèrica (P.O.U.M.)
Joventut Estat Català.
Joventut Esquerra Estat Català (FOMENT)
Unió General de Treballadors.
Socors Roig Internacional.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII - Núm. 292 - DIUMENGE 27 DESEMBRE 1936

La perspectiva actual és solament d'ofensiva enèrgica, entusiasta i de triomf complet i definitiu

Disciplina... però per tothom

La darrera crisi del Consell de la Generalitat fou plantejada, més que res, per la necessitat d'entendre la seva autoritat, per la imperiosa urgència de tenir un Govern fort, un Govern que governi i que acabi amb la indisciplina caòtica, amb les arbitriietats incontrolades que tots lamentem i que són, indubtablement, un dany i un perill per l'èxit de la guerra.

No cal dir quan i quan sincerament desitgem que els propòsits esdevinguin realitat, perquè, evidentment, la manca de seny i consciència, d'obediència i disciplina, és el que més ha de preocupar a tots els que lluiten i s'interessen per vèncer la rebel·lació facciosa. El problema és greu, perquè des de fa més de cinc mesos sembla que ací no hi hagi altra llei, ni altra consigna, ni altra norma, ni altre propòsit, que fer cada u allò que li dongui la gana. Amb l'aggravant de que aquesta conducta despòtica i arbitrària significa, en la majoria dels casos, molestar, perjudicar i avorir al pròxim, als amics i als enemics, igual als que estan al costat nostre com als que simpatitzen amb la nostra causa i que ens ajudarien si no se'ls perseguís innecesàriament.

Se'n dirà que es tracta d'elements incontrolats o incontrolables, de gent irresponsable infiltrada en les nostres files, de grups aïllats que actuen per compte propi. No ho neguem;

Hi ha, en efecte, quelcom de tot això, però s'ha de confessar que no sempre els nostres militants i les nostres organitzacions atenen, respecten i compleixen les ordres, les instruccions i les disposicions superiors. Les incautacions, per exemple de mobles i immobles, de terres i indústries, estan regularitzades — amb més o menys encert — per decrets vigents i, malgrat aquests decrets, no manquen entitats, polítiques o sindicals, que prescindeixen del que s'ha legislat i es creuen en el dret d'imposar tota mena d'incautacions, injustificades i intolerables. En aquests casos, com en tants d'altres referents a proveïments, armes, qüestions d'obres i treball, etc., etc., es burlla i es desacata al Consell de la Generalitat, als Consells municipals i a tots els organismes dirigents. Això succeeix en pobles i en ciutats; i així procedeixen tant els grups incontrolats i audaços, com àdhuc comitès, casinets i sindicats, que obliden el respecte que deuen a llurs propis representants en els llocs de direcció i responsabilitat.

La disciplina, l'obediència, l'ordre i la sèrieta ha d'imposar-se, doncs, a tothom, però començant pels nostres propis companys, que tot sovint, en obtenir un petit càrrec, ja es creuen absoluts, infal·libles i onnipotents.

R.

REMARKUES

La Junta facciosa de Salamanca — ara sembla que és a Salamanca — ha nomenat a Martínez Anido president d'una junta... antituberculosa.

Així ha volgut premiar Franco els "sacrificis i lleialtat" del famós assasí.

Segons el periòdic tradicionalista "Diario de Navarra", els Ajuntaments de Saragossa i Terol han acordat nomenar a l'ex-general Franco "hijo predilecto de España".

De l'Espanya dels traidors, en tenem se.

Manxetes remarcables.
De "Política":

"En un hotel de Salamanca, Milán Astray recorre las mesas del comedor "agradando" a los oficiales alemanes. Antes sólo hacían esto las fanguistas".

De "Cultura y Acción", d'Alcanyis:

"La Semana del Niño"... "El día del Miliciano"... La rutina, el negocio, impera en el ánimo de los comerciantes revolucionarios. Ni unos ni otros agradecen vuestra "humana" preocupación, porque ven que son muchos los sinvergüenzas que se quedan en casa".

Hem observat que la premsa madrilenya en lloc d'"incontrolats" diu "incontrolables".

Ens sembla molt més expressiva la variant.

Mantes, jerseis, impermeables. Cal enviar-ne al front.

PARÉNTESIS

LOS OJOS

El mundo, fondo de la forma, penetra hasta el hombre a través de los puentes levadizos de los sentidos. Tacto, gusto, y visualidad son las facultades más preciadas e indispensables. Los medios instrumentales de que se valen para realizar su función revisten, en nuestra estimativa, un carácter importantísimo. ¿Por qué, en el trabajo y en el reposo, descubrimos en las manos — las manos que disparan y las manos que acarician — una nobleza tan fuerte, de misteriosos rasgos personales y multitudinarios a la vez? ¿Por qué en la crispación más leve de la boca se transparentan los sentimientos de ira y de gozo, de decaimiento y de plenitud?

Por nada puede compararse a los ojos, que incluso en su coloración ya son los testigos del Universo, la mejor avanzada de lo humano, el presagio más seguro y leal de lo íntimo. Por las pupilas se introducen la luz y la sombra, el paisaje tibio o la montaña áspera. Por la mirada prevenimos el peligro, establecemos la amistad, captamos la belleza, creemos en la defensa, comprendemos la gran verdad única de la realidad.

Sensible es que nos amputen los brazos y que nuestros ademanes se proyecten en el vacío más horrible. Y si el accidente o el fuego nos desfiguran los labios todavía hay posibilidad de expresión, la cualidad inefable que nos acozara de rango: Lo que no tiene remedio es el truncamiento total de la visión. De todas las desgracias es esta la más cruel. No en balde el maravilloso instinto del pueblo extrema sus delicadezas con los ciegos y acentúa con ellos su rudimentario maternalismo.

Una criatura de cuencas vacías es a manera de cáscara sin almendra. El cuerpo no halla entonces ningún justificante a la maldición de su inercia. Cuando la pavorosa penalidad sucede en los años mozos se agranda la conmiseración y la amargura refleja. Los fascistas en su serie progresiva de crímenes, en cantidad y en calidad, nos habían endurecido la sensibilidad hasta un grado inverosímil. Han sido tantos y tan refinados los martirios que creemos que no habrá atrocidad que logre ya sorprendernos. Sin embargo, la impresión más desgarradora nos estaba reservada.

Una criatura de cuencas vacías es una fotografía de un muchacho joven, la cabeza torcida hacia el cielo

impío y, en lugar de ojos dos manchas sanguinolentas. No queremos reproducir, punto por punto, la historia, máxima expresión de los bárbaros procedimientos de nuestros enemigos. Solamente un detalle removió la rabia sorda en nosotros. El atentado se realizó con un hombre vivo y el joven socialista campesino, fue tanteándose, en las tinieblas dobles de la noche y de la falta de visión, hasta agonizar.

Si existen los remordimientos ¡con qué fureza agujerearían estos corazones desalmados, con que saña hincarían las uñas en los victimarios! Pero en trances de conciencia basta con ser fascista para que la ausencia, como las lunas rechupetadas, brille.

A.

Un pla per a salvar a Franco

Siguin els que siguin els motius que han impulsat el Govern francès a cooperar amb el Govern anglès per a proposar la "mediació" a la guerra espanyola, no hi ha cap dubte sobre els motius que han impulsat el nostre Govern. Aquesta proposta implica el reconeixement de Franco i la seva Junta, com si es trobessin en igualtat amb el Govern Largo Caballero, i, per tant, en línia directa amb la política d'Itàlia i Alemanya; però, a més a més, aquest propòsit solament pot ésser considerat com un intent per a salvar el general Franco de la derrota.

Aquest fet demostra clarament que el pla ha estat concebut amb intenció de distreure l'atenció i perquè ningú no es fixi en els maneigs de les dues potències feixistes, que

han declarat la guerra al Govern legítim d'Espanya.

No hi ha dubte que la responsabilitat d'aquest pla tan vergonyós recau únicament damunt el Govern britànic. El Govern britànic, que ha negat l'ajut al Govern legítim d'Espanya, amb el qual ajut hauria estat possible l'aixafament de la sublevació feixista amb el mínim de sang vessada, que no ha pres cap mesura quan l'ajut d'Itàlia i Alemanya amenaçava seriosament el poble espanyol i el seu Govern, ara que l'avanc de Franco ha estat detingut i el seu pla fracassa, surt amb aquest pla absurd per tal d'acabar la guerra i salvar els rebels.

El pla de mediació que ha estat formulat, és aquest:

Primer. — Obtenir del Comitè de No Intervenció de Londres la garantia que els subministres donats al Govern i als rebels seran controlats.

Segon. — Procurar un armistici.

Tercer. — Organitzar unes eleccions generals un cop la lluita sigui acabada.

No hi ha dubte que el pla serà rebutjat pel Govern espanyol. Madrid no acceptarà una solució de l'actual conflicte que sigui incompatible amb el respecte degut a la seva sobirania, com a Govern legítim d'Espanya.

En alguns cercles es diu que una de les consideracions que han influït sobre el Govern britànic per tal de formular aquesta proposició, és que aquesta contribuirà a dividir les forces democràtiques que ajuden el Govern legal. Per tant, avui més que mai cal que els líders del moviment obrer comencin llur acció d'acord amb les resolucions de la Federació Nacional de Trade Unions i les Internacionals Laborista i Socialista, i que organitzin una àmplia campanya nacional amb l'objecte d'obligar al Govern nacional a actuar enèrgicament contra l'evident intervenció de les potències feixistes, i també amb el fi d'obligar el Govern a permetre la compra d'armament, municions i altres coses indispensables al Govern legítim d'Espanya.

(Del "Daily Worker".)

Recordeu-vos de la setmana del Nen, la gran víctima innocent de la guerra a què hem estat arrossegats vilment.

A la memòria de Francesc Macià

La guerra posa un acompanyament de dolor i d'heroisme en aquest aniversari del que fou el primer President de Catalunya. Però les vicissituds més terribles no solament no esborren ni minven la figura de Francesc Macià, sinó que més aviat n'amplien el seu volum i la seva significació històrica. La guerra que avui sosté el poble no és un conflicte esporàdic, ans al contrari és el moment crític, l'episodi decisiu de la lluita iniciada amb la victòria esclatant del 12 d'abril del 1931. A Catalunya Francesc Macià encarnà els dalers populars i la glòria d'aquelles jornades; per un valor del destí, Macià es convertia en un símbol de llibertat, de pau i germanor entre els homes.

En la nostra història moderna cap altre home sinó ell ha condensat tanta emoció popular; aquest rar privilegi li ha conferit un prestigi inigualable. L'havíem vist al costat del poble, donant-s'hi cordialment i amb una fe que imposava respecte fins als més escèptics; ningú no ha sabut penetrar com ell al cor de les multituds ingènues i entusiastes. Encara que només fos per això la seva memòria mereixeria veneració eterna: Macià, però, va fer més que commoure: va mobilitzar d'una manera coherent un poble i l'encaminà a la conquesta de les seves llibertats. No sabem si en el fons del seu pensament preveia imminents les hores tràgiques que Catalunya i Espanya suporten; estem se-

gurs, però, que si visqués seria al costat nostre, lluitant del seu lloc estant per la llibertat i la justícia.

En realitat Catalunya no fa sinó realitzar allò que fou l'ideal del gran patriota; per això aquest aniversari ens fa més viva, més pròxima, la seva figura inoblidable fins a sentir-lo materialment entre nosaltres. Ell haurà estat el veritable promotor del triomf del poble de Catalunya; sense ell potser no ens hauríem sentit prou preparats a l'hora del perill, i diem així sense restriccions de partits ni d'ideologies, perquè tot i esment l'encarnació del liberalisme alliberador, la seva irradiació espiritual penetrava a tots els estaments populars sense distincions.

Avui, al cap de tres anys de la seva mort, l'evocació de la seva figura ens dona nou coratge per a sostenir la lluita que ell hauria estat el primer d'entaular en defensa de Catalunya contra l'agressió brutal del reaccionarisme. La sort ha disposat que en aquest tercer aniversari haguem d'ofrir la nostra ofrena a la memòria seva sense deixar les armes que els enemics de Catalunya, els únics que ell tenia per veritables enemics, ens obligaren a empuñar; esperem que el quart aniversari el commemorarem victoriosos, realitzant gloriosament l'ideal que li encengué el cor tria la vida.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

TELEFON 80-R

Subscripció: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre - Número corrent, 15 cts. - Any XCII—Núm. 294 - DIMECRES 30 DESEMBRE 1936

Després de la victòria de diumenge, l'enemic ha donat a Madrid pocs senyals de vida

Aprofitem el compàs d'espera que ens proporcionen les contradiccions imperialistes per a organitzar, al front i a reraguarda, la victòria

Treball per als presos EL CAP D'ANY DEL SOLDAT

Per disposició del Govern de la República els presos feixistes hauran de treballar. No és just que mentre el poble necessita d'homes que lluitin als fronts i l'economia no és molt pròspera, centenars d'individus que són directa o indirectament causants de la guerra civil es mengin la sopa boba als diferents establiments on estan reclusos. Ha tingut un encert el Govern legal d'Espanya en procurar que tota aquesta gent portin el seu ajut, encara que sigui forçosament, als diferents treballs encaminats a la defensa de la causa antifeixista.

Troblem, però, en la disposició, un sentit d'humanisme potser massa exagerat. I no és pas que nosaltres tinguem ganes de que als presos feixistes se'ls doni un tracte que no es diferenciï amb l'inhumà que acostumen a donar els rebels als obrers que són apresats i que per un miracle no se'ls afusella. Es proposa que als presos feixistes se'ls doni una ocupació addicta a la que tenien, és a dir, a la seva professió. I així ens trobarem que com que gairebé tots són «pollos pera» se'ls haurà d'ocupar en oficines i tasques per l'estil. I així és una llàstima.

Els feixistes que han caigut presoners en mans del Govern potser s'alegraran de que se'ls faciliti la manera de corviure amb la gent treballant a les oficines i en professions liberals. No creiem que als que han portat aquesta guerra a la nostra pàtria se'ls hagi de donar tantes facilitats i comoditats. Que organitzi el Govern brigades de personal per a construir fortificacions i que a aquestes tasques hi siguin enviats tots els enemics del règim caiguts a les nostres mans. Cal fer-los comprendre d'una vegada el que és en veritat guanyar-se el pa que hom es menja. No pas amb tractes inhumans. No pas amb treballs forçats i amb jornades interminables. En això l'antifeixisme s'ha de diferenciar dels que intenten esclavitzar un poble. Però que vegin per una experiència pròpia que per a menjar s'ha de treballar i que quan els obrers maldaven per una reducció de jornada o per un esquit augment de salaris no ho feien per «mala costum» de queixar-se i de demanar sino que els assistia tota una raó que ells mai sapigueren comprendre.

Els xupòpters de sang obrera—que xupar sang obrera és negar-li els seus drets a la vida—han de veure amb els seus propis ulls, han de tocar amb les seves mans pròpies, la realitat de les ànsies obreres. Potser algú ni treballant a les fortificacions serà capaç de comprendre-ho. Però hi ha una cosa innegable i és que els que no han treballat mai, i si ho han fet ha estat en professions que ells han considerat d'una altra casta d'homes infinitament més noble i enlairada que la dels obrers, els que no han treballat mai ara cal que treballin d'una manera semblant als obrers que ells sempre odiaren perquè res hi ha tan feridor per la «moral» dels opressors de pobles com equiparar-los al mateix nivell que l'obrer humil.

Els responsables en major o menor grau d'aquesta cruel guerra que ensangona la terra espanyola que vagin a treballar a les fortificacions, a la construcció de carreteres, etc. Que guanyin d'aquesta manera el pa que els dona l'estat i que en veritat no se'l mereixen.

M. BADIA COLOMER

S'apropa Cap d'any. No serà, com altres vegades, un Cap d'any saturat de dolces emocions, d'inefables tendreses, d'enteradores harmonies. No tindrà aquell regust incomparable d'altres dates com aquesta que tan aprelada ha fet la tradició.

El Cap d'any troba avui el poble d'Ibèria sota les influències patètiques de la guerra fratricida a què ens ha dut, des de ja fa prop de mig any, uns generals ambiciosos i sense honor, en repugnant conturbament amb el feixisme d'Espanya i de l'estranger.

Aquelles llars joioses d'altres Cap d'anys, viuen ara uns moments d'an-goixa terrible, de tragèdia insuperable. El pare, el fill o el germà són al front, lluny de l'escalf familiar, desconectats materialment dels seus éssers volguts, d'aquells éssers que ploren la seva sort i maleeixen, amb totes llurs forces, els brutals assaïssos que els mantenen distanciat d'ells.

Llurs que celebrarien la típica diada amb el sa humor d'altres Cap d'anys, es troben avui aixafades pel pes de l'horrible trastorn provocat i mantingut pels criminals traïdors.

I als fronts, milers i milers de germans nostres, erigits en heroics defensors de la causa noble i justa del poble, pensaran amb nostàlgia i enyorança, en aquells vellets de cana arrugada, en aquells tendres infants i en aquella companyia que han abandonat en compliment d'un deure sagrat i que voldrien tenir molt a prop seu en un dia que tots els afectes arriben més al fons dels nostres cors i ens fan sentir més comprensius, més amables, més cordials i més humans i un dolc nerviosisme ens convida, impregnant-nos de singular emoció, i estimar nos més uns als altres, com si fóssim germans.

D'aquest abnegat defensor de les nostres llibertats no podem oblidar, nos-en en aquesta data tradicional, Ells més que nosaltres han patit i pateixen els horrors i les vicissituds de la guerra i ells més que nosaltres,

per tant, mereixen les més privilegiades atencions.

La reraguarda, amb una unanimitat absoluta que mai no s'ha pogut encara assolir, ha de recordar-se d'aquells que als llocs de veritable perill es juguen la vida a cada instant per a poder aixecar aquest món que a tots ens ha d'afavorir, i té el deure ineludible, l'obligació moral de fer arribar fins a ells — millor encara si és a costa de sacrificis, perquè més digne i més lloable serà així la seva actitud i més meritori el compliment del seu deure — un present que els demostrï que la reraguarda no és insensible ni indiferent als seus sacrificis; que els digui que la gent de la ciutat també senten la guerra i també viuen per a la guerra, que els que resten als llocs on la guerra no ha fet escruir els edificis ni ha fet ploure la metralla, no volen ésser uns parasitaris, ni uns aprofitats, sino que estan fermament disposats a aportar el seu ajut incondicional, la seva col·laboració, més intensa per a contribuir a l'aixafament d'aquesta bèstia inmundada que amb el nom del feixisme s'arrosegava viscosament per a infiltrar-se a casa nostra i imposar hi una bàrbara i tirànica dominació, amb la qual sigui novament possible la iniqua explotació de l'home per a donar bona vida a un grapat de privilegiats.

Voldríem que, sense necessitat d'haver de trucar a les portes de cada consciència, un per un, amb una espontaneïtat que els hauria d'honorar, tots els ciutadans, sense exclusió de cap mena, es dediquessin a contribuir amb un present, petit o gran, d'acord amb les possibilitats econòmiques de cadascú, a què el Cap d'any del milicià fos menys feixuc i melancòlic d'aquell a què la seva especial situació pot donar lloc.

I encara sense que ningú cregués realitzar un gran mèrit, perquè tot això res no significa al costat dels sacrificis que la cruïra de la conflagració imposa al soldat.

A. Quintana.

Els que lluiten al front necessiten la vostra assistència.

PARÉNTESIS

La fruta del bien y del mal

La beocia cristiana — que influye por tenderos misteriosos en ciertas mentalidades de última hora — concentra todas las perversidades horribles en la serpiente. Desde la delicosa novela simbólica del Paraíso, en que el reptil salva a la pareja humana de su letargo peculiarmente místico, enseñándole las vías dulces y amargas del mundo, infiltrándole la magnífica desazón del conocimiento, despojando la cortina de la comedia y enfrentándolos, a la fuerza, con sus mitos, hasta las derivadas supersticiones, se extiende una línea unificadora, una especie de común denominador. La protesta contra esta acción educativa es, en el fondo, la resistencia de la comodidad a encarnarse con las empresas arriesgadas. La culebra, es un bicho que tiene la rara virtud de empavorecer a todos los hijos de Faraón que en el mundo han sido. Y la gitanería no es como se cree, una condición racial, sino cualidad psicológica, que no solo reside en los traficantes de mercancías... ¡Se calumnia a este voluntarioso producto de la tierra, a este benemérito antagonista del cielo! Su única culpa consiste en ser un animal pedagógico, empeñado en buscar la verdad, a través del bien y del mal de la flauta, capaz de una ironía callada, que no se impacienta con los caprichosos, si no que comprende que las salidas de tono — y las incursiones de mal gusto — son tarta natural de cierta edad juvenil.

Afortunadamente tiene también la

flaqueza (no todo van a ser virtudes) de regocijarse con estruendo de las puerilidades.

EL CANTO DEL CISNE

Toda escena de tragedia necesita escenario y protagonista. Figúrenos un lago, cuando la lluvia lo ha henchido, como hace el viento con las lonas marineras. Es el motivo secular de la poesía fácil. Las aguas atraen las lágrimas metafóricas con la misma inevitabilidad con que el pecho remata en penzón. Es un compartimento es, tanto en el universo acuático, que sorbe, como el imán de las clases de Física a los papeles, a los papeles, a los líricos rastacuervistas. En su limpidez se reflejan los paisajes y el aire nocturno insinúa en su superficie fugaces temblores. Pero su valor depende, en la proyección del contraste, en que los cisnes de imponente vestido, entonces en sus riberas cantos de agonía, y acaben con quejidos musicales sus sentimentales danzas.

Lo que resulta totalmente inadecuado es que en la transparencia de las ondas — de un olímpico enternecedor — se fotografíen caras descompuestas por la rabia; que en sus márgenes resbaladizas se inicie un desesperado patatayo. Os sorprende, reís de la incongruencia del espectáculo.

Mayor sería aún vuestra estupefacción si en el terreno vecino al lago, solo localizara el arcángelico y póstumo derecho al recuadro.

Afortunadamente, la fábula es inmortal!

A.

CIUTADÀ:

Ja has contribuït a la subscripció oberta amb destí a la SETMANA DE L'INFANT?

No deixis que hi manqui la teva entrega.

Per donatius:

Joventut Republicana d'Esquerra (Izquierda Republicana)

Joventuts Socialistes Unificades.

Joventut Comunista Ibèrica (P.O.U.M.)

Joventut Estat Català.

Joventut Esquerra Estat Català (FOMENT)

Unió General de Treballadors.

Societat d'Internats.

L'ofensiva de les forces republicanes a Madrid

Hem avançat considerablement per Carabanchel, ocupant posicions de l'enemic als cims d'Usera.

LES PROCLAMES DE FRANCO

"A cada llar un fogar, que cap obrer estigui mancat de pa". Franco, sortint ara per pèneres, ha dit això en proclames que ha barrejat amb la metralla, amb la il·lusió de convèncer els espanyols i deixar llure el pas als remats d'aventurers de tots els colors. Preveu que ja res no pot apaivaguar l'esperit de lluita i les ganes de vencer d'un poble que està decidit a sofrir ho tot i a passar per tot abans que renunciar a la conquesta de la seva llibertat amb contingut social d'humana justícia. I a cud, en el parer, a defensar precisament tot allò que van combatre sempre i que en la seva traïció del 19 de juliol intentà esmicolar suprimint físicament els homes que dins llurs espiris senten la necessitat de batallar per l'emancipació dels irlandes.

El traïdor a la seva pàtria i a la seva religió, l'home que de l'assassinat n'ha fet una qüestió d'honor, després de privar de llar i de pa a milers d'obres, ara els diu que no els ha de mancar ni pa ni fogar. Als camarades que han restat amb vida a Oviedo, a Oso, a Sevilla els diu ara, quan cada jora moren d'inanició per manca d'aliment i de fogar, que no els ha de mancar ni una cosa ni l'altra. Damunt el tràgic quadro que ofereix Espanya, i especialment la dominada pel feixisme, l'escarni abominable del campió dels crimi-

nals es clava en l'esperit dels humils i dels desposseïts.

Les proclames de Franco hauran, però, fet el seu efecte. "A cada llar un fogar, que cap obrer no estigui mancat de pa". Una veritat per la qual realització des de molts anys els homes malden, lluiten i moren. Per la consecució de qual enunciat ja s'aixecà el poble famelic que representa Franco, aquell octubre del 1934, i que per a evitar que junt amb el pa i el fogar li fos negada la llibertat es girà amb les dents i amb les ungles el 19 de juliol contra la fura monstruosa i anihiladora que és el feixisme.

El cap suprem de la banda d'assassins i saquejadors ha posat el dit a la llaga. Si algú — i això no és probable, — al cap de cinc mesos de lluita, al cap de cinc llargs mesos de defensar la llibertat oblidà els motius que l'obligaren a prémer el fusell, la proclama del traïdor l'haurà fet reaccionar. I haurà apretat més i més fort encara l'arma, convençut que Franco té tota la raó. A cap obrer li ha de mancar ni pa ni fogar. A això es va. A això, i a que aquest fogar sigui guanyat dignament dins un règim d'igualtat. Sense que les classes poderoses hagin d'ajudar els treballadors, perquè ells ja les hauran bandejat per encobridors i finançadores del gran crim que s'està cometent al solar hispà.

M. Badia Colomer.

MARAGALL

Enmig de les estridències de la guerra i la revolució, no oblidem, ans reconeixem més que mai, els homes representatius de la Cultura de Catalunya, com l'Antoni Rubió Lluch, en l'aveniment de complir, aquest savi perill, els seus vuitanta anys d'edat, amb la publicació, a honor seva, dels interessants: sims volums de la "Mitològia"; com Joan Maragall, en escure's, aquests dies, el XXV aniversari de la seva mort.

El Sindicat Unic d'Espectacles Públics, CNT, de Barcelona, ha volgut celebrar el XXV aniversari de Maragall d'una manera molt digna, ço és amb unes representacions, al Tivoli, de la deliciosa òpera "Ton i Guida" d'Engelbert Hupferdinck, traduïda al català per Joan Maragall. L'òpera és exquisida i al Tivoli la fan bellament.

També, en el XXV aniversari de la mort de l'autor de l'Elogi del Poble, ha estat atorgat per primera vegada el "Premi Maragall", instituit per la Generalitat de Catalunya, amb destinació al millor assaig, que ha estat guanyat per Agustí Escasans.

Remarcem també, l'aparició, pels volts del mateix aniversari, de l'"Oda a Barcelona" de Joan Olivé, germana de la "Nova a Barcelona", del mateix Maragall, que tant de prop sentí els batecs de la ciutat, carn de la seva carn.

Joan Maragall, era l'home de les inquietuds, l'home del futur, home inconformista; burgès amb ànima somniadora, rebel; burgès d'ànima proletària, si això pot dir-se. Trobeu en ell una pila de roses "del seu temps" tot amb tot, i a desgrat de les diva-

gacions literàries de la seva expressió, i quin temps de poble!

Poble — escriu en l'"Elogi", per boca del poeta — Poble per mi, vol dir, el sol social, la crosta espiritual humana en què tots tenim les arrels i de la qual cada u s'aixeca més o menys en una o altra formació i amb aquelles virtuts i vicis que l'atzar de la germinació ha infós en la seva naturalesa.

En aquesta crosta espiritual hi ha tot el passat i tot l'esdevendrer de la humanitat: tot hi torna a transformar-se, a refer-se en la seva força de vida, en la seva virtut germinadora.

La branca més alta del roure més alt prové del sol popular, i d'ell rep la seva vida, com la'n rep l'herbata menuda que es fa als seus peus.

«Per què molts de moviments socialistes en sentit professiu semblen de començar en les classes populars i trobar la més gran resistència en les més altes? Això és una pura aparença. Tota idea nova brota en les altures; però a força i eficàcia, necessitat, com Anteu, tocar en terra, prendre vida del principi humà; i per això devalla i cuita a cercar la seva prova i contrast en la terra, a veure si arrela, i la seva sensació en els elements populars que estan més a prop de la virtut primitiva; en la força simple de la multitud nombrosa, en el seu instintiu anhel d'altura, això devalla i cuita a cercar la seva innocència. El poble és dòcil com l'herba, i vivaç com ella, i s'apodera, àvidament de tot principi d'altura, i l'arriba amb la virtut creadora de la terra que té tan a prop. L'herba romandrà herba; però el roure que es faci enmig d'ella, en aquest xar fermentat d'altura, creixerà més alt. I així és el que presentem — i ho temem — les classes altes, ja que volen seguir aixecant-se a llur manera i compàs, i coneixen que han d'ésser escalonades o vençudes per la nova força que empeny de baix...»

Cal dir a l'herba: "Vals perquè sols del teu cantó i nivell pot aixecar-se fort el roure més alt". I al roure fet: "Vals en quant no ets sinó l'excelsitud de l'herba". I als uns i als altres: "Tots sou de la terra, tots sou del poble esforçant-se vers l'altura".

Així parlava Maragall.

Mantes, jerseis, impermeables. Cal enviar-ne al front.

Mesures terapèutiques donades pel Comitè de Sanitat d'Estat Català davant un possible atac per mitjà de gasos.

Agents Químics de Guerra

Agressius asfixiants o sufocants, Agressius tòxics, Agressius vèxians, Agressius irritants llagrímogens, Agressius irritants estornudatoris, 1. — Agressius sufocants, Cloro, Bromo, Fòrgeno, Cloropirina, Cloro: Simptomatologia: irritació a la pell i als ulls, provoca la tos, anòxia, disnea, ofec, etc. Obra en els centres nerviosos, produint narcosi cerebral.

Terapèutica: l'atmosfera indicada pel dit gas es neutralitza per rentats abundosos de solució acuosada d'hiposulfit sòdic i sosa caústica. Les caretes defensen contra aquest gas.

Bromo: Simptomatologia: irritació més accentuada que el cloro. Desorganitza els teixits.

Terapèutica: la indicada ja per al cloro.

Fòrgeno: Simptomatologia: és quin-ce vegades més tòxic que el cloro. Provoca la tos, fenòmens arítmics, i ràpidament l'asfíxia.

Terapèutica: el repós absolut és el primer auxili que es deu aconsellar a l'atacat. Practicar sangries, inhalacions d'oxigen, acompanyat tot això d'aplicació de mostasses al tòrax. Per al rentat dels ulls s'emplen solucions d'àcid bòric al 1 per cent, o de sal de cuina al 3 per cent. Pels dolors de ventre, l'ingestió d'una cullerada de bicarbonat, i per la desinfecció de les mucoses nasals, instil·lacions d'oli gomenolat.

Cloropirina: Simptomatologia: semblant a la del Fòrgeno.

Terapèutica: Semblant a la del Fòrgeno.

2. — Agressius tòxics: Oxid de carbó, Acid cianhídric.

Oxid de carbó: Simptomatologia: és el verí clàssic de la sang. Produïx sensació d'angoixa: mareigs, vòmits i pèrdua del coneixement.

Terapèutica: allunyar al pacient de l'atmosfera tòxica. Aplicar-li mostasses al tòrax i als membres inferiors. S'escalfa el cos amb flasks des i ampolles d'aigua calenta.

Acid cianhídric: Simptomatologia: olor especial d'ametlles amargantes. Opressió al coll i als polsos, respiració anguixosa i mort ràpida.

Terapèutica: allunyar l'atacat de l'atmosfera tòxica. Practicar-li la respiració artificial, compreses d'aigua freda al clatell i injeccions de cafeïna.

3. — Agressius tòxics i peritoxics i Levisita.

Simptomatologia: El só-gas atacat són els ulls, la pell i l'aparell respiratori.

Als ulls produeix picor, llagrima, etc.

A la pell produeixen llagues, cremades-degon i tercer grau. Van acompanyades de febre, vòmits i neuràlgies agudes.

A l'aparell respiratori produeixen lesions al pulmó, expectoració i abscés pulmonar.

Terapèutica: despullar l'atacat, tot seguit, ensabonar-li el cos, i continuar el rentat amb una solució de bicarbonat a base d'una cullerada per litre. Es pot emprar també la solució Dakin. Són convenientes també rentats als ulls a base de 40 parts de sulfat de sosa, 50 de xarop simple i 50 d'aigua bullida.

A les lesions de la pell, després de rentades és aconsellable l'aplicació de la següent fórmula:

Talc, 40 gr.; Creta, 20 id.; Carbó, 20 id.; Magnèsia, 20 id.; i Oxid de zinc, 20 id.

Rentats nasals amb aigua bicarbonatada.

4. — Agressius irritants llagrímogens: la primera sensació és d'una cremada que obliga a tancar els ulls, i a la vegada segueix un llagrima persistent.

Terapèutica: Rentar l'atacat amb solució de bicarbonat al 14 per 100 d'aigua salada a la mateixa concentració.

Dutxes calentes de vapor de deu minuts de duració.

Suprimir tota mena de pomades. Les caretes defensen dels dits gasos. En cas d'urgència és recomanable tapar-se els ulls amb un mocador mullat d'aigua salada.

Agressius irritants estornudatoris: Produïxen picor de nas, vòmits, estornuts, secreció nasal, salivació i mareigs.

Terapèutica: per a calmar la irritació del nas i gola, es recomana rentats d'aigua salada i aigua bòrica.

Inhalacions de la següent barreja: alcohol, 10 grs.; cloroform, 10 grs.; éter, 20 grs.; i amoniac, 2 grs. En els símptomes d'intoxicació és convenient provocar el vòmit.

Donar un lleuger purgant i dieta làctea.

Les caretes amb filtre especial protegeixen de l'acció dels agressius estornudatoris.

La "Delegació de Sanitat" d'Estat Català us recomana:

En tots moments no perdeu la serenitat; penseu que en molts casos val tant això, com complir les prescripcions abans esmentades.

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

Relació d'objectes recollits entre diferents veïns d'aquesta ciutat amb destí als refugiats:

La Ràpida: un edredon, dos llençols i dues coxineres.

Pius Mestres: un matalàs, un coixí i dos llençols.

Josep Camps: un llit i dos llençols.

Antoni Baget: dos vestits home i un parell de sabates.

Antònia Roca: un farcell roba interior.

Crustalleria Marsal: un paquet roba interior.

Josep Abelló: un llit i un vestit home.

Montserrat Maura: un llit, Hereus de Ll. Aulesa: una dotzena mitjons i una dotzena mitges.

Un republicana: una samarreta i un parell de mitges.

Mateu Català: dos llençols.

Francesc Rosselló: un coixí i un llençol.

Ricard Barberà: una manta, dos llençols, un coixí i una coxinera.

Joan Bertran: dos llits.

Manuel Romero: un llit.

Enric Aguadé: un matalàs, dos llençols, dues coxineres, dues tovallols i un abric.

Venanci Grau: un matalàs, dos llençols, una coxinera i una tova.

Il·lola.

Rafel Dalmases: dos llits.

Pere Montaña: una manta, dos llençols i un coixí.

Josep Güell: dues tovallols.

Joan Sabaté: un matalàs.

Emili Aiqué: una bano i tres tovallols.

Charles Civi: un paquet de roba per nen.

Domicia Peña: dos jocs interiors d'home.

Vda. de Gilibert: una manta, una bano i un coixí.

Lluïsa Tramunt: do sabric de senyora.

Andrea Terrach: dos abrics d'home.

Maria Homdedeu: un matalàs.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXII — Núm. 168 — Dissabte 17 de Juliol de 1937

Davant un aniversari

Manquen unes hores només per a que ja faci un any des de que d'acord amb Mussolini i Hitler els grans «patriotes» espanyols al servei cec i foll del capitalisme internacional aixecaven les armes contra un Govern que s'havia donat lliurement el Poble, i allí on els fou possible assassinaren en massa els espanyols amb esperit lliure de redempció humana.

Aquest aniversari convida a moltes meditacions. A la meditació serena, honrada, de cada ciutadà, per a escatir si tots hem acomplert amb el deure que aquell fet ens imposava. Convida a mirar el pervindre de la nostra pàtria, animats per a salvar-la del caos i de la misèria, ambdues coses possibles si el feixisme ens venç o si ens empenyem en no mirar fredament la realitat per a imposar les mesures necessàries.

Caldrà en aquest aniversari pensar en l'entusiasme dels primers moments, sentit pel poble d'una manera pregonna, oferint la vida sense entretindre's en pensar en el present seu, sinó únicament en el pervindre de la Pàtria, dels fills, de les esposes. Pensar en l'escalf dels primers dies, en els quals el mot «company» a les fileres antifeixistes tenia tot el significat gran, ample, magnífic d'un poema de germanor i de convivència. Caldrà pensar en les causes que han motivat que aquell mot formidable, pleròic de promeses futures, hagi esdevingut moltes vegades un estratagema per a mancar a pactes i a promeses. I caldrà, finalment, que tots s'imposin la necessitat de què d'ací en endavant, el bell mot respongui a la seva magnífica prometença...

Cal convèncer-se de la realitat. Es necessari que cada u, serenament, d'una manera desapassionada, vulgui reconèixer els seus errors i les seves fallides. Ningú pot sentar càtedra d'infal·lible, perquè tots estem exposats a mantenir criteris erronis i inconscientment portar un perjudici a la causa que és de tots. Ningú pot dir que no s'hagi equivocat, perquè les equivocacions han estat de tots.

En els homes hi ha l'esperit de superació; hi ha l'esperit de redreçar-se si el camí escollit ha resultat un mal camí. El què no pot fer l'home és mantindre un criteri tancat si aquest redunda en perjudici general pel sol fet de creure que és una claudicació.

En aquest aniversari, que ens porta davant els ulls rius enormes de sang i sacrificis incommensurables, hem de meditar si no val la pena que tots posem la bona voluntat per tal que la sang i els sacrificis no siguin estèrils; no caiguin en el buit, reportant a la nostra causa i a l'esdevenidor dels nostres fills un mal que ningú més que nosaltres podem evitar.

Si cal fer un esforç final, fem-lo, sabent que és el que ens ha de conduir a la victòria. Tot, començant per apropar voluntats disperses, i laborar conjuntament per la liquidació d'una guerra que amb la bona comprensió i voluntat de tots estaria liquidada fària mesos. Si volem, això ho podem aconseguir, sense que ningú hagi d'enrogir-se per cap acte que pugui significar claudicació.

Sacrificis passats i sang vessada han d'ésser l'estímul perquè tots, sense distinció de matisos, ens decidim, a bandejant de les fileres antifeixistes tots els elements que treballin per a entorpir la bona marxa de la guerra, en vistes a la revolució que el Poble haurà de portar a terme, indefectiblement.

M. BADIA COLOMER.

Una sublevació contra els comandaments italians a Ronda

Gibraltar. — Per diverses procedències s'ha sabut que els passats dies s'ha produït una nova sublevació militar a Ronda. Sembla que militars, falangistes i requetés, indignats per les impertinències i atropellaments que reben realitzant

a la zona ocupada pels rebels, els furors estrangers, s'han sublevat contra el comandament italià; aleshores, i hom diu que hi ha víctimes, així com que també s'han produït nombroses detencions.

Les aspiracions de sempre

El problema és prou clar. L'exemple és força patent. Les necessitats imperioses dels moments en què vivim, ens deuen servir de norma.

Els moments difícils que travessa l'Espanya obrera, l'Espanya antifeixista, ens mostren ben clar el camí a seguir.

Fa uns dies, en un article que publicàvem a "Diari de Reus", plantejàvem la necessitat de que les organitzacions obreres de Reus, es preocupessin de que tothom es regís per mitjà d'un horari de treball i mencionàvem el cas de que les modestes de la nostra ciutat treballaven moltes hores de més.

Es dolorós haver de plantejar altra vegada el problema del treball que amb tant de desançament i irregularitat s'està portant a terme. A viui però, el cas és completament diferent.

Què més caldria que donés un motiu perquè els controls obrers, les dependències oficials i no oficials, tinguessin un espill on mirar-se i reflexar en una imatge no corrompuda; fan esforços perquè el treball no els hi sigui tant enfadós, perquè les necessitats imperioses de l'estiu no mortifiquin la permanència a les dependències. En fi; apliquem aquella frase "poca feina i ben pagada".

M'assabento que els empleats del Palau Municipal volen lliurar un document (que han anat a fer-lo signar per tots les dependències), demanant els hi siguin concedides totes les tardes, amb la sola finalitat d'anar a refrescar-se (això és el que ens fa pensar que volen fer, ja que si ho demanen, expresen com a motiu fonamental, "que són molt calorosos") i els matins s'acostumen a treballar una hora de més.

Això no és tot; asabentats de que l'aritmètica no falla, anem per un moment a fer ús d'ella.

En temps de calma i normalitat, els empleats del Municipi treballaven de 9'30 a 13'30 i de 18 a 20, total sis hores diàries i trenta-sis a la setmana. D'ací de la revolució que s'acordà treballar de 9 a 13 i de 16 a 19; total set hores diàries i quaranta-dues a la setmana. I ara es parla de treballar de 9 a 14 ("jornada intensiva") i a la tarda, festa; total 5 hores diàries i 30 setmanals.

Es que els iniciadors de l'esmentat document han volgut gorprender la bona fe dels demés empleats?

Les aspiracions són les mateixes de sempre; fa veure d'acord amb les quatre ratlles que vam publicar amb antelació, que no han volgut ni volen fer de "màrtirs" del treball.

Cal, camarades de treball, treballar les hores necessàries i més encara, cal donar l'exemple.

GERMEN PALLEJA.

Las retaguardias cordiales

Los Bomberos madrileños y los catalanes

Sota aquest títol escriu "El Socialista":

"Tenemos ante nuestra mirada el trabajo una comunicación de los bomberos madrileños, en que, con cortés emoción, declinan el ofrecimiento que sus compañeros de profesión de Cataluña les han hecho. Los bomberos madrileños no quieren apartarse de su Madrid. Estiman en lo que vale el raggio de los bomberos catalanes; pero prefieren continuar con su tarea (duna al lado de la población que teje el romance más heroico que se ha dado en defensa de sus libertades. Los bomberos madrileños, al igual que otras colectividades que integran la vida civil de la población madrileña, se hallan contagiados de este soplo combativo y esforzado que la ciudad imprime a las trincheras y a los que se hallan en la retaguardia. Se trata de un ritmo perfecto, cuyo secreto acorde tiene un arraigo profundo y de sorprendentes armonías. Los bomberos madrileños no desentonan de este acorde, que parte desde una resistencia de las mujeres madrileñas a abandonar su Madrid, hasta llegar a las zonas más oscuras del alma madrileña, puesta a contribución con una integridad de pensamiento y de emoción unilateral para defenderle y salvarle de la sombría suerte que del otro lado de las trincheras se le venía encima. Despierta y avigada responde hoy con sen-

cilla y llana decisión esa voz madrileña, que ahora toma expresión en la respuesta de los bomberos madrileños a sus compañeros de Cataluña. Nos entermece la respuesta. No podemos ocultarlo. Pero también porque sabemos de lo pmoso de una tarea que adquiere un perfil conturbadoramente esforzado a los once meses de guerra, nos permitimos la insistencia en la aceptación de unos servicios ofrecidos con tan generosa espontaneidad en aras a un rendimiento y a una eficacia mayor. Los bomberos madrileños no quieren alejarse de su ciudad querida. Nos parece bien. Han conquistado, además, con su esfuerzo esta derecho. A ellos les honra de altísimo modo esta actitud. Pero por qué rechazan do plano un auxilio brindado con un compañerismo tan cordial y tan franco? Nos hacen falta, si no todos, los que sean, los bomberos de Cataluña. Por los sacrificios intrínsecos suyos? Lanzamos la piedra un poco más honda. Es que la retaguardia lejana la queremos así, llena de preocupación y de acendramiento hacia la capital de la República.

Se lo merece y es muy justo este amor que escapa de la disposición ministerial o de la exhortación dura nacida contra un atodramático venido de la periferia que en más de una ocasión nos ha obligado a recordarle que estamos en guerra..."

Franco crida lleves, però els minyons afectats per les crides fugen a l'estranger

Gibraltar. — Constantment es registren manifestacions a les zones dominades pels facciosos, la joventut dels pobles de la qual fugen de llurs cases per tal d'evitar la incorporació a files. Cada dia es coneixen evasions de minyons que prefereixen l'exodo, amb totes les seves penalitats, abans que acudir a la crida militar dels feixistes.

Fa un quant temps un pescador anomenat Francisco Martín Gil, de vint anys, veí de La Línea fugí, però fou detingut i empresonat a Màlaga prop de dos mesos. El darrer dissabte fou alliberat i les autoritats ordenaren que ingressés en una unitat de xoc feixista. Francisco Martín en arribar a l'esclera del port es llançà a l'aigua amb el propòsit d'arribar nedant fins a aquesta plaça, però morí ofegat.

Missió de la reraguarda

Els nostres soldats combaten, en els diversos fronts, amb un gran heroisme i una gran eficàcia. Al Centre, van aixamplant el setge de Madrid. Al Sud i a l'Aragó, avancen. Al Nord, han contingut l'ofensiva facciosa... Aquesta moral antifeixista i patriòtica, aquest admirable esprit de sacrifici dels soldats republicans, ha d'ésser imitat per tots els ciutadans que viuen a la reraguarda. La reraguarda ha de posar-se al nivell en que es troben avui les unitats militars de la República. No oblidem que així l'atac es veurà reforçat amb l'aportació necessària de tots els ciutadans en els fronts de producció que, íntimament enllaçats amb la lluita dels camps de batalla, són també uns fronts de guerra.

El que cal exigir: Lleialtat i lleialtat.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 170 — Dimarts 20 de juliol de 1937

L'EXEMPLE

Assenyalen el fet que l'aviació republicana, per a commemorar la data de l'aixecament feixista, ha enderrocat vint-i-set aparells al servei del feixisme. Ben guanyat té el títol de «Gloriosa» aquesta aviació posada al costat incondicional del Dret i de la Justícia, representades pel Govern legítim del poble espanyol. Ja s'ha dit, en altres ocasions, que al final d'aquesta guerra es comprendrà, abastament, fins a quin punt de formidable ha estat la tasca dels pilots espanyols, que primer hagueren de presentar batalla amb aparells inferiors, davant l'ajut dels «Caproni» i dels «Heinkel», però que per voluntat dels que consideraven un deure inexorable, defensar el poble del perill de les aies negres, han convertit l'aviació espanyola en una de les més temudes amb què ha topat Hitler i Mussolini.

La gesta de l'aviació espanyola, i en dir espanyola ja se suposa que vol dir republicana, és l'esforç i el sacrifici continuat d'uns homes que no reculen davant cap perill. A l'altre dels caces enviats de Roma i de Berlín, molts cops en número formidable, hi oposen la seva tècnica superada per la voluntat de no retrocedir davant cap perill. D'aquí el terror que inspira la nostra aviació als sicaris del feixisme. Als uns els mou un sadisme criminal i als altres un ideal que els porta, àdhuc, al sacrifici.

Els nostres aviadors, com es veu, han estimat que la millor manera de donar fe de vida en aquesta data que inicia una nova època en la Història d'Espanya era demostrar d'una manera contundent que les armes espanyoles al servei de la Llibertat, són almenys, tan potents com les que puguin subministrar als traidors els governs interessats en esclavitzar el poble espanyol. I contrasta en la dèria que tenen alguns en celebrar les coses d'una manera espectacular, teatral, quan en definitiva la victòria del plet espanyol no s'ha decantat per cap de les bandes contendents al sòl hispànic, encara que en el fons nostre, per ésser defensors del dret i de la justícia, tinguem la certesa de que guanyarem.

Guanyarem, encara que les converses internacionals s'allarguin indefinidament. Ja el President de la República, en el seu formidable discurs del diumenge, assenyala la responsabilitat històrica que recau sobre una institució creada per a defensar la pau universal, però que en els moments difícils de donar proves de la seva missió es queda en actitud inhibidora; per a més tard, en decidir la seva intervenció, restar en una indecisió que perjudica enormement la pau, mentre milers d'homes moren als nostres camps de lluita.

L'aviació de la República dona fe de la seva voluntat en guanyar la guerra. En dona fe abatent aparells enemics en número de vint-i-set en un dia sol. Els que a reraguarda cada dia que passa senten «desencís» — al din d'ells —, perquè aquesta guerra dura tant, que es preguntin què fan, ells, per a contribuir a que s'escursi, o almenys, per a que no resulti tan penosa.

M. BADIA COLOMER.

¿Mercè Capsir al costat dels facciosos?

Un diari feixista — «Diario Vasco», de San Sebastián, del dia 10 d'aquest mes — publica la següent informació que no podem esmentar de reproduir íntegrament.

«Merce Capsir, que és una dona molt alta de les ciutats, ha estat acompanyada per la seva dona, la senyora Capsir, a la veu de la primsima figura en la línia internacional, vendia muy pronto entre nosotros abandonando genitilmente, patrióticamente, sus compromisos en el extranjero, para ofrecer su valioso concurso al servicio de la Patria».

Merce Capsir, orgullo de todo buen español con el alto sentimiento patrio, vendrá para defender con su maravillosa y argentina voz, su nación y espo de gran maestro en arte depurado, y su alma que por ser española es de gran artista, que tan pronto sus intimes compromisos se le permitan, a ofrecer su privilegiada garganta y su impecable arte de alva, para hacer su valioso concurso a la amada Patria.

Merce Capsir, la eximia patriota, se ha puesto ya de acuerdo con una relevante personalidad en la materia, y abandona por un corto lapso de tiempo, todo lo que puede dentro de sus incombibles compromisos, para ofrecernos un delicioso festivo, en el que brotarán de su maravillosa garganta aquellas dulces y sorprendentes notas, que asombran al mundo, y Mercedes Capsir, que interrumpe su triunfal carrera por el extranjero, lo hace viniendo a su querida Patria para cooperar a la obra nacional en beneficio de nuestros heroicos soldados.

Merce Capsir, ha contraindo ya el formal compromiso con persona de toda solvencia, patria sin par, y ambas fijarán la fecha del magno concierto, en esta capital, fecha ya no muy lejana, y que se anunciará oportunamente.

San Sebastián con esta noticia, que causará indiscutiblemente gran expectación, está de enhorabuena, por lo que al facilitar a la ilustre diva, y a su organizador, debemos felicitarlos.

Pronto, podremos dar más amplios detalles sobre esta gran acontecimiento, que nos colmará de orgullo a todos.

Merce Capsir es de las que con toda su alma clama por el extranjero, cual embajadora de su patria, el grito de ¡Viva España! ¡Arriba España! ¡Viva el invicto Generalísimo Franco! ¡Viva el Ejército Español! ¡Viva Italia! ¡Viva el Duce!

Esperem que es confirmi l'arribada de la nostra compatriota, que segons diuen els facciosos, abandona els seus compromisos a l'estranger per anar a cridar «Arriba España».

Depurant la reraguarda

Proseguent la tasca depuradora de la reraguarda, les autoritats encarregades de l'Ordre Públic, en col·laboració amb les autoritats judicials, han intensificat equis dies llurs tasques a les comarques catalanes. L'obertura d'un sumari per descobriment de cemençis bandits, posa de manifest la importància de la missió que porten a terme les esmentades autoritats. S'han practicat nombroses detencions. S'han posat al descobert fets repugnants que fan esgarrigar les consciències honrades. Molts d'aquells valents que pistola en mà i emparats per un impuisme vergonyós, imposaven llur caprici a les pacífiques poblacions de Catalunya, han estat detinguts amagats a sota el llit o emboscats en frondoses pinedes. El nombre d'assassinats comesos sense altre afany que el robatori i l'espoliació en nom d'una revolució completament apócrifa, és considerable. En molts dels pobles que han viscut aquest mar-trilogi, els antifeixistes han estat a mercé d'individus que, dient-se revolucionaris — més revolucionaris que ningú — procedien govint de les dretes. En molts pobles, han estat homes que mai no havien treballat — no pas per manca de feina, sinó per manca de ganes — els que fins ara han disposat dels interessos comunals i dels interessos particulars.

No tots els afusellats — millor dir, assassinats — durant aquells mesos de terror, eren feixistes ni simplement gent de creia. En molts pobles, els caces tradicionals s'engaien campament lliurement incorporats a una organització revolucionària. En canvi, han estat sacrificats — vilment sacrificats — espoliats — treballadors antifeixistes que no cometeren altre delicta que el de registrar-se a sotmetre's a un règim d'injustícia i de tirania.

En virtut d'ordre judicial ha estat ara destruint l'Ajuntament de Granollers. A Montcada — on molts dels responsables de fets repugnants han desaparegut — s'han practicat algunes detencions. Fets semblants s'han produït a Molins de Llobregat i altres indrets de Catalunya.

Tenen relació aquestes detencions i destitucions amb els fets repugnants que ens han horroritzat i avergonyit durant mesos i mesos? No volem prejudicar els fets. Però si volem demanar que la justícia antifeixista sigui implacable amb els culpables d'uns fets que des prestigiaren la revolució i provocaren la demoralització de la nostra reraguarda.

I «Viva el Duce». Quin s'hagi confirmat, podem declarar la oficialment catalana renegada.

MISSIVES AL DESERT

CONSIGNES

Amit Ingenú: Nosaltres els catalans tenim la sort de donar sempre l'exemple. És clar que «donar l'exemple» no vol pas dir que aquest sigui sempre bo. Però per a seguir fent nos la il·lusió d'ésser els primers i els més macos ja n'hi ha prou. Jo no sé d'on ha sortit aquesta fallera. El cert és, però, que fins hem arribat a ésser el mirall del món. Ara mateix, ho hauràs pogut comprovar. Som els que llançem més consignes per a guanyar la guerra. No hi fa res que, de fet, siguem els que menys ens en preocupem. La qüestió és fer coses «de cara la guerra». De cara la guerra col·lectivitzem, controlèm, incautem, municipalitzem, fem, en una paraula, allò que deia Llenin: «un poc de revolució cada dia». De cara la guerra no sabem ja, en realitat, què fer. I perquè no sabem ja què fer, anem tocant les mateixes teclades procurant que tinguin tonalitats distintes. Variacions sobre el mateix tema, ¿saps?... I ens passem la vida fent castells en l'aire. És a dir, adoptant poseres grotesques per a fer-nos els interessants.

I, naturalment, quan tota una col·lectivitat es troba en aquest pla d'orgia i de disbauxa espirituals, res no té d'estrany que hagin de venir els de «allende el Ebro» a corregir els nostres «exemples». Però no cal capficar-nos. Després de tot, això ens donarà, tard o d'hora, ocasió per a poder palesar de nou la nostra magnífica exuberància «grisàcea». Tornarem a ésser els primers i els més macos. El mirall, és clar, de l'Univers.

El que ha estat, però, amical i genuí, una vertadera llàstima, és que no hàgim sabut explotar un xic la nostra tradició bèl·lica. I a fe que ho podiem haver fet! No eren, o no són, potser, ben bé nostres. Però cal confessar que els primers soldats que vàrem «enyar» al front d'Aragó tenien alguna semblança amb els al·mogàvers. I això ens hauria vingut com anell al dit. Segurament que per aquest costat hauríem reeixit. Cert que no portaven noms indígenes. Però no li venia d'ací. El nom, a més, no fa la cosa. En fi, un error més que caldrà apuntar-nos.

Conformem-nos, doncs, volgut Ingenú, amb aquesta gran tasca — esdevinguda dèria — de forjar consignes. Fem-nos la il·lusió que és cosa ben nostra. Ara que, a tu, ja t'ho puc dir a cau d'orella, confidencialment, àdhuc a risc de causar-te un nou desencís: Això de les consignes no és pas específicament català. És, també, un producte d'exportació, ¿saps? Guarda'm el secret.

Teu, com sempre,

MARÇAL

DIARI DE REUS demana a les autoritats que facin complir allò que és norma per anar al servei militar. La burocràcia que hi ha a totes les dependències militars pot ésser admirablement substituïda. S'ha de treballar per a la guerra i exclusivament per a guanyar-la.

Ni emboscats, ni padrinatges.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 172 — Dijous 22 de juliol de 1937

Desplaçats de la realitat

Hi ha asseveracions que conviden a la meditació, quan no al fàstic. Una d'elles és aquesta pronunciada a la Cambra dels Comuns, en la qual s'ha dit que la Societat de Nacions no està morta ni s'està morint, malgrat els aconteixements de l'any passat, i el què és necessari—sempre a juí de mister Eden,—és que es reforcin les obligacions assumides en virtut del Pacte de No Intervenció, i augmentar el número de membres de l'organisme.

Quan les coses sota un punt de vista real es veuen tan clares, és ridícul que en llocs de tanta ressonància com és la Cambra dels Comuns es digui que el què manca és que es reforci el número de membres i que es respectin pactes, als quals Anglaterra, per exemple, està en l'obligació de fer prevaldre, per representar la potència àrbit de la política internacional.

La Societat de les Nacions té uns articles que especifiquen d'una manera clara que si qualsevol dels seus membres és agredit per un altre s'aplicarà la llei d'una manera inexorable, puix que la finalitat de la institució és la de salvaguardar la pau per damunt de totes les coses. Cap Nació, segons el ministre d'Afers estrangers de l'Imperi britànic vol que la guerra d'Espanya degeneri en guerra europea. Cap Nació ho vol, encara que algunes d'elles, per pròpia conveniència, han fet pious actes vulneradors dels preceptes de la S. de N. per a que aquesta guerra d'Espanya esdevingui europea circumscrivint-se a un tros de terra d'Europa que és Espanya. Els que senten aquestes asseveracions, són prou orbes o prou inconscients per a no voler donar importància a fets com el que al redós de Gibraltar s'hi instal·lin canons Howitzer de dotze pulgades que representen un repte a Anglaterra, i que s'ocupin i fortifiquin posicions del Nord que no són altra cosa que amenaces per a França; que es torpedinin vaixells anglesos sense altra finalitat que la de provocació, i que es plantin banderes monàrquiques en terreny francès, per a arribar a una tivant amb la República germana.

Tot això, segons es veu, a juí d'homens responsables del què esdevé i pot esdevindre a Europa, no són ganes de provocar la guerra europea, únic camí, al nostre criteri, que ja hem exposat en altres ocasions, que els queda a determinades potències—la potència de les quals és fictícia i que la volen justificar només amb bravates—per a sortir del caos en el qual els ha portat la seva política d'espatlles al poble i contra tot el què sigui llibertat i democràcia.

Ja anem avesant-nos a aquest desplaçament de la realitat que sofreixen els homes àrbits en aquests moments dels destins d'Europa; dels destins del món, si es tenen en compte aquests símptomes bèl·lics que s'observen a l'Extrem Orient. Malgrat tot, però, ens negaríem a nosaltres mateixos si acabéssim per caure en aquell pessimisme conduent a creure que la sort de la Humanitat està definitivament tirada. Refermem-nos en la fe que tenim que el què pugui ocórrer en un espai humanament—en el sentit de resistència física dels mortals—llarg, no ha de tórcer a la llarga el destí d'una Societat capitalista eridada a desaparèixer per fracassada i que en la seva agonia vol emportar-se amb ella tot el bo naixent en aquesta nova Humanitat que es desvetlla.

Des de dalt—des de dalt vol dir des d'aquests llocs on l'atenció del món s'hi concentra en aquests moments: Foreign Office, Quai d'Orsay—es poden desplaçar de la realitat. Caldria, però, que des de baix s'arribés a forjar la veritable força per abatere tots els intents d'ofegar la Civilització, que encara que materialment la considerem immunitzada en quant a l'asfíxia, molt bé podria ésser víctima d'un col·lapse momentaniament, de conseqüències immediates i funestes.

I això hem de començar a procurar evitar-ho des de casa nostra estant, posant més fe en l'esdevenidor dels pobles; de nosaltres mateixos.

M. BADIA COLOMER.

Remarques

«¡Cerramos nuestras filas contra el enemigo común!»

Sí, tanquem-les.

Peò que no quedi reduït a una consigna més.

«El Comité Nacional—del Partit Socialista—propugna la més estrecha relación con la U.R.S.S. y cordialidad con la Tercera Internacional».

Ara només manca... reciprocitat.

«Solo los aliados del enemigo pueden estar frente al Gobierno de todos los españoles».

Bravo! Molt bé!

«Pero la orden del Ministerio de Defensa—ordre contra el proselitisme a l'exèrcit—tiene inconvenientes».

¡Es clar!

Quan no se'n deixa fer... salta tot seguit el «pero».

I les dificultats.

I l'oposició al company ministre.

... ¡la caraba!

De «Cultura y Acción», d'Alcanyiz, òrgan de la C.N.T.:

«¿Legalizar las colectividades? Muy bien; pero nunca para vivir a costa del esfuerzo y el sacrificio de los trabajadores».

¡Naturalment!

D'això es tracta.

El mateix periòdic es fa ressò de la pregunta «¿Què passa a Aragó?» feta des d'aquestes planes, i ens diu:

«En Aragón, colega, no pasa nada. Es decir, si que pasa. Seguimos trabajando, como siempre, muy tranquilamente.

¡Ho sabem bé prou!

Comissió Mixta de Justícia

La «Gaceta» publica una Ordre de Justícia disposant la constitució d'una Comissió mixta de Justícia integrada per les més qualificades representacions de la Justícia de l'Estat i de la Regió Autònoma de Catalunya, encarregada de redactar una memòria i propostes a normes noves o complementàries que hagin de regular les facultats i atribucions de la Generalitat en matèria d'administració de Justícia així com de formular propostes sobre la valoració dels serveis judicials atribuïts o que s'atribueixin a la Generalitat.

La Comissió estarà integrada pel ministre de Justícia, el president general del Suprem i el fiscal general de la República, el conseller de Justícia de la Generalitat, el president del Tribunal de Cassació i el procurador de Catalunya. Com a secretari sense vot actuarà el cap de la Secció primera de la Subsecretaria de Justícia.

Els que se les pensen totes

Mai no ens cansarem de denunciar a l'opinió pública antifeixista tots aquells casos de covardia que la joventut de la reraguarda manifesta per eludir els seus deures militars. Covardia més vergonyosa encara perquè, per altra banda, veiem casos veritablesment admirables de combativitat i que poden posar-se com exemple de convicció, fe i fermesa del poble que vol lluitar si cal fins a morir, per fer triomfants les armes de les masses treballadores. Un d'aquests exemples el tenim en els quinze i els divuit anys, que espontàniament s'han allistat a les files combatents, sense témer el perill terrible de la mort que tanta plor dóna a la joventut més avançada. La cooperació, si és lloable per als uns, resulta d'un ridícul i una vergonya insuperable per als altres.

Però anem allà on volem, al cas que posa en evidència una colla de covards d'aquells que «se les pensen totes» per no haver d'incorporar-se als rengles lluitadors i que no hi ha dubte que ni en protestarien si llurs caps militars fossin d'aquella casta desputa que abans del 19 de juliol manava l'Exèrcit i que ara ens fa la guerra més inhumana — Madrid, Bilbao, Málaga — que pot un hom imaginar-se.

El fet ocorregué en un hospital de la reraguarda, on hi havia un metge que s'entretenia a fitxar ric tot estenent certificats mèdics i inventant diagnòstics facultatius. Això feia que les sales de l'hospital, sota la cura i vigilància d'aquest

metge molterenc, fossin totes plenes de ferits. Qui duia el cap embatat, qui la cama, qui un peu o tots dos...

El director de l'hospital — home antifeixista senga una àlcima de dubte — un dia va llevar-se de molt bon humor i va recórrer les sales de ferits. Sobtadament, esgargant aquest breu i eloqüent discurs: «Avui tindrè el gust d'inspeccionar personalment les ferides dels meus benivoluts hospitalitzats... Seré molt atent amb tots aquells que jegin víctimes de la metralla enemiga... Amb els altres però, no seré pas gens sentimental...»

No digué res més, el director. Però una hora després, en tornar a les sales de ferits, trobà molts llits buits, els ocupants dels quals s'havien guirats com per art de misteri. El metge enriquit i immòbil, pel contrari, es posà sobtadament malalt.

Ja hem dit, però, que al postat d'aquests casos d'emboscament, hi ha altres casos que són la contrapartida i que enorgulleixen el poble que lluita sense repòs i presentant cara als invasors valentament.

Ací tenim la disposició del Govern de la Generalitat, amenaçant d'instaurar els funcionaris emboscats, encara que ho siguin sota el pretext de la célebre «missió especial». Disposició saludable, que tant de bo tingui el mateix poder taumatúrgic del breu i eloqüent discurs del director d'hospital de què acabem de parlar.

S. ROCA I ROCA.

CONTRA ELS EMBOSCATS

El «Diari Oficial» de diumenge publica els següents interessants decrets:

Article primer. — Els funcionaris de tots els Departaments, Institucions i Serveis de la Generalitat de Catalunya, els quals, per estar mobilitzats, hagin efectuat llur incorporació a files, ho acreditaran immediatament davant el Cap administratiu.

Art. segon. — L'esmentat Cap administratiu formarà una relació dels individus que, de les dades dels expedients personals, resulten afectats per les ordres d'incorporació, la qual elevarà al conseller respectiu amb expressió dels funcionaris que l'han acatada i dels que no ho han fet, per tal que sigui dictada la immediata destitució d'aquests darrers. L'esmentat Cap serà responsable d'aquesta disposició.

Art. tercer. — A partir del primer d'agost proper els funcionaris que estiguin incorporats a files perceberan de cabals de la Generalitat la diferència entre el sou que els correspon per llur càrrec i el sub-

sidi que els és satisfet per llur condició d'incorporats.

Article primer. — Reglen sense efecte les llicències especials de tota mena, actualment en ús, concedides o encomanades als funcionaris dels diversos Departaments, Institucions i Serveis de la Generalitat els quals hauran d'incorporar-se immediatament a llur lloc de treball.

Art. segon. — Els funcionaris que no compleixin la present ordre d'incorporació seran destituïts, i els Caps respectius seran responsables de l'incompliment, per part dels afectats, d'aquesta disposició.

Largo Caballero prepara un discurs

Segons «El Sindicalista» de Madrid, Largo Caballero prepara un discurs documentadíssim, que es proposa pronunciar a la primera sessió de Corts. Sembla que explicarà amb tot detall els actes del Govern de la seva presidència i s'expressarà amb la màxima claredat, sense més límit que el de la inevitable discreció que imposen els fets de guerra.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Nú. 173 — Divendres 23 de juliol de 1937

Cementiris clandestins... o la "revolució en marcha"

Poc a poc, tot l'incontrol patit a Catalunya mentre la «revolució» anava en marxa (!!), es va posant en clar. Els grapat de ciutadans desapareguts misteriosament i que se suposava víctimes dels mal anomenats incontrolats, puix que es tenia el presentiment de què estaven perfectament controlats, ara apareixen d'una manera ben tràgica: en cementiris clandestins.

Aquestes notes d'aquests dies donant compte de les troballes dels cementiris esmentats no deuen sorprendre a ningú, donada la circumstància que tot el poble català estava segur que algú, valent-se de la seva autoritat, disposava les execucions i preparava els cementiris. Aquesta sensació la tenia el poble en produir-se fets com els de la Fatarella, que, d'haver actuat un altre cap de la força dels patrullats amb control, no hauria calgut registrar les víctimes que s'hagueren de lamentar.

Per la nostra part, que ja havíem protestat des de les planes d'aquest mateix periòdic de què es consentís a Catalunya que els elements amb «control» actuessin d'assassins sota el nom d'incontrolats, sentint la indignació que ens produïren els fets i lamentant encara que s'hagin immolat tantes vides pel sol fet de no convindre a certs elements, celebrem, ara, en aquesta ocasió, que es vagin posant les coses en clar. Celebrem que ensens que es van descobrint cementiris clandestins, el que fou Comissari d'Ordre Públic a Catalunya hagi de declarar i respondre de certs fets que ocorregueren a Catalunya mentre la «revolució» marxava «rabiosament», perquè castigar degudament tots els responsables de tants assassinats comesos per gent irresponsable però amb càrrecs d'enorme responsabilitat, és un deure que té Catalunya amb ella mateixa, si vol reivindicar-se davant l'opinió general.

Ha calgut que hi haguessin ganades, però ganades reals i no fictícies per a aclarir certs punts referents a determinada etapa d'aplicació de mesures d'Ordre públic (?) per a que sortissin a rel·luir algunes actuacions que hauran d'avergonyar-nos a tots, perquè tots en som una mica responsables: Els que ho han comès, i els que amb la seva covardia ho han tolerat.

Per això és de celebrar que mica a mica vagi sortint a la superfície el veritable significat de moltes conseqüències que s'han llançat amb motiu de la «revolució en marcha», consistents en llevar la vida inicuament a un bon nombre de ciutadans de Catalunya que no havien comès altre delictes que el de voler oposar la seva raó a la força brutal de determinats administradors de la Revolució.

Cementiris clandestins, revisió de certes actuacions a l'empar de determinats càrrecs i finalment les troballes diàries de dipòsits d'armes quan s'han esgargamellat tant els seus possessors per a que totes les armes anessin al front, donaran llum per a poder controlar ara, d'una manera ben estreta, els que fins la poc encara controlaven «incontrolats» al servei de la revolució amb pistola que s'apuntava a veritables antifeixistes i no es preocupava de la guerra contra el feixisme. I per a la història de la «revolució», quedaran documents d'inesimable valor per a que la tasca de tots pugui ésser jutjada amb imparcialitat i justícia.

M. BADIA COLOMER.

INCIDENT NAVAL

Londres. — Les autoritats navals de Portland, important base estratègica, guarda el major secret sobre l'incident registrat al Mar de Portland Bill.

El vaixell de guerra "Vofhound" efectuava exercicis al llarg de la costa, acompanyat de diversos dragamines, quan els hidrofoons assenyalaren la presència d'un submarí. Immediatament es canviaren mis-

sales a la tripulació del submarí perquè ascendís a la superfície, ordre que no fou obediència. Seguidament foren llançats diversos dinamadors i sortí a la superfície el submarí alemany "U.27".

Després de l'incident i d'ésser interrogats els membres de la tripulació del submarí alemany, es permeté a aquest continuar el seu camí.

Los auténticos Quijotes

La senyora Democràcia està de enhorabuena. Més val tard que nunca. Després de les lamentables desastres de què fou objecte a lo largo de todo el año 1936, parece que parece que Francia e Inglaterra se decidían a mirarla con buenos ojos. Nos atrevemos a asegurar que mister Eden y monsieur Delbos presentaban su candidatura para designarla "miss Europa 1937", quizá como compensación merced a las groserías, impertinencias e incluso intentos de violación de que Hitler y Mussolini la hicieron víctima. El atrevido quijotesco que ambos ilustres hombres públicos adoptan, considerando a la democracia como una Dulejner del Toboso del siglo XX, les enajenó. Claro está que hubieran quedado mucho mejor, a nuestro humilde juicio, si no hubieran dado lugar a que la pobre senyora Democràcia se manchara sus pies y viera destruidas sus vestiduras — que guardaron centavros en hachos — después de rodar por todas las carreteras de Europa, llamando sin resultado a las puertas de todos los países. Los legítimos y auténticos Quijotes fuimos nosotros, que no dudamos un solo instante en conceder cobijo a la asendereada perseguida. Y, claro está si nos ha "Mussolini" sintió reverencia lejanes añoranzas de su ilustre antecesor Nerón, e Hitler experimentó apetencias de amulación con Atila, y no dudaron un instante en lanzarse sobre nosotros, ni más ni menos que los yungueses contra don Quijote, con el santísimo fin de realizar, no tan solo un delito de allanamiento de morada, sino violar tranquilamente sobre nuestro suelo a la senyora Democràcia. De nada valieron los gritos desesperados de ésta ni el ruido de los golpes que se daban en nuestro solar. El espectáculo, por lo visto, debía ser regocijante y divertido para Jhon Bull y para Mariatina, que lo contemplaban, si no con indiferencia, sí con una curiosidad que no excedía de la que pueda poner un espectador que presencie un match de boxeo. No diremos que animaran o azuzaran a los combatientes, pero si aseguramos — sin temor a equivocarnos un ápice — que no se movieron de sus asientos para dar la razón a quien la tenía, ni abrieron bocas para llamar criminales a los agresores, ni aún siquiera protestaron un golpe bajo. "Ahí nos las den todos", fue su mutuo pensamiento tácito.

Su bello gesto de ahora ha llenado de asombro a muchas gentes ingenuas, que nunca habían todavía a estas alturas. Su preocupación repentina por la suerte que pueda correr la senyora Democràcia sería, en efecto, motivo de estupefacción en esos tiempos, donde no existían Delcíncas ni resucitados Quijotes, si a

quella preocupació fuesen han designada que no reconeciera más movimiento que la defensa de una honra a punto de ser mancillada. Pero es que el match de boxeo que veníamos libando a golpe limpio y duran un año sobre el ring español han advertido algo que les ha alarmado profundamente. No ha sido, claro está, la serie de incorrecciones reglamentarias, ni mucho menos los peligros que corre la dama. Es, sencillamente, que han advertido los desos de nuestros asaltantes de — luego de producirse el k. o. y asesinar a la senyora Democràcia — apropiarse, sin más expédients, del ring español. Y eso ellos no pueden tolerarlo. Semejante infracción a las leyes del juego — que, por lo visto, no otra categoría ha alcanzado hasta ahora nuestra tragedia — es intolerable. Ni la "politesse" francesa ni el "fair play" británico pueden consentirlo.

Menos mal. La senyora Democràcia podrá vestirse otra vez — por cuánto tiempo? — sus mejores galas. Tarde, quizá, pues debajo de ellas — le durarán bastante los cardinales de los golpes que ha llevado. Pero no olvide, cuando se vea corrijada de nuevo por los riechones europeos, que los auténticos Quijotes fuimos nosotros. Nosotros solos. Los legítimos caballeros de la Triste Figura.

W.

El President d'Euscadi, a Reus

Ahí a la tarde, a les 4 i vint minuts, arribà a l'aeròdrom, en avió, el President del poble herroic d'Euscadi, Sr. Aguirre, junt amb el Ministre Sr. Irujo i se'n quità.

Fou rebut per l'Alcalde de la ciutat, camarada Ortega; els Consellers de la Generalitat Sbert i Pi i Sunyer; Delegat d'Euscadi a Catalunya; Comandant Militar de la Plaça; Consellers del nostre Consell Municipal; President de l'Audiència, Andreu Abelló; Delegat d'Ordre Públic, Wardelmer; Comandant Gayoso, i altres personalitats.

El seguici es dirigí a l'Ajuntament, on al Saló de l'Alcaldia el President del Consell Municipal li donà la benvinguda en nom del poble català, en la seva primera visita a Catalunya.

El President Aguirre contestà amb viva emoció la salutació de l'Alcalde, remarcant els flaços de germanor que lliguen els pobles de Bascònia i Catalunya, i referent la seva fe en la victòria de les armes de la República.

Seguidament, i en mig de les aclamacions del poble que el victorejava, el President d'Euscadi i els seus acompanyants empergueren la marxa envers Tarragona per a seguir fins a Barcelona, on era esperat a la Generalitat pel President Companys.

Un balanç de guerra

Tinc davant dels ulls un mapa fet amb molta consciència, dels avanços realitzats pels facciosos des de primers d'any fins avui. És un mapa que convindria que contempléssim els pessimistes i els derrotistes principalment. Perquè, a base de la sorpresa de Màlaga, i de la conquesta de Biscaia, s'ha volgut forjar aquí i a l'estranger la llegenda de l'estratègia de Franco, de l'abrivament dels exercicis facciosos i de la manca de resistència de l'exèrcit popular.

Oblidem massa sovint que la pèrdua de Màlaga no ha estat pròpiament cap derrota bèl·lica. Que Màlaga va ésser perduda potser per raó tènica i sobre tot, pel desori i la desorganització dels que pensaven que podien fer una mena de revolució de tipus exclusivista. Oblidem que el País Basc no podia ésser ajudat directament de cap manera. Que mentre els facciosos i llurs aliats podien abocar hi tant homes com volien, tant de material com els fos precis, les tropes basques no podien ésser auxiliades de cap manera, ni amb homes, ni amb armes, ni amb aviació; que havien de lluitar amb llurs propis recursos. I, encara que es van de fregar de tal manera que van cedir pam a pam el terreny sota la metralla de les ales negres i l'empenta dels carros d'assalt, i que els invasors van deixar tants cadàvers, que més que una victòria, representa una derrota moral per als exercicis alemanys i italians que hi van anar venint.

Ho prova que l'admiració del món no és pas ni per als italians ni per als alemanys que van realitzar aquella proesa. El món els excusa: excusa els sinistres incendiaris de Guernica. L'admiració del món és per als homes que van de fregar ells tot sols, gairebé sense armes, tan obstinadament, llur país contra el poder de les potències que ajuden Franco.

Oblidem massa tot això. Però els fets són els fets, i no els volem pas dissimular amb fallaces retòrica. Els facciosos han pres Bilbao, i han pres Màlaga. Cert. Però en extensió, en quilòmetres de terreny dominat, què representen aquelles conquestes? Miru-ho al mapa. Marqueu-ho al mapa vosaltres mateixos, amb les clades més favorables als rebels que pogueu tenir a la mà. Veureu que la suma del terreny conquistat no depassa gaire del que representava una de les quatre antigues províncies catalanes.

I aleshores, per a fer-vos més el càrrec de tot el que han conquistat, examineu també avanços — oh, sí, tan lleugers com vulguen — de l'exèrcit republicà, pel front d'Andalusia i d'Extremadura — conseqüència de la famosa retirada de Pozo-

EL PROBLEMA DE LES INCAUTACIONS Aclarint posicions

Ja que es va sagnant la reraguarda, i es van normalitzant les coses, i va millorant la situació, i ha augmentat considerablement l'ordre i la moral, ¿no creieu que és arribada l'hora de parlar, plantejar i resoldre el problema de les arbitràries incautacions, efectuades violentment al principi de la inicua sublevació feixista?

Ens atrevim a creure que seria una encertada mesura de bon govern, no tan sols per ésser de justícia, ans per la tranquil·litat que retornaria al país, per la confiança que inspiraria a tothom i pel bé, incalculable, que faria a la guerra.

No pretenem — és clar — que de cop i volta s'anul·lin totes les incautacions; puix moltes d'elles potser foren justificades i perfectament explicables. Però n'hi ha tantes i tantes que poden qualificar-se d'atropells abominables, d'expoliacions intolerables!...

Finques urbanes i rústegues, terres i indústries, espectacles i establiments, mobles i automòbils, ràdios i màquines d'escriure, rams sencers de transports i de construcció, etc., foren objecte d'incautacions que encara avui, al cap d'un any de la revolta, subsisteixen i duren. Algunes d'elles s'efectuen pels antics Comitès o amb llur autorització, prèvies les actes i formalitzacions corresponents. Altres ni així, essent filles del caprici, de l'audàcia i de la coacció. ¿No els sembla, doncs, als nostres dirigents i als nostres governants que és urgent i convenient, en benefici de la nostra pròpia causa, acabar amb aquestes intolerables irregularitats?

La solució potser seria acordar o decretar la regularització i revisió de totes aquelles incautacions no efectuades pel Govern de la Generalitat o pels Ajuntaments. I encara, sobre aquestes, s'hauria de donar facilitats, per a reclamar o recórrer, puix possiblement poden obeir, per exemple, a venjances personals, com poden ésser innecessàries o perjudicar a elements sincerament antifeixistes. Amb tots els seus defectes, hi ha Decrets que regulen les col·lectivitats; ¿per què s'ha de permetre que n'hi hagi tantes que funcionen il·legalment, fora de tota llei, a espatlles de totes les disposicions dictades? I en virtut de quina disposició, de quin dret i de quina raó s'han de tolerar unes expropiacions imposades pel terror, no en benefici de la lluita contra el feixisme, sinó en profit exclusiu dels nous rics i dels nous amos, controlats o incontrolats?

Indiscutiblement, això s'ha d'acabar. S'ha d'acabar de seguida! El que no era possible temps enradera, avui, que el seny, el bon sentit i la disciplina comencen a imperar, creiem que es pot i es deu abordar decididament.

R.

REMARKES

De «El Socialista»:

«La política de partit, desenfrenada, hasta hoy, no es una política que convenga a los fines de guerra. Sus mantenedores crean lo contrario; pero es lo cierto que esa política, llevada a las trincheras, nos ha rendido frutos harto lamentables».

«Han aparecido como héroes de leyenda los que eran, si acaso, héroes modestísimos. Se nos ha presentado como genios militares a hombres que no tenían genio militar de ninguna clase... De la inspiración popular saldrán, desde luego — están saliendo ya — los jefes militares capaces de ponerse al frente de los ejércitos republicanos. Pero no los fabriquemos en serie para uso de tal Partido político o de cualquier organización sindical».

Admirable filipical!

«Nosotros solos».

Segons per què.

«Pel camí de la unitat».

Una llarga passejada plena d'emoció i diversió.

Frederica Montseny ha escrit a «Solidaridad Obrera»:

«Como no estamos en el Gobierno, la C.N.T. y la F.A.I. tenemos el perfecto derecho de proclamar que España es aún país libre y no sujeto a las disposiciones de Roma, Berlín, ni Moscú».

Amén.

«Una designació encertadíssima».

«Todo es según el color»...

«Al catalanisme li han sortit uns campions inesperats».

Que parlen en castellà. I no més els interessa de Catalunya l'Ordre Públic... que el voldrien amb controls.

La premsa d'aquests dies s'ha ocupat de la sanció que l'entitat Foment N. R. ha volgut imposar-me per la meua actuació política, després d'ésser ja baixa d'aquella Societat i quan ja no hi havia lloc a ocupar-se de les meves accions, i com per aquest fet vaig presentar la dimissió de Conseller del Consell Municipal, després d'un any d'actuació constant i activíssima, crec és el meu deure dirigir-me a l'opinió pública per tal d'aclarir posicions i donar compte de la meua gestió.

He rebut aquests dies tantes mostres de simpatia i adhesió envers la meua actuació, que m'obliguen encara més a dirigir-me als meus compatriotes, posant a la llum del dia una gestió i uns fets que cal que el poble coneixgui i enjudiciï amb fonament de causa.

Anem a analitzar la meua actuació.

Uns petits antecedents de la meua vida política com a orientació. Sóc fundador de Foment N. R. amb quaranta anys de conseqüència política de nacionalisme republicà. He ocupat a Foment, en diverses ocasions, tots els càrrecs de Junta, de Govern i de Comitè Polític.

He tingut diverses presidències de Comissions a l'Ajuntament.

He fet moltes obres positives en bé de Reus, especialment a la Comissió d'Aigües. El dipòsit regulador de la Boia de la Mina, el qual assegura el normal abastiment d'aigua de la població. L'estació esterilitzadora de les aigües del consum de Reus, la qual ha reduït notablement el tifus de la població, obra que ha meregut els elogis de tots els sectors polítics i oficials de Catalunya, projecte original meu i que fa tres anys funciona normalment i automàticament.

Instal·lació de vuit mil metres de rees de conducció de les aigües residuals i construcció de l'estació depuradora de les mateixes; obra original meua, construïda sense cap despesa per part de l'Ajuntament, degut a un pla econòmic presentat per mi i aprovat per l'Ajuntament.

Enderrocament dels pabellons de la Plaga de Galan i Garcia Hernández, obertures dels carrers de Dr. Robert i de la Fortuna, començament del Camp d'Aviació, etc., etc.

En el càrrec de Proveïments, he abastit la població de queviures de tota mena, en bones classes i a preus més baixos que en lloc de Catalunya, i no han mancat mai aliments a la nostra població.

Abastint de queviures a tres-cents vint pobles de Catalunya, al Front d'Aragó, a diverses Intendències i Corporacions oficials.

Transformar la fàbrica Conserves Bescós en fabricació de ranxos fets pels soldats, la qual fabricació ha obtingut la xifra de tres milions de pots.

Construcció d'unes cambres frigorífiques.

Abastint de tota mena de que-

viures a les granges avicolles de la comarca, a preus reduïdíssims, com n'és prova pal·lada el blat de moro, subministrat a cinquanta-cinc pessetes els cent quilos, quan es podia vendre a Barcelona a cent cinquanta pessetes, i en la mateixa paritat els demés articles.

Atendre les necessitats de les indústries sabonera, productes farmacèutics, xacoleria, ramaderia, etc., i

Obtenir per la mediació del company de l'Esquerra, el ministre Jaume Aiguader, una subvenció de set-cents cinquanta mil pessetes per a treballs per a Reus, i deixar, per fi, a la Caixa Municipal com a balanç de la meua actuació, un benefici net, pagat tot, de QUATRE MIL·LIONS DE PESSETES.

Aquesta és la meua actuació en quant a la part administrativa.

Analitzem ara la meua conducta política-social.

Quan la proclamació de la República, era President del Comitè Central de totes les entitats republicanes de Reus, en la nit del sis d'Octubre vaig encarregar-me de l'Alcaldia, en les hores tràgiques de la nostra derrota i seguidament vaig ésser empresonat, primer que l'alcalde i els altres consellers, passant tres mesos al vaixell i sis a l'exili.

Vingué el dinou de Juliol i, en formar-se el Comitè Antifeixista, per què a l'alcalde li agafà un atac de nervis que durà dos mesos, vaig haver d'ocupar el lloc de l'Esquerra al Comitè, posant-me en tot moment al costat de tots els companys de Comitè, amb un sentit revolucionari constructiu, fent obra de renovació social evitant, però, en tot el possible, dintre dels mitjans en que es desenvolupaven els esdeveniments en aquells greus moments històrics, tot allò que significava sectarisme i destrucció de tot allò que representava la força viva i econòmica de Reus. Sempre, però, posant la en mans dels obrers dels dependents i de les Col·lectivitats.

Resolent i encausant la qüestió financera amb un sentit d'ordenació i harmonitzant-la amb les necessitats imperioses d'atendre als obrers, als sense feina, a les milícies, als Hospitals de Sang i a l'Assistència Social, problemes que es resolgueren amb aportacions de diversos indrets, amb l'ajut dels Bancs i elements oficials, tot regulat i comptabilitzat en el sentit revolucionari del moment, però també amb el sentit de màxima responsabilitat en tots els actes.

Aquesta fou la meua conducta política-social.

Per a atendre al desenvolupament de la meua tasca de Proveïments, la qual detallaré en una extensa memòria, calgué la influència i cooperació dels elements components del Comitè Antifeixista, especialment dels elements de la C. N. T., els quals en aquells moments tenien a les seves mans les Conselleries d'Economia i Proveïments, i després dels Socialistes,

quan aquesta s'encarregaren d'aquelles Conselleries.

Doncs bé: Tota aquesta conducta; totes les meves energies, emprades en pro de la Ciutat, de la guerra i de la Revolució, sense defallir ni un moment, trobant-me isolat de tots els del meu partit en els moments de més perill, quan calia donar el pit i no amagar-se, no sortint fins que es sentí l'olor de la vianda a repartir, no ha complaent a uns elements de Foment, que d'un quant temps ençà venen sistemàticament desplaçant a tots els capdavanters de valua d'aquella entitat; dignint-ho, sinó, els companys amics que han estat homes representatius, Pere Cavailler, Pere Balaguer, Josep Andreu, Jona Loperena, Jaume Roig, Josep Pujol, Antoni Andreu, etc., etc., puix que tots o quasi tots s'han tingut d'apartar de Foment per les baixes maniobres d'un sector que amb un sentit dictatorial i de conveniència partien, s'han fet incompatibles amb aquells bons patriotes.

L'obra negativa dels representants de Foment a l'Ajuntament, era un contrast amb el meu dinamisme, amb la meua obra constructiva i aprovada per tots els altres sectors del Consistori, i calia desplaçar-me per mitjà de la calúnnia i de la insidia, de la mentida, del que fos.

Se m'ha acusat de deslleialtat als ideals d'Esquerra, acusació feta per uns nous vinguts a la nostra entitat, a mi, que tota la vida política l'he consagrada a Foment, amb tota mena de sacrificis posats a prova. És sarcàstic!

Què he mantingut relacions amb la C. N. T.? Però és que no les he tingut igualment amb els Socialistes, amb els Rabassaires i amb els del P. O. U. M., com és el deure en aquests moments de mantenir una col·lisió entre tots els elements antifeixistes, per a fer una obra de conjunt i no amb un sentit partidista, encara que fos d'Esquerra?

Però no era aquest el motiu. Precissava desplaçar al camp Jordana, quedar el camp lluny d'elements capdavanters. Doncs bé: Ja se m'ha desplaçat. A l'opinió pública deixo el jutjar la meua actitud i la d'aquells elements dissolvents de Foment.

Els fets, els actes, l'actuació dels homes és el que interessa al poble. Aquest dictarà la sentència a qui calgui i quan calgui. La tranquil·litat de la meua consciència pel deure amb honradesa i amb altesa de mires acomplert, és la millor penyora, el millor premi que tinc de tota la meua actuació.

El meu més profund agraïment a tots els que m'han ajudat en la meua tasca i a tots aquells que m'han encoratjat i m'encoratgen en la meua obra. D'allà on sigui i com sigui, jo ajudaré amb tots els meus esforços a la redempció del poble i a la consecució dels nostres ideals per a la llibertat de la nostra Catalunya.

RAMON JORDANA I MONTSENAT.

Partit Unic del Proletariat

Semblarà paradoxic. Però nosaltres, defensors inmovibles de la unió del proletariat, no creiem en el Partit Unic del Proletariat. Ens sembla, senzillament, que hom vol entrar a la casa per la finestra.

Entenem que les unions s'han de fer sobre unes bases sòlides, amb suficient consistència per a, després, poder aguantar tot el pes d'una tasca que ha d'ésser aglutinadora i constructiva. I pel mateix que constatem que encara no hi ha —malgrat les apariències, perquè nosaltres no som dels il·lusos que ens fem il·lusions—; quan encara no hi ha una germanor veritable entre les diverses rames de la família proletària, parlar del Partit Unic del Proletariat, és com parlar de les relacions cordials entre uns estaments que, des de l'adveniment del què en diem revolució, no fan més que propaganda partidista per a fer la guitzia als del costat.

Hem d'ésser sincers. Potser sí que hi han molts obrers, i volem creure que és la majoria, que volen, que somnien en què es porti a la realitat un projecte que sembla, a simple vista, que ha de resoldre el problema viu i candent de la unió del proletariat per acabar amb certs espectacles que es vénen donant des de fa mesos amb l'escusa de voler sentar plaça de més o menys revolucionari, i de tenir cura de presentar-se davant el poble com a veritables recollidors dels anhels populars.

Però no és aquest el primer pas que s'ha de donar per acabar amb les divergències que hi puguin haver entre la classe productora. El primer pas; el què ha de donar el resultat més positiu, més constructiu, entenem nosaltres, és abans que res, començar per complir tots els pactes que es puguin signar, tant d'una banda com d'una altra, que nosaltres, objectivament, no som fanatitzats per cap banda, sinó observadors que donem la raó a qui sigui i quan convingui.

Els que treballen tan abundantment per la consecució d'aquesta realitat del Partit Unic del Proletariat, potser no s'han deturat a pensar quin fora el millor camí a seguir. I el millor camí fora arribar a una entesa veritable, que donés per resultat la bona relació de tots els estaments obrers per a començar les bases d'una possible fusió en temps que nosaltres encara considerem llunyans.

Quan s'arriba a una fusió d'organitzacions és perquè de fet no es distingeixen unes d'altres. Perquè no hi ha diferències que els separin i perquè es té la seguretat de què, un cop la fusió, un cop efectuada la unitat, tothom es considerarà exactament igual. Això precisament és el què nosaltres considerem impossible, potser serà per pròpies observacions.

Amb una unió del proletariat a base de Partit Unic, cada sector integrant del mateix, cada individu pertanyent a cada sector, continuarà sentint els mateixos ideals i seguirà interpretant els problemes econòmics i socials segons l'educació que hagi rebut al camp on hagi militat. Llavors, doncs, les divergències que ara encara no s'han pogut vencer, passaran de l'ària exterior a complicar la vida interna del Partit que s'intenta crear fent que no es pugui desenvolupar amb la desinvoltura que l'hauria de caracteritzar.

I és per aquest criteri que, malgrat ésser molt partidaris de la unió indissoluble del proletariat no posem gaires il·lusions en el futur del nou Partit, —cas que arribi a la realització,—per quant s'ha pogut constatar que el primer pas per arribar a la fusió, consistent en accionar conjuntament per mitjà de pactes i de compromisos, no ha tingut els resultats fel·ços que tots desitgem.

Treballem primer per la veritable concòrdia de tots els obrers —diem de tots els antifeixistes— i llavors podrem començar a acaronar la idea de que algun dia els treballadors formin un sol partit.

I consti una vegada més que no en som contraris.

M. BADIA COLOMER.

El millor aglutinant de tota unitat és la lleialtat.

L'opinió estrangera

Es reafirma la creença que Franco està perdut

El «Daily Herald» ha publicat un interessant article sobre la guerra espanyola, segons el qual la victòria correspon als lleials. Heus ací el text íntegre:

«Totes les notícies d'Espanya i tot el que aquestes notícies suggereixen justifiquen un veritable optimisme, encara que caut. La posició del Govern sembla avui més forta que mai des del moment en què Franco començà l'atac a Madrid.

I això, malgrat la campanya de Bilbao. Potser a causa de la campanya de Bilbao. Amb això es posa de manifest que l'atac a Bilbao fou un gros error.

A fins de març a pesar de la derrota italiana de Guadalajara, la posició del Govern no era tan ferma com ara. S'espera amb gran ansietat la nova ofensiva rebel.

Els nous exèrcits, que estaven formant-se darrera les línies de combat, no tenien preparació suficient, i la situació política era quelcom insegura.

La dura resistència basca, al fi, es trencà. Però havia donat a València el respirar que necessitava. La situació del front d'Aragó, del front de Madrid i del front del Sur és molt diferent de la situació d'aquests mateixos fronts a principis d'abril.

Els que abans esaven més temerosos tenen ara plena confiança en què el nou Exèrcit de la República és tan fort, està tan ben preparat i equipat, que és infinitesimal la probabilitat que els rebels puguin obrir-se pas.

Segons sembla, el general Franco va perdre l'oportunitat d'aprofitar un moment de feblesa de les forces governamentals, que no tornà a presentar-se. Ara té davant seu una línia forta. És més. Ara li fa front un Exèrcit que, per primera vegada des de que començà la guerra, és capaç de portar a cap una ofensiva planejada pel comandament.

Per espai de molts mesos s'ha vingut preguntant repetides vegades: «¿Per què no hi ha ofensiva? ¿Per què es deixa sempre la iniciativa a Franco?» La resposta era sempre la mateixa. L'Exèrcit no estava encara suficientment preparat ni tenia la disciplina necessària. Cap a mitjans de l'estiu (si podem resistir fins allavors) estarà disposat.

I, per fi, ha arribat l'hora. La lluita dels últims dies a l'oest de Madrid ha estat extraordinàriament significativa. No tant pel terreny guanyat o les pèrdues

EMBOSCATS!

En el recuit redós d'una escassa, recinte sagrat, paix que en aquestes fúrnies agermana i solidifica a tots els veïns, uns infants plorejant les seves mares els egüenyen prop seu, fort molt fort, amb els ulls esmunyats i els punys mig closos de ràbia, moments de tensió que sembla deguin convertir-les en feres per la defensa dels seus fills, tal és l'amor matern que no té diferències en cap de les espècies, animals quan del seu prenat fruit es tracta.

Els infants sanglotegen... aterroritzats per les estridents senyals d'alarma. Els pobriçons saben que uns ocells negres volegen com a corbs sanguinaris per apoderar-se de la seva tendra infantesa de la seva sang innocent.

Els moments es converteixen en segles, novament es senten les senyals, però ara ja no amb llargues estridències de terror, el seu so fa aixamplar els pits, puix assequen l'alliberació de les negres urpes criminals.

Ha passat el perill.

Avui i cada dia pels carrers de Llovena; Fortuny, al vespre l'animació i el bullití res ha canviat del que era un any enrera: converses, promeses, rialles, etc. Entre els passejats molts joves massa joves i gran part d'ells de les lleves ja presentades. Aquests éssers indignes són els «senyors emboscats», per ells la lluita d'independència i alliberació res representa, són uns «vius» per massa condescendència a tots. Tranquil·lament van fent la seva vida normal i s'anomenen antifeixistes, potser perquè treballen menys i guanyen més, són que abans? I a les nout el seu acostumat passeig acaba, i van a engrossir les ja celebres rengleres de la «columna de la por»; soparan a la fresca, escoltant la ràdio per sentir les nove-

tats del «part de guerra», si les noves són favorables reglaran satisfets, en cas contrari els comentaris versaran sobre la necessitat de que la guerra finixi, etc. pacífisme completament facciós!

A la nostra ciutat de les lleves, alguns i alguns més, uns per uns motius reconeixibles o empírics per responsabilitat d'organitzacions antifeixistes, altres per caducades llegendes de mobilització per indústries de guerra etc., alguns perquè encara són el fill del senyor Fulano o Zutano. Podríem citar casos veritablesment vergonyants. Més val no fer-ho!

Es en aquest paràgraf que vull fer un preg als animosos companys del Comitè pro Exèrcit Popular Regular de la nostra ciutat.

Companys, teniu uns càrrecs de gran responsabilitat, sapigueu amb la vostra claredat i neta actitud fer-vos dignes dels mateixos; sigueu enèrgics i denuncieu públicament tots els casos que poguen comprovar no basta que detalleu fets; ampleu-los amb els noms dels «emboscats» tan culpable com els mateixos. Penseu que pels veritables antifeixistes serà un honor una vegada assolida la victòria, quan se li preguntí: «I tu, què has fet per la guerra?» que amb el cap ben alt pugui respondre: VAIG COL·LABORAR AL DESENMASCARAMENT DELS EMBOSCATS, que deuen ésser considerats com a feixistes, puix ells no senten l'eglaï dels infants ni dels instantis d'angoixa dels pares quals fills glorijsament lluiten per la independència i llibertats del poble espanyol; d'altra manera no romandrien inactius.

ANGEL OLATA.

ocasionades a l'enemic, com per ésser aquesta la primera ocasió que l'Exèrcit republicà ha portat a cap, conforme a un pla, una operació concertada, determinada de primer antuvi pel seu Estat Major.

Hi ha hagut abans ofensives i contrsofensives afortunades, però han estat locals, espontànies, quasi accidentals: batalles de soldats. La presa de Brunete fou una batalla de general: la prova victoriosa de la capacitat ofensiva del nou Exèrcit.

Això vol dir que Franco ha de pensar per fi en la defensiva, que considerar amb ansietat la possibilitat d'atacs ben preparats contra els punts de perill de la seva llarga línia.

Potser no sigui massa dir que amb la presa de Brunete la guer-

ra canvia de caràcter i entra en una fase completament nova.

No s'exageri l'optimisme. És possible pue el poble espanyol estigui encara quelcom lluny de la victòria.

Les tropes de Franco poden mostrar-se dures i hàbils en la defensa. Però el poder i la capacitat d'atac són essencials. Sense això és inassequible l'èxit en la guerra. I en acabar el primer any de guerra, la República no solament s'ha mantingut ferma, sinó que ha forjat els mitjans per assolir la victòria.

Si la TOS no vos deixa dormir, preneu
PASTILLES KLAM
0'75 capsas.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 177 — Dimecres 28 de Juliol de 1937

Factors de desmoralització: l'alarmista

Rumors i més rumors. Si avui vindran, si això, si allò... I la vida de la ciutat, a conseqüència d'aquests rumors, va paralitzant-se i la gent viu continuament amb l'ai al cor, incapaç de reaccionar davant els rumors que toquen la fibra més sensible del poble.

No sempre els que escampen aquests rumors són inconscients, ignorants del mal que produeixen, sinó que en la major part dels casos es tracta d'elements de dreta o reaccionaris o feixistes emboscats que d'aquesta manera contribueixen a una de les principals missions que el feixisme té encomanades: contribuir a la desmoralització de la població civil per tal de que la reraguarda no es trobi en les degudes condicions per a sostenir la lluita.

Aquests alarmistes actuen en plena impunitat, saben el moment en què el poble és més sensible a les seves suggestions i l'aprofiten, sense perjudici de presentar-se, una vegada l'ocasió ha perdut actualitat, com a perfectes antifeixistes, per així poder realitzar millor la seva tasca de demolició.

Contra aquesta fauna d'alarmistes que avui fan el seu agost, l'autoritat hauria d'ésser inexorable. No es pot deixar-los actuar lliurement per quan el seu treball podria portar-nos a un estat insostenible. S'ha de tenir mà dura amb ells, impossibilitant-los la seva acció.

Els són els primers d'abandonar la ciutat, tot fent ressaltar el perill de romandre dins el seu recinte, ells són els responsables de moltes de les conductes de certs elements que han merescut el blasme de l'opinió pública, són els que donen les primeres notícies de les ràdios faccioses, són els que ataquen les autoritats fent-los objectes de culpes imaginàries, són els primers que corren quan se sent un soroll de qualsevol motor per tal que la gent els segueixi i no tingui ni un sol instant de tranquil·litat, són els que saben quins són els elements més fàcils a la suggestió i els atien amb les seves falses notícies, són també els que bescanten i tot ho troben malament.

I això no pot continuar. Tots havem de contribuir amb el nostre esforç a posar-los en evidència, denunciant-los a les autoritats a fi de que aquestes els hi donin el càstig que mereixen.

I estem segurs que el dia que ens decidim a actuar enèrgicament i rigidament s'acabaran molts d'aquests pessimismes que envaeixen la nostra reraguarda, i el poble tornarà a recobrar aquella serenitat i esperit de sacrifici de què ha sabut donar mostres durant aquests dotze mesos.

I al propi temps haurem posat en descobert la causa de moltes conductes i falses alarmes.

- REMARQUES -

"La unitat política del proletariat, en un potentatariado, será el muro inexpugnable que más pronto se romperá los dientes del fascismo".

[Literatura a dojo]
No seria més pràctic anar a la unitat militanciant la conducta?

Més literatura:
"El Estado Mayor del proletariado catalán se reúne".

... I mentre es parla a grans crits d'unitat i unitat! es combat l'Executiva de la U. G. T., potser perquè no es resigna a morir a mans dels nou-vinguts.

"La República vencerá porque tiene de su parte la razón y la fuerza. Los facciosos solo cuentan con la fuerza. Y con esta sólo no se triunfa".

Cert. Per a triomfar cal tenir la raó i la força. Amb la raó solament, tampoc s'aconsegueix la victòria.

L'home lliure mai no s'ha d'en-vilir ni obrar de manera que ell mateix hagi d'escopir-se a la cara.

IBSEN.

DE CINEMA

Luise Rainer detesta las comparaciones

Luise Rainer es una chica muy apacible que por nada se enfada... excepto cuando la llaman una segunda Bergner, una nueva Garbo, otra Dietrich, o algo por el estilo.

Luise Rainer es Luise Rainer y nada más.

"Llamar a una actriz la segunda Fulanita o Zutanita es indudablemente una crueldad", dice la encantadora vienesa de los bellísimos ojos oscuros.

"Prefiero mil veces ser Luise Rainer actriz detestable, y no la segunda tal o cual, por ejemplo que sea la artista con quien me comparen. Y conste que esto no significa bajo ningún concepto que yo deje de admirar a Miss Bergner y a otras varias actrices notables con quienes me han comparado. Demasiado sé que la gente lo hace única y exclusivamente con la intención de halagarme. De todas formas, mi opinión personal es que llamar a alguien una nueva Menguana o Perengia, o segunda Miss Esta o Miss Aquella no es justo.

"Durante mi primera estancia no he tratado de copiar a nadie. Me encanta reunirme con la gente y escuchar su psicología. Nunca hay más satisfacción que estar con un grupo de personas a las cuales puede uno observar, aprendiendo a pensar y a sentir como ellas lo hacen.

"En cada uno de los roles que represento procuro solamente presentar a los espectadores un personaje en quien puedan reconocer con facilidad a algún tipo de la vida diaria. Pero nunca trataré de copiar la técnica de otra artista para hacer comprender al público lo que siente el personaje que yo represento, porque en ese caso no sería sincera y el auditorio se daría cuenta.

"Cada individuo es un mundo de por sí", continúa la actriz. "Todos tenemos mucho bueno y mucho malo... un punto fuerte y un punto débil. Cuantos me ven interpretando un rol en la pantalla sólo ven parte de mí... o sea, la parte de mi personalidad que se adapta a la de cualquier otra mujer. No voy por completo a Luise Rainer, ni tampoco voy completamente a otra persona, sino a determinadas características de cada una. Por lo tanto, no es justo decir que en el rol que yo desempeño me parezco a Fulanita o Zutanita.

"En mis interpretaciones me cuido de Luise Rainer. Me convierto en el personaje que engarzo y nada más. Ahora bien, terminada mi labor, vuelvo a ser la misma muchacha simple de siempre, una muchacha como tantas o

No van pasar: Madrid eix de la victòria

No van anar a Madrid a que va a ocurrir "que mañana después de las diez". Dos nous coneixes, introduïts aleshores a les nostres lles, ho expliquen tot: L'onzena Brigada Internacional demostra als milicians el valor juncens que té una organització perfecta en lluita, i junt amb els batallons improvisats del cinquè Regiment formaren el dje infranquejable a les portes de la capital. Neix l'Esercit Regular del Centre. Els feixistes res no poden contra d'ell. Aleshores, assagen de desmoralitzar la reraguarda. Comencen els bombardeigs salvatges del caseriu urbà. Però la població "tampoc no ge-deix. L'heroisme actiu dels combatents es fon amb el passiu dels civils, i aquest conjunt, singular que fa Madrid inexpugnable, ja té gran esdeviniment històric de primer ordre". En el molt heroic General Miaja ha trobat la vila molt heroica l'encarnació de l'esperit incomparable dels seus defensors a les trinxeres i la reraguarda. Igual que a la guerra, l'Estat Major d'armes ve veié pòvament sorpres en comprovar que una improvisació feliç pot ésser molt més decisiva que tots els plans preparats amb material abundant.

"Fortifiquem cada punt de terreny" fou la consigna de la defensa. I les trinxeres de Madrid, veritables obres mestres de l'arquitectura bèl·lica, representen avui un altre "miracle" per al gorgorresponsal de guerra que el 7 de novembre no va trobar en els seus estratègics ni tan sols fossuts senzills.

Els generals traidors estaven en un carreró sense sortida i novament Hitler i Mussolini havien d'apar en segors d'ells. Però els "moros rossos" i les cançons negres, equipats amb el més modern material de guerra, fracassen en totes lurs ofensives. No poden acostar-se a Madrid per la carretera de la Corunya, no poden tallar la comunicació de Madrid amb València ni apoderar-se de la capital de l'Estat. Aquesta duríssima batalla en els camps de l'Alcázar procura a Mussolini una derrota de tal envergadura que aleshores els italians han de retirar-se per complet del front del Centre.

(De l'"Esercit del Poble")

tras que hay en el mundo. Pero jamás me despojo de mi personalidad para imitar a nadie por mucha admiración que esa persona despierte en mí. Tal cosa sería una injusticia que cometo con la otra persona, conmigo misma y hasta con el bondadoso público que va al teatro a ver a Luise Rainer en la pantalla."

JUAN MUENDEZ.

Som i seguirem essent pobres

... i a la mediació dels nostres lectors, perquè sempre es contrasti el següent fragment d'un article de "El Socialista":

"Frente al desile rutinario, con esplendores nuevos y con ostentación ofensiva de quienes no son tan pobres como nosotros, solo cabe encogerse de hombros con desdén, ya que no lo hagamos con orgullo. A veces, ciertamente, la condición de pobreza gravita en nosotros con tanta violencia como para que sintamos desconsuelo, aunque nunca sintamos envidia. A veces cabe preguntarse si es indispensable ser austero para ser pobre. Nuestra austeridad no se encamina a la pobreza. Pero ocurre que, fatalmente, la pobreza es consecuencia de la austeridad. No somos pobres por querer ser distintos. Mas la realidad nos dice que somos distintos, entre otras cosas, por ser pobres.

Nos satisface, desde luego, la desventura con que otros partidos tratan de sus problemas y el sosiego con que adoptan sus resoluciones sin estar sobrecogidos por la preocupación económica. ¡Qué felicidad la de que los planes surjan junto a la varita mágica que los hace posibles! Nuestros planes, sean los que fueran, antes de surgir padecen la dolorosa mutilación que significa el resolver previamente si podremos disponer de lo necesario para llevarlos a cabo. Es verdad que ahora no hay obstáculos económicos cuando se trata de la vida de los partidos. Pero esa verdad no cuenta para nosotros. Vivimos en un país que ya era pobre antes de surgir la sublevación, y que no tendrá, de aquí en adelante y por mucho tiempo otro patrimonio que su miseria económica. Justo es que nuestro Partido, en esos momentos trascendentales en los que se reúne para decidir sobre su destino, lo haga con aquel empaque de sobriedad que ha caracterizado toda su historia. Ahora es una afrenta toda ostentación y un crimen cualquier despilfarro. Porque es así es por lo que nos envanece ser pobres. Entre el estruendo de la oratoria, cuando la preoipación de los temas de alto porte ha de saltar la pasión, el rigor de esa vitalidad y el valor de esos acuerdos crece de punto si situamos junto a tan grandes temas otros otros, más pequeños, pero en los cuales medimos también nuestra grandeza.

Es mucho el entusiasmo de nuestros afiliados y el apoyo de nuestros compañeros. Mas estos recursos son siempre precarios. Porque de ellos, exclusivamente de ellos, estamos obtenidos en vivires por lo que nuestro Partido es pobre y por lo que lo seguirá siendo siempre."

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 179 — Divendres 30 de Juliol de 1937

El doctor i la guerra

Jo he escoltat, doctor, les vostres paraules, i he copat més d'aprop aquesta incongruència de la guerra... i de la Revolució. No sé si serà perquè les arts i les ciències han esdevingut per a mi de sempre, unes coses infinitament respectuoses a les quals les he retut sempre l'homenatge de la meua admiració, però en saber que la revolució ha pogut fer possible que cabells blancs d'un home de ciència hagin estat objecte d'irrespectuositat, he pensat si la justícia, de fet, s'invoca molt per a després bandejar-la.

M'heu dit—sabent la meua activitat periodística—, que no intentaveu demanar-me que d'això en fes un article. De fet, no l'escric per voluntat pròpia, sinó que és un imperatiu de la meua consciència. La raó brolla amb una força que de vegades no es pot deturar. I aquest fet de que vos, doctor, hagi de veure com els infants no poden alimentar-se per manca de sucre, que no poden recepit el necessari per a salvar vides innocents, mentre les taules de cafès i bars estan curulles de sucre—amb més o menys quantitat—, és quelcom que revolta l'esperit dels qui, per damunt de tot, creiem que s'han d'avançar les necessitats a les quals ens hi ha aconduït una guerra sense nom.

Posar les dues coses, doctor, són fruits d'aquesta revolució que patim. Per una banda, desaparició d'aquell respecte que mereixen els homes que, com vos, han destinat tota una existència al servei de la Humanitat: més concretament, al servei d'això tan adorable com són els infants; els que han de continuar aquesta obra o aquesta lluita empresa pels homes que senten les ànsies d'una llibertat i d'una justícia que en molts casos—en el cas vostre—és escarnida en el seu veritable sentit.

I és que per a algú—per a molts, doctor—, la llibertat que ha concedit aquesta revolució és la llibertat de fer el que a hom li plagui, i aquesta guerra ha servit—i segueix servint—, per a que alguns segueixin atenent els seus negocis com una cosa inviolable, deslligada totalment de la veritable situació del país i de les seves necessitats.

Perdoneu-me, doctor, si avui, amb el vostre particular cas, he embrutat unes quartilles. Però m'hi he cregut obligat, per la mateixa dèria que tinc—en temps fàcils i difícils—d'assenyalar tots els símptomes que denoten i constaten com, abans de fer tants esgarips parlant de l'ordre revolucionari, hauríem de procurar, entre tots, posar-nos a l'altura de les circumstàncies... tant revolucionàries com «guerreres».

M. BADIA COLOMER.

S'HA BARREJAT LA ROBA

En tot aquest bellugueig que per algú s'ha donat en enomenar-ne nova economia política i social de la revolució ens trobem en un aiguabarreig de coses que són produïdes a posta per a fer ballar el cap a tothom; fer dubtar d'un mateix, dels seus ideals i de tota la història política i social de la seva vida.

Contemplant el panorama són moltes les ocasions, que un no sap on és; esgarrant la situació hom arriba en mots moments a dubtar d'un mateix i acaba per preguntar-se tot palpat-se i picant-se el cervell: on sóc?

I és que no n'hi ha per menys, després de deu mesos de revolució, o de xarimola, que podríem dir així a Catalunya, —perquè en molts llocs no ha estat més que una xarimola i encara trista,

estem més confosos que mai; després de tot aquest temps, ens trobem desorientats de tal manera que un no sap, si passant tota la seva vida aguantant un esperit liberal i democràtic en contra de totes les dictadures, ha fet bé, o s'ha equivocat; un no sap si votant per les esquerres i aguantant la dignitat ciutadana, no venent-se el vot ni llepant a l'amo, com molts altres, ha fet bé o ha fet mal; tot els fets semblen demostrar-li que ha fet mal, tots els fets semblen demostrar-nos, des de que hem aguantat una dignitat ciutadana que ens hem equivocat; sembla com si la nova economia social i política, o això que s'ha donat de moda en enomenar-ne economia esgüig ranyida en tot esperit lliberal i humana que a despit de tot encara s,

guantia form i potent al pit de molta gent que abans del 19 de juliol i del 14 d'abril ja donaven la cara i consideraven un rebaixar vendre's el vot i atullar el patró; sembla que aquesta nova economia, hagi estat creada pels vils, pels nouvinguts, pels revolucionaris de la darrera volada, pels que en la majoria dels casos encara encara se'ls veu la ceba tirria contra les classes productores; consumidores, remissives de tota la seva actuació d'abans de la revolució, que quan els obrers es declaraven en vaga per demanar augment de sou eren titllats de ganduls i vicioses.

Podríem assenyalar una colla de llocs i de casos en els quals ha resultat això, a causa d'aquest barreig de roba que ens ha portat al moment que ja no sabem on som.

Col·lectivitzant i socialitzant pel nostre compte, no té fi i fóra llarg d'enumerar el nombre de digbarats que han passat d'aquesta naturalesa; s'han amagat al redós d'aquestes noves fórmules tots els que no es podien amagar enlloc; s'han amagat al darrere d'aquestes etiquetes, tots els que un després d'ells, havia deixat anul·lats per una lluita lleial i noble per la vida i una vegada les aigües al seu si, veien perillar la seva acció de superioritat damunt del poble consumidor i productor; s'han amagat a aquestes llocs els etorns contraris de les classes treballadores i consumidores per salvar-se momentàniament la seva situació i demà tornar a ésser el mateix que eren abans; els efobosats, els feixistes, els incontrolats, els que demà que guanyes en Franco sortirien al carrer, no a jugar-se la vida contra el que sortiria al carrer a aixecar la mà i salutar-lo a la manera feixista; els que anaven a la processó i demà que guanyessin els altres hi tornarien per lluir el vestit i les sabues noves i perquè el burgès els volés. Aquests són els que s'han amagat al darrere d'aquestes etiquetes i ara volen abassegar-ho i tot i tot ho volen posar sota el seu domini per marear la paleta i els passos, als que molt abans de néixer ells, ja caminaven i sense ajuda i pel seu propi esforç i voluntat.

Ara i abans, jo saludo els que són com són i no es donen vergonya l'ésser tal com són; no crec que sigui cap pecat ésser taberner, botiguer o comerciant; fins crec que tincen dret a estar associats per a la defensa dels seus interessos; ésser així i sentir el moviment revolucionari, no crec que estigui en contradicció, hom pot ésser una cosa i altra, sentint tots i cada un aquest moment revolucionari des del seu camp i a

EN L'ANIVERSARI

Ara fa un any que ens fèiem càrrec d'aquest diari per tal de posar-lo al servei de la causa antifeixista. Havia començat la revolta feixista a Espanya i des d'aquest lloc anàvem a servir la causa de la llibertat.

DIARI DE REUS havia estat sempre l'òrgan d'expressió de les classes conservadores. Fou en els darrers temps portantveu de la Lliga Catalana i després de la Ceda. La transformació ha estat, doncs, total. En fer-nos càrrec d'aquest diari ens prometérem servir fidelment els interessos del poble, sense obeir al criteri exclusiu o particular de cap organització determinada, malgrat la nostra significació socialista.

Hem cregut sempre, que la veritable unitat antifeixista sense reserves de cap mena, amb lleialtat i amb cordialitat, és el ferment més indispensable per a la victòria de la nostra causa. L'enemic és fort i poderós i cal l'esforç heroic de tot el poble per a barrar-li el pas i anorrear-lo definitivament. Per assolir-ho, hem lluitat i lluitarem amb totes les nostres forces, amb els sacrificis que calguin, si són precisos i han de tenir eficàcia.

Tots els sectors que lluiten al nostre costat ens mereixen el mateix respecte, encara que discrepem en algunes ocasions de les posicions que poden adoptar. La nostra convicció d'homes liberals i antifeixistes ens fa acceptar l'amistat i la companyia de tothom que lluiti a les nostres files, honradament, dignament, pensi com pensi i vingui del camp que vulgui.

Portar a la reraguarda la unitat dels combatents: heus ací el nostre ideal màxim i al qual sacrificuem tot el que som i valem.

En escaure's el nostre primer aniversari de periodistes antifeixistes, saludem els homes de tots els sectors que lluiten a tots els fronts de guerra i els que a la reraguarda treballen en qualsevol activitat.

DIARI DE REUS, saluda a tots els antifeixistes sincers i dignes i fa vots perquè la unitat de tots els sectors sigui efectiva, sota el signe de la victòria definitiva del poble ibèric sobre la bèstia negra del feixisme internacional que omple de sang, de crims i de tragèdia les seves terres irredeemibles.

portant al camí de la nostra revolució i al seu èxit; anem bé, el que no crec ni he cregut de cap manera, és amb els oportunistes que en un moment es canvien la careta i no font altra cosa que una obra purament aburguesada vulguin passar per revolucionaris i de la millor classe; és així el que la lògica no em deixa creure i fa que jo dubti de les poderoses veritats que escampem als quatre vents en temps dels arrencats queixals que tots; cada un dels que voltaven per fer, i mercats portaven el secret a la butxaca per a estalviar el dolor; el que no crec ni he cregut mai, és que arredossats, al darrere d'un nom i d'una etiqueta s'hagin de fer negocis extraordinaris a l'esquena dels productors i consumidors en aquests temps de guerra que haurien d'imposar a tothom — a part del sentit comú necessari — una bona dosi de sentit de responsabilitat en fer les coses per les coses per saber si les fem bé i d'acord a les condicions del moment i a l'historial i trajectòria de la nostra vida.

Paré això no hi és, i aquesta exclamació meua és l'exclamació de tants i tants que no saben si realment canviat, ho han canviat els altres, és exclamació i l'astorament de molts, que a voltes no sabem on som, hi hem de refrescar la memòria i guaitar un darrer, per tornar-nos a posar a to amb nosaltres mateixos, i són els fets amb tota la seva cruïra els que ens desvetllen i és la història i el desenvolupament d'aquests mateixos fets que a fi de comptes ens marquen la fermesa de la nostra trajectòria i ens diuen que cal seguir aquesta ratlla directa que ens hem marcat en la nostra vida, ratlla que ja la teníem marcada molt abans del 14 d'abril quan molts dels arribistes d'ara no feien de revolucionaris ni havien pensat mai en fer-ne.

El fet de la veritat és que sense mirar-nos-hi gens hem hem barrejat roba, —algunes vegades potser, amb consciència del que fèiem— i ara, de tota una colla de temps ençà, en paguem els plats trencats d'aquest barreig.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 181 — Diumenge 1 d'Agost de 1937

Guanyarem, així, la guerra?

En un important acte celebrat darrerament a Barcelona per una de les organitzacions polítiques més respectables de Catalunya, s'ha abordat, en un brillant informe, l'aspecte revolucionari de la guerra actual i s'ha dit, entre grans aplaudiments: «que el retorn de la vella ordenació econòmica és totalment impossible; que el retorn de les cases, de les terres, de les fàbriques als antics propietaris, als antics paràsits és totalment impossible».

No pretenem, naturalment, discutir l'abast d'aquestes paraules—potser dites al calor de la improvisació i per a produir determinat i necessari efecte donat l'ambient especial en què es viu i s'actua—, però, amb franquesa, preferirem que, almenys en termes tan absoluts, no s'haguessin pronunciat, en bé del propi prestigi, tan estimat per nosaltres, de l'organització, de l'informe i de l'informant.

I que no se'ns titlli d'«ingenus», ni es qualifiquin les nostres observacions de «jocs malabars» o de «maquiavel·lismes infantils». Què voleu? Reconeixem sofrir una obsessió i solament aquesta obsessió mou i inspira la nostra ploma. Tenim—no podem fer-hi més—l'obsessió de la guerra i tenim el ferm convenciment de que, des del 19 de Juliol del 1936, no hi ha, al nostre desventurat país, altre problema que la guerra. I que els altres, si existeixen, han de subordinar-se totalment a aquest magne problema de vida o mort.

Dominats, doncs, per aquesta visió de les coses, per aquesta apreciació obsessionant del moment, ens semblen perfectament sobrees aquelles abrandades paraules. ¿Es que així, expropiant els antics propietaris, guanyarem la guerra? ¿La guanyarem substituint els «antics paràsits» per uns nous burgesos molt pitjors que els antics, puix que lluny de donar nous i salvadors impulsos a la indústria l'han aixafada i destruïda completament? ¿La guanyarem explotant cases i terres, que, si algunes eren de suposats facciosos, gran nombre d'elles eren el pa de famílies modestes i pertanyien a elements sincerament antifeixistes, més veritablement antifeixistes, a vegades, que la majoria d'aquests nous rics, arribistes i aprofitadors? ¿La guanyarem fomentant arbitrarietats i injustícies, contribuint a la ruïna de l'economia catalana, restant, encarnit i dificultant la producció?

Per altra part, és un trist i lamentable error creure que, mentre no estigui acabada la guerra, ha mort un món, un ordre i una economia. Si el feixisme està, encara, dempeus! Potser en retornar la pau podrem pensar en establir, sobre la misèria i les ruïnes del nostre poble malhaurat, alguna novetat, algun canvi o algun avanç de caire revolucionari. Ja ho veurem! Ara per ara—no ens cansarem de repetir-ho—no hi ha altra obra revolucionària que esforçar-nos per guanyar la guerra.

R.

Disciplina no és tirania

Fem guerra a la guerra. Estem estructurant un nou ordre capaç de substituir el desordre històric, i això exigeix de nosaltres una consciència i un esperit constructiu que ens faci dignes de l'època gloriosa que el destí ens ha reservat.

Estem en guerra contra els que ens han fet sempre un «modus vivendi», i ens esforcem a bastir una societat basada en la justícia social.

Aquesta és la realitat del moment actual. Però no sembla que

hi hagi molta predisposició a reconèixer-ho així, per part de cert gent que creuen, potser de bona fe, que en quan a revolucionaris ningú no els passa al davant.

¿Què és si no això la incomprendible actitud dels qui es resisteixen a acatar les ordres de l'autoritat revolucionària?

D'ençà dels fets de juliol hem tingut moltes ocasions de comprovar símptomes inequívocs d'una indisciplina perillosa i gairebé sempre inexplicable. Des-

catar allò que és pel nostre bé, és un perill evident, però no podem demanar massa als inconscients, als que no saben donar-se compte del que els convé, ni estan ben convençuts del que volen.

El que no podem explicar-nos, és que individus que senten les sublims inquietuds de l'hora que vivim tinguin interès a obstaculitzar l'obra de tots, negant-se a complir les consignes i les disposicions dels que ocupen llocs de responsabilitat, civil o militar.

El ciutadà que no obeeix les ordres de les autoritats d'avui, una de les dues: o és un feixista, o un inconscient irresponsable que en cas de dictadura, de tirania, obeeix com el més abjecte dels esclaus.

Nosaltres sentim menyspreu barrejat d'odi quan veïem els homes convertits en automàtes a les ordres dels militars reaccionaris. Era quelcom vexatori que repugnava la nostra consciència honrada, quelcom que tenia la virtut de revoltar-nos per la seva significació castradora, i sempre que presenciàvem aquelles injustícies, aquelles humiliacions dels homes, anomenades «disciplina», ens feiem el «decidit» propòsit de lluitar per tal d'acabar amb tot allò que era una vergonya i una ofensa a la dignitat humana.

Però ara no. Ara la disciplina militar és indispensable, perquè la disciplina ens farà forts per a batre els nostres enemics. Altrament, disciplina no és sinònim d'humiliació i esclavatge quan és el resultat d'una intel·ligència recíproca, acceptada lliurement perquè es considera necessària per una acció conjunta. Sense disciplina, al front i a la reraguarda, seriem vençuts per les hordes mercenàries—subjectes a una disciplina que més aviat és esclavatge—dels tràgics històries del Feix.

La disciplina és ordre en una situació de justícia i constitueix un honor sotmetre-s'hi voluntàriament. Només és oprobiosa vexació quan el mot «disciplina» serveix per fer doblegar l'espinada als peus de la tirania.

I el que no ho entengui així, podrà ésser moltes coses, però no serà mai un revolucionari.

Disciplina en les forces armades, disciplina en els Sindicats, disciplina en les indústries, disciplina en els dirigents i en els dirigits. Heus ací el secret de tots els triomfs el camí de totes les conquestes.

MORAL DE GUERRA

Una moral de guerra. Al front i a la reraguarda. Al front, indubtablement, existeix. Prova d'això és l'energia, el coratge, l'entusiasme amb que combaten els nostres soldats. Però a la reraguarda sembla que no hi ha encara prou consciència del gran drama que travessa el nostre país. No volem dir amb això que s'hagin de prendre les coses d'una manera tètrica. Els grans polítics dels països en guerra han tingut sempre cura de mantenir l'alegria a la reraguarda. I, en aquest cas, no cal oblidar que Catalunya és mediterrània i no és tètrica.

Una cosa, però, és l'alegria, i l'altra és la frivolitat. Una cosa és tenir consciència i responsabilitat, i l'altra és olerir una despreocupació i un desinterès. Viure així potser és còmode, però representa, en un sentit de valoració moral, una deserció del deure, una deserció que no admet excuses ni justificacions. Cal sentir, en tota la intensitat, la lluita entaulada als nostres camps. Cal aportar els màxims esforços a aquesta lluita. La reraguarda pot aportar-ne molts. Es necessari que els porti. Perquè hi ha dues menes de desertors: els que fugen de por d'anar a la guerra, i els que, a la reraguarda, eludeixen el deure de contribuir a guanyar-la.

TORESKEI

En iniciar-se la subversió militar a Barcelona, ens deixà per sempre un gran amic dels infants, l'eximí Apel·les Mestres. Devinguda aquella guerra civil, va traspasar un artista tan popular i volgut arreu com Toreskei. Amb ell, deixà d'oïr-se al micròfon la veueta atiplada del Miliú, un d'aquells personatges imaginaris que deixen més rastre en la vida que no pas molts i molts de reals.

Toreskei i el seu amiguèt mític havien fet les delícies de grans i petits durant una colla d'anys. Els acudits enginyosos i les picabaralles amicals que tots dos—qui no hauria dit que eren dos?—sostenien, feien suportables les monòtones tirallongues anunciadores. Altrament, Toreskei, secundat pel Miliú, no s'havia pas limitat a la facècia. Un gros percentatge de les seves actuacions contenia fort llevat humanitari. El que tenia una necessitat urgent i no la podia atendre—un cotxe ortopèdic, una cama de fusta—, la demanava al popular locutor, aquest llançava el prec a l'espai i, en breu termini, el sol·licitant tenia el que demanava, sovint per partida doble o triple. Centenars i centenars de desvalguts va servir així l'abnegació d'aquest artista, tot cor. I la seva acció filantròpica va desplegar-se a fons amb motiu de la campanya pro-hospitals. ¿Qui no recorda aquells famosos «cetrills» i «xivarris» que es traduïen en diversos milions de pessetes per a les Institucions hospitalàries? L'obra de Toreskei va tenir detractors i fou asprament criticada pels llepafils que qualifiquen de xaró tot el que no és acadèmic. El temps, però, va imposar Toreskei i el seu Miliú com a immutables institucions radiades. La bondat va vèncer la pedanteria.

Mort Toreskei, «Radio Barcelo-

na» ha tingut la bella iniciativa de recollir, en un fascicle molt ben editat, la vida i l'obra del seu gran locutor. Aquesta edició, el profit de la qual és integre per a la vídua de Toreskei, cal que s'exhaureixi ràpidament. És el millor tribut a la memòria d'un home de pau, la bondat intrínseca del qual no ha pogut suportar la guerra.

J. M. FRANCES

(De «La Humanitat»).

S'accentua la descomposició al camp facciós

València, 30.—Notes facilitades per la Secretaria del Ministeri de Defensa Nacional:

«Novament es registren a la reraguarda enemiga, greus successos que revelen la descomposició, cada vegada més accentuada, al camp facciós.

Segons informes dignes de crèdit, a mitjans del mes actual un nombros grup d'obriers armats de fusells i provistos de bombes de mà atacaren la Comandància Militar de Màlaga i manteniren el setge d'aquesta durant més de vint-i-quatre hores, causant als feixistes moltes baixes. S'ignora si atribuïren a fer-se amos de la Comandància. El que s'ha pogut comprovar és que l'enemic hagué d'acudir en auxili dels assetjats amb forces procedents d'altres places. Davant la superioritat que suposaven aquests reforços, el nucli atacant, que sembla que estava constituït per comunistes, va retirar-se.

Dos o tres dies després, un altre grup d'obriers suposà per un tiroteig que partia de les nostres posicions del sector de Mo-

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIÓ: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. — Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 184 — Dijous 5 d'Agost de 1937

Quan la memòria falla...

Creiem haver dit en alguna ocasió que la nostra condició de socialista ens impideix ésser nacionalista d'una manera carrinclona i circumscrita a uns termes vulgars de «dolça parla», «muntanyes blaves», etcètera. Havem dit que «pel fet d'ésser socialistes, la nostra pàtria és el Món. No vol dir això, però, que no tinguem el nostre orgull d'ésser catalans, ni que no estimem les coses de Catalunya més que cap altra, i que no ens sentim ferits en el més pregó de la nostra ànima si alguna vegada veiem escarnits els nostres drets i la nostra llengua. El Socialisme encara no ha negat als pobles el seu perfecte dret a regir-se lliurement.

Però ara sembla que algú ha cregut oportú revifar el sentiment nacionalista rabios, potser sense tenir en compte que la guerra necessita, en el concert de les nacionalitats ibèriques, mantenir a Espanya l'hegemonia que amb la seva política centralista havia desfet el règim monàrquic que des de feia segles endogalava les terres ibèriques. Respectem, no saltres, la política de cada u; però el què ens dol és què per a fer una política hom es desampellegui d'una cosa tan essencial com és la memòria.

Perquè per exemple, ara que des de periòdics s'ha dit que els socialistes han començat una gran ofensiva contra Catalunya, és bo recordar aquelles jornades de les Corts Constituents, en les quals l'Estatut de Catalunya era defensat amb un amor que no tingué paral·lel pels socialistes que havien anat al Parlament. Encara recordem—els catalanistes cent per cent no ho poden oblidar—aquelles ordres que rebien els membres de la minoria socialista per tal de que no manqués ni un sol diputat a les discussions i votacions de l'Estatut de Catalunya, i que per aquest motiu, així com per altres casos, li valgué a l'esmentada minoria el mot de «bloque de cemento», perquè hi acudien tots en massa compacta. Mentrestant, és bo recordar com mentre a Madrid es discutia i es votava l'Estatut de Catalunya, molts dels diputats d'Esquerra R. de Catalunya es passejaven pels carrers de ciutats catalanes quan la seva obligació era estar presents al Parlament de la República, per complir un deure sagrat.

Està clar que algú dirà que no són moments aquests per a encetar polèmiques d'aquest caire. El nostre esperit de deixar les coses al seu lloc, fa, però, que avui, fent memòria d'allò que com a catalans ens avergonyia—ens avergonyia que diputats catalans restessin a Catalunya quan a Madrid es discutia l'Estatut—sortim a recordar aquells fets, perquè considerem inadmissible i irrespectuós, que ara es vulgui presentar un sector com a enemic de Catalunya i dels seus drets, quan precisament si es va poder aconseguir l'aprovació d'un Estatut—algú el considerarà migrat, i això no ho discutim—, fou gràcies als vots unànimes de la minoria socialista a les Constituents de la República.

Caldria meditar les causes fonamentals d'aquesta campanya que es vol portar a cap per desprestigiar un sector, dient sense cap mena de pudor que no té escrúpols i que es val del poder per a fer la contra a Catalunya. A Catalunya, pensem-ho bé, els que havien de defensar amb més braó un ordre i un sentit de catalanitat, foren precisament els que es prestaren a que dels mateixos llocs oficials es bandegés el català, cosa que nosaltres sense tenir necessitat d'ésser nacionalistes, sentint-nos socialistes i catalans no ho podíem concebre i ens dolia a l'ànima.

Ara caldrà pensar si aquesta ofensiva, que nosaltres considerem a la inversa, no està encaminada a produir una altra maniobra. L'intent de formar una Sindical de caràcter essencialment català sense tenir relacions amb la resta del món, podria estar relacionat amb aquesta ofensiva.

M. BADIA COLOMER.

Segons la premsa francesa, «Anglaterra considera ja liquidada la guerra d'Espanya». ¿Com?

MISSIVES AL DESERT

Unitat i aliança

Volgut Ingeniu: No sé per quin secret designi he d'estar sempre en desacord amb les meves pròpies conviccions. Partidari com sóc de la unitat, em veig ara impel·lit a creure que el millor i més encertat, avui per avui, fóra l'aliança. ¿Serà perquè amb l'experiència hom troba plantejats problemes que no deuriem existir? Potser sí. El cert és que no veig prou clar això de la unitat i, en canvi, encara que, a dir veritat, tampoc ho trobo massa planer, m'inclino a pensar que l'aliança podria ésser com una mena d'experiment previ. Perquè fóra aleshores, quan hom podria discernir la possibilitat o impossibilitat d'una convivència més íntima. Però...

Dissortadament també ací apareix el però consabut i malestruc. Estic, des de fa temps, tan aclimatat a l'ambient de la maniobra que —oh amic!— la maniobra és ja gairebé la meua obsessió. Veig maniobres arreu. I això, cal que t'ho confessi, em desencoraja i desencisa. Esbrinant esbrinant he arribat a la conclusió que els uns propugnen per l'aliança per a enfrontar-se amb els altres que propugnen per la unitat. I quan hom arriba a conclusions tan doloroses no pot ja aminorar el seu pessimisme.

Perquè, a títol de mí, ingenu com som, ens assalta tot seguit la pregunta lògica: Si de bona fe volem unir-nos, ¿no seria més pràctic i convenient que abans de cercar els que, en realitat, es troben a la voravia d'enfront, cerquéssim la manera de retrobar-nos els que hem conviscut en la mateixa casa pairal?

I això fa, indubtablement, no cal donar-hi voltes, que ens sembli tan eixorc tot el que ens envolta, que difícilment se'ns convencerà de la sinceritat amb que es preté convertir en realitat la famosa consigna de Marx. No. «Proletaris de tots els països, uniteu-vos» en l'avis de segons qui, adquireix un altre significat. Té un accent de trágica enganyifa. ¿Si són, amic meu, tan aclaparadors els exemples! Més que seguidors de Marx, semblen deixebles avantatjats de l'ex-comte de Romanones. Tu ja saps que Romanones es pintava sol en l'art de la traveta. Doncs hi ha qui el deixa en llençols...

El dubte, amic Ingeniu, em tortura el cervell!

Potser que anem desfullant la margarida auguradora... ¿Aliança?... ¿Unitat?...

Mentre el temps, àrbitre inapel·lable, aclareix la incògnita. Devotament teu,

MARÇAL.

Bloc Escolar Nacionalista

Gran Certamen Literari

Acabat el plaç d'admissió de treballs i de contornitat en tot el que es disposa en les Bases, per les quals fou convocat el present Certamen, publiquem avui la relació total dels que havem rebut:

1. Catalunya i la guerra. Lema: «Catalunya: prepara't!»
2. Un punt i un Univers. Un llibre. Lema: «Misteris com la negra sombra dels teus ulls».
3. Catalunya i la guerra. Lema: «Pel benestar de la humanitat guanyarem la guerra».
4. Record d'infantesa. Lema: «Belleza nacarada de tors nu d'odina».
5. Escola Nova: Poble Lliure. Lema: «Tristes Escoles de la nostra infantesa».
6. El senyor Esteve. Lema: «Cercant un home».
7. Aportació catalana a la lluita. Lema: «19 de Juliol».
8. Barcelona, 6 d'octubre. Lema: «Goig sense alegria».
9. Calamitats d'un poble. Lema: «El Poble Ibèric».
10. Responsabilitats de la joventut catalana. Lema: «Sempre endavant, catalans!»
11. De Catalunya. Lema: «Catalans a Orient».
12. Catalunya pels catalans. Lema: «Bon cop de falç».
13. Idealitat i problemes de l'Escola Nova. Lema: «L'infant».
14. Pi i Margall. Lema: «Consciència i voluntat».
15. Baix Camp. Lema: «Un panorama d'encís».
16. Estampes Negres. Lema: «Hivern del 1936».
17. Balanç d'un any. Lema: «Salvem la nostra terra».
18. Anàlisi de l'imperialisme espanyol. Lema: «Catalunya i avant!»
19. Responsabilitat de la Joventut Catalana. Lema: «Pàtria».
20. Escola Nova. Poble Lliure. Lema: «Forjant homes».
21. Festes de Reus. Lema: Recordant.
22. La cultura com a instrument de reforma social i de formació nacional. Lema: «Per la felicitat dels catalans».
23. Responsabilitat de la Joventut Catalana. Lema: «La vitalitat juvenil, forjadora de victòries».
24. La cultura com a instrument de reforma social i de formació nacional. Lema: «Divagacions i realitats culturals».
25. El nostre deure. Lema: «Les guerres esclavitzen; les lletres allibere».

27. 19 de Juliol. Lema: «La nostra gesta».
28. Catalunya; Poble rebel. (Sense lema).
29. Catalunya i la guerra. Lema: «El nostre treball en la re-raguarda».
30. Prometensa d'amor. Lema: «A Roseta».
31. Els ultratges d'ahir a la bandera. Lema: «Recordant els temps passats».
32. Poble. Lema: «Belleza de la nostra pàtria».
33. Les dones i la guerra. Lema: «Els nostres deures».
34. Danses i costums típics del nostre poble. Lema: «Eli-senda».

Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Reus

Cotització oficial del 2 de agost (Gaceta del 5):

Canvis de		
	Compra	Venda
Lliures esterlines	67'60	70'00
Francs f.	56'50	57'50
Dollars	13'46	14'07
Reichsrks	5'42	5'67
Francs s.	308'95	322'90
Belgues	226'35	236'65
Florins	7'42	7'65
Egüts	—	—
Corones txecoques	42'50	43'50
Pesos argentins	4'07	4'26
Corones sueques	5'45	5'61
Corones daneses	2'99	3'13
Canvis clearing:		
Lits	67'50	68'50
K. n.	3'00	3'05

Reus, 4 agost del 1937.

MILICIES ANTIFEIXISTES

Subscripció Pro-víctimes de la Llibertat

LLISTA 58.

Suma anterior, pts. 48.323'95
Stat. d'Obrers Flequers 50'—
48.373'95
Reus, 4 d'agost del 1937.

Les Colònies Escolars del nostre Consell Municipal

Ahir a la tarda sortí la primera de les colònies escolars organitzades pel nostre Consell Municipal, vers al Mas de les Moreres, on romandran una temporada.

Successivament s'aniran organitzant noves expedicions de la població escolar de la nostra ciutat, a diferents indrets de la nostra terra.

Es digne de lloança l'interès del Ajuntament en proporcionar uns dies de esbarjo i de repòs als escolars més necessitats, venent les dificultats que en aquests moments de guerra forçosament es produeixen.

Desitgem als colonials una bona i agradable estança per la nostra muntanya.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXIII — Núm. 161 — Divendres 9 de juliol de 1937

El concepte de la propietat

Hi ha teories magnífiques, exemplars, que fan créure a l'home que pot arribar-se a un perfeccionament tan íntegre i tan sa, que un cop instaurades, pràcticament els éssers humans esdevenen angelets.

Aquestes teories, damunt el paper, mentre no passen d'ésser altra cosa que teories escrites produeixen el seu efecte. Molts abraçen il·lusionats uns postulats que els han de portar a la veritable pau entre els homes. Perquè hi ha expressions molt boniques, d'una frescor suau, com aigua de roses: Germanor entre tots els homes; respecte mutu; tot és de tots. Més concisament. Tot és del poble. No hi ha propietat privada. Es una concepció magnífica que dona la sensació de què no hi ha d'haver problemes. Realment no n'hi ha. No n'hi ha, perquè cada u arramba amb el que li sembla; encara que sigui de l'altre; o encara que sigui de tots, i en aquest cas, un hagi de cedir-ho a un altre per les seves necessitats oficials o particulars.

El concepte de la propietat sempre ha sofert apreciacions disímils. Per exemple: Quan la propietat és d'un altre, esdevé un roba. Però si algun cop es posseeix alguna cosa —majorment si són efectius— es té un concepte totalment diferent de la propietat; llavors és sagrada, inviolable, intangible.

Aquest fenomen es registra moltes vegades en els que han combatut més la propietat. Lerroux, la va combatre mentre anava a peu i amb espadenyes. Després, esdevingué protector paternal i esforçat dels grans propietaris, que ja eren igual que ell... o ell igual que ells. Per aquest fenomen hem pogut veure com en cessar un funcionari, ha cregut que tenia dret a emportar-se la taula, les cadires, els penjarrobes...

Les teories, evidentment, totes són bones. Totes. Si el cristianisme hagués estat en la pràctica el que és en teoria, no coneixeria el món el socialisme. Què més desitjaria el món que l'exercici esqüeta, senzilla, de les doctrines de Crist? Però les teories, amic lector, no són les pràctiques. Tu i jo, ens hem pogut convèncer que no és el mateix predicar que donar l'exemple.

Per això quan hom abraça una determinada doctrina, no ho ha de fer per a disfressar-se. Entenem—i això ho enten tothom així,—que s'ha de fer perquè de cor la sent, i la seva tàctica ha d'enmotllar-se a la línia recta que marca la doctrina. Altrament hom es nega a si mateix; a la seva personalitat pròpia, i desdença els que de bona fe creuen que els homes es mouen influenciats per un ideal que diuen sentir.

Els exemples, tard o d'hora surten a la llum pública. La justícia és infalible. La veritable justícia, s'entén; perquè hi ha èpoques en què la justícia no és lògica; perquè és en algun cas la negació del que hauria d'ésser en veritat.

El concepte de la propietat és un dels que clamen que siguin esbandits, aclarats. I un dels que esperen que s'hi faci justícia.

M. BADIA COLOMER.

La Revolució que hem fet

Hem fet la revolució? Si la revolució és un canvi profund i sobtat en la vida social, política i econòmica d'un país, a Catalunya s'ha fet una de les més grans, més violentes, més trasbalsadores, revolucions que registra la Història. En el seu remolí ha desaparegut, ultra les regles d'una aristocràcia que ja no comptava per a res, una institució tan forta; potant com l'Església. Ha desaparegut l'alta burgesia. Han desaparegut les grans em-

preses capitalistes. La riquesa privada ha desaparegut quasi completament, sobretot, en la forma que semblava més sòlida i durable de l'immoble. La propietat urbana o rústica que queda, ja no es pot dir que constitueixi riquesa. La propietat, la riquesa, ja no és sinó de l'Estat, de la Generalitat, dels municipis o dels sindicats. Les municipalitzacions, els comptes de control i les incutgejoses aaben d'arrodonar el quadre de les transfor-

macions pregones, del trasbals operat. Afegim que, tant en el Govern de la República, com en el Govern de la Generalitat, en alguns moments, els partits proletaris hi han estat en majoria. I a mans d'aquests partits proletaris sempre ha estat l'ordre i, de vegades, el desordre de la ciutat.

Això ho sap tothom, naturalment. Però convé recordar-ho, encara que només sigui a grans trets, pels que de vegades diuen que cal fer la revolució; pels que suposen que la revolució no ha estat feta a Catalunya. La revolució ha estat feta, i és, ho repetim, una de les més vastes revolucions que ha fet la Història. Pocs vides, pocs somnis; d'ara en endavant, hauríem gosat esperar, uns anys en endavant, un trasbals tan profund.

Una altra cosa es desitja: si hem fet la revolució, aleshores o si hem fet la revolució comunista, o qualsevol altra revolució, és el que hem fet, per juepça, per egoisme, o per si sabem construir les conquestes revolucionàries, si no hi ha perill que, per juepça, per egoisme, o per malgats arts no les perdem. Una altra cosa és, encara, preguntar-se si ha estat bé o bé feta amb es perit català o quins entrebancs i de qui i d'on han sortit els entrebancs perquè no fos feta.

Convé fer un bon examen de consciència abans de tirar endavant. Convé que ens adonem una mica d'un singular fenomen que s'ha produït. És que tots els antifeixistes han acceptat els fets consumats i han proclamat, en general, adaptar-se al nou ordre de coses. Les protestes no han sortit, sinó quan hem començat a adonar-nos que moltes collectivitzacions, per exemple, tal com eren fetes, no representaven sinó una espoliació de drets legítims, sense reportar avantatges per als treballadors, i menys encara, per al públic. O que, a base d'aquestes collectivitzacions, i d'incutgejoses, i d'estorcolls, i de simples apropiacions, apareixia una nova casta d'adinerats, una nova burgesia, molt més blasmable que la que acabava de desaparèixer, ja que s'hauria nodrit de la sang i de les llàgrimes de la revolució. O que, tot aquest trasbals, més que pensant en Catalunya i en els interessos, de tots els catalans, es feia a benefici d'uns quants que so eren catalans, o que renegaven d'ésser-ne, com si l'antic esperit de serge i de governador civil i de paràsit de la monarquia reviscués en ells.

I és que pots dir, si la revolució ha estat profunda, on menys profunda ha estat és en els esperits. Sota moltes aparençances revolucionàries, amaga un esperit de burgesia o de noblesa, i cal anar amb molt de compte a deixar sortir aquests nous i a deixar posar noves cadenes. La revolució que a tots ens ha semblat, durant un temps una paraula màgica, acabaria per convertir-se en un nom oïdós.

El II Congrés d'Escriptors Antifeixistes

Es un esdeveniment que cal remarcar. La intel·lectualitat mundial, la representació més genuïna de la intel·ligència cultivada ha vingut a Espanya, en plena guerra, a celebrar el seu Congrés, a deliberar sobre la Defensa de la Cultura.

Aquest Congrés, si més no, palesa la solidaritat espiritual que tots els pobles senten vers la nostra causa. En els moments culminants de la nostra lluita contra les forces coaligades de la reacció, el capitalisme i el feix, la intel·lectualitat mundial escull el nostre país, l'Espanya lliçial, per a la seva magnífica croada. Tots esperem una gran eficàcia d'aquest Congrés. Els intel·lectuals que no han prostituit la seva ànima, saben que el poble espanyol ha de recollir els fruits del seu esperit, i els assimilarà en la transformació cultural i social per la qual brega.

Aquest Congrés posa de relleu la diferència fonamental de les dues forces en lluita. A una banda la barreja de tots els elements que pugnen per sostenir el món vell que s'enruna. A l'altra banda el proletariat manual i intel·lectual que cerca una estructuració de la societat més en harmonia amb la dignitat humana.

Fins la poca intel·ligència estava al servei del capitalisme. La reacció, amb el suport dels homes de ciència, dels literats, dels intel·lectuals de tota mena, conreava la ignorància en les masses per tal de fer-les més propícies a l'esclavatge. Així era més fàcil l'exploació i l'expoliació. Però la Humanitat avança, les classes i castes dominants ja no troben tot aquell suport que els era tan necessari. Només la clerecia s'avé a servir d'instrument aquilósador de la voluntat dels pobles.

El Congrés dels Escriptors Antifeixistes és una magnífica manifestació de la col·laboració que els intel·lectuals aporten a l'obra de redimir el proletariat de la ignorància. Un bell exponent de la seva obra cultural. Salutem als camarades que en representació de la intel·ligència alliberada de prejudicis i egoismes, vénen a Espanya a continuar la seva lluita i abnegada croada en pro de la Cultura integral.

Remarques

"Les repúbliques autònomes de la U.R.S.S. són riques i florents".

Ens en alegrem.

"El sangonament de la retaguardia no debe consistir sólo en una pliarla de facciosos emboscados, sino también de elementos que utilizan su ultrarrevolucionarismo para actuar de sanguinuelas en la economía del país y desviar el agua hacia el molino de sus egoismos y apetencias".

I d'aquests n'hi ha de tots colors.

"La Constitución soviética retorna a la democracia el seu sentit autèntic".

I a imitar-la, doncs, amics!

Sembla que el Partit Comunista té grans presses per arribar a la unificació amb el Partit Socialista Obrer.

"A la unidad llegaremos — diu — gué no fa gaire "El Socialista" — per la conducta.

Per a ésser bons antifeixistes no cal ésser mals... una altra cosa.

"El blat ja no podrà ésser objecte d'especulació".

Ens sembla un empatx d'opinió... misme... oïdós.

"Un cop d'ull a tot el món".

Home!... És tenir bon ull.

Una mena de telescopi... ampliat.

"Fets i no paraules".

El tòpic, encara?

Malo, malorum.

"Cal foragitar dels Centres oficials els emboscats que no volen anar al front".

Sempre que els emboscats no siguin parents o amics nostres.

[No faltaria més!]

Proveu-vos del Certificat de Treball!

Posat en vigència el certificat de Treball per a justificar la condició dels ciutadans i col·laborar així a la mateixa de la reraguarda que amb tant d'interès han emprès les autoritats de la República, considerem oportú recordar als nostres lectors que tothom té el deure ineludible de proveir-se de l'esmentat document per a donar facilitats a l'obra antifeixista i per evitar, a més, les molesties i perjudicis que pugui provocar l' incompliment d'aquesta disposició que obliga tothom a l'exhibició del susdit document.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R.P.

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 162 — Dissabte 10 de Juliol de 1937

UNITAT? Una nova política

Unitat? Aviat la paraula «unitat», passará a la Història sense cap valor positiu, car a còpia de parlar d'unitat, unitat i més unitat, ha esdevingut un tòpic tant popular, i tant significatiu per als antifeixistes, que de segur que a la Història d'Espanya, se li dedicarà uns quants paràgrafs per a vergonya nostra els antifeixistes espanyols.

¿Quines anomalies més grans passen a Espanya, particularment a Catalunya? Tant les organitzacions polítiques com sindicals en llurs periòdics convenen en el mateix, insistint cada dia demanant-ho: Unitat, unitat és el que fa falta per a guanyar la guerra!

¿Però és que no hi ha vergonya? On hem arribat, camarades! Sabem perfectament que als camps de batalla estem identificats en una mateixa aspiració, guanyar la guerra, que és la base de la nostra unitat, comunistes, socialistes, anarquistes i republicans, això és, tendències que, en el terreny ideològic, són completament oposades totes, sense excepció de cap classe, estem donant les nostres vides i la nostra sang per a guanyar la guerra i aixafar el feixisme, però vosaltres, la reraguarda, us heu proposat quelcom, que a la fi assolireu, si seguïu com fins a la data.

Hem arribat a un moment en què si tots, sense excepció de cap classe, no reaccionem a temps, en temps no molt llunyà pagarem cares les conseqüències.

¿No val res la sang dels nostres germans caiguts en els camps de batalla? ¿O és que la nostra guerra és una guerra per a afavorir a un o altre sector, mentre l'obrer torna on estava, amb la consegüent pèrdua d'uns quants milers de fills del poble?

Antifeixistes espanyols! Si és que veritablement som antifeixistes, puix que hi ha moments que ho dubto, donem-nos les mans tots, i a lluitar junts d'una vegada; el temps és or i nosaltres l'estem malgastant dilapidant-lo com si en fossim milionaris, i car ho estem pagant. Un exemple: Bilbao; dolorós és pronunciar aquest gloriós nom, però és la pura veritat; Bilbao ha caigut perquè no hem sabut aprofitar el temps.

I per acabar diré unes paraules més.

O ens unim tots com un sol home, ara que encara hi som a temps, però no com fins ara, sinó amb noblesa i sinceritat, o del contrari sucumbirem tots sota el jou del feixisme internacional.

ANGEL SORIA
Combatent del front d'Aragó.

Les pretensions de Franco

A la intensa activitat diplomàtica desplegada a Londres ha vingut un interval de calma. Totes les mirades estan fixes en la reunió plenària que celebrará el Comitè de no intervenció, d'una importància decisiva.

Montrestant als cercles diplomàtics es discuteix la nota de Franco demanant el reconeixement dels seus drets com a biligerant. A dir veritat hi ha, sobre aquest afer, diferències d'apreciació entre Londres i París. Per exemple, aquesta nota de Franco no fou comentada pels cercles conservadors anglesos. Igualment, als cercles governamentals no es deixava entreveure quina seria, en definitiva, l'actitud d'Anglaterra.

A París, en canvi, la nota provocà tot seguit, una seriosa reacció. ¿Quines són les intencions de Franco? ¿Vol amb aquest reconeixement — prèvia promesa de la retirada dels voluntaris — avançar

la posició a la Mediterrània? Aquest dubte agalla per igual a tots els periòdics francesos, tant els de la dreta com els de l'esquerra. La tendència nacionalista de les dretes franceses s'oposa absolutament a aquest reconeixement i, igual que en certs cercles diplomàtics, es dona a entendre que Franco, d'ara en endavant, ha d'actuar en el sentit dels "interessos vitals de l'Imperi", abandonant tota esperança d'arribar a un acord en un conflicte que ha estat provocat i alimentat per Roma i Berlín.

En alguns periòdics es segueix comentant encara el fet que el rebel Franco demana el reconeixement d'uns drets en el moment de fer-se públic el document mitjançant el qual demana a Hitler i Mussolini 125.000 homes i 500 avions per tal d'evitar "una campanya d'hivern que acabaria amb l'exèrcit nacionalista".

Política de consignes. Política de decoració, de façana. De marxar i contramarxar, de parades, i uniformes multicolors. Aquesta és la política d'un partit que es vulgui dir modern. Propaganda a l'americana. Crear en tot el poble l'obsessió d'una idea, d'una personalitat. Mite d'un home com el d'un producte de bellesa. S'anuncia el cabdill, com qualsevol marca de gosets. El nostre cabdill és el millor, el més fort, el més elegant, el que més es porta... Aquesta propaganda a l'americana ha estat una feble troballa. I així havem vist els analfabets han passat a ésser homes intel·ligents, els covards han esdevingut valents, i oh la força de l'autosuggestió, el més curiós que ells mateixos s'ho han cregut.

Res, la política té com és natural totes les facetes. Hi ha la política honrada, la de la categoria, anar pam a pam, abans no enlaira els homes, els responsabilitza, els jutja implacablement si cometen la més mínima falta. Però aquesta és la política vella, segons els autors d'aquesta faccenda que és la política nova o novíssima. O sigui la de crear homes automàtics, sers ni un sol àtom de sentiment ni d'humanisme.

La idea es reserva per als dirigents: els dirigents, han d'ésser així, excelsos, autòcrates, diuets, i per tant no tenen ni poden tenir dret ni opció a discutir les ordres que se'ls hi donin. Com és natural els dirigents no acceptarien aquesta direcció si sabessin en la forma que els hi és imposada, però en això consisteix precisament l'habilitat dels dirigents, impossibilitats-los de tot raciocini, per la màgia de les consignes, dels mots màgic, i mistificadors, que inefectament els ha de deixar tapats.

I davant aquest remei, aquesta recepta infalible que és la consigna o la paraula màgica, dita a totes hores, repetida a tot arreu, escrita en tots els llocs, com pot lluitar el poble infeliç, com pot reaccionar el pobre home lligat a un partit de consignes? Potser si que hi hauria un moment en què arribaria a creure's amb dret a reaccionar, a discutir un problema, però llavors immediatament la paraula màgica, o la consigna oportuna o la cita d'algun personatge tabú anul·larien la reacció i aquella xispeta de rebel·lia ja no tornaria a produir-se.

Es lògic que mentre aquesta política tendent a crear un automatisme en els seus seguidors no s'aparti del cercle dels il·lusos o dels personatges fàcils a la suggestió, no tingui cap importància i per tant tothom la miri amb indiferència, però quan hom ja vol intervenir en nom d'aquest automatisme en la cosa pública, vulguin governar i imposar a tot el poble aquestes maneres estranyes, llavors és lògic que

Odia al trabajo...

El comentari, que es mitjà i oñico y mitjà trágico, brota ante un telegrama que nos cuenta las tribulaciones de los fascistas en presencia de las pocas minas que han logrado conquistar en Euzkadi, después de sacrificios sin cuento. A buen seguro que ellos esperaban — luego del esfuerzo de noventa días y noventa noches de miles y miles de italianos y alemanes — impantar jornadas agotadoras de trabajo y extraer cantidades enormes de mineral que les permitieran, a más del copioso dividendo — suño dorado de todo buen fascista — cambiarlo por nuevas remesas de material de guerra. Pero no contaron con la realidad. Y la realidad — brutal para ellos, esperanzadora para nosotros — es que en Euzkadi no cuentan con un solo corazón que les sea adicto. El que no sucumbió oponiéndoles el plomo de su fusil, prefirió huir a las montañas y esconderse en los picos donde muclias veces las nubes enhebran sus vellanes, a caer bajo su tiranía. No otra cosa podía esperar de la siembra que hicieron con sus bombas, destruyendo los caseríos y las iglesias, destruyendo el árbol simbólico de libertades tradicionales, asqueando mujeres y niños, arrastrando el país y envolviéndolo en llamas. Hoy, donde llegan solo encuentran vacío y silencio. Soledad en la tierra y hostilidad en el ambiente. Advierten que árboles y piedras son enemigos irconciliables suyos, tras de los cuales espera la asechanza que puede serles fatal. Al eco — que quisiera ser triunfal, pero que los montes devuelven secamente, con fúnebres sonoridades de resaca — de sus atambores y de sus clarines, ni una sola puerta se abre. Ni un alma les sale al paso, si no es para escupirles una maldición que tiene reminiscencias bíblicas y bríos de trallazo. De la tierra — de aquella noble tierra vasca, que es a la vez mansa y brava, jugosa en sus valles y adusta en sus cumbres — brota hoy un vaho de odio inextinguible que clama venganza.

Y los fascistas, luego de la conquista, se encuentran solos. Terriblemente solos. ¿No es un síntoma significativo este de no hallar un solo trabajador? Las manos callosas y duras, en las que el trabajo dibujó huellas y trazos de sarmiento, dan quieren con el fascismo. Si la guerra les ha demostrado que los trabajadores son capaces de abastecer el torno para empuñar el

fusil, la paz que sigue a la conquista les ensaña que ni un obrero abandonará ese fusil para volverse al torno. Si los fascistas tuvieran — que no la tienen — una mínima sensibilidad, meditarían acerca de la significación de esa repulsa. Es el fascismo el que agosta la tierra que pisa. Pero es también el régimen que, por brutal, no halla cooperación. Es el macho salvaje que asesina a la hembra en vez de fecundarla con amor. Ahí lo véis, fascistas. Ahí tenéis Euzkadi, la rica y pródiga. Ante ella, vuestro papel es el del imponente y ridículo. Putifar. ¿De qué os sirve el aparato cuando guerrero de vuestros cañones — por millares — y de vuestros aviones? ¿De qué os vale vuestra oronda condición de capitalistas? Arrojad vuestros obusos en las tierras y llanuras de oro las minas; no nacirá una espiga ni extraeréis un solo lingote. Vosotros capitalistas, sin los trabajadores sois como los machos castrados. Los necesitáis a ellos imprescindiblemente, en tanto que ellos — ya lo véis — ni os precisan ni os quieren. Vuestra desgracia, que es vuestra condenación, la tenéis ante vuestros ojos. Y os hace temblar tanto como a los pecadores las trompetas del Juicio Final.

Pero aquí es donde el comentario doliente e iracundo se torna jocoso. La impresión se convierte en carcajada. Porque ante la zona minera desierta, adivinamos el gesto de estupor y hasta de terror de nuestros fascistas. Estos no lo olvidemos, son exclusivamente señoritos; señoritos de los que cortaban el cupón o de los que vivían de la cojina; de los que invertían en los "cock-tails" — "chiz" Chiclea o "chiz" Pideux — con absoluta indiferencia, los billetes que la noche anterior recogieron en el prostíbulo. Cautiva acostumbrada a vivir del sudor ajeno y que por ello mismo es enemiga de la República. Estos aspirantes a "gigolos" estarán ahora perplejos. ¿Cómo resolver el pavoroso problema? Y la perspectiva de que "von Franco" les pueda ordenar trabajar pondrá perplejidades en su ánimo y terrores en su espíritu. ¿Trabajar? Para eso, acaso, se pagaron a los fascistas? Adivinamos su fórmula. Que trabajen los hijos de las cojinas de qui nes viven. Para eso han nacido. Si, por su origen y su alcurnia, son fascistas, que sigan demostrando su condición hasta morir, como el

(De "Política")

Cal que la premsa actui amb tota lleialtat si hom vol aconseguir una veritable unió antifeixista.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 163 — Diumenge 11 de Juliol de 1937

Segueix l'encariment de la vida

Havent interessat força les dades que, referents al cost de la vida a la nostra ciutat, publicàrem el darrer mes d'Abril, plau-nos avui donar a conèixer el número index obtingut el 1er. del corrent Juliol per la Secció de Ciències Polítiques i Socials del Centre de Lectura: **393**.

I per a que es vegi l'oscil·lació ascendent que ha sofert des que esclatà la guerra, donem a continuació els darrers index trimestrals obtinguts:

1er. de Juliol del 1936	=	158
» d'Octubre »	=	164
» de Gener » 1937	=	261
» d'Abril »	=	325
» de Juliol »	=	393

Com es veu, doncs, els queviures han pujat gairebé un 150 per 100 en un any, essent de creure que mentre la guerra duri seguirà l'augment. Sobre tot si segueixen, com fins ara, anomalies, errors i passivitat.

L'altre trimestre indicàrem la conveniència de portar a cap una campanya persistent i una intel·ligent política en pro de l'abaratiment de les subsistències, però, naturalment, ningú no va fer cas de les nostres paraules. Al contrari, la política dominant fins ara ha estat contraproduent i mal orientada, donant lloc a tota mena d'acaparaments, mediacions, aprofitaments, negocis... i negocis. La única campanya que s'ha portat a cap, ha estat per augmentar, a vegades desproporcionadament, sous i jornals que, com és lògic, ha contribuït a encarir encara més la producció i tota mena d'articles.

A tot això, més que a escassetat i a motius justificats, es deu, per exemple, l'alça exorbitant d'articles que es produeixen—i en quantitat suficient—ací a casa nostra: l'oli i el sabó. L'oli, ara fa un any, es pagava al detall a 1'70 pessetes el litre, tres mesos enrera a 2'70 pessetes i avui a 4'50 pessetes. I el sabó, de 1 pesseta el quilo que valia el 1er. de Juliol de l'any passat, es posà el 1er. d'Abril darrer a 2 pessetes i ara val 2'50 pessetes.

S'ha de remarcar, a més dels al·ludits articles, el preu de la carn i el tocino, que també, en tres mesos, han sofert pujades tan considerables com inexplicables: de 10'50 i 8'50 pessetes—promig—que valien respectivament a primers d'Abril, s'han posat, l'una i l'altra, a 12 pessetes quilo. I altres queviures, entre ells sobre tot el cafè, han sofert també algunes pujades, per bé que són de menys importància.

Una vegada més recomanem, per tant, que s'estudiï, s'atengui i es resolgui tan important problema, puix sinó arribarem a no poder menjar.

R.

- REMARQUES -

«Brigades de choque en Cataluña. La Juventud Unificada de la Generalidad las organiza».

Però, ¿és que la Generalitat té una joventut unificada?

«Los hechos señalan a los verdaderos amigos de los colectivistas».

La veritat. No veiem per enlloc ni els fets ni els amics ni els col·lectivistes.

«La idea del Partido Único del Proletariado, transformada en un inmenso torrente arrollador».

¡Que exagerats som!

«Faltaba que no sentim parlar de les tan il·lustrades minorias».

«audaces». ¿Es, potser, que en transformar-se en individualitats incontrolades, han caigut en el descrèdit?

Possiblement.

El cert és que ara es dibuixa una nova modalitat.

La missió redemptora que abans s'atribuïa a «las minorias audaces», ara és penjada a un cabdill qualsevol.

I el cabdill, que per cert no precisa de dots d'intel·ligència ni d'ètica, per a fer la felicitat dels humans només cal que vagi ben proveït de consignes i... d'audàcia. (El lector ja hi posarà el mot exacte).

És clar que, en definitiva, caldrà comptar amb la minyona.

Que potser desventlli rebeca.

Els facciosos no troben obrers per a treballar a les mines de ferro de Bilbao

«El Socialista publica un breu article titulat "Ambición fallida" en el qual diu que a Bilbao els facciosos no troben obrers per a explotar les mines de ferro tan cobejades.

«La recerca —afegeix— es té desperada. No valen les exhortacions ni les que van envoltades d'amenaças. Al obrero se lo ha tragado la tierra. Una sociedad de muerte rodea los yacimientos de cobre y hierro, tan brutalmente apropiados».

Mínimes suggerències

Per a ningú és un secret, que un cop guanyada la guerra, s'ha ofegat la nostra Economia Nacional i Catalunya en un estat miserable, empobrit i caòtic.

La guerra ens imposa mesures econòmiques que sobrepassen els càlculs més afuats. Res es pot més pagar, i els preus s'han anat pujant, fins a punts astronòmics.

Per a remeiar en el possible aquesta crisi tan aguditzada en que quedà la nostra Hisenda, s'empeñan mesures radicals i veritablement a fons per a fer desaparèixer el col·lapse econòmic en que la guerra ens haurà portat.

Es de suposar que l'Estat no tindrà més solució viable i momentània, que la nacionalització de tots els camins ferriats, mines, explotació de la venda dels tabacs, llumins i d'altres grans empreses, que avui formen les indústries de major rendiment.

Els Municipis, esgotats tots els seus cabals i endegats per dutes ocasionals per despeses en atenció de guerra els hi caldrà recórrer igualment a la municipalització de serveis avui en mans d'empreses particulars, tal com són les pompes funebres, espectacles públics, agències, recordadors i rondes de les finques urbanes, ultra altres que s'hi objecte d'ingrés sanejats o almeys amb probabilitats d'èxit.

Ara bé. Com sia que aquesta tasca ha d'ésser portada a terme amb el màxim d'encert, cal no improvisar-ho tot de moment, sinó que cal, i és absolutament necessari, que els dirigents de la nostra política, que és l'art de governar i de dirigir el poble, procurin ja, anar estudiant aquesta nova estructuració o modalitat de la nostra vida econòmica, cas que arribi, que qui sap si tindrà de posar-se en pràctica més aviat del que ens pensem.

SUGGERIDOR.

La lluita contra la mosca de l'oliva

Ha començat ja la pràctica, a la comarca del Baix Ebre i el Montsià, el tractament contra la mosca de l'oliva, d'acord amb allò que fou disposat per Decret del 23 de juny darrer.

Tal com preveu l'esmentada disposició, aquest tractament s'ha començat per la zona dels termes municipals de la Sénia i Uldecona, que és on la malura presenta uns caràcters de major gravetat, i continuarà fent-se a la resta de la regió olivarera d'una manera progressiva per tal que, en un termini de tres o quatre anys, pugui haver-se tractat completament tota la comarca afectada.

La regulació de tot aqò inherent a aquesta campanya: és a càrrec del Departament d'Agricultura i els Serveis Tècnics d'aquest Departament han curen de la direcció tècnica del tractament amb la col·laboració de la Secció Agronòmica de Tarragona, els serveis de la qual han estat posats a disposició de la Generalitat pel Ministeri d'Agricultura del Govern de la R. Pública.

Tot just iniciada la campanya, a la Conselleria d'Agricultura ja s'han rebut múltiples proves de la gran satisfacció i de l'entusiasme que aquesta iniciativa ha desavallat entre la pagania de la comarca afectada, la qual cosa és tanmateix ben lògica si es té en compte que l'insècte que es combat constituïx un veritable flagell per a les olives, i que l'esmentat tractament, determinat, en definitiva, la fi d'aquesta plaga.

En efecte, hom uspera que en acabar-se el termini previst per al pla d'aquest tractament, podrà registrar-se així mateix l'acabament de la crisi en que, d'uns anys ençà, es trobava la zona olivarera de la comarca del Baix Ebre i el Montsià; zona que comprén un total aproximat d'un miló mig d'oliveres i els olivicultors de la qual savien de veure, amb la consternació que és de suposar, com cada any era fatalment minvat el producte del seu treball, car les pèrdues que la mosca de l'oliva infligia a la producció pujaven a un 30 per 100, que significa un perjudici anual d'alguns milions de pessetes.

DE CINEMA

Nuevo método para conservar la belleza

Vaya sobre ruedas en pos de la belleza.

Esto es el consejo que dan las rutinas estrellas de Hollywood, quienes de esa manera encuentran diversión y ejercicio al mismo tiempo.

Por ejemplo, la adorable Virginia Bruce, actriz de la Metro, las maneja hábilmente para tener todos los días un rato libre y pasear en su bicicleta.

«Es un magnífico ejercicio», declara Virginia, «y además quita a uno de la cabeza», sus preocupaciones aunque solo sea temporalmente. Antes del desayuno me hago mucho bien un paseo en bicicleta seguido de una ducha fría».

Julia Hayden, por su parte, prefiere los patines de ruedas.

«No tenía la menor idea de que fuera un ejercicio tan bueno hasta hace poco que fui a un patinadero», dice Julia. «Al día siguiente, sentía dolor en todo el cuerpo y eso me hizo comprender que todos los músculos habían hecho ejercicio. Desde entonces, no dejo ni siquiera un solo día, por la mañana y por la noche, de dar patinando tres vueltas a la manzana. Por supuesto, me levanto temprano, para hacerlo cuando los demás vecinos todavía duermen. Por la noche no me importa porque está oscuro».

También la juda Magda Evans va sobre ruedas en pos de la belleza, utilizando para sus ejercicios de velocipedeo de modelo antiguo.

Como medio de hacer un ejercicio completo, Betty Furness (espartañista del "patinete", aparato que consiste en una tabla estrecha con dos ruedas, una al frente y otra atrás y una palanca alta que hace las veces de volante para la dirección).

La encantadora Betty encuentra diversión y ejercicio con ese artefacto, que vio por primera vez estando de vacaciones en la Florida, donde compró uno que trajo con ella a Hollywood.

Sobre ruedas trata ahora las estrellas de la pantalla a conservar la esbelta de su figura, matando así dos pájaros de una pedrada: se divierten y hacen ejercicio.

DEMETRIO LEON.

Les revolucions que s'excedeixen en llur tasca destructiva, moralment, tenen per destí la mort i per mortalla el menyspreu de les seleccions espirituals que les hauren recolzades i fetes magnífiques.

Joan Peiró.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 164 — Dimarts 13 de juliol de 1937

Moralitat i bons costums

Qui no ha sentit parlar extensament de moralitat i bons costums? Uns per a exigir-ho dels encarregats de la cosa pública. Altres, per a demanar-ho en nom d'un poble que sempre estan disposats a representar, encertadament o no; amb motius per a representar-lo, o sense motius.

El cas és que aquesta qüestió, abans, durant, i segurament després de la Revolució, ha estat, és i serà una d'aquelles que gastarà més paper. El cas seria esbrinar si sempre els que demanen i exigeixen moralitat en tots els aspectes polítics i econòmics, són els més indicats en exigir-ho i demanar-ho.

Suposem-nos per un moment que un sector, o bé uns individus, després de demanar constantment moralitat en totes les qüestions—morals, polítiques, econòmiques i etc.—arriben a ocupar els llocs de màxima responsabilitat d'una Nació, d'un Municipi. Es de creure que la seva tasca serà tan límpida, la seva actuació tan diàfana, que passarà a la Història com a model de bons costums, de moralitat. Els ciutadans de la Nació, o del Municipi sentirán una impressió gratíssima, perquè consideraran que el primer acte i els successius dels nous governants seran encaminats a que el poble vegi que efectivament s'obra com a perfectes moralitzadors, com a perfectes administradors de la cosa pública, per a exemple dels que els puguin succeir i en vistes, està clar, a que el poble sempre reclami la seva presència en tots els afers de caràcter popular.

I en aquest cas és de suposar que els que sempre estaven maldant a grans crits que s'acabés la disbauxa en tots els ordres; que s'acabés allò de que els governants usessin cotxe i gastessin, està clar, gasolina a tot drap, s'estessin de gastar-ne més que en allò de pura necessitat oficial, en bé dels interessos del poble.

Val a dir que en algun cas, no responen les paraules als fets; no responen perquè els cotxes destinats a serveis de la ciutat, s'empren en fer excursions molt agradables, imitant, considerablement corregit i augmentat, el que feien els antics magnats de la política.

Caldria que els homes que diuen sentir un ideal, i que en el cas de cada u, tots pretenen sentir interpretat el millor, fessin un esforç per a contenir-se de certes expansions que objectivament a ells els serà sense importància però que de fet responen a un esperit de platxeri, molt humà, sens dubte, però poc en concordança amb els esgarips gastats durant una sèrie interminable de temps.

Ja parlàvem l'altre dia de què no n'hi ha prou en dir que se sent un ideal. Hi ha d'haver, «al canto», unes proves que demostrin fins a quin punt se senten, i que no hi ha altra demostració com interessar-se en donar l'exemple. D'altra manera es dona la sensació i l'evidència de què tants crits i tantes campanyes no han estat inspirades més que pel despit o per l'enveja.

La moralitat i els bons costums, quan s'han demanat i s'han exigit amb tanta insistència, s'ha de demostrar amb fets.

M. BADIA COLOMER.

Guanyant la victòria a pols

"El Socialista", comentant les jornades guerreres que se desenvolupen en las cercanías de Madrid, diu que a la inversa de lo que generalment se piensa, nuestros partes oficiales se quedan cortos. Djean la verdad — agrega — pero tan medida, que ni siquiera dicen la verdad completa. La verdad, es ahora superior a lo que cuentan los partes. Se prefiere pecar de corto, antes de incurrir en excesos y halaga optimismos ajenos.

La ofensiva no tiene nada de fá-

cil. Es dura. El enemigo ofrece gran resistencia. Sus posiciones han sido reforzadas, llegando al frente de Madrid, apresuradamente, tropas de reserva y material bélico.

Se inicia además la ofensiva leal, cuando el adversario, engreído por la toma de Bilbao, pronunciaba nuevamente como segura su entrada en Madrid. Pero lo cierto es que nuestros soldados, con una disciplina rigurosa y dirigidos por un Mando inteligente, ganan a pulso su victoria.

PALABRAS SINILACION

Se acabaron los asistentes!

Hablar a cada instante de la renovación como de un tema bizantino, sin hacer nada práctico, por el tanto de la misma, no es tarea muy difícil. Mas realizar a diario un poco de revolución, sin haberlo anunciado con es-
tatazón, es algo más difícil. Buena burlando, como si se tratara de una disposición intrascendente, el ministro de Defensa Nacional acaba de dudar una circular suprimiendo los asistentes. Entendámonos. No es que Indalecio Prieto haya impuesto desde el "Diario Oficial" de su Ministerio el sacrificio físico de los actuales, para nombrar a otros en sus puestos, sino que lisa y llanamente, como medida de resultados muy democráticos, ha dispuesto "que el personal de generales, jefes y oficiales y sargentos designados en retaguardia no tendrá, por ningún concepto, ordenanzas a su servicio." Los autores cómicos en cierno, entre los cuales no ha descolado todavía, desgraciadamente, ningún Tomás Lucero o Vítel Alva, van a verse privados, en sus futuras producciones, de un elemento de tan evidente e intensa comicidad como el "asistente". ¿Que hemos de hacerle! En cambio, ¡cuan saludable nos parece la disposición, ya que no era admisible cuando tantas cosas absurdas han sido barridas entre las infinitas desaparecidas por la convulsión actual, si hubiera aún en pie la casi siempre humillante figura del asistente!

Acaso haya quien juzgue de poca monta la medida. Para mí, por lo que significa de acabar con un privilegio injustificado, lo califico de bastante importante. No era lícito que, aprovechándose de un derecho no muy claro ni tampoco bien delimitadas sus atribuciones, en muchas cosas, de oficiales y jefes se usurara la colaboración de una niñera, de una doncella, o de una cocinera, a las cuales solía suplir a menudo el asistente. Claro es que ello ocurría entre los oficiales y jefes del Ejército de la monarquía y primeros años de la República. Hay que admitir que para la mayoría de los actuales, para cuantos han revelado sus estrellas y galones anteriores en los frentes de batalla o los han ganado ahora enteramente al servicio y defensa de la libertad de España, esa costumbre del asistente debería considerarse abolida de hecho aunque no lo estuviera aún por el "Diario Oficial". Empero, por si después del triunfo suryeran capitanas, comandantes y coronelas sobradamente engreídas que no supieran apreciar en toda su importancia los sacrificios hechos por España para derrotar el fascismo internacional e instaurar un nuevo régimen, alegrémonos de que el ministro de Defensa haya querido ar-

Wagner

Lector amic:

Un periodista de Barcelona, el nom del qual no fa el cas, està molt enfadat perquè la Banda Municipal de la ciutat dels ja controlats dona concerts de els programes dels quals hi figuren, obres del músic alemany Richard Wagner.

I vol saber l'opinió de l'Alcalde de Barcelona.

I la dels professors de la Banda. I la del poble barceloní, el qual, segons el colega, és el "pagano".

Jo, amic meu, sense admiració pels periodistes de la capital i als seus redactors els tinc catalogats, en la sèrie dels prohoms que mereixen el meu respecte.

Quan agito un diari de la capital, em vénen ganes d'exclamar: Això és un diari!

I quan llegeixo els articles de la Premsa de la capital, pensant en llurs autors, dic convèctut: Això són periodistes!

En el cas que ens ocupa però, a desgrat meu, a contracció, el meu criteri ha estat aquest:

Això no és un diari!

Això no és un periodista!

I els meus companys són de la meua opinió.

I l'Alcalde de Barcelona... també. I els professors de la Banda..... igual.

I el poble, el "pagano"... ídem.

Naturalment que d'un periódic repassant la col·lecció del qual ens trobaríem, per exemple, amb l'afirmació que el gran pintor català Mariano Fortuny era un emblanquinador, no cal fer-ne gaire cas.

Naturalment que l'autor de "Tannhäuser", el compositor més eminent del segle XIX, està per damunt de la baixosa que representa apreciar un art inimitable i fer-ne baluard amb la finalitat exclusiva d'apuntar-se un èxit entre els analfabets.

Naturalment que no és el mateix cultura que "cultura".

Però...

Si un programa wagnerià és inoportú perquè Wagner era alemany — era chi — no serà inoportú, també, fer diaris, tenint en compte que Gutenberg, l'inventor de la impremta, era alemany?

POPEYE.

rancar a temps, antes de que pueda echar raíces, esa mala hierba de la vanidad que brota a menudo como consecuencia de una nueva situación económica entre cuantos no por ganar más, sino por no haber estudiado bastante y career de una sensibilidad en consonancia con todo ideal elevado, se truncan injustamente, tal vez sin proponérselo, en unos "nuevos ricos" insostenibles e impertinentes...

AGLAO.

Remarques

«Los acuerdos de la Ejecutiva de la U. G. T.—Algunos directivos contra los Sindicatos y los obreros».

La música de sempre. Si no fas el que jo vull...

«Divide y vencerás», que és la màxima loyalesca.

«Todos los ciudadanos soviéticos son iguales ante la ley».

Home!... A Espanya fa ja molts anys que els «ciudadanos» són iguals DAVANT la llei.

I no n'hem fet pas escaraballs. ¿Es que no us en havíeu enterats?

Decididament, hi ha afectes que maten.

De «El Socialista»:

«Mitin en pro de la unidad marxista. Unos la quieren y otros la hieren».

Evidentíssim.

«La clase obrera española sólo puede ser representada en el Gobierno por la C. N. T. y la U. G. T.»

Però ¿no havíem quedat que els obrers havien d'exterminar el marge de tota política?

Perquè, per arribar a aquesta conclusió d'era, no calia que socialistes i anarquistes es barallessin durant prop d'un segle.

«Si hay líneas coincidentes, ¿quién provoca el divorcio?»

Probablement la conducta.

Que per alguna cosa té nom de dona.

Registre Civil

Inscripcions del 10 de juliol 1937

NAIXEMENTS

Joan Dalmau Nicolau.
Josep Giménez Pubill.
Ruben Badia Mayor.
Josep Rodon Villarroja.

DEFUNCIONS

Jos. pa Cardona Miquel, 39 anys;
Raval M. Folguera, 45.

MATRIMONIS

Salvador Figueras Fábregas amb
Ramona Freixes Segarra.

Comissió d'Administració de la Propietat Urbana de Reus

Per tal d'organitzar el Control de l'Estatge, tots els ciutadans caps de família, provistos del darrer rebut que tinguin pagat, del lloguer del pis que habitin, passaran per aquestes oficines instal·lades en els baixos del Palau (entrada pel carrer d'Alca) d'acord amb el quadro de dates següents:

Del 7 al 15 juliol: Tots els que habitin xalets, cases de camp, i els domiciliats en carrers que no figuren en la precedent relació.

PEL MAL CAMÍ Siguem millors

Mal camí és el que han emprès els que fins ara han dirigit un partit titulat antifeixista però que en realitat no era altra cosa que un instrument emprat pels enemics de la classe treballadora per a cercar la desunió del proletariat i com a conseqüència la pèrdua de la guerra per part de les armes republicanes. Mal camí aquest, perquè si alguns homes dirigents de l'esmentat partit polític encara no han rebut molt explícitament el despreci de la massa antifeixista, amb la seva nova actitud—però que respon a una tàctica vella—hauran de copiar definitivament la sentència que en el més feliç dels casos els portarà a l'ostracisme riguros.

Fins per a certes maniobres, encara que siguin de caràcter polític, els homes han de tenir tàctica. Almenys la tàctica d'aparentar un reconeixement d'errors fonamentals, però demostrats en ocasió que no resulti contraproduent i per tant extemporània. En bona llei cristiana, àdhuc, i la llei cristiana fins ara ha estat la que s'ha practicat amb més cinisme, els que pequen han de passar per una penitència. Encara que no sigui per altra cosa que per a tapar els ulls als innocents xais que segueixen les doctrines.

Es veu, però, que ara, ni aquestes elementals reserves de caràcter moral han estat observades pels elements que desplaçats del camp polític per haver estat inutilitzat públicament el seu partit, sense esperar passar el temps prudencial per a aparentar que han fet penitència volen introduir-se a les fileres d'una altra organització provadament antifeixista, per a des d'allí continuar segurament la tasca portada a terme des de l'organització que dirigien encaminada a divorciar la família proletària.

La intenció no està mal. El que manca és que els propòsits reeixixin, perquè encara, malgrat tot, queda un grau de dignitat entre la massa obrera de la qual difícilment s'en deslliurará. Encara que no manquin alguns mitjancers que es prestin a fer qualsevol paper, la massa sana, amb consciència netament proletària, no es decantarà segons les apetències de qualsevol element isolat, tingui o no ascendiment dins un partit u organització política.

Els que fins ara han dirigit un sector que titulant-se antifeixista han demostrat amb fets que no responia la seva trajectòria política a les necessitats i deures que la guerra imposava i imposa, no podran ésser mai rebuts en el si d'un altre sector que aquest si vol defensar fins on calgui els interessos de la lluita que se sosté contra el feixisme.

Els obrers tots, sense distinció de matis polític ni sindical, però que sentin honradament la causa proletària per la qual els camps de lluita moren els millors dels homes d'Ibèria, no consentiran de cap manera que ara es barregin amb ells elements que han contribuït a l'allargament d'aquesta contesa, perquè des dels primers moments, en lloc de treballar per a l'apropament dels obrers de les dues Sindicals, no han fet altra cosa que enfrontar-los per a culminar en lluites armades de caràcter eminentment fratricida.

Tinguin-ho ben en compte els que volen especular amb aquesta nova maniobra trotsquista. Al Món, s'és o no s'és. Quan es reconeixen errors, i d'una transcendència com l'error que ara es vol reconèixer una mica tard, cal tenir la suficient gallardia per a arrostrar totes les conseqüències. Als que es combat avui aferrissadament, d'una manera violenta, demà el que potser es pot fer és deixar-los de combatre si es reconeix la raó. Mai, però, arribar a l'extrem de voler-se barrejar a les seves fileres, perquè hi ha un elemental deure de dignitat política que ho priva.

Que ho priva! Perquè quan hom va de bona fe, en el primer que pensa és en allunyar la susceptibilitat de què els altres es creguin que volen obrar a traïció.

I cal recapacitar. Tots: Uns i altres.

M. BADIA COLOMER.

Sinceritat com a única consigna.

Qualsevol persona que tingui sentit comú haurà notat la incongruència que existeix en l'actuació de la major part de la premsa, particularment la de Barcelona, en el que es refereix al problema de la unitat de tots els sectors antifeixistes. I això és un reflex de la realitat política-social de Catalunya: Parlar molt d'unitat i fer tot el possible per augmentar la discòrdia.

Amb una freqüència esborronadora es dona el cas d'aparèixer al mateix número d'un diari i àdhuc a la mateixa plana, articles amb grossos títulars advocant per la unitat com a premissa indispensable per al triomf i les més furioses escomeses contra un o altre dels aliats de front en la lluita que sostenim amb les forces lligades dins el signe del Feix.

Sembla talment com si fos obra de folles. Allò que en diem "dogma" amb els peus el que hem fet amb el cap.

Nosaltres, que estem fermament convençuts de la necessitat de mantenir la unitat antifeixista, i que fem i seguirem fent tots els esforços encaminats en aquest fi, no compre-nem com pot haver-hi tanta incon-sciència. De vegades llegim treballs que ens animen amb la llum de l'es-perança. Sembla que hom ha entrat en raó en escriure: "Una causa sublim com és la que defensem contra el feixisme exigeix tots els sacrificis". "La consecució de la victòria ha d'ésser obra de tots". "Dixem de banda diferències sense im-portància davant la grandesa de la causa que a tots ens és comuna". (te).

Així en els títulars, que en el text els conceptes arriben a ésser tant convincents que no dubtarem de signar al peu.

Però més avall o al costat mateix surt la desconsideració envers l'adversari, la intolerància i l'agres-sivitat prenen cos, i no és estrany de veure els insults embrutar el paper i les grolleries, les injúries i les calúmnies rebajar la dignitat de qui les escriu molt més que tacar l'honorabilitat d'aquell a qui a-na-ven adreçats aquests atacs inno-bles.

Homes intel·ligents de gairebé tots els sectors incorren en aquest gravíssim defecte. Avui l'un ataca, demà l'altre es defensa i sempre resulta una activitat demolidora en perjudici de la unitat dels que s'hi lliuren i dels sagrats interessos materials i espirituals de la Civilit-zació, interessos que a Espanya ens estem jugant tant els herois que do-nen llur sang amb les armes a la mà contra els miserables facciosos, com els que desfan aquesta admi-rable gesta amb llur procedir dissol-vent a la retaguarda.

Cal que siguem millors. No des-cendi a la baixesa del col·laborar inconscientment amb els enemics de

la llibertat deu ésser la preocupa-ció dels bons antifeixistes, dels que s'esforcen a demostrar que són mil-lor que els altres.

Si abans d'envejar l'adversari amb tota mena d'improperis, perquè és massa revolucionari o perquè ho és poc, ens aturegem a reflexionar amb la màxima bona voluntat des-cobrim que totes les ideologies, totes les tendències polítiques i so-cials emmarcades dins el front que dóna la llibertat dels homes i dels pobles de l'Univers damunt el petit clos d'Ibèria tenen quel-com de bo que és injust i interes-sat de no reconèixer. Ens adonarem que ésser revolucionari és un guar-dó que no mereixen els fanàtics, els immorals ni els malvats; i que l'alt-honor de pertànyer a la categoria dels grans homes que han conquis-tat la glòria de la posteritat amb el nom de "revolucionaris" ens obliga a la lluita, a la noblesa, a la pondració i a la tolerància. Veurem que és incompatible amb la Revolució tot allò que s'allunya del suprem esperit de convivència liberal, i que portar la bondat i la perfecció a la quinta essència. "Ésser millor, sempre millor", és el dis-tíngu que constitueix la norma de conducció del vertader revolucionari.

Altra cosa és truencaia per a enganyar taurans, demagògia de l'escola lerrouxista que, encara que de moment engresqui les multi-tuds incògnites, està condemnada al blâme públic i al fracàs.

Remarques

«Las Internacionales siguen el camino de la unidad de acción en defensa de España».

L'altre dia haguérem de comen-tar, quelcom que induïa a creure el contrari.

¿En què quedem?
¿Es que l'afany de "proselitis-me" fa perdre l'oremus?

«No hay posibilidades de conciliación».

¿Què hi farem!
A vegades val més així.

«Lo importante es seguir adap-tándose a la realidad».

¿A la realitat?
Si fos així... estariem d'enho-rebona.

«Por el Partido Unico del Pro-letariado».

Sembla que aquesta consigna ja no té el significat de quan es va llançar.

¿Se'n reserva una nova sor-presa?

El temps ho aclarirà.

«Ir contra la República es ir contra España».

Exacte.

ELS BOMBERS CATALANS

Ha retornat de Madrid la comi-sió de bombers catalans que anaren a la capital de la República per tal d'oferir la seva solidaritat a aquells herois companys seus.

Pel que ens ha manifestat el company Més i pel que llegim a la premsa madrilenya, podem afirmar que el gest dels bombers catalans ha causat excel·lent impressió a Madrid.

Vegis, per exemple, el que diu "El Socialista":

"Con decisiones de esta natu-ra leza, brandadas con calor de emo-ción combativa, nos habíamos aho-rado muchos compañeros amargos que nos hemos visto precisados a escribir cuando desde la me-seta central dirigíamos la mirada hacia la periferia. ¿No es este el camino por el cual ha de marchar el pen-samiento activo, polarizado hacia la guerra? Si lo es. Y el más expedito y el más ardiente. Cuando hemos hecho aplicaciones responsables a las retaguardias lejanas, sólo soli-citábamos que la presencia de la guerra no quedase olvidada de quienes no la veían de cerca. Sa-bíamos que presente el drama en los espíritus, lo demás vendría por añadidura. Sirve para nuestro razo-namiento el rasgo de los bomberos catalanes. Es una decisión que lle-ga hasta sus compañeros madrileños abierta y generosa. Ha brotado a impulsos de una consideración de trabajo duro que solo ellos podían estimar en su justa medida. La ac-titud de los bomberos catalanes, los catalanes. La agradecemos y la esti-mamos en lo que vale. Y la desta-camos, además, porque es un ejem-plo en el cual no harían mal en mi-rarse ciertas zonas de la retaguar-dia, adornadas con egoísmos cen-surables por todos conceptos..."

LA RECOLLIDA D'ARMES

En una barriada de Barcelona, la policia ha practicat un registre en una casa i ha trobat bastant d'ar-mament i municions, que detallat és el següent:

33 fusells, 6 caixes de muni-cions per a fusell, 2 caixes de bom-bes de mà, 5 sacs que contenien corretjams, cartutxeres i altres co-ses.

Així mateix continuant la recoll-i-da d'armes i municions, ha estat trobada als pobles de Les Piles, Sarreal, Segarra de Gaià, Viure, Vallmoll del Vallès, el següent ar-mament i municions:

Remington, 25 cartutxos per al mateix, 27 escopetes, 2 pistols au-tomàtiques, 2 fusells antics, 1 re-vólver, 38 escopetes, 3 Remington, 13 fusells, 3 revólvers automàtics, 1 ganivet de "monte", i rifle, 20 es-copetes de caca, 3 pistols automà-tiques, 1 caixa amb pólvora, dina-mita i cartutxos, 22 bombes de mà, 25 detonadors, 1 Winchester, 25 bales de pl.

Caldrà insistir...

Feiem remarcar, en altres ocasions, les dificultats que en el normal desenvolupament de la vida ciutadana reporta la guerra. És aquest un tema en el qual no ens sap greu insistir, perquè cal infiltrar pregonament l'esperit de sacrifici en tot quan es refereix a la vida normal de la població.

Quan és un fet tan innegable i tan cru aquest de l'existència de la guerra, i la lluita està prop d'assolir un any de durada cal pensar en els sacrificis que s'han de fer per a portar a bell terme la victòria anhelada. Poc a poc les anomalies observades en algunes coses que es poden arranjar es subsanen. El cas, per exemple, dels emboscats a reraguarda pren camí de solucions ràpides i expedites. El Govern, o els seus Consellers per sí, han disposat que cessin en els seus destins tots els individus afectes als seus Departaments que eludeixin el deure d'incorporar-se a files si han estat cridades les seves lleves. Els ciutadans que practiquen la ganduleria no preocupant-se de res més que de viure bé, també són «col·leccionats» per les autoritats, que els destinen a treballs de guerra, o els envien al front. Així es va poc a poc, junt amb la tasca que porten a terme els Comitès Pro Exèrcit Popular Regular, aconseguint que ningú pugui eludir una obligació capdal.

En tot això, però, cal que els que restem a reraguarda fixem l'atenció en una cosa de primordial importància, i és la de no voler conscientment o no, crear conflictes que puguin donar la sensació de que vivim en un malestar perenne. Ningú, està clar, podrà negar que ara no vivim precisament en benestar. Però és que aquestes anomalies pròpies de la situació anormal que tota guerra crea, no hem d'exterioritzar-les fins a tal punt que suposin alteracions d'ordre públic de més o menys importància.

Els qui per experiència o simplement per referències saben a quins extrems s'arriba quan es manté una guerra, han de pensar — i ajudar pels seus mitjans a propagar-ho, — que en guerres de tipus capitalista els pobles han d'adaptar-se resignadament a les conseqüències que la guerra reporta. Privacions, dolor, misèria, és el tragecte pel qual passaren els pobles quan la guerra europea. Llavors, la guerra era de tipus capitalista, per a defensar interessos de grans Companyies, de l'alta Banca, dels trusts. No es defensava res més que uns interessos particulars. Per a defensar aquests mateixos interessos ens declararen la guerra uns generals sense honor, a les ordres del feixisme internacional.

I bé. La guerra no l'hem volguda nosaltres. El poble espanyol es defensa de l'escomesa capitalista. A l'altre camp, no precisament al camp facciós de la vella Espanya, sinó a la mateixa Itàlia, a la mateixa Alemanya, a Portugal mateix, els pobles, col·lectivament, pateixen fam, conseqüència lògica de la política capitalista adoptant procediments feixistes. Si ells, a profit d'una causa, d'unes apetències criminals, sofreixen des de llargs anys tanta misèria, per què nosaltres, pendent d'una guerra que no hem provocat i que hem de guanyar — que hem de guanyar! —, no posem la voluntat a que se suportin les dificultats amb estoicisme?

L'enemic haurà pensat més d'una volta en la possibilitat de guanyar-nos per cansament. No hem d'ésser nosaltres qui ens conformem a donar-li satisfacció, i sabent com és de molt pitjor la situació a l'altre camp, hem d'esforçar-nos a resistir totes les inconveniències que, filles de la guerra, hàgim esdevingut i esdevinguin.

M. BADIA COLOMER.

No escatimar la lleialtat. Heus ací una premissa que hauria d'esdevenir consigna antifeixista.

Detalls de la troballa d'armes a València

València. — El director general de Seguretat ha dit que es practicà un gran servei al xalet anomenat "Villa Vergel", situat al camí d'Al·girs, finca que era propietat de Dolores Ayora Oleja, actualment a Gènova, on fugí el dia 16 de juliol últim.

En aquella finca, que té una gran extensió, hi ha un terreny plantat d'arbres i amb força brossa, on foren trobades, després de grans treballs, i convenientment enterrades, 4.400 bombes de mà, tres caixes de municions de pistola del nou de llarg, un sac de municions de fusil i un corral de Sanitat Militar amb les cantines plenes. Aquests explosius estaven degudament posats en caixes de fusta i cobertes de serradures i cada caixa contenia vint bombes. Aquestes caixes estaven enterrades dintre d'altres de més grans que tenien tres cobertes: una de fusta, una altra de serradures, i una altra d'uralita, per tal de preservar-les de la humitat.

Com a dada interessant s'observa que a tot l'espai on hi havia enterrades les caixes, els arbres al peu dels quals han estat trobades, tenien uns senyals realitzats amb una eina de tall en forma de creu.

All lloc on s'ha realitzat aquesta troballa important hi ha actualment una maternitat que depèn de l'Hospital Provincial i abans era destinat a serveis d'Esquerra Republicana i més tard fou ocupat pels grups anarquistes de la Faa.

L'edifici de referència estava voltat per una paret de rajols.

El director general de Seguretat ha remarcat la importància extraordinària d'aquest servei, així com la tasca realitzada pels agents que a les ordres del senyor Méndez l'han portat a cap.

— L'ordre públic — afegí — és inalterable a tot el territori de tota l'Espanya lleial.

La flota de defensa antisubmarina de Catalunya

La "Caceta" disposa que la flota de vigilància i defensa antisubmarina de Catalunya quedi constituïda pels "bous" "Ana", "Adela" i "Francisca", llanxa de la Companyia Arrendatària de Tabacs, vaixell bomba "Llobregat" i remolcador de les obres del port "Monturiol".

Aquests vaixells es consideraran incatats per l'Estat, al servei de les ordres directes de l'E. M. de Marina.

El que diuen els 846 presoners fets a Villanueva del Pardillo

Madrid. — En una de les sales del Ministeri de Finances, els periodistes pogueren conversar breument amb els soldats fets presoners a l'enemic en la recent victoriosa operació duta a terme al front del Centre per l'Exèrcit Popular.

El nombre de presoners puja a 846, la majoria dels quals procedeixen de Villanueva del Pardillo, on foren capturats en ocupar el poble la nostra heroica tropa.

Tots aquests soldats, que havien arribat a Madrid en estat lamentable, puix que es trobaven famolencs i amb l'uniforme brut i destroçat, se'ls donà roba neta i tot aliment que necessitaven.

Tots els presoners es mostraven contents de trobar-se en camp republicà i no amagaven llur alegria.

Manifestaren als periodistes que la major part d'ells havien pertangut al Regiment de Sant Quintí i als d'artilleria "Canarias" i "Andalucía".

Conciden en dir que a Madrid havien rebut una agradable i inesperada sorpresa en comprovar que la vida de la ciutat era absolutament normal. Se'ns deia continuament — afegiren — que Madrid estava sense vida i que només circulaven pels carrers tropes estrangeres; que l'aspecte de la ciutat era realment imponent. Tot al revés de com ho havien vist. Insistiren a fer remarcar als informadors que es trobaven francament satisfets de trobar-se a la fi a l'Espanya lleial i que es peraven que arribés aquest moment.

Maj no perdrerem l'esperança de trobar una ocasió de passar-se a les files republicanes; però cada vegada és més difícil de fer-ho, perquè les contínues desercions que es produïxen en el terreny facciós han determinat l'adopció de severíssimes mesures de vigilància, molt especialment prop dels soldats obrers i camperols que procedeixen dels pobles.

Com nosaltres — afegiren — el 90 per 100 dels combatents espanyols que es troben a les trinxeres feixistes, desitgen passar-se a la zona lleial.

A la zona facciosa la vida és insuportable. Es vigila continuament els soldats, i a la més petita sospita se'ls afusella. I el mateix passa amb l'element civil a la reraguarda, on els "senyorets" de Falanga realitzen serveis policials i duen a terme les més brutals repressions contra el poble.

Per tal d'evitar la continuagència que representa el pas constant a les files lleials de soldats de les files faccioses, s'ha intensificat darrerament la campanya de falsatats contra la República i l'Exèrcit Popular, i a cada moment es diu als soldats que el poble no res-

pecte els presoners, que els maltracta i els afusella. I això, que és mentida, és precisament el que fan ells, car els soldats republicans que han tingut la desgràcia de caure a mans dels feixistes, han estat morts immediatament.

També han dit que els senyorets acomodats militen a "Falange Española" i no van als fronts. Es quedn a la reraguarda per organitzar els assassinats constants de treballadors i la persecució d'aquelles persones sobre les quals, per qualsevol causa, recau la més mínima sospita.

Entre els presoners hi ha una noia de tretze anys que preguia servei d'ordenança a la segona bandera expedicionària.

Conselleria de Sanitat Assistència Social

Pro-Hospitals	
Suma anterior, ptes. 126.897'70	
Josep Burguall	25'—
Personal de la casa col·lectiva	
Natividad de Fills de Josep Sabater	41'50
Salvador Dolset	15'—
Nens i nenes del grup escolar	
Rubio i Ors, d. Camí de Tarragona	71'15
Joan Gallisà i Ferré i companys afiliats de la mina	
Aloqueria de Riudoms	56'—
Josep Margalef	2'50
Sindicat d'Espectacles Públics C.N.T.	139'90
Llorenç Bonacasa	10'—
Francisc d'Al. Martí, Secretari del Consell Municipal d'aquesta ciutat	25'—
Varis mesres jubilats	110'—

Total pessets 127.387'75
Reus, 13 de juliol del 1937. — Ventura Agustí, Conseller.

Registre Civil

Inscripcions dels dies 12 i 13 de juliol del 1937

NAIXEMENTS

Sonja Prunera Redó,
Ferran Cabello Carniere.

DEFUNCIONS

Josep Jiménez Díaz, 17 mesos;
Sant Antoni, 24.
Arcadi Canals Fabregat, 22 dies;
Lina Odena, 6.
Ramon Escoda Canyelles, 56 anys; Institut Pere Mata.
Josep Peremateu Pesqual, 65 anys; Institut Pere Mata.

MATRIMONIS

Cap.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 144 — Dissabte 19 de juny de 1937

L'únic camí

Per als que fan poc cas de les paraules encaminades a que es posi cura en el descobriment dels que poden influir com a agents del feixisme, encara que estiguin encimbellats en llocs de responsabilitat de partits polítics, aquest descobriment d'un servei d'espionatge a favor dels facciosos i que radicava a Barcelona ha d'ésser prou per a que vegin que en realitat, una de les armes més perilloses per a l'antifeixisme que empra l'enemic, és l'espionatge.

Malgrat que la censura no deixi passar certes informacions que nosaltres també creiem han d'ésser guardades per tal de que no s'entorpeixi l'acció de la justícia, es deixa entreveure com elements que es presentaven com els més entusiastes defensors de la causa de la República, eren precisament els que donaven més facilitats a l'enemic per a fer que aquesta guerra no la guanyéssim, i els alemanys i italians poguessin possessionar-se del nostre país per a rendir-lo a la més miserable de les impotències, convertint-lo en una sucursal dels imperis mussolinià i nazi.

Sempre ha esdevingut veritat allò de què precisament els que més criden, els que llicencen més esgarips, convertint-se de cop i volta en defensors del proletariat, són els interessats en que no pugui arribar-se al règim de veritable justícia social, puix que ells no poden, de cap manera, viure dins un règim en el qual no siguin possible les injustícies socials. I quan la realitat de les coses i els fets deixen al descobert l'actuació de cada u, llavors es veu palpablement com podem fiar-nos de tants crims revolucionaris i de tantes protestes d'ésser els únics que poden representar la classe obrera.

Ja fa molt de temps que s'havia d'haver arribat a fer una depuració a fons dels càrrecs polítics, per més enlaire que estessin els homes. L'altre dia, des de «Llibertat», de Tarragona, es denunciava el fet que un home que havia arribat a ésser Conseller de la Generalitat de Catalunya, havia estat un lladre vulgar; que havia furat una ràdio a un infant. I aquestes coses, d'ésser certes, són les que han d'avergonyir un poble. Una cosa són els fets que hom pugui cometre per necessitats de l'ideal; una cosa són els delictes per defensar uns postulats de llibertat o d'emancipació, i l'altra és aquesta de furar, que això sí que, honestament, no es pot fer en nom de cap ideal, per més avançat que es digui.

L'únic camí a seguir, si es vol anar d'una vegada a la veritable victòria dins de la reraguarda, és esbrinar d'on provenen i quins són els antecedents dels homes que estiguin al front d'una organització o de qualsevol estament governamental. Si això no es fa, pot arribar un dia en què el mateix organisme de l'Estat es vegi culpable d'haver recolzat i emparat gent que una elemental mesura de profilaxi aconsella que siguin apartats de tots els òrgans tant executius com sindicals.

Les autoritats del Poble; les que es deuen exclusivament al Poble i no a cap fracció, deuen posar tot el zel per a que, sense negligències, es vagi a la liquidació total dels càrrecs que els detenten homes que per la seva conducta moral, no poden de cap manera mereixer l'aprovació del poble antifeixista, que no vol altra cosa que una actuació sindical i política, eminentment austera i digna de la Societat que volem establir.

M. BADIA COLOMER.

El dossier de la intervenció feixista

Amb aquest títol escriu Jean Longuet: Uns ciutadans britànics acaben de publicar un interessant follet: Proves de les recients violacions de l'acord de no intervenció per Alemanya i Itàlia. La iniciativa ha estat presa per un comitè compost, a més de nostre camarada, Noll Baker, del partit laborista

representants de diversos partits polítics burguesos liberals i conservadors. Tals com Miss M. Sangdon Davies, la duquessa d'Atholl considerada com el "cap de la brigada antihitleriana del partit". "Noll Baker, que ha fet el prefaci d'aquest llibret, observa que el govern britànic ha permès que l'acord de

no intervenció esdevingué la forma més perillosa d'intervenció en la guerra civil espanyola.

Des del començament de la guerra molts periodistes amb greus perills personals, han mantingut les tradicions de la nostra premsa donant informacions que han establert sense cap dubte que els Estats feixistes han intervingut en gran escala, fins als temps més recents, de tal manera que aquesta guerra civil ha degenerat en una agressió dels exèrcits estrangers contra el poble espanyol.

Després de la intervenció de l'esquadra alemanya a Almeria, seria curiós de recapitular la llarga llista de violacions comeses pels Estats totalitaris a Espanya. Després del 20 de febrer fou que s'acordà que el pacte de la no intervenció es faria extensiu a la retirada dels voluntaris. I que Alemanya i Itàlia es comprometien a no enviar més tropes a Espanya. El 20 de març a mitja nit fou inaugurat un sistema de control. Quin resultat ha donat? Permetre a les flotes alemanya i italiana el bloqueig de territori de la República, mentre no hi ha manera d'impedir a l'importació per l'aire d'avions militars que ha estat la més eficaç forma d'intervenció.

En fi, el control no s'aplica als vaixells que arriben al pavelló de l'un o l'altre dels bel·ligerants. Els hi és fàcil doncs a Alemanya i Itàlia de transferir informacions que provenen de corresponents coneguts en grans diaris europeus i americans o bé alemanys i italians fets presoners. Demuestra que els avions alemanys i italians arribats recentment a Espanya han pres part en el bombardeig de les ciutats o bertes.

La cinquena columna de Madrid encara dona senyals de vida

Madrid. — La policia, que de manera incansable està destruint les maniobres dels enemics del règim, tingué notícies que al domicili de Miguel Gallego Calvo, caner Don Felipe, 10, se sentia a altíssimes hores de la nit una potent ràdio facciosa. Es muntà un servei especial i es comprovà per agents afectes a la Comissaria de l'Hospici la certesa de la denúncia, per la qual cosa es procedí a fer un minuciós escorcoll, que donà per resultat la troballa de 3.735 pessetes en bitllets i 723 en plata, que sumen un total de 4.458 pessetes; diverses joies d'or, brillants i platí; diverses monedes d'or de 25 pessetes; valors en dipòsit del Banc d'Espanya per un total de 211.000 pessetes; dos resguards del Mont de Pietat i gran quantitat de queviures. Tot això i a més la recepció de ràdio ha estat posat a disposició del Comissari General, Miguel Gallego Calvo i la seva muller han estat detinguts.

S'ha celebrat la Conferència d'ambaixadors de la República

València. — A la Presidència del Consell han facilitat a la premsa una nota que diu:

"El Govern, com se sap, ha reunit a València els ambaixadors, ministres i encarregats d'Afers acreditats a l'estranger. L'objecte d'aquesta reunió és canviar impressions i per dictar normes verbals amb relació als problemes de l'exterior.

Tant el president del Consell, doctor Negrín, com el ministre d'Estat, senyor Giral, han celebrat freqüents conferències, i s'ha celebrat una reunió a manera de resum d'aquests treballs, en la qual han assistit els representants diplomàtics cridats pel Govern i als quals el president del Consell ha adreçat la paraula, marcant orientacions, concretant els termes del que ha d'ésser la política exterior de la República.

Aquesta conferència d'ambaixadors que es celebra per primera vegada a la República a instància del Govern, tindrà resultats saludables, perquè ha permès establir d'una manera precisa les condicions d'una política exterior eficaç, previ coneixement directe, detallat i meticolós del que hom pensa als països amb els quals la República manté relacions cordials."

Un lapsus

En l'article de fons d'aquí aparagué un paràgraf, el tercer, sensa sentit per manca d'unes quantes ratlles. L'esmentat paràgraf el tornem a reproduir íntegrament per tal que el lector se'n faci càrrec. Heus el text:

"Doscents mil fusells, tantes metralladores, tants canons, tants avions en un mateix lloc, donen al entendre l'organització formidable dels feixistes francesos, Alemanya, Itàlia i tots els països interessats en que les democràcies quedin ofegades, després de l'ajut als sublevats espanyols, o al mateix temps que porten aquest ajut, venen per a que per Europa s'encengui la guerra civil dins tots els països, malvats com són i interessats en que s'encimbelli arreu el terror i el crim. Quanta lliçó per a les democràcies! Quanta lliçó per a les forces obreres mundials, aterroritzades de veure com el nostre país els malvats a les ordres de Roma i de Berlín, anihilen allà on poden tot rastre de civilització, d'emancipació proletària!"

El canxista saltà del primer "interessat" al segon, produint així el lapsus que el lector, segurament, haurà notat.

Un importantíssim servei de la policia

"Feia dies que els agents de Madrid estaven treballant activament per descobrir una important xarxa d'espionatge, la qual tenia ramificacions destacades a Barcelona. Després de la capital de la República, uns agents especials, ajudats eficaçment pels agents de Barcelona, han tribuit a descobrir completament i d'una manera rapidíssima, tot l'extens i complicat engranatge d'aquesta xarxa d'espionatge.

En el curs d'aquest importantíssim servei, han estat fetes un creixent nombre de detencions, entre les quals cal destacar un contingent perillós de ciutadans estrangers i personalitats d'un determinat partit polític.

Les proves que portaven els agents desplaçats de Madrid, sobre els individus complicats en aquest servei d'espionatge, eren més que suficients per a practicar les detencions que la policia ha portat a terme. La declaració dels detinguts i la documentació trobada en els escorcolls efectuats a Barcelona, han corroborat d'una manera aixafadora la culpabilitat dels individus detinguts.

Els noms dels detinguts, com els detalls de com funcionava aquest servei d'espionatge, no poden donar-se encara a la publicitat, fins que les diligències efectuades per la policia estiguin completament acabades."

De Teatres

Per a avui a la nit s'annuncia al Teatre Fortuny la representació de la emocionant comèdia dramàtica en quatre actes, "La Cortina Roja". Donat el càrrec vital i el llenguatge aspre amb que es desenvolupa l'esmentada producció, es fa present que l'obra no és apta per als menors.

Demà a la tarda, es posarà en escena la preciosa comèdia dels germans Quintero "Moivaloca", i en funció de nit s'estrenarà el drama de misteri i emoció "El hombre que asesinó", de Pierre Frondaie, i traïdu al castellà per Antoni Palomeiro.

Aquestes tres obres les posarà en escena la notable companyia que comanda la genial primera actriu Eloisa Morisca, sobradament coneguda i aplaudida del nostre públic.

Augurem tres èxits, tenint en compte que la companyia Mariscal està magníficament conjuntada, i l'encert de les obres escollides, dues d'elles estrenes a Reus.

Ajudem Euscadi!!

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 146 — Dimarts 22 de Juny de 1937

POC A POC...

El Ministre de Defensa Nacional ha cregut convenient establir la veritable disciplina al si de l'Exèrcit Popular i a tal fi ha portat a la «Gaceta» les normes penals d'ordre militar a les quals s'hauran d'atendre els combatents i tots els qui estiguin a les files de l'Exèrcit republicà.

Encara que a primer cop de vista a molts aquest determini del Govern els haurà semblat un xic fort, hem de convindre en què es feia necessari, i que fou una equivocació no haver-la posat en vigor en els primers moments de la lluita, malgrat que llavors fossin considerats molts combatents com a voluntaris, però que no per aquest motiu havien de deixar d'acatar la disciplina militar indispensable per a guanyar una guerra.

Tants mesos demanant que s'introdueix la disciplina a les files de l'Exèrcit lleial, i malgrat veure com en moltes ocasions es produïren revesos per manca de severitat no es decidia a imposar-la per mitjà d'una llei que sancionés immediatament, segons la categoria, el delict comès.

Aquesta disposició acabarà amb el perill que representa per a les armes republicanes, el fet que hom, valent-se de la democràcia o de la manca de severitat, pugui tornar endarrera en qualsevol moment de lluita, perquè sostingui un criteri contrari al general o perquè li sembli que és hora d'anar a esmorzar. Acabarà amb la desmoralització que reporta que algú, volent fer propaganda de valentia, quan arribin moments decisius abandoni el lloc, o no ajudi altres sectors que ja hagin iniciat l'empenta.

La manca de disciplina en tots els aspectes no és més que el fruit de la manca de decisió en imposar-la. A un exèrcit se li imposa la disciplina en el moment que les ordres per a tal cosa són precises i concretes. Per això és temps perdut tot el temps esmerçat en demanar disciplina, quan en termes generals tothom la vol, però que hi han elements interessats en què no sigui efectiva. Aquests elements poden posar-se a rotlló amb més o menys temps, sempre que hi hagi qui estigui disposat a fer-ho.

Les normes dictades pel ministre de Defensa Nacional són els darrers perfils de l'Exèrcit Popular. L'exèrcit, encara que sigui del poble, i encara que el poble sigui per autonomia antimilitarista, ha d'ésser un exèrcit veritable. Si li manca la disciplina, no podrà ésser mai potent. I la disciplina no s'aconsegueix únicament per bona voluntat d'una majoria de soldats, en aquest cas amb un ideal de redempció, sinó imposant-la amb totes les conseqüències, per més dures i crues que siguin.

Per als que encara sostenen el criteri de què no hi han d'haver graduacions, aquests que són partidaris de què als exèrcits no hi hagi oficialitat no els semblarà bé la disposició del Ministre de Defensa Nacional. Però per a acabar de donar eficiència a l'instrument de la victòria, calia donar aquests darrers tocs a l'exèrcit, per a acabar amb els sabotejadors i amb els emboscats dins les files de l'exèrcit lleial.

Poc a poc s'aniran posant les coses al seu lloc.

M. BADIA COLOMER.

Immoralitats de reraguarda

Hi ha gent que de la guerra en fa un negoci. Per exemple: deteni- minats comerciants. No tenen escrúpols. S'aprofiten de l'escassetat d'alguns articles per a pujar els preus en termes que arriben al lladroneig. Sense justificació de cap mena, de vegades cobren per algunes subsistències quatre o cinc vegades el seu valor.

El comerç que no és de queviures s'ha deixat arrossegar també pel corrent, i ha alterat els preus dels

gèneres que tenia emmagatzemats. I el pitjor és que els comitès de control d'algunes cases ho toleren amb el seu silenci, i se'n fan, per això, responsables.

Si no es posa remei a les immoralitats assenyalades, els comerciants desaprensats acabaran per fer-nos a tots la vida impossible. Acabats, doncs, d'una vegada. Com? Tancant a la presó els que especulen amb les circumstàncies per a emplenar-se les butxaques.

EL CERTIFICAT DE TREBALL

A partir del vinent dia 25 tots els ciutadans hauran de proveir-se del corresponent certificat de treball que servirà de document d'identitat. Aquesta disposició — decretada pel Conseller de Treball camarada Yidella — era extraordinàriament necessària.

El certificat de treball ve a contribuir a la depuració — tan imprescindible com retardada — de la nostra reraguarda infectada de gent sospitosa dels mitjans de vida de la qual, són desconeguts o inconfessables i ve a corregir una falla que el mateix temps de pau que en temps de guerra (i molt especialment en temps de guerra), cal esmenar.

L'espionatge té la seva base principal en la gent que no treballa. I avui, a la nostra ciutat — com a totes les ciutats de l'Espanya lleial — hi ha molta gent que no treballa i que, no obstant, viu i viu bé. El certificat de treball, si no d'una manera absoluta, pot contribuir eficaçment, a depurar aquesta reraguarda podrida, perillosa i repugnant. La disposició del camarada Yidella — aprovada i promulgada pel Govern de la Generalitat — no pot ésser obstaculitzada per cap home ni per cap organització antifeixista. Un gandul sempre és un perill. Però en temps de guerra, els perills de la ganduleria són molt més greus. Darrera un gandul — sobretot si a aquest gandul li agrada prendre cafè i copa i alguna coseta més — s'hi amaga sovint un agent al servei de l'espionatge. I a guair aquesta malla que és una amenaça per a la moral ciutadana i per a la seguretat dels nostres combatents, va encaminat el decret del nostre camarada conseller de Treball.

Cal, doncs, que a partir del dia 25 cap assalariat, cap proletari, no deixi de proveir-se del corresponent certificat de treball. Fem-ho així contribuïrem a la tasca difícil de localitzar els indesitjables que s'anaguen a la nostra reraguarda com llapisosos cargols dintre la closca.

Registre Civil

Inscripcions del 19 de juny 1937

NAIXEMENTS

Maria Parra Castellano.

DEFUNCIONS

Pasqual Palazón Martínez, tres dies; Abadía, 9.

Enric Albaiges Albaiges, 2 mesos; S. Josep i S. Carles, 22.

Francesc Martínez García, 29 anys; S. Antoni, 7.

Antoni Serra Vilalta, 48 anys; Montserrat, 19.

Antoni Mercadé Duran, 64 anys; Raval Macià, 11.

MATRIMONIS

Josep Maria Coca Grau amb Maria Bomat Rom.

Jesús Vega Díez amb Glòria Moreno Martínez.

Comisaria Delegada de Orden Público TARRAGONA

La presente sirve para comunicar la «estructuración» hecha de Orden Público, con los Delegados nombrados para tal fin, y jurisdicción geográfica que les incumbe, para cumplimentar el Decreto de desarme por el Gobierno.

TARRAGONA:

Delegado: Félix Rosanes Faura.

Fuerza: La de la plantilla.

Pueblos: Canonja, Catllar, Constantí, Morell, Pallaresos, Peralada, Poble de Mafumet, Renau, Rauriel, Secuita, Tamarit, Tarragona y Vilaseca.

REUS:

Delegado: Lencio Wandellmer.

Fuerza: La de la plantilla.

Pueblos: Alcanar, Alforja, Almotest, Borjas del Campo, Botarell, Cambrils, Castellvell, Irlas, Maspujols, Montbrió de la Marca, La Mussara, Montroig, Reus, Riudoms, Riudecols, Salva del Campo y Vilaflores.

TORTOSA:

Primera Zona

Delegado: José Ribera Ibars.

Fuerza: La de Valencia.

Pueblos: Ametlla de Mar, Ampolla, Benifallet, Gaiestà, Penelles, Rasquera, Tivenys, Tortosa y Roquetas.

TORTOSA:

Delegado: José Favá Domingo.

Fuerza: La de Valencia.

Pueblos: Alcanar, Aldover, Alfara, Ampesta, La Cenia, Cherta, Freginals, La Galera, Godall, Móra de Barberans, Masdenverge, Paulis, La Rápida de los Alfaques, Santa Bárbara y Uldecona.

CANDESA:

Delegado: Benjamín Sánchez Díaz.

Fuerza: La de Tarragona.

Pueblos: Arnes, Ascó, Batea, Benisanet, Bot, Caseras, Corberá, Fatarella, Flix, Gandesa, Horta de Tierra Alta, Miravet, Mora de Ebro, Mora la Nueva, Pinell de Bray, Poble de Masaluça, Prat de Compte, Ribarroja de Ebro, Vilalba dels Arcs.

Subdelegado a Mora: Francisco Rabasa Sabaric.

Fuerza: La de Tarragona.

VALLS:

Delegado: Jaime Trullas Gual.

Fuerza: La de Tarragona.

Pueblos: Albiol, Alcover, Alió, Bràfim, Figuerola, Cabra, Cardells, La Masó, Milá, Nulles, Pla de Cabra, Pont de Armentera, La Riba, Puigpelat, Rodoná, Vallmoll, Valls, Vilabella, Vilarrodona.

MONTBLANCH

Delegado: Antonio Martínez Eroles.

Fuerza: La de Tarragona.

Pueblos: Barbará, Blancafort,

Capafons, Cevallá del Condado, Conesa, Espluga de Fríncoli, La Febró, Forés Llorach, Montblanch, Montbrió de la Marca, Montcal, Pasanant, Piles, Pira, Prades, Querol, Rocafort de Queralt, Rojals, Sagarra del Gayá, Santa Perpètua, Sarreal, Senant, Solivella, Valclara, Valfogona, Vilaverd i Vimbodí.

FALSET:

Delegado: Juan Muns Castells.

Fuerza: La de Tarragona.

Pueblos: Arboli, Argentera, Bellmunt, Bisbal de Falset, Cabacés, Capsanes, Ciurana, Coldejou, Corrudella, Dosaigües, Falset, La Figuera, Garcia, Gualalops, Guimets, Lloá, Margalef, Marsá, Masroig, La Morera, La Palma, Poboceda, Pomer, Pradell, Pratdip, Riudecasas, Tivissa, Torre del Español, Torre de Fontaubella, Torre del Español, Torroja, Ulldeolins, Vandellós, Vilanova de Escornalbou, Vilanova de Prades, Vilabella Alta, Vilabella Baja i Vinçbre.

VENDELL:

Delegado: Enrique Gispert Falcó.

Fuerza: La de Vendrell.

Pueblos: Aiguamúrcia, Albiñà, Arbós Bañeras, Bellver, Bisbal del Panadés, Bonastre, Calafell, Creixell, Cunit, Lloréns, Masllorens, La Nou, Montferri, Montmell, Poble de Montornès, La Riera, Roda de Barà, Salomó, Jaime dels Domenys, Caldes del Bajo Panadés, Oliva del Panadés, Torredembarra, Vendrell y Vespella.

REUS A LA PALESTRA

El diumenge tingué lloc a Reus convocada pel Sindicat de Barber i Perruquers (U.G.T.), una reunió de delegats dels pobles de la comarca, encaminada a constituir la Federació Comarcal del ram de barberia i perruqueria.

Foren en total 25 els pobles que s'adheriren a l'acte i molt considerable el nombre d'assistents al mateix.

D'entre els temes interessants que es debateren, cal destacar el parlament del Secretari General de la Comarca del Baix Camp, company Gilabert, qui exposà de manera clara i concreta la tasca a seguir.

Després d'ésser exposades al viu certes anomalies i irregularitats existents als pobles, fou designat un Comitè Organitzador compost pels companys: Presidència, Talaró, del Comitè Local; Secretaria, Garcia, del Sindicat de Reus; Col·laboradors: Ferré, de Cambrils; Aymat, d'Alforja; Rogé, de Riudecsnyes; Martí, de Vilaplana; Domènec, de Maspujols; Gimeno, de Riudoms.

També fou elaborat un pla d'organització que molt en breu serà portat a la realització.

C.

Als onze mesos de lluita...

En complir-se onze mesos de guerra—cruel, horrososa, inconcebible—s'ha de convenir en que tothom anhelava, ferrosament, que s'acabi el més ràpidament i prompte possible. L'opinió pública, la gent sensata, el poble senzill, treballador i de bona fe, la gran massa ingènua, anònima, casolana, laboriosa, pacífica i sincerament patriòtica, que sofreix, lluita i no regateja sacrificis, desitja, amb tota l'ànima, que finexi aquesta tragèdia immensa. Ho desitja tothom. Tothom està cansat, aplanat, abatut. Tothom... menys els afortunats arriuistes que van tirant de la rifle, menys els enxulistes i els aprofitats, menys els nous rics afavorits per la fortuna revolucionària.

Per què no? El poble pot ja concebre esperances pacifistes. Pot concebre-les, perquè veu que les coses han canviat, que la situació ha millorat sensiblement, que per fi hi ha propòsits fermes d'actuar intensament de cara a la guerra. El poble veu i observa que a l'avantguarda ja hi ha exercit, material, disciplina i activitat; que a tots els fronts s'han iniciat o es preparen operacions; que l'empenta, l'atac, les accions imminents de les nostres armes poden ésser decisives; o si més no, poden apropar el desenllaç de la nostra homèrica lluita. El poble veu i observa, per altra banda, com a la rera-guarda es va posant, encara que molt paulatinament, ordre, seny i justícia; com es van rectificant errors i arbitriaritats; com agonitza definitivament l'imperi d'incontrolats, irresponsables i indesitjables...

Sobre tot, han minvat, gosariem dir que han desaparegut, els odis i el verí que caracteritzava els primers temps del moviment. Gent allunyada de la llar, ha pogut tornar tranquil·lament. Adhuc els mateixos soldats confraternitzen i, almenys en algun front, visiten, amb completa camaraderia, les trinxeres d'una banda i altra. L'únic odi que resta, viu, inextingible, palpitant, és contra els invasors i contra els culpables d'una lluita ferotge que ningú no volia ni esperava...

Hem perdut ignominiosament aquests onze mesos amb moxiganga revolucionària, debatent-nos desesperadament contra els enemics interiors, contra els elements derrotistes i negatius que entorpen i boicotejaven tots els propòsits, tots els plans i totes les mesures encaminades a fer i guanyar la guerra. Avui el panorama és distint. Avui s'ha superat, s'ha vençut l'estat caòtic i vergonyós en que ens trobàvem. Avui es pot respirar. Avui es pot esperar l'accelerament i l'acabament de la guerra.

Es pot esperar, es pot anhelar, es pot parlar ja de pau. I se'n pot parlar, perquè amb ella ja no hi ha el perill d'extremismes i deliris folles, que comprometien la causa antifeixista, i en canvi ha d'ésser i serà ferma garantia de la nostra soberania, de la nostra independència i de la nostra llibertat.

Como Zumalacárregui

Morirá todo caudillo que intente tomar Bilbao

Con motivo del recrudescimiento del ataque faccioso contra Euzkadi se recuerda la historia de los Sitios de Bilbao. Bilbao no se rindió jamás. Y fué nefasto para quienes quisieron conquistarlo. Zumalacárregui, el más ilustre de los generales del carlismo, no quería enfrentarse con sus defensas rudimentarias y frágiles. Cuando el siniestro figurón don Carlos Mario Isidro le ordenó que reuniese sus batallones de voluntarios, se procurase artillería y sitiara a la capital de Vizcaya, negóse y le pidió que le dejase la jefatura de las operaciones. Prefe-

ría marchar sobre Vitoria y Burgo. Alegaba razones de orden estratégico. Pero quizá su repugnancia a concentrar las fuerzas facciosas en las márgenes del Nervión y en las alturas de Begoña respondía a un presentimiento. Aquel bravo, de fría temeridad, que miraba a la muerte con impasibilidad, estaba, estuvo triste y preocupado desde que se clavaron sus ojos en el cañón de la jefatura éuscar, que desafiaba su ciencia y se burlaba de sus cañones. Y cuando una bala le acertó, causándole una herida a parentemente leve, consideró como

mensajera del Destino. Aquella bala lo mataría, fatal, inexorablemente. Torpezas de mediquillos, ignorancia bestial, que le entregó a las manos sucias de un curandero de aldeas; abandono del pretendiente que se lo debía todo, alegría de cortesanos, curvidas de rivales, fueron factores que contribuyeron a su rápido fin lastimoso. Pero había en su opinión algo más. Y lo sentía, vagamente, oscureciendo, elevándose al cerebro que medita desde los senos de la subconciencia. Le mataba Bilbao, Bilbao invencible, Bilbao infranqueable, Bilbao terco y obstinado con vizcaína terquedad. Bilbao que no se deja pisar, profanar, humillar. Bilbao que se venga...

Después, Mola...

Dicea que la idea de Euzkadi y tomar Bilbao ha sido suya; que, contra el parecer de Franco, y apoyándose en la influencia de los alemanes, impuso su plan de operaciones nortenas, exigió se le diera una aviación enorme, prometió victorias rápidas y decisivas por que estaba seguro de que el terror quebraría todas las resistencias...

Y ha muerto en un vulgar accidente de aeroplano, cuando ya se habían cumplido dos meses del comienzo de su ofensiva. Durante nueve semanas bombardeó, ametralló, incendió, arrasó, asesinó, sin que se conmoviera su rostro color de plomo, máscara de la crueldad impasible. Mercenarios extranjeros, por mandato suyo volaban de la mañana a la noche sobre la infeliz Euzkadi, sembrando el exterminio. Bajo ellos se acumulaban las ruinas y los cadáveres. Miles de familias, después de perderlo todo, huían, desesperadas, hacia la costa, donde las esperaban, apuntando sus cañones, los barcos rebeldes. Y él, Mola, ni siquiera sonreía. Callado, sin la menor emoción en su cara de tierra, consultaba el mapa y calculaba distancias. Era un asesino algebráico. Tuvo alguna vez, como Zumalacárregui, la coronada de la muerte en acecho? ¿Quién sabe!...

Pero su cuerpo miserable, deshecho, aplastado, quedó en lo hondo de un barranco, en un olvidado valle, junto a los destrozados restos de un avión. El Mola a quien bastaba una palabra para destruir una ciudad, fué, en el espacio de unos segundos, un montón de carne rota y partidos huesos. Como será Franco también, y muy pronto, porque un singular destino persigue a los monstruos que han desecado sobre España la más horrible de las catástrofes de su historia.

Eran cuatro los grandes jefes del pronunciamiento: Sanjurjo, Franco, Goded, Mola. Sólo resta Franco. El castigo le espera. No se salvará, porque le condenaron las maldiciones de un pueblo, las lágrimas de miles de mujeres y niños.

La municipalització de l'estatge

Després d'una prolíxa introducció destinada a explicar la necessitat d'anar a la Municipalització de l'Estatge, el primer dels Decrets que resumim, disposa que les finques es classifiquen en:

- a) Utilitàries: aquelles que siguin utilitzades directament pel seu propietari.
- b) Lucratives: aquelles que produïen renda al seu propietari amb anterioritat al 19 de juliol 1936.
- c) Filantròpiques: aquelles que són utilitzades per altra persona que el seu propietari sense pagament de renda o de lloguer.

La riquesa urbana de les poblacions de Catalunya, passa a ésser propietat dels Ajuntaments, cadascun dels quals s'apropià les finques enclavades en el seu terme municipal.

Són exceptuades de la municipalització les finques utilitàries i també les utilitàries lucratives que rendien el mes de juny de 1936 fins a 25 pessetes mensuals en els Municipis de menys de 15.000 habitants; fins a 50 ptes. mensuals en els Municipis de més de 15.000 habitants, exceptuant el de Barcelona, i fins a 100 ptes. mensuals en el Municipi de Barcelona.

Les finques utilitàries lucratives que rendien a llurs propietaris quantitats superiors a les esmentades en el paràgraf anterior, seran municipalitzades, però quant a la part utilitzada pel propietari, aquest podrà continuar utilitzant-la sense pagament de drets, i en cas de mort únicament podrà transmetre aquest usufruct als seus fills, pares o consors.

Per a constituir el traspàs de la propietat els Ajuntaments constituiran una administració autònoma que es denominarà Caixa Immobiliària, regida per un Consell Directiu que es compondrà de tres representants iguals formats així: una tercera part representativa de l'Ajuntament i constituïda per consellers municipals, i dues terceres parts representatives de la U.G.T. i C.N.T., distribuïdes proporcionalment al nombre d'afiliats o cada una de les Centrals sindicals a la localitat.

A Barcelona ciutat, formaran el Consell Directiu 15 membres; als Municipis de més de 15.000 habitants, nou, i als de menys, sis.

Les Caixes Immobiliàries tindran una Secció Administrativa i una de Tècnica.

La Secció Administrativa tindrà al seu càrrec:

Pena de la vida té el general faccioso que intente tomar Bilbao. Ya lo sabe el sucesor de Mola Preparase a morir...

(De "El Socialista")

- a) Apropiació de la riquesa urbana que radiqui en el seu terme municipal d'acord amb l'article primer.
- b) Valoracions i compensacions.
- c) Distribució de finques d'acord amb el que hi hagi disposat sobre l'ocupació d'immobles, classificant les en estatges; finques industrials; finques destinades a agrupacions socials (Sindicats, Cooperatives, Mutualitats, Societats culturals, etc.), i finques destinades a serveis socials.

- d) Tresoreria.
 - e) Estadística.
- La Secció Tècnica curarà de:
- a) Conservació, reparació, sanejament i adaptació d'edificis.
 - b) Construcció de les seves edificacions.

El personal tècnic i administratiu de les Caixes Immobiliàries serà nomenat en la forma que assenyali el Reglament, en el qual es fixaran també les condicions que haurà de reunir.

Les Caixes Immobiliàries quedaran encarregades de les compensacions als propietaris no facciosos, i per a aquest efecte procediran a l'emissió de Cèdules Immobiliàries, les quals donaran dret a llurs propietaris, en concepte d'amortització, a un 4 per 100 anual durant 25 anys, i seran nominatives, inembargables i intransferibles, excepte en cas de mort del titular, en el qual cas s'entendrà al que la Llei disposi. Aquestes Cèdules quedaran extingides als 25 anys, i seran dipositades en els establiments de crèdit, que fixin les Caixes Immobiliàries respectives.

La percepció de quotes d'amortització derivada de la possessió de les Cèdules Immobiliàries atribuïdes als propietaris no facciosos, no podrà excedir per cada titular, de les quantitats següents:

De 200 ptes. mensuals a les poblacions de menys de 5.000 habitants; de 400 ptes. a les de més de 5.000 habitants i menys de 15.000; de 600 ptes. a les de més de 15.000 habitants, exclosa la ciutat de Barcelona; de 800 ptes. a la ciutat de Barcelona.

Els restants detalls complementaris poden consultar-se al Diari Oficial.

El suposat assassí del capità Alcalde

Ha estat detingut per la policia, i posat a disposició del Jutjat especial que instrueix el sumari pels fets ocorreguts a l'Escola Superior de Guerra en els quals trobà la mort el capità de la dita escola, Josep Alcalde Sánchez, Jaume Deulofeu Buscarons, de 22 anys, fill d'aquella, com a suposat autor de la mort del citat capità.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIÓ: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXIII — Núm. 147 — Dimecres 23 de Juny de 1937

De cara a la realitat

Com més greu sigui la situació d'un poble, més clarament s'ha de parlar. En tot allò, està clar, que pugui portar, momentàniament, un perjudici a la causa que es defensa. El poble, com a tal, necessita saber amb exactitud el procés de les seves armes; la situació en la lluita contra els invasors. En aquest aspecte cal remarcar l'actitud digna del govern del poble, dient, quan és necessari, tota la veritat tant en les victòries com en els revesos. Màlaga, primer, i Euscadi, ara, en són proves.

En moltes coses s'ha anat, des de les altures, de cara a la realitat. En altres, però, sembla que hi hagi quelcom misteriós que impideixi abordar els problemes amb tota la seva magnitud. El descobriment a Barcelona d'una organització d'espionatge ha donat lloc a determinades detencions, algunes d'elles d'una importància capdal. Dirigents màxims d'una organització política han estat detinguts, acusats d'actuacions feixistes, doncs l'espionatge no pot conceptuar-se d'altra manera. Ara, els periòdics, després d'uns dies de saber-se la notícia, comencen a parlar clar, donant noms, assegurant una culpabilitat marcada.

Nosaltres acostumem a tractar i considerar les coses amb la màxima objectivitat. Per això després d'aquest aclariment de l'organització espia; després de dir-se públicament quina és la intervenció dels dirigents de l'organització política de referència, el que no concebim és com encara pugui funcionar legalment aquesta organització política. Quan els dirigents d'un partit són acusats — amb proves irrefutables segons es desprèn — de contrariar a la causa que el poble defensa tan dolorosament, amb tant de sacrifici, no cap altre camí que el de tallar la rel, que equival a declarar fora de la llei, una organització emparadora de traïdors.

L'espionatge no ens cansarem mai de dir que és l'arma passiva més potent amb què compten els facciosos. Diverses casualitats molt simptomàtiques venen a refermar l'opinió nostra, compartida per tots els veritables antifeixistes. Fa temps que el poble ja mirava amb recel certs elements que ja, abans de l'aixecament feixista de maig, alimentaven amb campanyes de premsa aquella sublevació suïcida, encaminada a fer més potentes les armes de Franco. Fa temps que el poble sap quins són els veritables provocadors, i amb fi instint ja demanava la dis solució dels partits que s'ha comprovat que participaren en aquell «putsch».

Malgrat això, encara no s'ha portat a terme una mesura tan necessària com és la de declarar fora de la llei els que realment no senten la causa popular. Si encara hi han il·lusos que creuen militar a files d'antifeixisme, han de saber amb claredat que van equivocats. I si no que paguin les conseqüències. Els personalismes no han d'ésser obstacle per a que les coses es plantegin tal com són.

Anar de cara a la realitat imposa que es vagi a la depuració. El pas pel Govern de la Generalitat d'homes que ara resulten traïdors a la causa popular, ha d'ésser revisat. Des del Govern es feren uns nomenaments, que vista la culpabilitat del qui les feu, han de quedar sense efecte. No es pot consentir que escampats per Catalunya, hi hagin centenars i milers de funcionaris que el poble, després del què s'ha descobert, no sap si són veritables antifeixistes, o altres espies emboscats precisament als rengles de la justícia.

Ens hem de començar a acostumar a anar de cara a la realitat. Màlaga, Bilbao, tots els víctimes per la causa antifeixista, ho reclamen.

M. BADIA COLOMER.

La única manera de perdre la guerra els antifeixistes és minant la reraguarda. Ho sap el nostre enemic, però no nosaltres...

Remarques

El general Miaja ha dit:

«Cuanta más adversidad más «macho», y el que no esté conforme, que se acuerde del 6 de noviembre y que coja la carretera».

Una frase vertaderament lapidària.

Mr. Eden ha declarat que tots els avions facciosos de Bascònia són alemanys i italians.

¿I doncs, senyor Eden? ¿Es que ja hi comença a veure?

Ja li ha costat prou, home!

«El control ha favorecido a los invasores».

¿Es que hi havia algun dubte?

«Eduardo Barriobero estuvo conferenciando con el Delegado de Orden Público. Se concede una gran importancia a esta entrevista».

Nosaltres, en efecte, li concedim.

I esperem, a més, els resultats.

«La necesaria unificación del proletariado no puede hacerse sembrando el odio».

Exacte. És d'una lògica incontrovertible.

Però... la lògica, ara, no és cotitzable.

De «El Socialista»:

«Fatalmente serán torturados los que hoy miran impávidos nuestra tortura».

No ho voldríem pas. Malgrat tot.

Ningú no té dret a amagar responsabilitats col·lectives emparant-se en una fraseologia inútil. Només la sinceritat pot conduir-nos a aquesta unitat que són molts a predicar però molt pocs a practicar-la.

Abans que tot cal fer factible la convivència.

Acabament d'un article de «El Socialista»:

Una retaguarda sana, hemos dicho, es la base fundamental de la victoria. Pues bien: que nuestra retaguarda se libre de impurezas, aunque para ello sea menester acudir a recursos heroicos. El triunfo no puede estar a merced de las contemplaciones que tengamos con los irresponsables. ¿Qué podrían decirnos mañana los combatientes que combaten si les ofrecemos, en pago de la derrota, la explicación de que mientras luchaban contra el enemigo, nosotros no supimos vencer a los emboscados de la retaguarda?

D'acord.

Una nota del Govern de la República

«A tot el poble espanyol! Vuitanta dies i vuitanta nits d'insuperable heroisme en els quals el poble d'Euscadi i el seu exercit gloriós han vingut lluitant il·luminat contra onades humanes d'exèrcits alemanys, italians i maïroquins. Vuitanta dies en el transcurs dels quals el poble d'Euscadi, mitjançament invicte, ha vist les seves terres estimades devastades per l'aviació estrangera i el seu sol trepitjat per les legions d'ocupació! Vuitanta dies en els quals soldats euskars han defensat el bressol de llurs llibertats pam a pam, pedra a pedra!

Masses d'aviació estrangera, incendiaven els camps de treball, assassinaven les dones i destruïen els infants. Però no debilitaven el coratge dels homes, que havien clavat llur dignitat al compromís de vessar fins a la darrera gota de sang. Al contrari. Com més furios era l'atac de l'enemic, com més bestial era la tempesta de sang desfermada pels avions feixistes, més hercica, més irreductible era la voluntat dels nostres soldats, que han preferit mil vegades morir a les trinxeres abans que cedir les a l'enemic.

Quan el món enter pugui conèixer semblants gestos, sense precedents en cap de les lluites de la història, se sentirà commogut davant el valor exemplar d'un poble pacífic i laboriós que es bat per la seva voluntat, que no vol sucumbir a la força i a la brutalitat dels invasors.

Una aviació covarda, que havia estat batuda per les ales de la República sota el cel de Madrid, d'Andalusia, de Catalunya i d'Aragó, a l'empar de dificultats geogràfiques que faciliten la seva impunitat, s'encreuà amb Euscadi i intentà reduir la lluita a una marxa en la qual els exèrcits amb prou feines tenien contacte.

Bilbao ha estat evacuat. Però Euscadi no ha estat vençut.

Un poble que sap lluitar fins al darrer alé; un exercit que sap evacuar una plaça salvant amb la seva sang tot el material bèl·lic, protegit amb les seves baionetes l'evacuació de la població civil, que es replega a les immediacions de Bilbao per a reconstruir la línia i seguir lluitant, renovat l'heroisme, no pot ésser vençut. No serà vençut mai!

Davant la defensa èpica d'Euscadi, davant la prova viva i gloriós del tresor combatiu del nostre poble, davant l'exemple de civisme i capacitat de sacrifici que acaba de donar-se a les muntanyes del País Basc, a les barricades de Bilbao, tots els combatents de la Llibertat, reten emocionats les seves banderes per a aixecar les xopes

de sang dels herois i dels màrtirs que el nostre poble jura venjar.

L'ànima combativa d'Euscadi és el nostre orgull; els seus herois són els herois volguts de tot Espanya; la sang gloriós que allí es vessa és la sang pura de tot el nostre poble.

Que ningú no intenti especular amb el martiri exemplar del poble basc.

Euscadi — cal escriure, ben bé aquesta obsessió a la ment de tots els espanyols! — no ha estat vençut. Les hordes de Franco i els soldats estrangers, solament podran trepitjar els munts de desferres que causaren amb llur pròpia bestialitat, i únicament el fred i la sol·lilitat dels morts sortirà a rebre'ls, perquè ni un sol basc, ni una sola persona no quedaran als seus carrers.

Cent cinquanta mil ànimes que estafja Bilbao, íntegrament, en bloc, amb odi irreconciliable al feixisme, han preferit abandonar llurs terres llurs cases, llurs reconstruïbles abans que viure sota els esperons dels invasors.

De l'admiració i la solidaritat de tots els combatents de la República envers els seus germans d'Euscadi en són testimoni els camps de Guadalupe, Canabitas, Pozo, blanco, La Granja, Osea i d'altres. Els nostres soldats es batien a Castella, Andalusia i Aragó per tal de defensar Euscadi, en la impossibilitat física de clavar allí mateix les baionetes populars.

El poble d'Espanya se sent orgullós d'Euscadi; i les nostres armes s'han cobert de glòria a les mans dels nostres germans bascos i se guixen empujats amb més vigor i coratge que mai. I el Govern de la República se sent més ferm, més segur i resolt a impulsar la lluita implacable cap a la victòria.

Les alternatives de la lluita, ni ens deprimeixen ni ens aclaporen; i fem avinent que serem inexorables amb els covards i derrotistes, amb aquells que no se senten capços de compartir l'heroisme sublim del poble d'Euscadi.

Les negligències, les deslleialtats i l'impunisme en tots els seus aspectes s'han acabat ja! I allà on rebrotin seran esclafats amb mà de ferro. Bilbao és una ràd més que el nostre poble sent a les seves entranyes per a intensificar el treball a la reraguarda, per a estimular la seva combativitat als fronts i per a donar-ho tot per la guerra i per a guanyar la guerra. L'esforç suprem i victoriós salvarà la nostra pàtria de l'acció de les forces bàrbares, dels enemics de la pau. No retrocedirem, ni tan sols com provada la covardia d'algunes democràcies que contemplen impassibles la destrucció salvatge d'un país sobirà i consenten aqueixa durada sarcàstica del «control» que sol·la-

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al m.s. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 149 — Dimecres 25 de Juny de 1937

Després de Bilbao

Després de l'evacuació de Bilbao ja no es podia sentir per més temps que la gent pogués seguir parlant sense fer i sense responsabilitat. Bilbao encara no havia caigut — encara no ha estat vençut — i els que senten voluptuositat en propagar notícies falses i truculents anaven dient a cau d'orella la gran derrota que representava la pèrdua de Bilbao. Si algú, en el seu patriotisme o simplement en la seva responsabilitat de no entregar-se al pessimisme objectava que per això la guerra no estava perduda, els derrotistes encarregats de sembrar l'alarma entre el poble, s'afanyaven a assenyalar que després de Bilbao, València; que després de València, Catalunya!

Era completament vergonyós que fos tolerable la campanya infame dels derrotistes, conscient o inconscientment. Per això a nosaltres ens ha causat grata impressió el fet que la Delegació d'Ordre Públic cominés, sota pena de sanció, a que s'acabés amb la profusió de notícies tendencioses, i que es denunciessin totes aquelles persones que es dediquen a sembrar l'alarma entre la gent, escampant les notícies que donen les ràdios faccioses, i que la majoria de les vegades no responen a la realitat, sinó que van encaminades a portar el malestar al camp lleial.

Encara hi han molts emboscats a la reraguarda, que és precis treure'ls la careta. Les detencions d'aquests dies d'elements que es feien passar per grans revolucionaris antifeixistes i les troballes d'armes que restaven amagades, són demostracions evidents de que, malgrat tot, els feixistes encara són dins de casa. A descobrir-los, doncs, hi hem de posar tots els nostres esforços, i un dels mitjans més eficaços és contribuir a la detenció de tots els que s'entretenguin en donar notícies extra oficials, ja que ningú està autoritzat a parlar abans que les autoritats antifeixistes.

No n'hi ha prou, doncs, en què la Delegació d'Ordre Públic anunciï sancions per als que difonguin notícies falses. Manca que a aquesta bona i saludable disposició, els ciutadans s'aprestin a fer tots els possibles per tal que, mitjançant la denúncia dels que hagin acollit les notícies i les propalin, es pugui arribar a trobar als seus cataus els qui són els veritables agents del derrotisme. Els ciutadans hi han de posar el seu interès, i molt principalment les dones antifeixistes, aquestes dones nostres que tant estoicament saben suportar les penalitats inherents a aquesta lluita per les nostres llibertats, han d'ésser inflexibles quan es trobin en casos de propaganda derrotista. No els ha de pesar que, en molts casos, siguin amonestades i àdhuc detingudes persones inconscientment vehicles de la campanya derrotista empresa pels feixistes emboscats, puix que han de pensar que és feina necessària i imprescindible.

Després de les vergonyants noves i dels vaticinis fets pels irresponsables o els de mala fe, de resultes de l'evacuació de Bilbao, cal obrar amb mà dura contra els qui no tenen escrúpols en portar la desmoralització al camp de l'antifeixisme.

En temps de guerra, i majorment amb una guerra del caire que nosaltres sostenim, totes les mesures encaminades a contrarestar la depressió de les nostres files, són poques.

M. BADIA COLOMER.

EL CONTROL

Itàlia i Alemanya s'han retirat, o fan com aquell que es retira del control de no intervenció. Aquesta actitud, de moment, produïu gran expectació. Cada u, naturalment, donava a l'actitud de les dues nacions feixistes una interpretació distinta. No mancava qui en dedueís esdeveniments ca-

tastròfics. Una vegada més, però, es va demostrant que la retirada de Itàlia i Alemanya del control no respon a altra consigna que la que se'n desprèn de la seva vella tàctica de produir esgarips a les democràcies europees.

Eden, ha assabentat oficialment a la Cambra que el ministre d'A-

fers Estrangers del Reich havia comunicat a l'ambaixador britànic a Berlín que "en vista que no es pot arribar a un acord en la qüestió de les garanties als vaixells en carregats d'exercir el control en aigües espanyoles, el Govern alemany es veia obligat a retirar els seus vaixells del "control".

La declaració del Sr. Eden ha apallagat el nerviosisme. La retirada d'Alemanya i Itàlia no tindrà repercussions, encara que comprometi la sort del Comitè de No Intervenció.

Sembla, per tant, que tot quedarà reduït a noves galdoses reunions. Ja s'annuncia que el Govern britànic es posarà en contacte amb el de París per tal d'estudiar conjuntament el futur sistema de control.

Remarques

Copiem de «El Sindicalista», el següent:

«Sabem novetats transcendents que escapen a la possibilitat d'una informació detallada. Seria inútil que intentéssim concretar. I per això no ho intentem; però no amagarem que en matèria punxa es descomben ara mateix determinades activitats».

Quines activitats seran aquestes?

Segueix la «depuració» en el camp facciós.

«Diario de Burgos» escriu:

«La Comisión Depuradora del Magisterio de Primera Enseñanza publica lo siguiente: «Esta Comisión, teniendo en cuenta las circunstancias especiales de la capital de la provincia, que hacen difícil que puedan informar en ella con plenitud de conocimiento y acierto, quienes están legalmente llamados a hacerlo, ha acordado invitar a cuantos puedan suministrar datos sobre la signiación y conducta profesional, política, religiosa y patriótica de los maestros nacionales de dicha capital, lo realicen en escritos dirigidos al señor presidente de aquella (Instituto de Segunda Enseñanza de Burgos). También podrán informar verbalmente, dirigiéndose antes a cualquiera de los vocales, a fin de enterarse por alguno de ellos de la forma de hacerlo ante la Comisión».

Mai no s'havien vist tantes facilitats per a denunciar sense responsabilitat.

[Pobres Mestres!]

«F. E.» es fa ressò de les al·locucions que els «rojos» dirigeixen als «nacionals desde pocos metros» de les seves trinxeres i les qualifiquen de «sofismas encendidos de odio».

Si no tinguéssim la prova de l'eficàcia d'aquestes «sofismas» amb l'enorme xifra de soldats rebels que es passen a les nos-

COSAS DE LA RETAGUARDIA

Con la mirada puesta en Cataluña

Sota aquest títol publica «El Socialista» un article que transcriu un per estimar-lo d'una justesa de judici admirable:

«Otra vez nos llegan de Cataluña aires de crisis. Ahora parece ser que es presidencial. Por lo visto, Companys no cuenta con las asistencias necesarias para continuar con la autoridad debida desempeñando el cargo de presidente de la Generalidad. ¿De donde parte la dificultad política? ¿De quién es? La anécdota del pleito poco nos importa, atendidas las circunstancias dramáticas que estamos viviendo y la fuerza imperiosa de sus solicitudes. Adscritos, como estamos íntegramente, a ganar la guerra, la bandera, el partido, no minúsculo nos irrita. Pero si esto lo rechaza nuestra posición combativa, el pleito en sí de Cataluña lo que tiene de espectáculo de primer orden y de menor perniciosa atrae nuestra atención hasta el punto de desvelarla en una obsesión».

guerra, nuestra mirada se dirige a Cataluña. Ya se comprende con qué afanes y requerimientos de sus posibilidades esperábamos, con una licitud de esfuerzo equiparado, el reflejo de su potencialidad magnífica. En cada crisis recordábamos el vuelo de nuestras aspiraciones; pero acreda por igual nuestra alarma. Una cosecha de pleitos políticos y de turbiedades no estiradas totalmente y que culminan con los sucesos extraños que ensangrientan las calles barcelonesas, centran el problema catalán en otro ángulo, desde el cual habrá que enfocarlo en tanto aliciente en las trincheras una mano que dirija una bala al corazón del enemigo. De ese principio y de esa necesidad que no consiente dilaciones arranca nuestra exigencia.

tres files, ens la donaria el diari feixista, amb les seves jeremiades.

No pot pair que siguin fetes aquestes crides des de «pocos metros» del seu camp.

[Naturalment! Queipo de Llano no s'arrisca pas tant.

Engesa les seves xerrameques des del seu despatx.

«Ha comenzado la depuración de la retaguardia».

Que continui! Que continui!

«Ahorra no se puede limitar la capacidad de trabajo».

Potser per això, perquè no s'assenyalen límits, hi ha tants que s'esforcen en... no traspassar-los.

Que no es limiti, però que es de-limiti.

No la forceremos por nada del mundo. Menos ahora en que la vergue, más acuciosa que nunca, la heroica inmolación a la barbarie fascista de la ciudad de Bilbao. El contraste es demasiado duro entre el esfuerzo de Euzkadí u los contrasentidos que nos vienen de Cataluña. Dónde está el obstáculo, que se le barra: a quien oponga resistencia a la suprema finalidad de ganar la guerra, que se le elimine. No atacamos a nadie. No entramos ni salimos en las diferencias políticas y sindicales que p. o. sea, este estado de cosas. Nos interesa que se acaben de una vez. ¿Cómo? Como sea. Nos sentíamos en nuestro fuero interno acusados si recatábamos nuestro pensamiento. Conducidas y diálogos claros es lo que recibamos que impulsen a Cataluña hacia una acción eficaz. No se nos escapa que el mal se halla en una retaguardia que no cumple las funciones que le están encomendadas.

La resultante son esos procesos políticos que, si no repercuten en forma tan trágica en nosotros, serían de una comedia nyanca, en lo grotesco. ¿Es que se va a acabar con semejante estado de cosas con la nueva crisis que apunta en Cataluña? Pues cuánto antes, y a fondo. ¿Se trata, por el contrario, de una maniobra de viejo estilo para proseguir sobre el machito de una retaguardia inflada de fraseología revolucionaria y de resultados poco menos que nulos? De eso estamos hartos. Y nos corre prisa acabar con el espectáculo. Adelantemos que se pondrá fin. Nos basta para ello la autoridad que los mismos hechos que ocurren en tierras catalanas nos dan. ¿Es que no se les vantan ellos como una acusación directa para quienes los han tolerado? La respuesta es ociosa. Ahí están, elocuentes y alucinadores. Rectificarlos, es lo que importa, sin detenemos en demasías contemplaciones. A Cataluña, necio será el que no lo advierta, le ha llegado una hora de flagrante responsabilidad que no puede rehuir. Su retaguardia ha de entrar en un ritmo distinto; aquel que deseamos al principio de la contienda y que no se produjo. Necesitamos su retaguardia polarizada hacia la guerra, y con este pensamiento transformado en pasión combativa. Quien se oponga a ello, por más revolucionario que se llame, se coolca en la acera de enfrente. Esos, por una parte; quedan los otros, los blandengues, a quienes hay que apartar de los sitios rectores en unas horas en que a cada cual se le ha de exigir la máxima efectividad y rendimiento. Nada más, ni nada menos que poco.»

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIÓ: Ciutat, 2'50 ptes. al mrs. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXIII — Núm. 150 — Dissabte 26 de juny de 1937

Els pussilànims

Negar que un revés com el que representa l'evacuació de Bilbao tingui importància, gairebé decisiva per a les armes de la República, i ora com negar la nostra pròpia responsabilitat: la noció de les coses. El que no és tolerable, però, és que arrel d'aquest fet, immediatament després de l'evacuació basca, una part molt considerable de ciutadans s'entreguin a un pessimisme marcadíssim, vaticinant per a un termini pròxim la completa derrota de les armes republicanes.

A nosaltres ens ha agradat observar aquesta actitud dels ciutadans que, durant dos dies com a màxim, han restat com a aclaparats, fent l'efecte que estaven resignats a ben morir. I, com que l'hecatombe que ells veien imminent, qüestió d'hores, no s'ha produït, ja comencen altra vegada a respirar, i gairebé ens atrevirem a dir que molts d'ells no es recorden que Bilbao hagi estat, durant tants dies, aguantant l'escomesa terrible de la barbàrie feixista, i, malgrat això, no s'hagi rendit. Cal diferenciar una rendició, una desfeita com la de Màlaga, d'una evacuació digna i altament al·lisonadora com és l'evacuació de la capitalitat basca.

Els pussilànims ja tornen a sentir-se segurs. Han passat dies i a ells no els ha esdevingut cap cosa dolenta. S'han tornat a entregar a la vida placida de reraguarda, procurant, majorment ara que estem en l'època calurosa, a suar el menys possible. Senten la guerra per reflexe dels periòdics, i no pensen en reaccionar de forma que serveixi d'esperò per a enfocar totes les energies camí de la victòria.

Quan l'acció de les forces populars no aconsegueix als fronts aquells èxits ràpids i precisos que els pussilànims des de reraguarda somnien, aquests haurien de deturar-se a pensar si realment compleixen amb dignitat el deure que la guerra els imposa. Els pussilànims, per la seva banda, es fixen més en detallets de reraguarda; en detallets, està clar, com aquells de sostenir que «si haviem de patir gana, no valia la pena fer la revolució»; que «ja comencen a ésser pesades tant les subscripcions a profit de necessitats de guerra»; que «si el Govern no té diners, que faci més bitllets». Els pussilànims, que no es deturen a pensar que la revolució no l'hem fet nosaltres, sinó que els revoltats són els feixistes; que en períodes de guerra com el que estem passant les privacions i les penalitats són consubstancials, pròpies de la situació; els pussilànims, no saben altra cosa que ells, que es creuen patriotes i excel·lents ciutadans, no tenen l'obligació de acceptar els sacrificis que la guerra imposa, i que els tenen d'acceptar amb més intensitat que els que lluiten amb les armes a la mà.

La pussilànimitat s'escampa; es contagia. Fa estralls entre els que, ja des dels primers moments, quan homes de clara vidència, com Prieto, digueren que la guerra seria llarga i penosa, no donaren importància a les paraules i solament pensaren en les aventatges que immediatament reportava l'afixament del feixisme a Catalunya. El quinze per cent d'augment en els salaris; treballar set hores! Aquesta va ésser, per a molts, la veritable significació de la guerra. Beneficis immediats. Sense pensar que si a Catalunya s'havia vençut el feixisme, més de mitja Espanya estava a mans dels traïdors, i que la sort d'Espanya estava — i està! — íntimament lligada amb la del nostre poble.

Alguns fets ocorreguts al poble lleial a la República ja havien d'haver fet desaparèixer els pussilànims. Màlaga i Bilbao, ja són prou per acabar amb aquesta pussilànimitat de vegades ridícula, però en tot moment perjudicial.

Vagin pensant, tots aquells que nosaltres titllem de pussilànims i que amb tanta facilitat es desesperen i aclaparen com s'obliden de la veritable posició que tots hem d'adoptar, si no és hora de sentir, en tots moments, bons o adversos, la veritable guerra, que a tots ens imposa sacrificis.

M. BADIA COLOMER.

Remarques

El «Diari Oficial del Ministeri de Defensa Nacional» ha publicat una ordre donant de baixa el personal que cita del Cos Jurídic militar.

I «El Socialista» pregunta:

«No estarán todos esos en Salamanca?»

Es possible. Abans per a ésser savi només calia anar a Salamanca. Ara, però, succeeix el contrari: Fan cap a Salamanca tots els forma'ges... de Burgos.

«Potser que comencéssim a parlar d'aquesta superabundància de comitès i comitassos que es dediquen a recaptar cabals amb les finalitats més diverses».

No sols n'hauríem de parlar. Caldria fer quelcom més que parlar-ne.

El poble desconfia de tants recaptadors «amateurs».

Deia un col·lega barceloní que li havia cridat l'atenció veure posats a la venda als encants mobles luxosíssims, vaixelles de gran valor, magnífiques aranyes de cristall, etc., etc. Un seguit d'objectes propis dels aparadors dels millors establiments.

Per a'guna cosa «hom» ha fet la «revolució», estimat col·lega. Sense «incautacions» ni «requisits» no hauria desvetllat cap interès.

El negoci... ja és cosa sabuda. Sempre ha estat, és i serà el gran desvetllador d'activitats.

«Revolucionàries» àdhuc.

El Govern de la Generalitat ha pres un acord de gran transcendència per a l'economia. Ha suspès les vacances de tota mena.

La premsa barcelonina, amb tal motiu, fa remarcar que això vol dir que es reintegraran immediatament als seus llocs els funcionaris de la Generalitat que gaudeixen de llicència de dos, tres o sis mesos prorrogables, amb magnífics sous, «a París i altres llocs igualment exposats del front antifeixista».

[No hi ha dret a ésser tan exigents, col·legues!]

El cardenal Pocelli, en nom del Pape, ha telegrafiat al cardenal arquebisbe de Toledo perquè intervingui prop de Franco, per a que aquest «adopti gran moderació en les operacions militars de Bascònia, on hi ha una població i una clerecia catòlica».

«Es pot concebre major sarcasme?»

«I si suprimíssim la radiació d'editorials?»

No hi perdriem gran cosa.

«Continua la desorientació en els cercles diplomàtics».

En efecte. Mai saben on són.

Con la moral... i con las armas

Estamos, a pesar de todo, en el camino de la victoria

La nota del Gobierno de la caída de Bilbao y rendiendo tributo a sus defensores, no por vencidos menos admirables, constituye un testimonio político al que, necesariamente, habremos de acudir con frecuencia. Después de leído ese documento, en el que la verdad no encuentra veladuras, ¿quién se siente llamado a dudar? Habla el Gobierno una voz enojada en la que se causa, sin embargo, la serena firmeza de quien está seguro de sí mismo. Nos encontramos interpretados en ella plenamente. Esa voz es, más que la voz del Gobierno, la voz de España. A causa, sin demayo, el dolor que nos imponen las circunstancias; anuncia, sin estruendo, la confianza en la victoria definitiva. ¿En qué razones apoya el Gobierno su confianza? ¿En cuáles otras se sostiene la nuestra? El lector, que ha visto crecer la pujanza del enemigo a lo largo de los meses que llevamos de guerra, podrá tal vez, interiormente, con perfecto derecho y de mandamos respuesta, Cayó Málaga antes; ha caído Bilbao ahora... Y bien: algún motivo habremos de tener para que nuestra fe en la victoria no haya sufrido disminuciones. Los tenemos, en efecto, y bien poderosos. ¿De carácter moral? En ellos, principalmente, pensamos cuando nos sentimos inclinados al optimismo. Son las armas morales las que substancialmente — no importan, importando tanto, los revéses que el curso de la guerra nos proporciona — garantizan nuestra victoria. Sin ellas, ¿cómo estaríamos ya? Sin ellas, ¿cómo hubiera podido operarse el milagro de nuestra resistencia única acaso, en la historia del mundo? Contra la moral, hemos estado luchando ya muchos meses contra la sublevación militar. Aquellos días en que nuestros combatientes iban al frente con unos fusiles sin munición... ¡Aquellos otros en que nuestros aviadores, metidos en la cabina de unos aviones viejos, servidos por unos motores renqueantes, portando unas bombas que no estallaban iban con el ceño fruncido — ellos decían que era alegre — a morir casi sin remedio!... La moral, sólo la moral, hizo el milagro. Pero la moral — bien se nos alcanza — hace los milagros a medias. Gana sus batallas por lo general a plazo largo; suele perderlas en cambio, a plazo corto. No es otro el caso que, hasta ahora, se da en nuestra guerra. Bilbao lo acredita de manera evidente. ¿Se ha perdido Bilbao? Pues, Bilbao, vencido, constituye una de las razones más firmes para la esperanza de nuestra victoria. La constituye, precisamente, por la e-

jemplaridad de su resistencia. De igual manera que el heroísmo de Madrid, martirizado, hambriento durante meses, puesto en estado de sitio, significa otra batalla moral ganada, no ya ante el adversario, sino ante el mundo...

La fe, sea la cual no se lleva a cabo ninguna gran empresa en la vida, no nos hace, sin embargo, vivir de ilusiones. Muchos de ellos no en el horno pasional de la guerra, sabemos que la guerra reclama, además de pasión, elementos materiales para servir. Por monstruoso que parezca, la moral, por sí sola, está condenada al fracaso cuando la fuerza la acosa de manera brutal. De ese modo ha caído Bilbao. ¿Nos deparará la guerra algún otro episodio de semejante amargura? Ni negamos ni afirmamos. Decimos simplemente que la guerra tiene sus altibajos y que no se ha ganado ni perdido nada en tanto no se ha ganado o perdido la batalla última. La guerra revierte ahora su punto culminante. Caído Bilbao, no faltará quien valore, fuera de España, la caída de la capital de Euzkadi, para intentar unas negociaciones a las que, de antemano, nos negamos terminantemente. Las pocas vergonzantes no nos hacen ningún beneficio. Y de igual manera que nos sentimos interpretados en las palabras del Gobierno, estamos seguros de que el gobierno se encuentra interpretado en las nuestras. «Mediaciones amistosas — las sospechamos decíamos ayer — para impulsarnos a una paz precaria — la paz ni guerra — en la que no hubiera otros vencidos que los muertos y, por descontento, nuestra dignidad nacional? Ni nuestro orgullo las acepta ni nuestra conveniencia las consentiría. A ese precio no queremos paces. No las queremos primero, porque nos deshonrarían, y después, porque estamos seguros de vencer. No se burlen, si es que les hay entre nuestros lectores, los escépticos o acobardados. Estamos seguros de vencer. Moralmente hemos vencido ya. Materialmente estamos en camino de asegurar nuestra victoria. ¿Valen de algo nuestras palabras? Pues si valen de algo, tomanlas nuestros lectores en un sentido exacto. Queden, por si acaso, romachadas: estamos seguros de vencer. Cayó Málaga; ha caído Bilbao... Pues bien: estamos seguros de vencer. A los hechos, sin embargo, va fidede nuestra profecía. Si los reacios nos conceden un poco de crédito, no tardarán en reconocer la certeza de nuestras palabras y en admitir que, pese a todo, estamos en el camino de la victoria...

(De «El Socialista».)

ENDAVANT SENSE FEBLESSES!

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al m's. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 152 — Dimarts 29 de Juny de 1937

Quan es volen fer les coses

Fa mesos que Catalunya desenvolupa totes les seves activitats sota la depriment impressió de que no té Govern. Les crisis anunciades de quant en quant, però massa sovint, tanmateix, si es té en compte la gravetat dels moments històrics, no són més que quelcom així com una espurna sorgida d'aquest foc que crema al Govern; un foc que no hauria d'ésser per altra cosa que per a escalfar els anhels de l'antifeixisme, però que per paradoxa serveix exclusivament per a refredar moltes ànsies que bateguen en el bell mig del cor de Catalunya.

Fa mesos que Catalunya, no aquesta fracció, ni l'altra, ni la de més enllà, sinó Catalunya, així, a seques, cerca la solució del problema polític que té plantejat, i veu amb dolor com s'esmunyen els mesos, sense que es doni a aquest plet un veritable encausament que vagi de cara a la realitat.

Semblava que el moviment criminal del 3 de maig, havia de servir per a poder enjuiciar, des de les altures, amb força claredat, les necessitats polítiques de Catalunya. Sí. Polítiques. Polítiques, perquè política vol dir l'art de governar un poble. Semblava, doncs, que amb la constatació evident, real, palpable de quins eren els mòbils de l'aixecament del 3 de maig, s'aniria de fet a donar enèrgica solució a un problema que ja s'havia de resoldre amb energia des dels primers moments. Però no succeí així, i al plet de decència política, al problema apremiant de fer viure Catalunya per la guerra, se li donà altra vegada un caràcter d'interinitat, se li posà un pedaç, se li feu un nou sorgit, inconsistent, que ara ha rebenat altra vegada.

Els periòdics gairebé podrien guardar les galeries de la primera crisi, i aprofitar-les per a cada cop que es reproduïx el conflicte. El programa sempre és el mateix. Unió, guanyar la guerra, acabar amb determinats fets que posen en perill la vida de bons antifeixistes, regularització i revalorització de la vida econòmica, controlar els preus de les subsistències, armament eficaç i ràpid de tot Catalunya; sanejament de la reraguarda d'elements dubtosos. Les consultes són les mateixes. De vegades els mateixos individus.

I mentrestant, el temps passa. Mentrestant el poble veu com es perden unes setmanes, uns mesos, que es podrien aprofitar, no per a discutir com ara, sinó per a evitar que a Catalunya li puguin vindre moments ben difícils en quan al desenvolupament de la guerra. Mentrestant es podria fer eficaç l'obra d'ajut als fronts que necessiten que se'ls descongestionin per tal de que les operacions siguin generals.

Quan es volen fer les coses, no s'ha d'anar gastant el temps. Tot el que ara es demana, que vé demanant-se des de fa mesos, es podia fer el primer dia. Només calia la bona voluntat de fer-ho. Només calia saber mesurar exactament les paraules que diuen que «es renuncia a tot, per la victòria», però que els fets, seguidament, ho desmenteixen. Només calia això. Diem només, i creiem que no exagerem.

Quan es volen fer les coses, s'enfiquen les activitats a aconseguir-ho. I s'aparten els obstacles que s'hi oposin. Mai quedar-se en una interinitat perjudicial per aquella mateixa consecució. Creiem que s'ha dit massa vegades el que vol el poble, per anar encara, fent consultes inadequades, quan no es pot perdre el temps en més assaigs.

I si és que Catalunya no pot, dissortadament tenir un Govern, almenys que no es mantingui per més temps la interinitat i es digui, senzillament, que no sabem governar-nos.

M. BADIA COLOMER.

**No escatimar la lleialtat.
Heus ací una premissa que
hauria d'esdevenir consigna
antifeixista.**

La gata Betty

Lector amic:

Vet ací que una vegada, la gata Betty s'enamorà d'un jovecic molt exèrtil.

I la pobra gata patia perquè, naturalment, mai cap animal de la seva espècie no s'havia emmaridat amb un bipede de la raça humana.

Decidida però, a jugar s'ho to. L'amor és temerari — pregà a la mare dels déus la convertís en dona per tal de satisfer el seu caprici.

I Venus, pietosa, accedí al prec de la gata, la transformà en donzella bonica, i vuit dies després, la gata-dona Betty i el jovecic exèrtil, esdevingueren marit i muller.

El banquet de noces fou una cosa espantejant.

Hi assistiren tots els gats i gates de la rodalia i fou la primera vegada a la història que aquests animals, sense furtar-los, pogueren menjar peix i deixar les espines per als altres.

El vi corregué en abundància tanta que, en acabar l'àpat, tots els gats amaven gats i les gates també.

Fou un gran banquet.

A mitja nit, els nou casats es retiraren a la cambra nupcial.

En entrar-hi, ell exclamà el clàssic "Per fi sols" i després... després s'adormí.

Venus, llavors, volent provar la gata-dona, deixà anar un ratolí a l'habitació i Betty, oblidant el seu marit i que era dona, empal·lit el ratolí, l'atrapà i rossegà que rossegà...

Venus, furiosa, tornà la gata Betty al seu estat prísti.

Lector amic:

L'home d'instints poc distacat, de instints ferotges, tard o d'hora ensenya el llautó.

POPEYE.

Registre Civil

Inscripcions del 26 de juny 1937

NAIXEMENTS

Cap.

DEFUNCIONS

Baptista Roig Claramunt, 24 anys; Hospital Intercomarcal.

Ramon Corbella Sanfeliu, 84 anys; Hospital Intercomarcal.

MATRIMONIS

Josep Roig Marsal amb Teresa Lafont Vaqué.

Jaume Escoda Cabré amb Concepció Salvadó Mateu.

Josep-Pere Savé Tortajada amb Teresa Guinovart Caubet.

Josep Nogués Valls amb Trinitat Marsal Pàmies.

Eugeni Corredor Lozano amb Ampar Vara Rodríguez.

INSISTINT

CAL ACABAR AMB LES CUES

Fa dies, setmanes, ens ocupàvem de l'assumpte. Cal acabar amb les cues, diguérem categòricament. Però malgrat el nostre clam, patriòtic i fonamentat, que per cert fou molt elogiat pel poble que en toca les conseqüències, res no s'ha fet en aquest sentit.

Ahir ens deixà aclaparats veure unes cues, veritablement extraordinàries, davant les pastisseries. De què serveixen, doncs, ens preguntàrem, les targes de racionament de pa? Insistim en el tema, que és interessant. Argumentem.

Creiem sincerament que les cues, especialment les cues de les pastisseries, no tenen raó d'existir. Tenen quelcom d'artificios. S'ha proveït d'una tarja a tots els caps de família i en cada tarja consta l'establiment on s'ha d'anar a cercar la ració corresponent. Això vol dir, doncs, que tots i cada un dels pastissers saben el pa que han d'expedir i a qui l'han d'expedir. I, d'acord amb la clientela de cada u, se'ls entrega la farina per tal d'elaborar el pa que necessiten. Per consegüent, el client hauria de poder anar a cercar la ració familiar a qualsevol hora del dia, puix que el pastisser ha elaborat el pa que li correspon, segons les targes, posar a la venda.

Si no succeeix així, si un client en anar a cercar la ració asenyalada no troba pa a l'establiment on forçosament ha d'acudir, és prova palesa, és senyal evident que l'industrial pastisser l'ha venut sense tarja. ¿Pot algú refusar aquesta conclusió tan lò-

gica? ¿Quina necessitat hi ha, doncs, de fer cues? Això, sense remarcar que podria tornar-se al costum d'abans de repartir el pa a domicili.

¿Es que hi ha algú interessat en provocar i mantenir aquests desgavells? És possible. És possible, puix que ha arribat fins a nosaltres una notícia de suma gravetat, la qual, de confirmar-se, ens obligaria a parlar clar i assenyalar el responsable o responsables.

Se'ns diu, àdhuc, que hi ha preparats uns cartells impresos per a col·locar, segurament, a les portes de les pastisseries, en els quals es diu, poc més o menys, el següent:

No hi ha pa

Per haver-se acabat la farina

I això d'haver-se acabat la farina—hem procurat enterar-nos-en—, no és cert. ¿Quina mà oculta porta la trama d'aquesta maniobra?

Avui ens limitem a senyalar el fet. Coneixem a bastament el propòsit i l'objectiu del propòsit. Podríem afegir que no ens són del tot desconeguts els «manobres». Volem creure, però, que aquesta sola indicació serà suficient perquè l'al·ludit o al·ludits faran marxa enrera. Contràriament, no tindrem pas cap mirament i en bé del soferi possible, arribarem fins al final amb totes les conseqüències.

Cal foragitar els aprofitadors sense escrúpols.

Sobre el pretès torpedinatge del 'Leipzig'

Sota la màscara trágica de la no intervenció cada dia més obertament, el Führer i el Duce fan la guerra a Espanya. Amb aquest títol comença el comunicat que ens fa Gabriel Perí, i afirma: "Hitler certifica un segon cas com el d'Almeria". Estem a la vella d'un nou Almeria? Les coses passen a les aigües mediterrànies, exactament que a bords del 31 de maig. Fa deu dies, l'Alemanya que havia fet procedir a una veritable invasió de la Mediterrània per les seves unitats navals, va anunciar que els submarins "bolxevics" amenaçaven la seguretat dels vaixells. Per què aquesta amenaça? La "Correspondance Diplomatique" preannuncia que la resposta no seria de notes diplomàtiques sino que es tractaria d'una resposta a cops de canó. Nosaltres varem remarcar la gravetat d'aquesta amenaça. Però com que a Londres i a París es celebrava el retorn d'Alemanya i Itàlia, no va-

ren escoltar els nostres advertiments. El III Reich precipita les coses i vol obtenir rapidament una acció internacional contra l'Espanya republicana. Per obligar a una acció repressiva contra Espanya, obligar a reconèixer Franco el dret de bel·ligerant, Alemanya ha fet sorgir l'afer del "Leipzig" i anuncia que ha estat atacat per submarins "bolxevics" però no ha sofert cap desperfecte perquè és el seu comandant el que afirma haver sentit els torpedes pel micrófon, i amb aquesta prova Alemanya d'mana a Europa que es llanci contra la República Espanyola i diu que si les potències no realitzen una acció comú contra Espanya, el III Reich respondrà sense tardança. Davant d'aquestes amenaces tan greus, la garantia més eficaç contra les provocacions del feixisme i els errors funests dels governs democràtics és l'acció del proletariat.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Telèfon 80 R

SUBSCRIPCIÓ: Ciutat, 2'50 ptes. al m. s. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XXIII — Núm. 151 — Diumenge 27 de Juny de 1937

Hem perdut Bilbao...

però es va fent revolució

L'evacuació de Bilbao ha estat, innegablement, un dels episodis més tristos, més punyents i més dramàtics de la guerra actual. Ens allunya, potser, una mica, de la nostra suspirada victòria, del final liberador de la nostra tràgica lluita. Ha estat una lamentable contrarietat.

No cal, de totes maneres, desesperar-nos: hem perdut Bilbao, Euscadi s'ha omplert de glòria, però aci anem fent gatzara i revolució. Balls lluidíssims, funcions benèfiques brillantíssimes, noves bases de treball que comporten sous i jornals esplèndids, decrets expropiant els propietaris de les cases... ¡Que l'una cosa vagi per l'altra!

Sobre tot el Decret municipalitzant l'estatge, és d'una «oportunitat» que encanta. No són solament els elements inconscients, anònims i irresponsables els que s'entreguen a actuacions contraproduents i perilloses, sinó que els nostres propis governants sofreixen, a Catalunya, errors inconcebibles. I el Decret a que ens referim n'és una mostra palpable. La nostra història, la nostra lleialtat, la nostra cordial i incondicional adhesió als homes que dirigeixen actualment la Generalitat, ens dona dret a aquesta lamentació, en la qual no hi ha esperit derrotista, ni afany de discrepància, ni defensa d'interessos particulars. No hi ha més intenció, ni més aspiració, ni més obsessió — vehement i sincera — que procurar guanyar la guerra.

¿No en tenim prou amb la catastròfica experiència del Decret de Col·lectivitzacions? ¿No us diu res, amics, no us serveix d'escarment i de lliçó, veure com s'ha aixafat la indústria — petita i gran — de Catalunya; com s'han destruït fàbriques, tallers i comerços, com s'han arruïnat i estroncat enormes fonts de riquesa, com s'han succeït casos i abusos imperdonablement vergonyosos? Es veu que no, que ha estat endebades, perquè es persisteix en prosseguir una tasca que semblava tan revolucionària com es vulgui, però que es fa d'espatlles a la guerra i en perjudici evident de la guerra, oblidant, a més, que mentre la guerra no hagi acabat totes les reformes i conquestes, totes les innovacions i transformacions no poden ésser definitives, sòlides i segures.

Ambdós casos, el de la municipalització de la propietat urbana i el de la col·lectivització de les indústries, són, en ell·lons, molt semblants. L'actuació del Govern havia de reduir-se a corregir abusos, a acabar amb les incautacions injustes, a posar ordre en la infinitat d'arbitrarietats comeses per entitats i partits, grups i grupets de tota mena, controlats o incontrolats, a profit, moltes vegades, dels nous rics que viuen en palaus sumptuosos. Bé, que fossin incautades les propietats dels facciosos veritables, els edificis religiosos i aquells altres que ho reclamessin les necessitats de la guerra, però una mesura general i radical com l'acordada ni podia fer-se ni devia fer-se.

Ultra deixar subsistents totes les arbitrarietats i totes les injustícies, el nou Decret no produirà més efecte que expropiar els propietaris. Superrevolucionari! Però ¿és que així s'activarà, millorarà i es guanyarà la guerra? ¿Es que convé a l'economia de Catalunya, a la causa antifeixista i a la mateixa classe obrera abolir immediatament una propietat que avui encara és el mitjà de viure de moltes famílies modestes o alleugera, si més no, la difícil situació d'algunes llars proletàries? Se'ns dirà que són exceptuades les cases de petita renda i els pisos habitats pel propi propietari. És cert. Però per què perjudicar i perseguir a ningú, sense necessitat i sense motiu, havent de menester a tothom? ¿No heu pensat per ventura, companys del Consell de la Generalitat, que tots els industrials — la majoria petits industrials — arruïnats pel funest Decret de Col·lectivitzacions, així com els propietaris, petits i grossos, expropiats pel Decret de Municipalització, també tenen fills i també aquests fills han d'anar als fronts de batalla, a exposar llur sang i llur vida per la causa que ens és comuna? I ¿no heu pensat, companys, que no és així com es fan adeptes, com s'aixeca la moral, la confiança i l'entusiasme, com s'aconsegueix la unitat, la col·laboració, la cordialitat, la unanimitat del poble lliberal i antifeixista?

Penseu-hi! I que sigui, aquesta, la darrera atzagaiada revolucionària...

J. RECASENS I MERCADÉ

ENDAVANT SENSE FEBLESES!

Romances

«A propòsit del preu dels ous. ¿No caldria pensar abans en el preu del menjar per l'aviram?»

Naturalment que caldria. ¿Qui pensa, però, en aquestes menudències?»

Vivim en aquells fel·lissos temps que tan bé dibuixa l'autor de «Las Olivas».

Cal barallar-nos pel fruit abans de plantar els arbres.

A Barcelona han estat detinguts deu individus quan oïen missa per tal de celebrar la caiguda de Bilbao.

¡També entre els catòlics «encara» hi ha classes!

Joan Peiró, ex ministre de la República, en una interessant conferència celebrada a Badalona, ha dit que el decret de col·lectivització és un plagiat de la llei de Corporacions implantada per Mussolini a Itàlia.

¡I nosaltres que ens creïem que era una gran conquesta revolucionària!

«El bonito deporte de no ir a la guerra».

En efecte. És un esport molt bonic i còmode.

I no gens exposat.

La vergonya dels temps moderns

L'escriptor Julià Benda, autor de «La Traïció dels Sacerdots», a bord del «Paris», ha tramès el missatge següent a Mèxic, missatge que el «Journal des Nations», «El Nacional» de Mèxic i «La Nación» de Buenos Aires, han estat autoritzats per a publicar: «A bord del S.S. «Paris». — No reprotxo pas a França la seva no intervenció en la guerra d'Espanya. Vull admetre que hi ha estat imposada per les realitats. Jo li reprotxo l'estar-ne orgullós. Durant el regne de Lluís Felip, va haver de refusar el sostenir a Europa, les víctimes de la força, com li ordenaren els principis de la Revolució; però se'n condolia. Avui se'n orgulleix (parlo d'una certa França). Com més els pobles són egoistes, més es troben grans. És el que anomenen l'egoisme «sagrado». Aquest mot és la vergonya dels temps moderns. «Honor a Mèxic, que ataca el principi de no intervenció, refusa inclinar-se davant la «razzia» d'Itàlia i exigeix el reconeixement del Dret Internacional. Les nacions d'Europa, esdevingudes models d'immoralitat, podrien dir com aquell rei bàrbar: «Hi ha alguns justos que no em deixen dormir». — Julià Benda».

La guerra, res més que la guerra!

A pesar de les ensenyances doloroses que es preuen de tota guerra, pel que es veu, encara no s'hem tingut esment. La guerra que sostenim contra el feix, el martí, logi de les invictes ciutats de Madrid i Bilbao, el desfermament de l'actuació feixista i internacional assassinant dones i infants, no han estat, encara, un estímul suficient perquè ens despullèm d'atavismes i frivolitats que aturgen i descorcen.

Totes les activitats, tota l'actuació nostra hauria d'ésser, en aquests moments transcendents per a la història pàtria, de cara a guanyar la guerra, sense pensar en res més que en guanyar la guerra i fer pagar per tots els mitjans els enemics feixistes que d'Itàlia i Alemanya han vingut a les terres hispàniques com si es tractés d'un país inculat, quan els individus són ells, que empenen com a mètodes els mitjans i procediments més execrables.

I ho hem de dir, mal que ens dolgui molt l'haver de fer-ho. Tant poc a Catalunya es viu l'ambient de la veritable guerra. Si visqués, sin amb tota llur intensitat, els moments actuals en que la nostra obsessió ha d'ésser guanyar la guerra i vencer el feix, no s'haurien de prendre altres determinacions ni publicar decrets ni disposicions que no es referissin a la guerra i a adaptar la vida en tots els seus ordres a l'hora bèl·lica a la qual ens ha conduït el feixisme internacional. Millor dit: totes les disposicions, seguin de l'ordre que vulguin — municipalitzacions, incautacions, col·lectivitzacions, etc. — que tendeixen a perjudicar els interessos generals de la rearguarda i a fer minyar l'esperit antifeixista que ha d'ésser l'estímul més clar de l'actuació unànime de tota la rearguarda, deuen cessar immediatament, per a substituir-les per objectius útils i pràctics que ens conduïssin a fer la guerra amb tota amplitud i intensitat fins a anorrear l'enemic del front.

Dissortadament, no es — encara! — així. I el temps es perd en coses puerils, en discussions vanes en disposicions i mesures que si no es guanyés abans la guerra, no servirien per a res absolutament.

Cal anar a l'adopció rapidíssima de mesures que acabem amb aquest batibull de passers i controvèrsies enutjosos. No s'ha de pensar, ciutadans dirigents i dirigits, res més que en la guerra. Un front únic i un sol anhel ens ha de menar a tots: sense això, no és possible res pràctic que ajudi i cooperi al sacrifici que fan els nostres germans dels fronts.

Mentre ells es batien per al triomf de la República i de la Llibertat, mentre els nombrosos ciutadans

marxen a les línies de front abandonant el treball i llurs indústries, aci no es deu haver de tenir altra preocupació que la d'assegurar la subsistència de les seves famílies, sense molestar-les en cap sentit; una tal contrarietat fent que la seva pertinença a la rearguarda sigui atesa amb tota mena de consideracions. Ells fan molt més que altres pomposament erigits en directors; ells es juguen la vida i els altres, que es juguen?

Es hora de no fer susceptibilitat ni causar perjudicis a ningú que no sigui un enemic, en forma d'incontrolat o espia. Es hora també de fer un ben iurt una sèrie de gent que des del taulell o des del despatx fa pagar les mercaderies a preus exorbitants. Es hora, per últim, de que termini aquesta exhibició frívola i ridícula dels carters ciutadans, que resulta un veritable sarcasme, per no dir una burla indignant.

Estem en guerra i s'ha de viure la guerra amb totes llurs conseqüències.

Prou exageracions, prou disbauxes, prou frivolitats. Cal a que les autoritats prenguin mesures serijoses sobre tot això, sinó veiem que el resultat d'aquest desordre sigui fatal.

Han marxat molts germans nostres als fronts de guerra i a aquestes dies en marxaran molts més. Fem nos dignes d'ells i desposseïm-nos d'egoismes i de coses que constitueixen una vergonya per a la rearguarda.

La guerra ho és tot, avui, ciutadans; nosaltres la podem fer perdre o guanyar. Continuant com fins ara, la perdrem. Canviem els procediments i pensant i treballant per al necessari triomf, ens farem dignes de l'heroisme dels nostres fills i dels nostres germans i entrarem ells i nosaltres a guanyar-la.

Encara hi som a temps. Tot depèn de la nostra conducta, de la nostra austeritat i del nostre seny.

La guerra! Aquest és el tema que ens ha de preocupar a tots. El triomf! Aquest pot ésser el premi a la nostra gestió a la rearguarda. Pensem-hi i adaptem nos als sacrificis necessaris.

F. M. S.

Dos decrets de Defensa Nacional

— Ha estat aprovat un Decret de Defensa Nacional, pel qual es creen a les unitats de l'Exèrcit els batallons disciplinaris, en els quals compliran condemna aquells individus que siguin sancionats pels tribunals.

Per un altre Decret es deroguen les excepcions de mobilització del personal ferroviari de les lloves de 1931-36.

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 153 — Dimecres 30 de juny de 1937

PIM-PAM-PUM

L'òrgan rector de la vida d'un poble, no pot ésser mai una espècie de pim-pam-pum. No és per a jugar per què es forma un Govern, ni és per a que passi el temps un home, investit d'una autoritat, fent més o menys política. Això queda per als polítics d'abans; pels que governaven d'esquena al poble, atents únicament a interessos particulars o partidistes. Això queda per a recordar-ho, quan l'estira i arronça dels partits sempre es distingia per la situació política: segons quins manaven, així era d'esplèndida i de numerosa una fracció política.

L'afany dels obrers conscients, sempre fou l'afany de conquerir el poder polític, perquè era l'única manera de poder acabar amb la vergonya dels negocis fets emparant-se amb la «política». Allò que en deien política els vius i els lladres, que s'enclimbraven al poder, recotzats per un rei traïdor, per així fer els negocis fabulosos dels trusts, de l'alta banca, de les companyies anònimes. Llavors era comprensible que el Govern fos una mena de pim-pam-pum. Ara puja ven uns, per a deixar pas a uns altres, en definitiva, iguals; en definitiva amb els mateixos fins. Per això els obrers, per mitjà del sufragi universal, volien enderrocar, mentre procuraven per altra banda madurar la revolució, els que se servien de l'òrgan de Govern per a robar, o per a donar gust a les seves ambicions. Per això, els treballadors conscients, ja, per mitjà del sufragi universal, enderrocaren la monarquia, primer pas per a anar evolutivament a la conquesta de l'emancipació proletària.

Amb República encara, gràcies a la feliçia d'uns homes, encara en certs moments el Govern semblava un pim-pam-pum. S'ofrien coses que no s'acomplien, i els governants com Lerroux i companyia, no procuraven altra cosa que els seus negocis, sense recordar-se que eren republicans.

La Història, des de l'adveniment de la República ha registrat fets que quedaran gravats pregonament. Especialment des del 19 de juliol ençà. Per això el poble, que no és tan il·lús com algú vol creure'l, no vol que els òrgans de govern segueixin essent una mena de pim-pam-pum, en el qual cauen els homes, es tornen a aixecar, es tornen a plantar, tornen a caure, es tornen a aixecar, es tornen a plantar, i altra vegada a esperar caure novament. Per això el poble se sent decepcionat, perquè no hi ha res pitjor que tenir la sensació de que les coses es volen arreglar, però que una força misteriosa ho impideix. Una força misteriosa, però que tot hom la pressent.

La seriositat d'un òrgan de govern—nacional o local—no hauria de permetre que l'especulació fos l'ànsia de molts homes que diuen deure's al poble. I menys ara, que «no es vol fer política»; menys ara que «es vol sacrificar tot per la victòria»; que es vol sacrificar tot, segons es veu, menys els llocs als òrgans directius de la governació dels pobles.

El deseneis no ha de portar-se a l'ànima popular, perquè aquesta també és susceptible de cansament. Interinitats, no. Coses definitives, però patint els mateixos mals anteriors, tampoc. Que és quelcom seriós el que s'està jugant el poble en tots aquests assaigs. Que és molta sang la que costa al poble tantes i tan covardes indecisions.

Quan s'està en una lluita tan gran, tan greu i tan dolorosa com la nostra, cal donar al poble més satisfaccions, perquè se les mereix. Més seguretats de què se'l vol governar, perquè hi té dret.

El temps és un gran mestre. Parlen els fets per ell. Esperem, doncs, el que dirà el temps. Atents, camarades!

M. BADIA COLOMER.

La única manera de perdre la guerra als antifeixistes és minant la reraguarda. Ho sap el nostre enemic, però no nosaltres...

L'escàndol de la no intervenció

"El país base combat contra els governs alemany i italià", és la conclusió a la qual ha arribat la comissió d'experts britànica. Per als que tenen coneixements tècnics, la intervenció alemanya i italiana al país base és més important encara que com la hagin pogut escriure, de periòdics més ben informats. Donem el que han declarat a un redactor de l'Agència Espanya dos membres de la comissió britànica d'experts que ha efectuat una enquesta al país base en nom del comitè anglès d'investigació sobre les violacions de la no intervenció. Mr. Mac Kinnan Wood ex-cap del departament de recerques aeronàutiques al Ministeri britànic de l'aire i Mr. Bing. "Hom pot dir, han manifestat els experts anglesos que totes les forces de les quals disposen els rebels al front base, són alemanyes i italianes perquè les poques tropes espanyoles que empen els rebels van equipades d'armes i equips estrangers i llur valor militar és reduït". Nosaltres hem visitat no solament Bilbao sinó tot el front sencer, ens han autoritzat per parlar amb els presoners, per a examinar els avions i material de guerra dels rebels i els camps dels presoners polítics. L'avador alemany Wendel no va oferir cap dificultat a declarar-nos que el dia 22 d'abril havia sortit de Berlín amb els avions. Un presoner que havia estat al Ferrol quan lluitava a les dles rebels, ens va dir, sue a finals d'abril, s'havia descurregut a aquest port transportats per vaixells alemanys grans quantitats d'armes". Pels fragments de bombes i obusos que hem examinat ens hem convençut que tots els bombardeigs de Bilbao i les ciutats indefenses de la reraguarda han estat efectuat per mitjà d'obusos alemanys i italians i bombes alemanyes que porten el timbre del govern alemany.

"Hem tingut la prova irrefutable que els avions alemanys i els pilots alemanys varen arribar d'Alemanya a últims d'abril i no hi ha cap raó per suposar que aquest reforçament de les tropes germano-italianes hagi deixat de continuar". "La major part de la infanteria rebel és italiana i els homes estan manats per oficials italians que pertanyen a l'exèrcit regular italià". "Estem absolutament convençuts que al front base totes les operacions militars efectives, les realitzaren l'infanteria i l'aviació alemanya. I és llur superioritat numèrica considerable en aviació i artilleria que ha permès als exèrcits alemanys i italians el donar a la guerra una forma especialment cruel". Per exemple, no tenim cap dubte sobre el fet que Guernica ha estat bombardejada per avions alemanys, pilotats per alemanys i emprant

Les dues gosses

Lector amic:

La Tula era una gossa pobre i desvalguda, que no tenia llar, ni un jag tan sols, on passar les nits fredes de l'hivern cru.

La Perla, en canvi — una altra gossa — habitava una casa bonica i confortable, amb totes les comoditats que un animaló pot desitjar.

I la Tula, propera a ésser mare, crecava dia i nit, cercava tothora, on passar els instants del dolor suprem, que cada jorn s'apropaven més.

Aquest trágol de la pobre Tula arribà a orelles de la Perla i cuidà a oferir-li la seva casa.

Tula acceptà i la Perla anà a viure desota del pont.

Passats quinze dies, la Perla visità l'amiga, trobant-la que ja era mare de sis magnífics gossos.

I, després de felicitar-la, quedaron que Tula passaria, encara, un mes a casa de la Perla per tal de referenciar el tot.

Passat un mes i mig, la Perla tornà a visitar la mare novella, la qual, ben restablerta, presentava un bon aspecte i tanta una color a la cara que donava enveja. Els gossos, però, en ple període de lactància, no podien ésser exposats a la intempèrie.

I la Perla, conformada, marxà cap al pont novament.

Dos mesos després, quan la Perla, malalta d'un reuma malgre, tornava a casa seva disposada a pregar que li cedessin, quan menys, un reconet, trobà la Tula i els seus fills formats en línia de batalla i queenyant-li les dents.

I a la pobre Perla no li quedà més remei que mojar del reuma malgre, desota al pont desmantelat.

Lector amic:

Si algú intenta posar un peu dins la teva casa, talla el peu.

Si no ho fas, els hi posarà tots dos, es farà l'amo i acabarà per treure't.

POPEYE.

municions del govern alemany. Les bombes incendiàries i explosives que es varen llençar sobre Guernica han estat fabricades a Renània. Per tant, el país base lluita contra el govern alemany i italià i mentre tenim proves abundants del proveïment inintermpt en material de guerra procedent de llurs respectius països i que les tropes alemanyes i italianes són les que porten la responsabilitat total de la crueltat d'aquesta guerra que no perdona ni els infants, cal dir que el pacte de no intervenció impedeix als bascos l'arribada de material de guerra". "Tot això ho podem afirmar amb tota certesa, després d'un sojorn de tres setmanes al país base".

L'exèrcit només és antifeixista

El ministre de Defensa Nacional ha dictat una ordre circular contra el proselitisme polític en l'exèrcit, en la qual prohibeix rigorosament fer propaganda política o sindical en els exèrcits de terra, mar o aire.

Els superiors que facin indicacions als inferiors perquè canvien de partit o organització, seran degradats, i els comissaris polítics, destituïts.

El mític martiri del diputado socialista Rutilanchas

Doscientos fagaces se movieron desde el primer momento para descubrir el refugio del diputado socialista Rutilanchas. Al cabo de los tiempos se supo que habia estado oculto en la casa de una pescadora del Muo. Se le descubrió, se la golpeó hasta dejarla sin sentido. Se repitieron los procedimientos por cuatro o cinco veces, hasta que la desventurada confesó, enloquecida de dolor. Comenzó una persecución de pesadilla. Hasta veinte personas fueron encerradas, acusadas de proteger al joven diputado socialista. Por fin, una noche, en una casa del barrio del Puente del Pasaje, fué capturado. A culatazos y pantalpiés se le llevó por la Guardia Civil al cuartel de Atocha. Con el interrogatorio en los calabozos decisivos, hombres y tres mujeres, acusados de haberle escondido. Se celebró Consejo de guerra en el cuartel de Atocha. Rutilanchas fué acusado de haber pronunciado un discurso faicista en el Congreso. El diputado socialista, que se había negado a nombrar defensor y que a su vez defendía a los otros encausados, pronunció un informe impresionante contra sus verdugos. Al terminar, Rutilanchas, rasgando su toga, sus ropas interiores, se quedó desnudo de medio cuerpo, y el público que, en gran número, asistía a la vista prorumpió en gritos de dolor. El pecho, la espalda y los brazos del batallador diputado eran una enorme llaga.

—Así es como tratáis de arrancar confesiones a los que caen en vuestras manos; torturándolos, quemándoles las carnes, como me habéis hecho a mí, que os desprecio porque sois unos asesinos, vergüenza de un país civilizado. ¡Me mataréis, pero sabrá el mundo entero cómo me habéis torturado!

No le dejaron terminar se abalanzaron guardias y falangistas y a empujones lo sacaron del salón. Hubo que despejar a sablazos la sala, pues el público prorumpió en gritos de protesta. Se firmaron aquel día veinte sentencias de muerte contra todos los encausados en el "proceso Rutilanchas". Este, hasta el día 2 de junio no había sido fusilado, así como tampoco ninguno de sus amigos. (De "U. H. P.")

DIARI DE REUS

Raval F. Macià, 35

PORTANTVEU ANTIFEIXISTA

Teléfono 80 R

SUBSCRIPCIO: Ciutat, 2'50 ptes. al mes. Fora, 8 al trimestre. — Número corrent, 15 cts. — Any XCIII — Núm. 158 — Dimarts 6 de juliol de 1937

L'ofensa a Llovera

L'ordre revolucionari ha portat una infinitat de canvis dels quals, encertats o equivocats, se n'ha parlat amb profusió. En el què també s'ha tingut una dèria ha estat en canviar noms, de pobles i de carrers. De vegades ens ha semblat que ens havíem mudat de residència, perquè en anomenar diversos carrers havíem de fer esforços per a recordar on queien.

No és pas, però, el fet simple de canviar els rètols dels carrers el què avui ens fa moure la ploma. Convenim en què és una cosa justa, natural, necessària, que als carrers — i a Reus n'hi han molts! — que portin noms de sants o de personatges d'una altra situació, siguin substituïdes les seves denominacions. El què no podem concebre, però, és que es tregui el nom d'un carrer dedicat a un home il·lustre, per a posar-ne un altre, encara que aquest sigui més il·lustre.

A Reus tenim un cas concretíssim. Llovera, per exemple, fou un fill il·lustre de la nostra ciutat. La seva personalitat és prou coneguda. El poble que el va veure néixer li dedicà un carrer per a perpetuar la memòria de l'home que, amb el seu art, posà en un lloc d'honor el nom de Reus. Avui Llovera no té ja el nom a aquell carrer, ni a cap altre. El poble de Reus passa per la vergonya d'haver profanat la memòria d'un fill preclar.

No voiem, perquè aquest no és el nostre intent, discutir el valor moral, intel·lectual o físic del personatge el nom del qual ha substituït l'antic carrer de Llovera. Ara, no volem més que fer remarcar la impropietat del fet de canviar el rètol a un carrer que honorava el nostre Llovera.

Amb els carrers ha passat gairebé el mateix que amb els edificis. Cada u ha volgut els millors per a ell. Sense tindre en compte, en el segon cas, si es lesionaven interessos d'industrials, com hem pogut constatar-ho a Reus, que s'han foragitat comerciants de locals esplèndids, per a restar després aquells mateixos locals com a simples magatzems, descurats, desmereixent la via pública on estan enclavats. Amb els carrers no s'ha tingut en compte si es lesionava la sensibilitat dels ciutadans, que han vist com s'han canviat rètols sense tindre en compte altra cosa que un desfermat exhibicionisme sectari.

Fa temps que al carrer de Llovera se li tragué el rètol amb que s'honorava un reusenc il·lustre. Els fills de Reus sentiren el canvi com una bofetada al rostre; els que sense ésser fills de Reus l'estimen com a pàtria pròpia, copçaren també la vergonya que suposava l'ofensa.

A cada home que s'ho mereixi se li pot donar el nom d'un carrer. Tots ens mereixen el mateix respecte, però no n'hi ha prou amb que es pertanyi a determinat sector i es mori al front — com molts milers d'altres homes! — per a retolar un carrer. El que Reus no pot continuar consentint és que s'hagi infertit tal greuge a la memòria de Llovera. Reus no ho pot consentir. Per patriotisme, per vergonya, per la mateixa dignitat i prestigi de la cultura del nostre poble, Llovera ha de tenir el seu carrer. Com el tenia.

Que prou carrers hi han amb noms de sants per canviar-los. No cal canviar els noms de Llovera, de Robuster, de Prim...

M. BADIA COLOMER.

Una decisió de "Trade Unions" i del Partit Laborista anglès

Londres. — Un comitè mixte format per representants del Consell general de "Trade Unions", de l'executiu nacional del partit laborista i del Consell executiu s'ha reunit a la Cambra dels Comuns. Les deliberacions que han durat tres hores, han tractat de la situació espanyola i es va decidir que els delegats britànics que han d'assistir a la Conferència de París de la Federació

sindical Internacional i la Internacional Socialista, sostinguin la proposició de sotmetre la qüestió d'Espanya a la S. de N. i demanin que s'emprenghi una acció dins del pacte de Ginebra. Davant del fracàs de l'acord de no intervenció dels delegats britànics sobre la necessitat de donar al Govern espanyol el dret de la compra d'armes.

Humanitarisme

Bell mot, quan aquest és aplicat als nois iguals; bell mot, quan fem ofrena d'ell a l'antifeixisme per convenció; bell mot, si ha de servir per socorrer l'obrér que no cessa d'un ajut.

Hi ha però, qui no sap aplicar-lo amb adequada forma.

Els qui s'entretenen a la rera-guardia a promoure disturbis aquells que d'una manera pots dir "ipòcrites" pretensions de tot i no posseeixen noció de res; saben d'una fúria desencertada, (no poden amagar el folre) escollir uns temes que els hi serveixin per fer-se rotlló, sense tenir en compte que entre els veïns de la nostra ciutat, no poden trobar-hi ambient.

Es repugnant sentir per boques corrompudes, mots i frases, llençades contra aquells que el poble de Reus va comprometre-se en acollir-los, perquè un sentit d'humanitarisme s'imposava.

Es repugnant també sentir com els refugiats, sense tenir en compte la delicadesa, la germanor, l'agraïment abusen dels moments pels quals travessa Espanya i la rera-guardia catalana, volguent-los imposar modalitats noves, pròpies del seu país, fent-los sense tenir en compte l'educació, a parlar tal com ells volen.

Els nostres ciutadans són motiu d'escàndol.

— "Mañana me voy a España."

— "Buen."

— "Voy a aljarme de 'esos catalanes'."

Cal que entri la comprensió.

Els refugiats també són motiu d'escàndol, refugiats, és la paraula de moda que utilitzen els incontrolats i provocadors, contra la classe treballadora.

— "Aquests castellans... que s'ho emporten tot."

— "...?"

— "Si home, sí; no t'estrampi; la present guerra ha estat per ells una gran tescusa per poder invadir el nostre territori. Ja, es pot ben bé dir que estan tirant de la rifeta. No es pot ésser 'humanitari'."

Diàlegs com aquests se'n senten molts i variats.

I aquests dies precisament, l'eloqüència és més extensa. Aprofitant la clausura del P.O.U.M., hi ha qui ens critica de "anti-humanitaris".

Certament col·loca creure que no saben aplicar aquest mot.

GERMEN PALLEJA.

MILICIES ANTIFEIXISTES

LLISTA 83

Suma anterior, ptes. 48.077'45
Societat d'Obrers Flequers 50'—
Total pessetes 48.127'45

Reus, 27 de juny del 1937.

La discòrdia

Lector amic:
Vet aci que una vegada hi havia un pagès el qual era pur de set fills sans, robustos i bons mos sos.

Els nois del pagès, però, no es podien veure l'un a l'altre i es passaven tot el dia disputant i barallant-se, amb la qual cosa aconseguen que a casa s'ya mai no hi hagués pau i tranquil·litat, es veïessin sempre cares llargues i totes les fines anessin enredant.

El bon pare ja ho havia provat tot: crits, amenaces, castigs, sermons, garrotades; res no hi podia res i el pobre home s'anava fent vell veient com aquella casa, la qual tantes suors havia costat, dia rera dia caminava a l'esfondrament.

I els fills, cecs, vingia no avenir-se i vingia barallar-se cada dia més.

Un dia de grossa trifulga, un dia durant el qual tot havia anat en rancor per una disputa fortíssima, el pagès tingué una idea i, decidit a posar-la en pràctica, l'endemà pregà als seus fills que anessin al camp i li portessin un bon manat de vares de freixa cada un.

En tornar els nois amb l'encàrrec, el pare els digué:

— Fills meus: aci tinc una bossa amb deu unces. Aquell de vosaltres que aconseguixi rompre, sense desfer-lo, el seu manat de vares de freixa, la rebrà en premi.

Dues hores després, els fills del pagès, suats i esbufegant de cansament, es declararen vencuts; no podien rompre el manat.

Lavors, el pare manà:

— Desfeu els feixos i proveu si, una a una, podeu rompre les vares.

I els nois obeliren i, naturalment, tot ho feren a miques.

La unió fa la força, amic meu.

Tots aquells que lluiten units i en harmonia perfecta, són inquebrantables.

POPEYE.

Els bombers catalans a Madrid

Davant l'esgotador esforç que venen realitzant els bombers de Madrid, la Federació de Bombers de Catalunya ha acordat acudir en auxili dels seus companys, organitzant una Brigada composta per elements dels Cosos de Bombers federats a l'efecte de rellevar-los durant 30 dies i per torns, fent que els bombers madrilenys passin un mes de descans a Catalunya.

A l'objecte d'organitzar dita expedició sortiran avui en direcció a Madrid el president i secretari de Propaganda de la dita Federació, companys Mans, de Badalona, i Mas, de Reus.

Es digne d'elogi l'acord dels bombers catalans.

La crisi del Consell Municipal, solucionada

Ahir a la tarda fou convocada la Corporació Municipal per tal de resoldre la crisi des de fa temps plantejada. Tres hores més tard de la convocada, tingué lloc la sessió en la qual es van proveir els càrrecs en la següent forma:

Alcalde, Proveïments i Mercats: Ramir Ortega (P. S. U. C.)

Primer Tinent Alcalde. Cultura: Antoni Llauredó (C. N. T.)

Segon. Governació: Josep Borràs (E. R. C.)

Tercer. Finances: A. Martí Baiges (A. C. R.)

Quart. Serveis Públics: Josep Banqué (P. S. U. C.)

Cinquè. Assistència Social: Ventura Agustí (C. N. T.)

Sisè. Obres Públiques: Ramon Jordana (E. R. C.)

L'horrible carnatge dels refugiats

Jo creia, escriu el corresponent de l'Agència Espanya, que res podia ésser més atroz que l'espectacle dels sofriments i del carnatge dels innocents de Màlaga. Però el què he vist avui a alguns quilòmetres de Bilbao, a la carretera de Santander, és més horrible que tot el que he vist en la guerra espanyola. Un gran nombre de desgraciats sortia de la vila. Aquest grup estava format gairebé exclusivament per dones i criatures; alguns vells també formaven part. Arrossegant carretons amb llençols i matalassos sostenint-se els uns als altres, amagats pels privacions, tsgotats pels bombardeigs diaris, caminaven amb les llàgrimes als ulls forçats a abandonar llurs ciutats destruïdes amb l'esperança de trobar a Santander una llar que els recull. Quan el cap de la trista columna arribava a l'altura d'Irauregui, es sentien els motors dels avions. I, volant molt baix, una quinzena d'avions del tipus "Heinkel" aparegueren sobre la carretera. Una bomba caigué després una altra, després una tercera; esclataron però sense tocar la carretera. Aterroritzats els evacuats es llençaren a terra. I els aparells alemanys s'allunyaren. Deu minuts després, quan el grup tornà a posar-se en marxa, tornaren els avions, bombardejaren i metrallaren aquesta gent indefensa. Durant dues hores i mitja, cada deu minuts, els avions tornaren a la descàrrega, volant molt baix i metrallant aquelles dones, aquells vells i aquells infants. No hi ha res més trágic que la visió d'aquests evacuats seguint el seu camí cercant amb les seves mirades enfollides el cel poblat d'avions malèfics.